DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SÜMEYYE KOÇ

EMANET AŞK II

Silme Cendeki İzlerimi

indigo

CamScanner ile tarandı

Onu izlerdim uzun uzun...
Başımı yastığının
yanındaki boşluğa bırakıp
ona baktığımı,
kendimi tutamayıp
saçlarını okşadığımı,
parmak uçlarından
öpecek kadar
hasret kaldığımı bilmezdi.
Bazı geceler yüzündeki
o ağlamaklı ifadeyi izlerken,
gözyaşları içinde
uyuyakaldığını fark edip
sıkardım yumruklarımı.
Sonrasında uyuyamazdım
geceler boyu...
Ama o, bunların
hiçbirini bilmezdi.

indigo

CamScanner ile tarandı

SÜMEYYE KOÇ

Silme Sendeki İzlerimi

EMANET AŞK II

İNDİGO KİTAP

CamScanner ile tarandı

Bul beni Bazan.

Bu acı ikimizi de boğmadan,

Karanlıklar bizi daha fazla yutmadan.

Her şey için, çok geç olmadan...

Silme Sendeki İzlerimi

ŞÜMEYYE KOÇ

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

EMANET AŞK 2
Silme Sendeki İzlerimi

SÜMEYYE KOÇ

Baskı: Temmuz 2024
ISBN: 978-625-6772-86-1
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Sümeyye Koç, 2024
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Gizem Demir
Son Okuma: Seda Durdu
Karakter Çizimleri: Merve Polat
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak Tasarım: Merve Polat

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

CamScanner ile tarandı

SÜMEYYE KOÇ

Silme Sendeki İzlerimi

EMANET AŞK II

İNDİGO KİTAP

CamScanner ile tarandı

1

Affetmek Büyüklük Affedememek Büyük Bir Yük

♪ Tuğkan – Özledim ♪

Birini unutmak istediğinde ona dair her şeyi yok edersin. Anılar zihnini ele geçirmiş olsa bile zamanla silineceklerini bilirsin.

Birini unutmak istediğinde yakarsın birlikte olduğunuz tüm fotoğrafları, anısı var, demezsin. Unutursun birlikte dinlediğiniz tüm şarkıları, bir daha açıp dinlemezsin. Sırf beraberken izlediniz diye en sevdiğin filmden vazgeçersin, yan yana yürüdüğünüz o sokakların önünden bir daha geçmezsin.

Birini gerçekten unutmak istediğinde onu bir daha görmezsin, görmek istemezsin çünkü bilirsin ki onu gördüğün an her şey başa saracak. Fotoğrafları yakmak da o şarkıları bir daha dinlememek de hiçbir işe yaramayacak. Onu yeniden gördüğünde söndürmeye çalıştığın o yangın, küçücük bir kıvılcıma dönmüş olsa bile yeniden harlanacak.

Elimde kalem, dizlerimin üstünde herkesten gizlediğim o defter vardı ve vakit gecenin bir yarısıydı. Dışarıda sessiz bir yağmur vardı, öncesinde ne fırtına kopmuş ne de bir uğultu duyulmuştu. Sanki gece bile yorgundu. Tıpkı parmaklarımın arasında usulca hareket eden kalem gibi, artık akmayan gözyaşım gibi, sanki beni anlıyormuş gibi...

Ama sen o fotoğrafları yakamazsın. O şarkıları unutamazsın.

Söndürmeye çalıştığın o yangın cayır cayır yakar seni...

Kurtulamazsın.

CamScanner ile tarandı

Kalem giderek hızlandı, sayfadaki darbeler çoğaldı ve yazdıklarımın üzerine düşen bir damla gözyaşımın beraberinde mürekkep lekesi tüm sayfaya dağıldı.

O ateş yeniden harlanmıştı.

Kalbim, benim felaketim olacaktı.

Kalabalığın içinde boğulduğumu fark ederek dışarı çıktığım an hissetmiştim aslında; başımı kaldırıp yolun karşısına baktığımda onu göreceğimi ve yerle bir olacağımı, *bir kez daha*. Kendime verdiğim onca söz yağlı bir urgan gibi dolanmıştı boynuma. Ne kadar direnseм de ne kadar gülümsesem de başkalarına, saplanmıştı o bıçak kalbimin tam ortasına.

Yine aynı his, aynı acı ve akmasın diye zor tuttuğum gözyaşları... O an kaçmak istesem de kendimi durdurmuştum zira kalabalıklara sırt çevirmek hiçbir halta yaramayacaktı. Gece bitene kadar sahte tebessümler süslemişti dudaklarımı. Acılarımı saklama konusunda o kadar ustalaşmıştım ki hiç kimse anlamamıştı içimde ne yangınlar yandığını.

Düğün sona erdiğinde rahat bir nefes almıştım fakat arabaya bindiğimiz an görünmez bir el tekrar boğazımı sıkmaya başlamıştı. Mahir babam sessizdi, sebebiyse Yağız'dı. İçine hapsolduğumuz sessizlik, beni içten içe yiyip bitiren bir zehir olsa da şikâyetim yoktu çünkü bazen kelimeler öldürücü darbeyi vurabiliyordu. Eve ulaşmamıza yalnızca birkaç sokak kala, "Kızım," diye seslenmişti babam ve kalbim duracak gibi olmuştu. Sesindeki ciddiyet iyiye işaret değildi, belli ki beni Yağız'la yan yana görmekten hoşlanmadığını söyleyecekti.

Ama öyle olmadı.

Bana, bundan sonra hayatıma karışmayacağını; artık büyüdüğümü ve kendi kararlarımı kendim alacağımı, nasıl istiyorsam öyle yaşamamı ve kiminle birlikte olmak istiyorsam onunla olmam gerektiğini söylediğinde hem beni hem de annemi şaşkınlığa uğratmıştı.

Tüm bunları büyük bir ciddiyetle dile getirmiş olması kız-

CamScanner ile tarandı

gın ya da kırgın olduğundan değildi. Aksine, gerçekten mutlu olmamı istediğini anlamıştım fakat yaşananlardan dolayı o da buruktu. *Ve dile getirmese de suçlu...*

Hiçbir şey söylememiş, kendimi sıkmıştım karşısında. Sanki açsam ağzımı, dudaklarımdan dökülenler kelimeler değil, veryansın dolu hıçkırıklar olacaktı.

Arabadan indiğimizde bana uzun uzun bakmış ve, "Özür dilerim," demişti mahcubiyetle. "Böyle olmasını istemezdim ama oldu." Sıcacık ellerini omuzlarıma koymuştu. "Baran hayatına devam ediyor, sen de etmelisin, seni kim mutlu ediyorsa onu sevmelisin. Sen ne yaparsan yap, ne karar alırsan al, ben arkanda olacağım."

Mahir Demirdağlı, yoluma bir başkasıyla devam etmem gerektiğini söylüyordu.

Beş yaşından bu yana üzerine titrediği emanet kızını artık özgür bırakıyor ve onun sadece mutlu olmasını istiyordu.

En başından beri de istediği buydu aslında.

Ama olmamıştı.

Mutluluk bana, sanki kilometrelerce uzaktaydı.

"Açelya... Uyan artık."

Uyanmak istemiyordum.

Gözlerimi ısrarla kapalı tutsam da aralanan perdenin ardından sızan güneş yüzüme düşmüş ve bütün uykumu kaçırmıştı. Kaşlarımı çatmış, duvara doğru dönerken, "Ama bugün pazar," diye söylensem de bir işe yaramayacaktı. "Zaten hafta içi sabahın köründe uyanıyorum, ne var bugün uyusam..."

"Senin saatten haberin var mı?" Sesi yakından geldiğine göre Selma annem başucumda olmalıydı. "Öğlen oldu Açelya, sen bu saate kadar uyumazsın ki."

Aslında evet, uyumazdım, tabii sabaha kadar yatağın içinde oturup tavanı seyretmek yerine her zamanki saatimde uyumuş olsaydım... Ama gece boyunca gözümü kırpmamış ve gün do-

CamScanner ile tarandı

gumunu pencerenin önünde izlemiş olduğum için saat sekize yaklaşırken bayılıp kalmıştım. Tam bir aptaldım. Günler sonra onu yeniden görmek hem huzurumdan hem de uykumdan etmişti beni.

Gözlerim hâlâ kapalıyken, "Biliyorum," dedim uykulu bir sesle, "ama uykum var."

"Üstünü de değiştirmeden yatmışsın öylece... Nasıl rahat ettin bu elbiseyle?"

Anlaşılan başımdan gitmeyecek ve ben uyanana kadar da tepemde konuşacaktı.

Pes etmiş halde gözlerimi araladım, üstümdeki yorganı iterek yavaşça kalktım. Kafamın içinde uğultulu bir ses vardı, belli belirsiz de bir ağrı. Sağlam bir kahve içmeden ve ağrıkesici almadan kendime gelemeyeceğim aşikârdı.

"Makyajını da silmemişsin," dedi annem yüzüme dikkatle bakarken. "Neyin var senin?"

"Neyin yok, diye sorsan bir cevap verebilirdim belki."

Kaşlarını çatmasına sebep oldum bu sözlerle. Annem yatağımın kenarına otururken, "Anlat o zaman," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Hâlâ iki yakın arkadaş gibiysek tabii..."

"O ne demek öyle?" diye sordum. Benim için bir anneden fazlasıydı, her zaman da öyle olmuştu.

"Eskiden benden hiçbir şey saklamazdın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama artık öyle değil... Kaçıyorsun, geçiştiriyorsun, içine atıyorsun ve en kötüsü de..." Derin bir nefes alırken sustu. "Yalan söylüyorsun Açelya."

"Hangi konuda?" Kaşlarım çatılmış, uykum dağılmıştı. Aslında bu, cevabını bildiğim bir soruydu. Sözkonusu Baran olduğunda arkasına saklanmayacağım yalan yoktu ve bunu en iyi, beni bu yaşa getirmiş olan kadın biliyordu.

"Yapma Açelya..." dedi annem sitemle.

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum," dedim geçiştirir gibi.

Haksız da sayılmaz aslında. Bak, yine yalan söylüyorsun Açelya.

CamScanner ile tarandı

"Peki... Madem sen yine kaçmayı tercih ediyorsun, o zaman ben açık konuşacağım," dedi ciddiyetle. "Baran'ın ani bir kararla ayrı evde yaşamaya başlamasıyla ikiniz de bir araya gelmemeye yemin etmiş gibiydiniz. Baran bu eve gelmek istemiyor, sen ise sanki Baran yokmuş, hiç dönmemiş gibi davranıyorsun..."

Bu durumun annemi ne kadar üzdüğünün farkındaydım, Baran'la birbirimizden tamamen uzaklaştığımızı görmek onu içten içe mahvediyordu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ayrı bir evde yaşamak Baran'ın tercihiydi, gitmesini isteyen ben değildim, her şeye rağmen kalmasını tercih ederdim ama o gitmişti.

"Senin adına konuşmam gerekirse Baran'ı kafanda tamamen bitirdiğine inanmaya başlamıştım, bir yanım bu duruma üzülse de diğer yanım sevindi, en azından her şey olması gerektiği gibi oluyor diye düşünüyordum, ta ki dün geceye kadar..."

"Anne..." dedim uyarır gibi fakat elini kaldırdı, sözünü kesmemi istemiyordu.

"Lütfen Açelya," dedi sessizce, beni dinle, dercesine. "Sana Baran'ın geldiğini söylediğimde ne hale geldiğini gördüm, gece bitene kadar gülümsemeye devam etmiş olabilirsin ama hepsi sahteydi, seni tanıyorum. Baran desen..." Hayıflanırcasına başını salladı. "Seni Yağız'la dans ederken görmek onu delirtti. Sen onu unutamıyorsun, o ise seni..."

"Bana bunları neden anlatıyorsun ki?" diye sordum dudaklarımı birbirine bastırırken. "Defalarca konuşmadık mı bunları? Bugüne kadar ne değişti ki şimdi ne değişsin? Bizden olmuyor, olmayacak da... İkimiz de birbirimizden uzak durma kararı aldık ve bitti."

Baran tercihini Azra'dan, oyunlardan ve yalanlardan yana yaptığı an benim için bitmişti. Artık istediği kadar delirebilirdi ve bu benim hiç umurumda değildi.

"O kararı alan sendin Açelya. Baran, sen onu istemediğin ve affetmediğin için gitti."

"Öyle mi?" diye sordum hayretle. "Onu istemiyorum ve af-

CamScanner ile tarandı

fetmiyorum evet. Peki o, bu durumu değiştirmek için ne yaptı? Hiçbir şey. Gitti. Sadece gitti ve hâlâ Azra'yla görüşmeye devam ediyor. Benim için hiçbir zaman savaşmadı, onu istemiyor ve affetmiyor olmam bal gibi de işine geldi."

Annem kaşlarını kaldırdı. Bir ay boyunca susmuş ve bu konu hakkında konuşmaktan kaçmıştım ama susmak da bir yere kadardı. Baran beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmemişti ve sevemeyecekti çünkü bana âşık değildi. Annem boşuna kandırıyordu kendini. Baran korkağın tekiydi. Karşıma geçip beni istemediğini söyleyemeyecek, saçma sapan bir oyun oynayacak kadar korkak...

"Yanıldığın bir konu var." Sesinde bir tereddüt sezdim.

"Neymiş o?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dediğinde kaşlarım çatıldı. Merak içimi bir kurt gibi kemirse de ne olduğunu sormayacaktım. "Ama şunu bil ki Açelya, Baran seni daha fazla üzmemek için büyük bir çaba sarf ediyor."

Annem Baran'la konuşmuş olmalıydı, aksi halde bu kadar emin olmazdı. Bilmediğim bir şeyler biliyordu ve her neyse Baran benim bilmemi istemiyordu.

"Daha fazla üzemez zaten," dedim buruk bir tebessüm ederek.

"Sen de üzme kendini." Uzanıp omzumu sıvazladığında onun da dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. "İyice düşünmeden; emin olmadan pişman olacağın kararlar alma."

Yağız'ı kastediyor olmalıydı. Dün gece herkesin gözleri önünde ettiğimiz dansı, Yağız'ın benden istediği şansı ve eve döndüğümüzde babamla aramızda geçen o konuşmayı...

"Yağız'la aramda ciddi bir durum yok," dedim. Merak etmesine gerek yoktu çünkü pişman olacağım bir şey yapmayacaktım.

"Pekâlâ..." dedi annem bakışlarını kaçırarak. "Üzülmeni istemiyorum Açelya."

"Üzülmeyeceğim," dedim uzanıp yanağından öperken. İç-

CamScanner ile tarandı

tenlikle gülümsediğinde ben de gülümsedim. Biliyordu zaten. Bundan daha fazla üzülemezdim.

"Bu arada..." Ses tonundan, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini anladım. "Dün sen eve gelir gelmez odana çıktın ama biz biraz daha oturup konuştuk."

"Babamla mı?" diye sordum kollarımı bacaklarıma sararken. "Ne konuştunuz?"

"Seni ve Yağız'ı..." Suratım asıldı. Anlaşılan bu mesele tahmin ettiğimden daha büyük bir yankı uyandıracaktı. "Mahir, Kahraman'la konuşacağım, diye tutturdu. Yağız'ı uyarmasını isteyecekmiş."

"Böyle bir şeye gerek yok." Birden ayağa kalktığımda annem şaşkınca bana baktı. "Neyi konuşacakmış ki hem? Ne konuda uyaracakmış? Alt tarafı dans ettik ya... Sanırsınız yarın evleniyorum. Ne alaka?"

Dudaklarımı ısırarak odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Ortada ciddi bir şey yoktu, konuşulacak bir mesele de yoktu. Bir kere bizim aramızda başlamış bir ilişki yoktu ki Yağız'la... Olup olmayacağını zaman gösterecekti ve ben hiçbir şeyin sözünü vermemiştim ona. Sadece beraber vakit geçirip onu tanımaya çalışacağım konusunda bir söz vermiştim. Hepsi buydu.

"Dur bir sinirlenme hemen... Lafı ağzıma tıkadın." Annem de ayağa kalktığında duraksayarak ona baktım. "Evet, tabii ki ortada ciddi bir şey yok. Ama sen babanı bilmiyor musun? Bir şey olacak olsun ya da olmasın, uyarısını baştan yapar. Huyu bu. Uyaracak ki kimse bile isteye üzmeyecek seni."

"Anne..." Sert bir nefes alıp bıraktım. "Babamla konuş lütfen. Sakın konuşmasın Kahraman amcayla."

"Tamam," dedi annem ellerini kaldırarak. Belli ki o da benim gibi düşünüyordu. "Konuşacağım ben babanla."

"Neden her şeyi bu kadar ciddiye alıp beni strese sokuyorsunuz anlamıyorum..." Masamın kenarına yaslanıp sakinleşmeye çalıştım.

"Gerilmeni anlıyorum, sana göre ortada ciddi bir şey olma-

CamScanner ile tarandı

yabilir ama Yağız öyle düşünmüyor Açelya." Annem karşıma geçip gözlerimin içine baktı. "Dün çocukla bir dans ettin diye yüzünde güller açtı. Bunu babanların olduğu bir ortamda yapmadan önce düşünecektiniz. Hem tek mevzu bu dans değil ki..." Bakışları pencereye çevrildi. "Yağız sana öyle bir tutulmuş ki herkes farkında bu durumun. Çocuğun dilinden düştüğün yok."

Gerginlikten ısırmaya başladığım dudaklarım acıyana kadar durmadım. Benim kimseye verilmiş bir sözüm yoktu ama üstüme binen sorumlulukların altında şimdiden eziliyordum. Ne daha fazla üzmek ne de üzülmek istiyordum. Kimse de beni kendi halime bırakmıyordu. Doğru bir karar verememekten çok korkuyordum.

"O yüzden bir değil, iki değil, kırk kere düşün Açelya," dedi annem. "Acele etme, doğru bir karar verdiğinden emin olmadan kimseyle bir yola çıkma. Yağız ya da bir başkası, hiç fark etmez."

Sadece başımı salladım. Sabah sabah yeterince gerilmiştim, bu konu hakkında biraz daha konuşursak çığlık çığlığa kaçacaktım.

"Hadi gir banyoya da bir duş al," dedi annem kapıya doğru yürürken. "Sonra da güzel bir kahvaltı yap. Mehmet de uyuyor hâlâ. Şimdi gidip onu uyandıracağım."

"Bir şey soracağım."

Annem kapıdan çıkmadan önce duraksadı ve dönüp bana baktı. Ela gözleri kısıktı. "Sor canım."

"Doğru kararı nasıl vereceğim peki?" İçimdeki korku, sesime de yansıdı. "Ya doğru sandığım şey aslında yanlışsa?"

Annem gülümsedi. Gülüşüyle gözlerinin çevresi çizgilendi. "Kalbin sana her zaman doğru yolu gösterir, onu dinle."

Kalbimin bana gösterdiği tek bir yol vardı. O yol da sadece acıdan ve sancıdan ibaretti. Kalbimin sesini dinleyemezdim; bu, felaketim olurdu. Benim için mücadele etmeyi bile göze alamayan, korkak gibi kaçıp saklanan ve hatalarının arkasında durmak yerine yenilerini tekrarlayan bir adam için kalbimi dinlemek aptallıktı.

"Seni kim mutlu ediyorsa onu sevmelisin," demişti babam

CamScanner ile tarandı

dün gece. Beni mutlu eden, Yağız'dı. Aklım bunu çoktan kabul etmişti, peki kalbim nasıl anlayacaktı?

Üstümdeki elbiseden kurtulup banyoya geçmiş ve küveti doldurup ılık suyun içine oturmuştum. Su iyi gelmiş, bütün bedenim gevşemişti. O şekilde saatlerce küvette kalabilirdim fakat açlıktan guruldayan karnım buna izin vermemişti.

Dakikalarca kuruttuğum için kabaran saçlarıma krem sürerken mesaj sesiyle titreyen telefonum dikkatimi dağıttı. Telefonum çantamın içindeydi. Çantam ise dün gece odama girer girmez fırlattığım yerde, yatağımın dibindeydi. Aynanın önünden uzaklaşıp yerdeki çantamı aldım ve telefonumu çıkarıp gelen mesaja baktım. Yağız'dandı.

Yağız: Sen hâlâ uyuyor musun?

Bu mesajdan dört saat önce günaydın mesajı atmıştı ve bu, benim alışkın olduğum bir durum olmadığından uyanır uyanmaz telefonuma bakmak gelmemişti aklıma. Hoş, annem bende akıl bırakmamıştı zaten.

Açelya: Günaydın Yağız...

Açelya: Evet, yeni uyandım. Dün gece başım çok ağrıdığı için iyi uyuyamadım, sabaha karşı dalmışım.

Uykuya sabaha karşı daldığım doğruydu fakat beyaz bir yalan söylemiştim. Gece boyu ağrıyan ve beni uyutmayan başım değil, kalbimdi. Mesajı yolladıktan sonra bir süre bekledim ama cevap gelmedi. Daha fazla oyalanmadan telefonumu eşofmanımın cebine atarak odamdan çıktım. Günlerden pazardı ama babam bugün de evde yoktu. Şu sıralar o kadar yoğun çalışıyordu ki başını kaşıyacak vakti olmuyordu. O neşe dolu pazar kahvaltılarımız, Baran'ın gidişiyle tamamen son bulmuştu.

CamScanner ile tarandı

Doğruca mutfağa geçtiğimde Mehmet'i masanın başında buldum. Bir elinde telefon, diğer elinde çatal, gözlerini ekrandan ayırmadan kahvaltı etmeye çalışıyordu.

"Tünaydın," dedim Mehmet'in karşısındaki sandalyeyi çekerken. Mehmet telefona öyle dalmıştı ki içeri girdiğimi fark etmemişti bile. Sesimi duyunca başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Ooo Fiona," dedi her zamanki alaycı tavrıyla. "Sen bu saate kadar uyur muydun ya?"

"Uyurmuşum demek ki." Tabağıma peynir koyduğum sırada Mehmet telefonunu masanın kenarına bıraktı ve muzip bir ifadeyle bana baktı.

"Ne demişler, kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan..."

Salatalık tabağına uzanırken duraksayıp bak sen, dercesine baktım Mehmet'e. "Yalnız ben ona öyle demem, körle yatan şaşı kalkarmış, derim."

"Laf sokmasan ölürsün zaten," dedi Mehmet. "Neyse... Düğün nasıldı?"

"Normal bir düğündü işte," dedim omuz silkerek.

"Dedikodu yok mu kızım?" diye sordu Mehmet. "Ne demek normal bir düğündü işte?"

"Gelseydin de görseydin canım," dedim keyifle. Geleceğini söylemişti ama sırf düğüne gelmemek için sabah erkenden evden çıkıp gitmişti. "Gelecektin sözde."

"Annem sussun diye yalan söyledim. Basıyor beni öyle ortamlar, göbek atan yaşlı amcalar falan... Yok, biç benlik değil. Hem Selim, abimle oynardı küçükken, beni de almazlardı aralarına... Niye gelecekmişim ben onun düğününe?"

İstemsizce güldüm ağzım doluyken. "İyi hoş diyorsun da ne kaçırdığını bilseydin gelmediğine bin pişman olurdun."

Mehmet, yumruk yaptığı ellerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. "Ne kaçırdım?"

"Eda da geldi düğüne." Çatalımın ucundaki salatalığı keyifle ısırdım. "Tam karşı masamızda oturuyordu ailesiyle."

CamScanner ile tarandı

"Sen ciddi misin?" Yumruklarını kaldırıp masaya indirdiğinde çayım neredeyse üzerime devrilecekti.

"Ya dur deli misin sen!" diye bağırdım. "Az daha beni yakacaktın!"

"Kızım sen bana neden haber vermiyorsun ki? Neden arayıp Eda burada, demiyorsun? Beş dakikada uçup gelirdim ben!"

Eda bir zamanlar Mehmet'in platonik olduğu fakat o dönemde ciddi bir ilişkisi olduğu için açılamadığı kızdı. Yakın bir zamanda sevgilisinden ayrıldığı haberi kulağımıza ulaşınca Mehmet ister istemez tekrar umutlanmıştı. Ama kendi salaklığı yüzünden uzun zaman sonra Eda'yla konuşabileceği bir ortamda bulunma fırsatını kaçırmıştı.

"Eda'nın da geleceğini tahmin etmen lazımdı," dedim. "Hem ben seni evden çıkmadan önce aradım ama sen açmadın. Dönseydin, ne yapabilirim?"

"Eda İtalya'da okumuyor mu kızım? Ben nereden bileyim çıkıp düğüne geleceğini? Hay şansımı sikeyim ya..."

"Önünde nimet varken küfretme," dedim çatık kaşlarla. "Düğün dündü. Sanmıyorum ki Eda sadece Selim'in düğünü için İstanbul'a gelmiş olsun, bence bir süre daha buralardadır. Bir yolunu bulup görüşebilirsin aslında."

"Doğru dedin." Mehmet tabağındakileri bitirmeden ayağa kalktı. "Benim bir şekilde Eda'yı görmem lazım." Sandalyeyi hızla masanın altına itti ve telefonunu aldı. "Hiç hikâye falan da paylaşmıyor ki nerede olduğunu görüp yanına gitsem... Tek tek arkadaşlarını *stalk*'layacağım artık."

"Oldu olacak kızın evinin önüne kamp kur Mehmet..." dedim alayla.

Ama Mehmet'in aklı öyle uçmuştu ki beni duymadı. Durumun bu kadar vahim olduğunu bilmiyordum. On yedi yaşındayken olduğu gibi yine Eda, deyince akan sular durmuştu.

"Nereye Mehmet? Tabağını bitirseydin ya!"

"Doydum ben!"

CamScanner ile tarandı

Mehmet mutfaktan çıkmıştı bile. Her zaman böyle yapıyor, tabağındakileri tam olarak bitirmeden kalkıyordu. Mehmet'in tabağına uzanıp hiç dokunmadığı kahvaltılıkları kendi tabağıma döktüm. O sırada telefonum titredi. Yağız'dan cevap gelmişti.

Yağız: İyi misin şimdi? Hâlâ başın ağrıyor mu?

Duş almak ve sıcak bir çay içmek iyi gelmişti. Sabah uyandığımda hissettiğim ağrı hissi şu anda yoktu.

Açelya: İyiyim iyiyim. Arada oluyor böyle.

Yağız: Rahatladım, iyiysen sorun yok.

Açelya: Merak etme.

Yağız: İşte o pek mümkün değil.

Mesajına nasıl bir cevap vereceğimi düşünürken bir mesaj daha attı.

Yağız: Bugün bir planın var mı?

Açelya: Yok. Senin?

Yağız: Senin yoksa benim hiç yok.

Ve mesajın sonuna eklenen bir gülücük...

Yağız: İstersen buluşabiliriz?

Ekrana bakarken kısa bir an duraksadım. Yine o his gelip içime oturmuştu. Ağır bir hisli ve tüm tadımı kaçırıyordu. Yağız'la

CamScanner ile tarandı

daha önce de buluşmuştum. Bir değil, birçok kez yan yana gelmiştik fakat hiçbirinde arkadaştan fazlası değildik. Her ne kadar aramızda birbirimize verilmiş bir söz olmasa da o arkadaştan öte olma durumu beni tedirgin ediyordu. İstemeyeceğim hiçbir şey yapmayacağını bilecek kadar tanımıştım onu. Fakat yine de beni iten bir şeyler vardı.

Bu histen kurtulmam gerekiyordu.

Açelya: Olur. Nerede buluşalım?

Yağız: Ben gelir alırım seni.

Açelya: Olmaz. Bir yerde buluşalım.

Yağız: Tamam. Sen sahile in, ben seni alırım.

Bir saat sonra sahilde buluşmak üzere sözleştiğimizde mutfaktan çıktım. Mehmet çoktan toz olup uçmuştu evden. Annem de ev işlerine dalmıştı. Arada bir gelirlerdi ona. Evde ufak değişiklikler yapar, mobilyaların düzenini değiştirirdi. Hazır Firuze babaanne evde yokken ve babam da dışarıdayken evde yine öyle bir değişimin hazırlığı vardı.

"Mine, Cemil'e haber verdin değil mi?" Annemin sesini duyduğumda merdivenlerdeydim. "Kargolar gelecek. Kapıya bakar olsun."

"Ama bugün pazar Selma Hanım..."

"Özel kurye gelecek Mine'ciğim. Sen de bir alışamadın gitti."

Odaya sessizce girip kapıyı kapattım ve ardından dolabımın başına geçip ne giyebileceğime baktım. Hava bugün de güzeldi, kasımın ilk haftası yazdan kalma gibi devam ediyordu. Bej bir *palazzo* pantolon üstüne beyaz bir bluz giyip yanıma da siyah bir kot ceket alacaktım.

CamScanner ile tarandı

Makyaj masama oturduğumda nasıl bir makyaj yapmam gerektiğini bilemedim ama fazla da düşünmedim. Dünkü gibi gözlerimi ön plana çıkaracak bir makyaj yaptım ve saçlarıma maşayla şekil verdim.

Yarım saat içinde hazırdım. Odamın kapısını sessizce araladım. Neden sessiz davrandığımı bilmiyordum. Tam o sırada merdivenden inen annemle karşılaştım. Kucağında küçük bir koli vardı. Beni görünce koliyi merdiven korkuluğuna yasladı ve, "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim ceketimi koluma asarken.

"Kızlarla mı görüşeceksin?"

Önce evet, diyecek oldum ama sonra durdum. Yalan söylememi ya da saklamamı gerektirecek bir durum yoktu. Kimse bana karışmazken ben neden kendimi bu duruma soktuğuma anlam verebilmiş değildim.

"Yağız'la," dedim istemsizce gözlerimi kaçırırken.

Annem zoraki tebessüm etti ve bu, benim gözümden kaçmadı.

"İyi eğlenceler," dedi, ne diyeceğini bilemezmiş gibi. "Kaç gibi dönersin?"

"Bilmem..." Dudaklarımı büktüm. "Neden sordun ki?"

"Mahir'le akşam yemeğe çıkacağız, biraz geç dönebiliriz. Mehmet de geç döner muhtemelen. Sen de planını ona göre yap en iyisi."

"Yaparım."

"Dikkatli ol," dedi annem her zamanki gibi. Onu anlayabiliyordum zira bugüne dek adım Baran dışında kimseyle anılmamıştı. Sanki ben Baran'dan bir parçaydım bu evde. Bu öyle bir alışkanlık olmuştu ki hepimizde, Yağız'la görüşecek olmam bana bile tuhaf geliyordu.

"Size de iyi eğlenceler," dedim aşağı inmeden önce.

Bir ara Mehmet, annemle babamın aralarının bozuk olduğunu söylemişti. O günden sonra anneme birkaç kez sormaya

CamScanner ile tarandı

çalışsam da ne olduğunu açıkça sormaya cesaret edememiştim. Ama şu sıralar her şey yolunda gibi görünüyordu. Babam iş yoğunluğuna rağmen annemi ihmal etmiyordu ve bu en çok beni mutlu ediyordu.

Evden çıkmadan önce çağırdığım taksi bahçe kapısının önünde hazır bekliyordu. Taksinin arka kapısını açıp içeri geçtim. Bir süre sonra taksi trafiğe takılınca henüz vaktimin olduğunu düşünerek erken indim ve sahile kadar yürüdüm. Kavurucu sıcakların ardından insanı yakmayan güneş ve üşütmeyen hafif rüzgârlı havalarda yürümek en sevdiğim şeydi.

Karşıya geçmek için yaya geçidinde dururken yolun karşısındaki Yağız'ı görünce kaşlarımı çattım. Arabasının kaputuna yaslanmış bekliyordu. O mu erken gelmişti yoksa ben mi geç kalmıştım?

Hızlı adımlarla karşıya geçtim ve Yağız'ın yanına doğru ilerledim. Yağız beni fark ettiğinde doğrulup elindeki telefonu cebine sıkıştırdı. Heyecanlı görünüyordu. Onu böyle görünce bir an ben de heyecanlandım fakat bu tamamen içinde bulunduğumuz durumdan kaynaklıydı.

Karşı karşıya geldiğimizde, "Çok beklettim mi?" diye sordum.

"Hayır, yeni geldim sayılır." Yağız, arabanın kapısını benim için açtığında içeri geçtim. Benim ardımdan arabaya bindiğinde, "Aç mısın?" diye sordu, sanki heyecandan ne konuşacağını bilmiyor gibiydi ve bu haliyle çok sempatikti.

"Değilim," dedim gülümseyerek. "Evden çıkmadan önce bir şeyler yedim. Ama sen açsan yemek yiyebileceğin bir yere gidebiliriz."

"Ben de aç değilim," dedi Yağız arabayı çalıştırırken. "Ama bu tatlı yememize engel değil."

"Değil." Emniyet kemerimi takarken göz göze gelip birbirimize gülümsedik. Yağız'ın üstünde açık mavi kot bir gömlek, altında ise beyaz, keten bir pantolon vardı. Hoş görünüyordu.

CamScanner ile tarandı

Bir erkeğin benimle buluşmak için özenle hazırlanmış olması, şimdiye kadar yaşamadığım bir durum olduğundan epey tuhaf geliyordu.

Şu andan itibaren hiçbir şeyi düşünmeyecektim, en azından savaşacaktım bunun için. Sadece eğlenmeme bakacak ve güzel saatler geçirecektim.

Yol boyunca havadan sudan konuşarak karşıya geçmiş ve Galata Kulesi yakınlarında güzel bir mekâna gelmiştik. Rezerve edilmiş, cam kenarında bir masaya oturduğumuzda ilk olarak soğuk bir *latte* istemiştim. Yağız da sıcak bir kahve sipariş etmişti. Kahvelerimiz gelene kadar düğün hakkında konuşmuştuk; Yağız kimseyi tanımadığını, düğüne yalnızca benim için geldiğini itiraf etmişti. Beklediğim bir şeydi çünkü Selim'in ailesi ile Yağız'ın ailesi, babam sayesinde tanışıyorlardı. Yağız'ın Selim'i tanıdığına ihtimal bile vermemekle yanılmamıştım.

Yağız, hiç tanımadığı birinin düğününe sırf benim için gelirken Baran çocukluk arkadaşının düğününde ben varım diye gelmemişti.

Kahvemden ilk yudumu alırken, "En yakın arkadaşın Kıvanç mı?" diye sordum. Yağız'ın bir sürü arkadaşı vardı ama ben Kıvanç'tan başkasını tanımıyordum.

"Evet," dedi Yağız peçeteyi dudaklarına bastırırken. "Kıvanç kardeşim gibidir, diğerleri sadece arkadaş."

"Ne zaman tanıştınız peki?"

"Ortaokulda," diye karşılık verdi. "Sonrasında hep beraberdik, liseyi de aynı okulda okuduk. Sen Irmak'la ne zaman tanıştın peki?"

"Üniversitenin ilk günü," dedim gülümseyerek. "En iyi arkadaşlıkların lisede kurulduğu söyleniyor ama benim öyle olmadı."

"Kazık mı yedin yoksa?" diye sordu Yağız merakla. "En iyi kazıklar da lisede yenir çünkü."

"Pek öyle değil." Kahvemden bir yudum daha aldım ve bardağımı masaya bıraktım. "Lisede kimseyle arkadaşlık kuramadım desem daha doğru olur. Fen lisesinden mezun oldum ben.

CamScanner ile tarandı

Okuldaki herkesin hedefi en iyi üniversiteyi kazanmaktı. Gezip eğlenecek, sıkı dostluklar kuracak vaktim pek olmadı."

"Senin ne kadar çalışkan bir kız olduğunu unutuyorum bazen," dedi Yağız övgüyle.

"Kendine çok haksızlık ediyorsun," dedim. "Mimarlık okuyan biri mi söylüyor bunu? Devlet üniversitesini kazanmak hiç kolay değilken üstelik."

"Sayısalım iyidir, yoksa pek çalışkan bir tip değildim. Mimarlığı da sevmiyorum zaten, biliyorsun."

"Bilmez miyim..." Parmaklarımı bardağımda gezdirdim. "Şarkı söylemeyi seviyorsun." Derin bir iç çektiği gözümden kaçmazken, "En büyük hayalin ne?" diye sordum. "Şarkı çıkarmak istemez misin mesela? Bu devirde çok zor bir şey değil, her önüne gelen şarkı çıkarıyor ve aslına bakarsan çoğunun sesi güzel bile değil. Ama senin çalabildiğin onlarca enstrüman var ve sesin çok güzel."

Yağız'ın müzik piyasasına neden girmediğini merak ediyordum. Maddi açıdan da önünde hiçbir engel yoktu fakat sorduğum soru tadını kaçırmış gibi görünüyordu. Bir anda yüzü düşmüş ve bakışları cama çevrilmişti.

"Babam beni öldürür Açelya," dedi bir sır verir gibi sessizleşirken. "Dışarıdan öyle yumuşak göründüğüne bakma. Bana gelince çok serttir. Neden sevmediğim halde mimarlık okumaya devam ediyorum sanıyorsun?"

"Ama bu senin hayatın," dedim üzüntüyle. "Ne zamana kadar babanın istediği şekilde yaşayacaksın ki?"

"Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Babamın karşısında o kadar güçsüzüm ki..."

Bunlar o kadar tanıdık cümlelerdi ki ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma asla getirmeyeceğime yemin ettiğim Baran gelip de karşıma oturdu sanki.

"İkisini birden yürütebilirsin aslında," dedim ona cesaret vermek için. "En azından baban müzik kariyerine ikna olana kadar... Hem başarılı bir mimar hem de iyi bir şarkıcı olabilirsin."

CamScanner ile tarandı

"Konuşmayalım bunları," dedi Yağız. Bu konu, sandığımdan daha çok yaralıyordu onu. "Böyle bir günü, bu konularla meşgul etmek istemiyorum."

"Nasıl istersen," dedim kahvemi elime alırken. Birkaç yudum peş peşe içtikten sonra çekinerek Yağız'a baktım. "Bir şey soracağım ama sormamam gereken bir şey mi bilmiyorum."

Yağız kahvesini çoktan bitirmişti. Arkasına yaslanırken, "Ne istersen sorabilirsin," dedi.

"Neden herkes sana çapkın, diyor?"

Yağız gülecek gibi olup kendini tutarken kaşlarını çattı. "Öyle mi diyorlar?"

"Bunu sormam pek yerinde olmadı galiba..." Bazen, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. "Sadece merak ettim ben. Merak da etmedim aslında. Öylesine sordum yani, cevap vermek zorunda değilsin tabii ki. Sonuçta senin özelin..."

"Açelya bir sakin ol ya," dedi Yağız gülerek. Komik bir şey mi söylemiştim ben? "Onun bunun ne söylediğine aldırış etmeden direkt bana sorman hoşuma gitti. Önyargılı davranmıyorsun ve bu çok güzel bir şey."

Önyargılı davranmamı gerektirecek bir durum yoktu zaten. Onun hayatı ve yaşanmışlıkları beni ilgilendirmezdi.

"Şimdiye kadar birçok kızla flört ettim diyelim," dedi Yağız açıkça. "Bu kötü bir şey miydi, bana ya da karşımdakine herhangi bir zarar verdi mi bilmiyorum ama birçoğu da flört aşamasında bitti. Ciddi bir ilişkim hiç olmadı çünkü daha önce hiç âşık olmadım. Ne aradığımı bile bilmiyordum ama aradığım her neyse onlarda bulamadığımı fark ettim."

Kahvemden son yudumlarımı alırken pürdikkat Yağız'ı dinliyordum. Dürüsttü en azından.

"Bir de tek bir kişiyle kalan bütün ömrümü geçirme düşüncesi korkunç geliyordu. Ve açık konuşmak gerekirse ciddi bir ilişki için çok genç hissediyordum kendimi." Yağız masaya doğru eğildi ve dikkatle gözlerime baktı. "Meğer tüm bu düşünceler, birine gerçekten âşık olunca değişiyormuş."

CamScanner ile tarandı

Son cümlesini öyle içten söylemişti ki avuçlarımın terlediğini hissettim.

"Anladım," diye mırıldandım. Yağız hâlâ dikkatle yüzüme bakıyordu. Bir an sonra bakışları dudaklarıma kaydığında istemsizce gözlerimi kaçırdım. Elini yüzüme uzattığında neredeyse geri çekilecektim ki, "Dudağının kenarına krema bulaşmış," deyince duraksadım. Hızlı bir şekilde bir peçete aldım ve dudağımın kenarını sildim. Geri çekilmeseydim Yağız dudağıma dokunacaktı. Nitekim o da rahatsız olacağımı bildiğinden öyle bir şey yapmadı.

"Peki ya senin?" diye sordu Yağız, tekrar arkasına yaslanmıştı.

"Daha önce hiç sevgilim olmadı," dedim doğruca. Sebebini açıklamama gerek yoktu çünkü Yağız zaten biliyordu.

"Bu da bir tercih tabii ki," dedi başını sallarken. Tercih miydi yoksa aptallık mıydı bilmiyordum. Kendimi, hiçbir zaman bana ait olmayacak birine adamış ve yıllarımı boşa harcamıştım.

"Bir şey sormak istiyorum."

"Sor," dedim ellerimi masanın üzerinde birleştirirken.

"Uzun zamandır merak ediyorum aslında ama bunu sana nasıl soracağımı bilemedim," dedi Yağız gerilmeme sebep olacak bir ses tonuyla. Hafifçe kaşlarımı çatarak yüzüne baktığım sırada, "Mahir amca seni neden evlat edinmedi?" diye sordu. Beklemediğim bir yerden gelmişti soru. "Sana soyadını vermemesi en başından beri Baran'la evliliğinizi planladığı anlamına geliyor, gerçekten öyle mi?"

Bu durumun herkese tuhaf geldiğini biliyordum ama daha önce kimse bu kadar açık bir şekilde sebebini sormamıştı. Ben Demirdağlı Ailesi'nin üvey kızı değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. Kimliğimde yazan soyad hiçbir zaman değişmemişti. Eminim ki bunu annem ve babam da istemezdi.

"Babamın bir teyzesi vardı," dedim bakışlarım masada gezinirken. "Kenan babamın yani... Ben beş yaşındayken babam öldüğünde yasal olarak tüm haklarım babamın teyzesine geçti

CamScanner ile tarandı

çünkü geride kalan tek akrabam oydu." Efkan Kara gibi varlıklı bir amcam vardı aslında. Ama o amca olmayı değil, kardeş katili olmayı seçmişti. Eğer babamı öldürmek yerine varlığını kabul edebilseydi bugün bambaşka bir hayatım olabilirdi. "Ama o kadın bana bakabilecek durumda değildi. Mahir babam o kadına, yasal olarak bana sahip çıkması karşılığında yıllarca para verdi. Böylece kimse beni evlat edinmedi ve ben on sekiz yaşıma gelene kadar, babamın teyzesiyle bir hayat sürdürüyormuş gibi göründüm. Neyse ki artık böyle bir problemim yok, yasal olarak üç yıldır özgürüm."

Yağız anladım, dercesine başını salladı. Beklediği cevap bu değildi ama üstelemedi. Sohbetin devamı da aynı seyirde ilerlemişti. Yağız bana arkadaş çevresinden, çocukluğundan bahsetmişti; şarkı söylemeye ne zaman başladığından, Kıvanç'la anılarından ve tek çocuk olmanın üstünde nasıl bir baskı yarattığından...

Ben ise çocukluk anılarımdan çok az bahsedebilmiştim çünkü tamamı Baran'dan ibaretti.

"Ne çabuk akşam oldu..."

Yağız arabayı evimizin önünde durdurduğunda bakışlarım eve çevrildi. Bahçe aydınlatmaları haricinde yanan bir ışık olmadığına göre, eve ilk dönen bendim. Bunu fark edince rahat bir nefes aldım. Annemin ya da babamın Yağız'ı görmesini istemezdim. İyi ki geç döneceklerdi.

"Sahiden öyle oldu," diye mırıldandım işaretparmağımla alnımı kaşırken. "Güzel bir gün geçirdim, çok eğlendim."

Buluştuğumuzda saat ikiyi çeyrek geçiyordu. Şimdiyse akşamın onuydu ve evet, çok çabuk akşam olmuştu. Oturduğumuz mekândan bir süre sonra çıkmış ve trafik yoğunlaşmadan yemeği orada yemek üzere *Ma Belle*'ye geçmiştik. Saat sekize doğru *Ma Belle*'de canlı müzik başlamıştı ve Yağız her ne kadar sahneye çıkmayacağını söylese de birkaç şarkı söylemişti. Oradan ayrıldığımızda müzik devam ediyordu, istesem biraz daha kalabilirdik

CamScanner ile tarandı

fakat kalkmak istemiştim. İki gündür yeterince yorulmuştum, sabah erken uyanmam gerekiyordu.

"Normal bir gün oldu aslında," dedi Yağız tebessüm ederek. Emniyet kemerimi çıkardığım sırada o da çıkardı. Sanırım arabadan inecek ve ben eve girene kadar arkamdan bakacaktı. "Daha çok oturduk, konuştuk falan... Gerçekten eğlenmek istersen konserlere gideriz; sinemalara, tiyatrolara, pikniklere, partilere hatta seyahatlere..." Gözlerimin içine gizleyemediği bir heyecanla bakıyordu. "Sen istediğin sürece her şey mümkün."

"Olabilir," diye karşılık verdim gülümsemeye çalışırken. "Biliyorsun, son senem ve yakında staja da başlayacağım ama vakit oldukça elbette bir şeyler yaparız."

Ben henüz ne hissettiğimi, ne hissetmem gerektiğini ve en önemlisi ne zaman hissedeceğimi bilmiyordum. Yağız gözümde hâlâ bir arkadaştan fazlası değildi ve ben ona hiçbir şeyin sözünü vermek istemiyordum.

Verdiğim cevap bahanelerle doluydu fakat her şeyi akışına bıraktığımı, planlar yapmaktan hoşlanmadığımı biliyordu Yağız.

"Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Biliyorum Açelya. Teşekkür ederim her şey için. Asıl ben çok güzel bir gün geçirdim."

Gülümsemekle yetindim. Aşka dair onlarca kitap okumuş, dizi ve film seyretmiştim. Sevdiğim filmlerdeki bazı replikleri ve okuduğum romanlardaki sözleri farkında olmadan ezberlemiştim. Fakat böyle bir anda ne söylemem gerektiğini hesap edemeyecek kadar tecrübesizdim. Gün boyu her an, ağzımdan çıkacak her kelimeyi ölçüp biçmiş ve doğru olduğuna karar verdikten sonra dillendirmiştim.

Bu her zaman böyle mi olacaktı?

Yağız'ın yanında bir arkadaş gibiyken fazlasıyla rahattım fakat itirafından sonra her şey değişmişti. Sürekli yanlış bir şey söyleyerek kalbini kıracak olmaktan korkarken buluyordum kendimi.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda Yağız da çıktı ve ben içeri girip gözden kaybolana kadar arkamdan baktı.

CamScanner ile tarandı

Çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açıp eve girdiğimde içerisi karanlıktı. Telefonumun feneriyle adımlar atarak koridorun ışığını açmış sonrasında evin kapısını kapatmıştım. Doğruca merdivenlere ilerlediğim sırada bakışlarım salona takıldı. Salonun camları aralıktı ve verandanın önünde bir karartı vardı.

Kısa bir an korktum, neredeyse çığlık atacaktım fakat o karartının Baran olduğunu fark edince kaşlarımı çattım.

Ne zamandır buradaydı?

Ama daha da önemlisi... Bizi görmüş olmalıydı.

Ben kendimi doğruca eve girmeye odakladığımdan verandaya hiç bakmamış ve Baran'ı hiç fark etmemiştim fakat o beni fark etmiş olmalıydı.

"Baran?" diye seslendim salona doğru adım atarken. Baran sesimi duydu ama dönüp bakmadı bana. Önce sehpaya doğru eğilip sigarasını söndürdü kül tablasında, ardından yavaşça bu tarafa doğru döndü. "Ne zaman geldin sen?"

"Yeni sayılır," dedi durgun bir sesle. Ellerini cebine atmış eve girerken bakışları yerdeydi. "Öyle bir uğramak istedim ama evde kimse yoktu."

Salonun ışıklarını açtım, neden karanlıkta oturduğunu anlayamamıştım. Belki verandada otururken ışıkları açmaya gerek duymamıştı. Peki ama neden çat kapı gelmek yerine annemi aramamıştı?

"Yanlış bir gün seçmişsin," dedim masanın önünde durduğumda. Baran da masanın diğer ucundaydı ve geldiğimden beri hiç yüzüme bakmamıştı. Üstünde beyaz, spor bir gömlek vardı. Gömleğin üç düğmesi açıktı ve gömleğinin yakası içeri doğru kıvrıldığından gözüm oraya takılmıştı. "Mehmet'i biliyorsun zaten, hiç durmaz evde. Annemle babam da yemeğe çıktılar..."

"Sen de Yağız'la beraberdin," diyerek lafı ağzıma tıktı Baran. Bakışları hızla gözlerime ulaştı ama geri çekildi oyalanmadan. Kiminle olduğumu, nereden geldiğimi sormamıştı çünkü yanılmamıştım, bizi görmüştü ve bunu saklama gereği duymamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim bozuntuya vermeden. Dün de görmüştü göreceğini bugün de... Saklayacağım bir şey yoktu. Yeni bir yol çizmiştim kendime ve Baran artık o yolda yoktu.

Sessizlik olduğunda, "Gideyim ben," dedi Baran birden. Masanın üzerinde duran telefonuna uzanırken kapıldığı telaş gözümden kaçmadı.

"Kapının önünde arabanı göremedim. Taksiyle falan mı geldin?"

Bir gariplik sezmiştim tavırlarında. Kimse yokken çıkıp eve gelmesi, gelirken kimseye haber vermemesi, şimdi de böyle ateş almaya gelmiş gibi çekip gitmesi...

"Öyle oldu." Telefonunu cebine attı ve yine bana hiç bakmadı. "Arabam serviste."

"Bozuldu mu?" Kaşlarımı çattım, arabası yepyeni ve canavar gibiydi.

"Hayır," dedi Baran, aramızda iki sandalye kala karşımda durdu. "Kaza yaptım."

"Kaza mı?" diye sordum korkuyla. Oysa sapasağlam duruyordu karşımda. Buna rağmen içimi yakan telaşa engel olamayıp ona yaklaştım. "Bir şeyin yok ya? Nasıl oldu?" Şimdi tam karşısındaydım ve aramızda hiç mesafe kalmamıştı.

"Karşında sapasağlam durduğuma göre?" Tersler gibi konuştu önce, sonra gözlerimin içine baktı ve orada, onun için filizlenen korkuyu gördü. "Korkulacak bir durum olmadı," diye açıkladı. "Sadece maddi hasarlı bir kaza. Karşı tarafın dikkatsizliği..."

"Anladım," dedim, içime o tanıdık sızı otururken. "Geçmiş olsun."

"Sağ ol," dedi Baran. Başka bir şey söylemeden hızla yanımdan geçip gittiğinde dönüp ardından bakmadım. Birazdan kapı açılacaktı sonra kapanacaktı ve gidecekti. Ben de derin bir nefes alacaktım. Ama öyle olmadı.

Çalan telefonunu açmak için duraksadığında başımı sola doğru çevirip göz ucuyla ona baktım. Holün ortasında dikiliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Efendim baba?"

Karşı tarafı dinlerken göz ucuyla bana baktı. Bunu fark edince hızla kaçırdım bakışlarımı.

"Hayır," dedi soğuk bir sesle. "Daha sonra."

Babam ne söylüyordu bilmiyordum ama Baran'ın hoşuna gitmeyen bir şey söylediği aşikârdı.

"Başka zaman yine gelirim." Babam, Baran'dan kalmasını mı istiyordu? "Gidiyorum şimdi."

Ve Baran gitmek istiyordu. Çünkü benimle aynı ortamda bulunmak, aynı havayı solumak istemiyordu.

"Tamam," dedi bir süre sonra. "Bir saate kadar gelmemiş olursanız giderim. Keyfinizi bekleyemem."

Telefonu kapattığında kendimi daha fazla tutamadım. "Gitmekte neden bu kadar ısrarcısın?" diye sordum ona doğru dönerek.

O değil miydi aramızdaki bütün anlaşmazlığı bitirmek isteyen ve geçmişe bir sünger çeken? Şimdi neden sanki en başa dönmüşüz gibi davranıyordu? "Artık burada kalmıyorsun ama geldiğinde neden bir yabancı gibi davranıyorsun anlamıyorum. Misafir değilsin sonuçta, yukarıda bir odan var hâlâ." Baran bana çatık kaşlarla bakıyordu. "Sorun bensem eğer dert etme. Odama çıkacağım şimdi."

"Sorun sen değilsin Açelya." Kaşları hâlâ çatıktı. Yeniden salona doğru yürüdüğünde bakışlarını kaçırdı ama benim bakışlarım hep ondaydı. Yanıma kadar geldiğinde duraksadı. "Daha kaç kez konuşacağız bunları?" diye sordu kaçamak bir bakış atarak. "Senden yana bir sıkıntım yok benim. Senin de benden yana olmasın. Düşünme bunları."

"Düşünmüyorum zaten," dedim, belki de susup gitmeliydim ama karşılık vermekten alamıyordum kendimi. Baran koltuğa oturduğunda başka bir şey söylemeden salondan çıktım. Az önce odama çıkacağımı söylemiştim ama inat değil miydi, çıkmayacaktım. Madem herhangi bir sorun yoktu, evden gidene kadar beni görmek zorunda kalacaktı.

CamScanner ile tarandı

Benden yana bir sıkıntısı yoktu ama ne hikmetse benimle aynı evde bir saat bile kalamıyordu.

Çantamı koridordaki portmantoya bırakıp mutfağa geçtim ve kendimi kahve makinesinin başında buldum. Kahve içersem uykum kaçardı sonra saatlerce uyuyamazdım ve yarın tüm gün uyuklardım okulda. Ama hiç umurumda olmadı ve dolaptan iki orta boy bardak çıkardım. *Yine fabrika ayarlarına döndün Açelya.*

Elimde kahvelerle salona girdiğimde Baran şaşkınca bana baktı. *Hani sen odana çıkıyordun*, der gibiydi bakışları.

"Hava güzel," dedim dışarıyı işaret ederek. "Verandada oturacağım biraz." Kahvelerden birini ona uzattığımda yarım ağız gülümsedim. "Sormadan yaptım ama içersin değil mi?"

Baran sıcak olmasına aldırmadan bardağı altından tutarak elimden aldı. "Seçim yapma şansım kaldı mı?"

Kendi kahvemden bir yudum alırken, "İçmek zorunda değilsin," diye mırıldandım.

"İçeceğim." Baran kahveyi koltuğun yanındaki küçük sehpanın üzerine bıraktı. "Sağ ol."

Baran'ı orada bırakıp verandaya çıktım ve iki kişilik koltuğa oturdum. Gecenin ılık rüzgârını tenimde hissederek aldığım birkaç yudumun ardından ayak sesleri duydum. Baran kahvesiyle birlikte gelip yanıma oturmuştu.

"Kötü bir gün geçirdim," dedi açıklama yapar gibi. "Gerginliğimin seninle bir ilgisi yok."

"Kötü bir gün geçirmiş olabilirsin." Aceleyle yaptığım için kahvenin tadı kötü olmuştu. Hepsini içersem sabaha kadar oturmak zorunda kalırdım ve kötü bir kahve uykusuz kalmama değmezdi. O yüzden bir yudum daha aldım ve bardağı soğumak üzere sehpanın üzerine bıraktım. "Gergin de olabilirsin ama bana bu şekilde yansıtırsan ne anlamamı bekleyebilirsin ki?"

Sorum yanıtsız kaldı ama şaşırmadım, Baran her zamanki Baran'dı. İşine gelmediği zaman kaçar, cevap veremez, susardı. Başımı sol omzuma çevirip Baran'a baktığımda bakışları avludaydı. "Mutlu musun?" diye sordu konumuzdan bağımsız bir şekilde.

CamScanner ile tarandı

"Neden soruyorsun?"

"Merak ediyorum."

"Tam olarak neyi merak ediyorsun?"

Giderken ardında bıraktığı enkazın yerine yoluna bakan, toparlanmaya çalışan ve mutlu olmak için çabalayan birini görmek, onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

Baran da bana baktığında gözlerimiz birleşti. Aramızda küçük bir çocuğun sığacağı kadar ufak bir mesafe vardı. "İyi olup olmadığını."

"İyiyim ve mutluyum." Gülümsemeye çalıştım, başaramayınca dudaklarımı birbirine bastırdım. "Eğer merak ettiğin buysa..."

Baran gözlerimin içine bakmaya devam ederek, "Ama ben hiç iyi değilim," dedi ansızın.

Ne tuhaftı... Her seferinde iyi olmak için yeni bir adım atıyordu ama sonuç onun için de hüsrandı.

"Çünkü sen ne istediğini bilmiyorsun." Ben de onun gözlerinin içine bakıyordum ve bu, aramızda ufacık bir mesafe varken onu delicesine özleyen yanıma hiç iyi gelmiyordu. Gözlerime uzun uzun bakabiliyordu, bense gözlerimi kaçırmamak için zor tutuyordum kendimi çünkü anlayacak diye ödüm kopuyordu; dile getirdiklerimin aksine onsuzken ne kadar mutsuz olduğumu. "Ne yaptığını da bilmiyorsun. Sürekli bir arayış içindesin ama aradığın her neyse bir türlü bulamıyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum," dedi Baran itiraz eder gibi. "Ne yaptığımı da biliyorum... Ama hiçbiri iyi olmama yetmiyor."

"Her şey, sen nasıl istediysen öyle oldu." Amerika'dan döner dönmez en büyük prangasından, benden kurtulmuştu. Kendine yeni bir hayat kurmuştu ve artık hiç kimse ona karışmıyordu. "İyi olmak için daha ne istiyorsun?"

Yolundaki o büyük engel değildim artık. Kiminle olmak isterse onunla olabilir kiminle uyumak isterse onunla uyuyabilirdi. Eve kaçta girdiği, sabah kaçta uyandığı, ne yediği ya da ne içtiği, günde kaç adet sigara tükettiği beni hiç ilgilendirmiyordu. Ama araya ne kadar zaman girerse girsin, öylesine bir akşamüstü

CamScanner ile tarandı

yan yana oturabiliyorduk çocukluğumuzun geçtiği verandada. Ve ne kadar beni ilgilendirmediğini söylesem de ne istediğini sorabiliyordum ona hâlâ. *Koca bir yalan daha...*

Kısa bir sessizlik oldu. Baran hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ve bu bakışma kalbimi fena dağlıyordu. "Seni istiyorum," dedi Baran, kelimelerin üstüne basa basa. İmkânsızın ne olduğunu yeni öğrenen küçük bir çocuğun çaresizliği vardı bakışlarının ardında. Neydi bu? Yeni bir oyun mu oynuyordu?

Aldanma, sakın aldanma Açelya.

Birkaç saniye boyunca ne duyduğumu anlamakta güçlük çeksem de uzun sürmedi. Hoyrat, yakıcı bir öfke doldurdu içimi.

"Anlamadım?" dedim sorarcasına ama bu bir tehditti. Eğer beni kandırmaya çalışıyorsa bu defa yakardım tüm gemileri.

"Seni istiyorum Açelya," dedi Baran tekrar. Kendinden fazlasıyla emin görünüyor olsa da sesi titremişti. Sonra susmuştu ama aynı cümle bu kez zihnimin içinde yankılanıp durdu. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Seni istiyorum Açelya.

Ne demekti bu?

Derin bir nefes aldım, gözlerimi usulca kapatıp açtım ve, "İyi geceler Baran," diye fısıldadım. Bu saçma konuşma benim için bitmişti, daha fazla devam edemezdi. Hızlıca ayağa kalktığımda başım döndü sanki, bir an ne tarafa adım atacağını bilemedim ama yine de yanında kalmadım. Kalmamalıydım.

Belli ki Baran kendinde değildi ama ben artık onun oyuncağı değildim.

"Çok zormuş," dedi Baran, o da ayağa kalkmış olmalıydı. "Seni bir başkasıyla görmek ve ağzını açıp hiçbir şey söyleyememek, susmak zorunda kalıp ağrıyana kadar çeneni sıkmak..." O konuştukça benim adımlarımın rotası şaşıyordu. "Çok zormuş Açelya..."

Eve girmek yerine veranda boyunca yürüdüm ve Baran sustuğunda havuzun kenarında durup ona baktım. "Senin canın sıkıldı galiba," dedim öfkeyle. "Ağzından çıkanı kulağın duymuyor yine. Zırvalıyorsun gece gece!"

CamScanner ile tarandı

"Ağzımdan çıkanı kulağım duyuyor, merak etme." Baran karşımda durdu ve omuzlarını dikleştirecek kadar sert bir nefes alırken altdudağını ısırdı. "Sen hangi ara böyle bir kıza dönüştün anlamıyorum," dedi beni delirtmeye çalışır gibi.

"Ne saçmalıyorsun ya sen?" Elimi terslenircesine ona doğru kaldırdığımda sesim de yükseldi. "Bir açık konuşsan da anlasam derdini!"

"Derdim ilk fırsatta kendini başka birinin kollarına atman!" dedi Baran sertçe.

"Ne yapacaktım? Senin yasını mı tutacaktım?" Sinirden titredim, avuçlarım öyle bir karıncalandı ki yumruklarımı sıktım göğsüne indirmemek için. Bunu o mu söylüyordu? Sahte sevgilisiyle sarmaş dolaş gezen, ben senin yolundan çekiliyorum diyen, evini terk edip giden ve beni küçük düşüren bir kızla eskisi gibi görüşmeye devam eden Baran mı? "Alışsan iyi edersin." Madem onun dilinin kemiği yoktu, öyleyse benimkinin de olmayacaktı. "Bundan sonra beni Yağız'la daha çok yan yana göreceksin."

Baran öyle mi, dercesine kaşlarını kaldırdı, bakışlarında ansızın beliren öfke kızgın bir ateşte dağlanmış gibi yakıcıydı. Kaçmak istedim, geldiğim yöne doğru bir adım attım ama Baran gitmeme izin vermedi, parmaklarını tenime geçirdi ve kolumdan tutarak beni az önce durduğum noktaya getirdi.

"Ne yapıyorsun?" Önce kolumu tutan eline, ardından yüzüne baktım ters bir ifadeyle.

"Ancak saçma sapan bir inat uğruna yaparsın bu dediğini." Kararlarım ve hislerim hakkında konuşurken kendinden bu kadar emin olması beni çıldırtıyordu. "Sonra da pişman olursun, hem kırdığınla hem de kırıldığınla kalırsın."

"Saçma sapan bir inat uğruna mı?" diye sordum bağırarak. "Ben artık mutlu olmak istiyorum. Seni hayatımdan tamamen çıkarmak ve sadece yoluma bakmak istiyorum. Sen değil miydin yolumdan çekileceğini söyleyen? Sendin ve çekildin! Çektin gittin ayrı bir eve, hâlâ sürekli onunla berabersin... Karşıma geçip bana hesap mı soruyorsun bir de? Hangi hakla ya? Hangi hakla?"

CamScanner ile tarandı

"Senin yüzün gülsün diye gittim ben!" Baran bir anda bileklerimden tutup beni kendine çektiğinde afalladım, küçük bir sızlanma döküldü dudaklarımdan. "Sen mutlu ol diye gittim!" Ellerim göğsüne yaslandı ve aramızda yalnızca ateşten bir mesafe kaldı. "Görmezden geldiğin varlığım seni daha fazla rahatsız etmesin diye, istemeye istemeye gittim. Yüzüme bakmıyordun sen benim Açelya! Yüzüme! Bana başka çare bıraktın da ben mi kalmadım? Söyle?"

Her şeye bir açıklaması vardı, her şeye... Ama nedense sözkonusu Azra olunca suspustu. Hiçbir inkârı yoktu ve beni delirten de buydu.

"Bırak beni!" Baran'ın sıkıca tuttuğu bileklerimi var gücümle çekmem, bana daha da fazla yaklaşmasına sebep oldu zira beni bırakmak gibi bir niyeti yoktu. İstemiyordum. Bana bu kadar yakın olmasını, gözlerimin içine ölüyormuş gibi bakmasını, sanki buna hakkı varmış gibi... İstemiyordum.

"Bırakabilsem keşke..." Yavaşça eğildi Baran, şimdi sadece elleri değildi bileklerime dokunan. Alnı alnıma yaslanmıştı ve tuhaf bir his dolmuştu içime. "Keşke, keşke yapabilsem bunu..."

"Yapacaksın," dedim hırçınca. Oysa kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hem bedenimi hem de ruhumu ele geçiren iflah olmaz bir hisle dolmuştum. Bir adım geriye gittiğimde Baran da benimle geriledi. Bırakmıyordu ellerimi. "Baran!" Nefes alamıyordum. "Senin benimle derdin ne?"

"Asıl senin benimle derdin ne?" diye sordu Baran. "Beni delirtmek ister gibi sürekli içimdesin, aklımdasın!" Nefesi yüzüme, hatta dudaklarıma dokunduğunda ürperdim. Önce bir soğukluk kapladı tenimi, çok sürmeden alev almış gibi yanmaya başladım. Kabul etmek istemesem de aşk buydu; ne kadar kaçarsan kaç, eli eline değdiğinde daha fazlası için yanıp tutuşmaktı.

"Açelya..." Baran ellerimi bıraktı ama ellerim aynı yerde, göğsünde kaldı. "Şimdi öpsem seni, tam şu anda..." Ellerini belime sardığında ve parmaklarını bedenime geçirdiğinde içim titredi. "Öldürür müsün beni?"

CamScanner ile tarandı

"Öldürürüm," dedim fakat sesim sayıklar gibi çıktı.

"Ben zaten ölmüşüm." İki ateş parçasından ibaret olan dudakları dudaklarıma yaklaşırken, "Hayır," dedim ama nefesi nefesime karışınca aklım beni terk etti. Bütün bedenim, ellerim, dizlerim hatta parmak uçlarım kalbimdeki çarpıntıyı hissetti. Ne tuhaf bir histi bu... Gözlerimi kapatsam ve bıraksam kendimi, gökyüzünden aşağı düşecek gibiydim. Yere çakılmam uzun sürecekti. Sonra canım yanacaktı. Peki buna değecek miydi?

Baran gereken cevabı teslimiyetimden almış gibi dudaklarıma kapandığında gözlerim de kapandı. Önce bir ılıklık aktı içime sonra karnımda bir şeyler uçtu ve bacaklarımın arası sızladı. Dudakları yumuşaktı ve dudaklarımda bıraktığı his, şimdiye kadar hayal ettiğimden çok daha farklıydı.

Daha tatlı, daha yakıcı ve daha kışkırtıcı...

Bir eliyle çenemi kavradı ve yüzümü yukarıya doğru kaldırdı Baran. O ana kadar hareketsiz duran dudakları, hoyrat bir istekle dudaklarımı kavradığında bacaklarımın arasındaki sızı daha da büyüdü. Düşecek gibi hissettiğimde kollarına asıldım. Bir yanda bedenimi yakıp kavuran istekler diğer yanda hislerim tarafından bir kafese kapatılmış, özgür kalmak için çıldıran aklım...

Ne yapacaktım?

Kollarını sıkıca kavrayan ellerime rağmen dudaklarım hareketsizdi. İlk kez yaşadığım bu ana bir tepki veremeyecek kadar da şaşkındım fakat kalbimin ritmi, göğüskafesimi zorlayacak kadar şiddetliydi.

Kendimden hiç beklemediğim bir anda geri çekildiğimde nefes almayı bile unutmuş gibiydim. Baran bakışlarını gözlerime çıkardı ve öylece bakakaldı, başparmağını altdudağına yasladı ve tabiri caizse bir aptal gibi sırıttı.

Ben ise utançla bir adım geriledim, yanaklarımı ateş basmıştı. Sonra bir adım daha ve bir adım daha...

"Açelya dur," dedi Baran. "Düşeceksin..."

Havuzun kenarında olduğumuzu unutmuştum, ne akıl ne de düşünce bırakmıştı bende. Bir sonraki adımım suyun dibini

CamScanner ile tarandı

boylamak olduğunda önce nefesimi sonra iki parmağımla burnumu tuttum. İlk değildi, son da olmayacaktı. Havuza önce Açelya atlardı, hemen ardından Baran...

Su bedenimi tamamen yuttuğunda hiçbir şey yapmadım, gözlerimi açmadım, kıpırdamadım ve sadece bekledim. Baran saniyeler içinde güçlü ellerle kavradığı bedenimi suyun üzerine çıkardığında derin bir nefes aldım. Yüzümü kapatan saçlarımı telaşla geriye iterken diğer elimle de Baran'ın omzundan tuttum. Havuzda olmama rağmen ondan uzaklaşmak istedim ama biliyordum ki uzaklaştığım an dengemi kaybederdim. Defalarca kez söylemişlerdi bana, hiçbir şey yapmasan da su seni üzerinde tutar, diye ama bunu anlatamıyordum kendime. Suya düştüğüm an telaşa kapılıyor ve kendi kendimi boğuyordum.

"Düşeceksin, dedim sana."

Saçlarımı yüzümden çektiğim an kızgın gözlerle Baran'a baktım ve elimi sertçe suya vurup yüzüne su sıçrattım. Baran hızla kafasını diğer tarafa çevirse de kurtulamamıştı.

"Hemen beni havuzdan çıkar," dedim tir tir titreyen bir sesle. Üşüyordum. Hava ılık olabilirdi ama su buz gibiydi.

"Açelya..." Baran yüzüme baktığında bakışlarımı kaçırdım. "Kızdın mı bana?"

"Sudan çıkmak istiyorum." Kıyıya yakın değildim, kendi kendime gidemezdim.

"Bir şey söyle." Baran isteğimi duymazdan geliyordu. Ne de olsa buradan, onun yardımı olmadan çıkamayacağımın farkındaydı.

"Hiçbir şey söylemek istemiyorum Baran." Titremekten konuşamıyordum bile. "Çıkar beni, lütfen..."

"Açelya..." Baran çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi. Saçları alnına dökülmüş, kirpikleri ıslanmış, bembeyaz gömleği vücudunu ikinci bir ten gibi sarmıştı. Havuzdan yansıyan ışık, gözlerinin rengini tamamen ortaya çıkarmıştı ve bu haldeyken bile içimi titretebiliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Özür dilemeyeceğim," dedi, bakışları kısa bir an dudaklarıma dokunurken. "Geç kalınmış bir eylemdi bu."

"Öyle mi?" diye sordum titreyerek. "Özür dilesen de telafi edemeyeceğin bir şey yaptın sen..."

Ne saçmalıyordum ben?

Baran başını iki yana salladı. "Bunu konuşmamız lazım."

"Burada mı Baran? Bu halde mi?" diye sordum sinirle. "Havuzdayız ve üşüyorum farkında mısın? Çıkar beni!"

"Tamam, sakin ol." Bu haldeyken nasıl eve girecektim, üzerimden sular aka aka odama çıkacaktım hiçbir fikrim yoktu. Evde kimse yoktu, olmaması daha iyiydi ama birinin yardımına ihtiyacımız vardı.

Havuzun kenarına doğru ilerlediğimiz sırada bir ses duyduk ve bakışlarımız aynı anda avluya çevrildi. Biri gelmişti. Arabanın güçlü bir şekilde yanan farları, kimin geldiğini anlamama izin vermedi önce. Annemle babam olmasın, diye geçirdim içimden. Mehmet gelmiş olsun. *Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Bizi bu halde görürlerse, özellikle de babam, hiç iyi olmazdı çünkü hiçbir şey açıklayamazdık.

"Eyvah," dedim telaşla. "Biri geldi!"

Baran benden daha iyi görüyor olmalıydı ki şahin gibi kıstığı gözleriyle avluya bakarken, "Annem ve babam," dedi korkunç bir haber verir gibi. Ama suç bizdeydi, bir saat içinde gelecekleri-ni biliyorduk ve buna rağmen aldığımız vaziyet buydu. Bilmesek ne olurdu?

"Bizi böyle görmesinler Baran," dedim telaşla. Dakikalar önce heyecandan çarpan kalbim, şimdi korkudan çatlıyordu. "Özellikle de babam... Utancımdan ölürüm, yüzüne bakamam..."

"İyi ya işte, evime giderken seni de alır götürürüm."

Baran bu halde bile işin dalgasındaydı.

"Sen babamdan korkmuyor olabilirsin ama ben korkuyorum," dedim, kısık bir sesle konuştuğum halde nasıl çemkirebiliyordum, hiçbir fikrim yoktu. "İyi, görürlerse sen açıklarsın ne olduğunu. Bütün suçu sana yıkmazsam en adiyim!"

CamScanner ile tarandı

"Böyle konuşmaya devam edersen eğer bizi görmemeleri için hiçbir sebep kalmayacak Açelya." Baran yüzüme yaklaştı ve fısıldayarak konuştu. Bilerek yapıyordu. Evet. Kesinlikle öyleydi. "Yakalanmak istemiyorsan eğer o güzel ağzını kapa."

"Ne yapacağız peki?" Ben de onun gibi fısıldayarak konuştum. Baran'la işim elbette bitmemişti ama şimdi kavga etmenin sırası değildi.

"Ses çıkarmadan köşede bekleyeceğiz. Bir eve girsinler, bakarız... Olmadı misafir evine kaçarız."

Bu nasıl mümkün olacaktı bilemedim ama daha fazla konuşmadım. Sesimizi duymamaları lazımdı. Baran haklıydı. Eve girmelerini beklemek ve sonra da kimseye görünmeden misafir evine kaçmak en mantıklısıydı.

İyi ama annem ve babam evde olduğumuzu biliyordu, bizi göremedikleri zaman etrafa bakmayacaklar mıydı? İkimizin de telefonu uluorta duruyordu evde.

Susup avludan gelen seslere dikkat kesildik, önce farlar söndü ardından kapılar açıldı. Bir süre annemden de babamdan da ses çıkmadı. Sessizce onların eve girmesini beklediğimiz sırada Firuze babaannenin sesi duyuldu.

"Ben iki dakika verandada oturacağım. İki saattir arabada otur otur dizlerim uyuştu."

Demek annemle babam bu yüzden bu kadar geç dönmüşlerdi eve... Yemekten sonra Darıca'ya gitmişler ve Aslan amcanın evinden Firuze babaanneyi almışlardı. Tabii ya... Annem yarın Firuze babaannenin doktor randevusu olduğunu söylemişti ama bu bilgi tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Şimdi yandık," dedim sessizce. Firuze babaannenin sesini duymak, Baran'ı bile korkutmuştu.

"Sessiz ol," dedi Baran sırtını havuzun kenarına yaslarken. "Eve girerler şimdi."

"Ne eve girmesi ya? Duymadın mı? Verandada oturacağım, diyor?"

"On saat oturacak hali yok ya, girer birazdan..."

CamScanner ile tarandı

"Dondum yemin ederim buz oldum, ya hasta olur da okula gidemezsem?"

"Var mı bir önerin Açelya?"

"Selma!" diye seslendi Firuze babaanne o sırada. "Burada bir telefon var. Kimin telefonu bu?"

Tekrar konuşmalara dikkat kesildik ve bir süre sonra annemin sesi duyuldu. "Baran'ın ama Baran nerede?" Kısa bir sessizlik oldu. "Mahir? Sen konuşmadın mı Baran'la? Bizi beklemeyecek miydi? Acaba gitti de telefonunu mu unuttu evde? Allah Allah... Mahir?"

"Açelya nerede?" diye sordu Firuze babaanne.

"Odasındadır, odasında," dedi annem. Geldiğimde anneme mesaj atıp eve geçtiğimi haber vermiştim. Keşke hâlâ Yağız'la beraber olsaydım... "Uyumuştur hatta. Sabah erken kalkıyor ya..." Firuze babaanneye açıklama yaptıktan sonra tekrar, "Mahir!" diye seslendi eve doğru. "Sen duymuyor musun beni?"

"Yahu ne var?"

O an hiç hesap etmediğimiz bir şey oldu ve babam yukarıdan cama çıkarak anneme cevap verdi. "İki saattir Mahir de Mahir... Söyle, ne oldu?"

"Baran nerede?" diye sordu annem.

"Ne bileyim ben nerede? Beklememiş gitmiş işte..."

İçimden dua ediyordum. Babam hemen eve girsin, havuza asla bakmasın ve bizi görmesin diye...

Ama şans benim yüzüme ne zaman gülmüştü ki?

Babam geri çekildi, tam pencereyi kapatacakken bakışları havuza takıldı ve yüzü büsbütün asılırken, "Ulan!" diye bağırdı elini bize doğru kaldırarak. "Siz!" Ne diyeceğini şaşırmıştı adam... "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz orada?"

İkimizden de cevap yoktu.

CamScanner ile tarandı

2

Ceplerimde Hüzün Gözlerimde Güzel Yüzün

♪ Buray – Yaz Yağmuru ♪

Babam bizi fark ettiğinde annem havuzda olduğumuzu anlayarak koşar adımlarla yanımıza ulaşmış ve elini şaşkınca açılan dudaklarına kapatmıştı.

"Baran? Açelya? Ne işiniz var havuzda?"

Saat gecenin bilmem kaçıydı, aylardan kasımdı ve yaz mevsimi çoktan geride kalmıştı fakat bunların hiçbiri mühim değildi. Karakışın ortasında bile olsak havuzda olmamız değil, yan yana olmamız tartışılırdı. Çünkü bizi epey zamandır yan yana gören olmamıştı ve artık herkes, asla birlikte olmayacağımıza inanmıştı.

Firuze babaanne de annemin hemen arkasındaydı. Uyuştuğu için dinlendirmek istediği dizleri ise sapasağlamdı.

"Aaa Selma, yine gelmiş bu sırık oğlan," dedi telaşla. "Şu hallerine bir bak, ne edep kalmış ne utanma..." Ayıplar gibi "cık cık"ladı. "Açelya da az değilmiş, baksana nasıl sırnaşmış oğlana..."

Öyle utanmıştım ki havuz yarılsa da içine girsem yeriydi. Annem de böyle mi düşünüyordu? Peki ya babam? Kimbilir aklından neler geçiyordu... İyi ki Mehmet yoktu. Bizi bu halde görseydi demediğini bırakmaz, kırk gün kırk gece konuşurdu. Neyse ki Firuze babaannenin aklı bir gidip bir geliyordu da bugün ne söylerse söylesin, sabah olduğunda hatırlamazdı hiçbir

CamScanner ile tarandı

şeyi. Baran'ın beni kaçırdığını unutmuştu mesela. Annem de bir şey söylemezdi. Ama babama yakalanmış olmak ikimizi de mahvedecekti.

Her şeyin suçlusu Baran'dı. Daha kötüsü de olabilirdi. Hiç mi düşünmemişti? O deliliği yaparken ben de aptal gibi buna izin verirken yakalansaydık o zaman ne yapacaktık?

Aklım zaten başımda değildi. Baran bana yaklaştığı an kaybediyordum ben kendimi, bir de dudakları dudaklarıma değmişti, öpmüştü beni... Şimdi ne olacaktı? Nasıl toparlanacaktım ben? Nasıl devam edecektim yoluma ve ne diyecektim Yağız'a?

"Seni öldüreceğim Baran," dedim gözlerinin içine bakabildiğim an. "Ama öncesinde babam ikimizi de öldürecek."

Baran hiçbir şey söylemedi, ellerini havuzun kenarına bastırdı ve hızlı bir şekilde çıktı. Ben şaşkınca onu izlerken elini bana uzattı ve, "Kaçmak için sadece birkaç dakikamız var," dedi. Kaşlarım çatıldı. Kaçmak kötü bir fikirdi ama kalmak daha kötü bir fikirdi. Hem nereye kaçacaktık ki?

Babam çoktan yatak odasından çıkmış, merdivenleri iniyor olmalıydı. Bir kat daha merdiven inecek sonra da doğruca buraya gelecekti. Ve tüm bunlar, yalnızca birkaç dakika sürecekti.

Düşünecek zaman yoktu. Baran'ın yardımıyla bir çırpıda havuzdan çıktığımda bakışlarım bizi izleyen anneme uzandı. Bize hayıflanırcasına bakıyor ve *siz bittiniz,* der gibi başını sallıyordu fakat halimize acıyan yanı ağır basmış olacak ki, "Koşun, misafir evine gidin," dedi sessiz bir şekilde. "Ben Mahir'i idare ederim. Kurulanın ve bekleyin. Size temiz kıyafet getiririm."

Baran'la aynı anda koşar adımlarla evin arka tarafına yürümeye başladığımızda, "Ama bu böyle olmaz Selma," diye söyleniyordu Firuze babaanne arkamızdan. "Biz en iyisi evlendirelim bunları... Baksana hallerine, ateş bacayı çoktan sarmış."

"Anne hadi ben seni odana götüreyim," dedi annem fakat Firuze babaanne hiç oralı olmadı. "Çocuk muyum ben Selma," diye kızdı. "Ay çek ellerini üstümden! Mahir'e söyleyeceğim,

CamScanner ile tarandı

diğer eve gittiler, diyeceğim. Evlendirsin bunları! Bugün kış ortasında havuza girerler, yarın çocuk yapıverirler!"

Bir süre sonra sesler uzakta kaldı ama hissettiğim utanç yakamı bırakmadı. Sırılsıklam olmama rağmen vücudumu bir ateş basmıştı. Benim duyduklarımı Baran da duymuş olmalıydı fakat önümden yürüdüğü için yüzünün nasıl bir ifadeye büründüğünü göremiyordum. Tam o anda arkasına dönüp kısaca bana baktığında kaşlarım çatıldı. Sırıtıyordu. Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Ne gülüyorsun sen?" dedim sinirli sinirli. "Her şey senin yüzünden oldu zaten... Bir de gülüyor musun?"

"Her şey benim yüzümden mi oldu? Ben mi dedim sana havuza düş diye?"

Bir de bu pişkinliği vardı tabii. Suçunu asla kabul etmeyişi ve zeytinyağı gibi üste çıkışı... Hem de her seferinde...

"O da senin yüzünden!" dedim öfkeyle. Keşke elimde bir şey olsaydı da fırlatsaydım kafasına... Suyun ağırlığıyla üzerime yapışmış kıyafetlerim yürümemi zorlaştırmasa yerden bir taş alırdım ama yapmayacaktım. Soğuktan donmama ramak kalmıştı. "Ben mi dedim sana..."

Öp beni diye.

Demedin Açelya. Ama gözlerin, karşı koyamayan ellerin ve titreyen kalbin...

Neyse ki Baran bu defa dönüp bakmadı bana. Utandıracak bir cümle de kurmadı. Belki de göze alamadı çünkü tek kelime daha etse kendimi tutamayacağımı anlamıştı.

Baran'ın adımları hızlıydı ve misafir evine benden önce ulaşmıştı. Fakat ikimizin de hatta annemin de hesap etmediği bir ayrıntı vardı: Kapı kilitliydi.

"Ee bu kapı kapalı?"

Baran'dan mümkün olduğunca uzak bir noktada dururken, "Ne olacaktı?" diye sordum yüzüne bakmadan. "Ev bu ev! Ahır mı da açık olsun kapısı? Açık bırakalım da hırsızlar mı girsin gecenin bir yarısı?"

CamScanner ile tarandı

Buraya ders çalışmak için sıkça geldiğimden biliyordum ki anahtarı koridordaki portmantonun çekmecesindeydi. Yedek bir anahtar vardı ama o da müştemilattaydı. Baran tam cevap verecekken duyduğu sesle duraksadı.

"Baran!"

"Açelya!"

Mine ablanın sesiydi bu. İkimizin de bakışları aynı anda ona çevrildiğinde derin bir nefes aldım. Beni Baran'la muhatap olmaktan kurtardığı için ona bir teşekkür borçluydum. Eteklerini tutmuş, koşar adım yanımıza geliyordu.

"Ay yoruldum!" dedi Mine abla yanımıza vardığında. "Koşacağım diye nefes nefese kaldım!" Bize doğru uzattığı anahtarı Baran aldı. "Selma Hanım yolladı, eve girsinler ben çağırmadan da gelmesinler, dedi." Diğer elinde de bir poşet vardı. Onu da ben almıştım.

Annem kurtarıcı bir melek gibiydi, hem bize giyecek bir şeyler yollamıştı hem de evin kapısının kapalı olduğunu akıl edebilmişti.

"Sağ ol Mine abla," dedi Baran. "Sen gidebilirsin."

Ben ise sessiz kalmıştım. Baran gidebilirsin, demişti ama Mine abla *acaba yine ne halt karıştırdılar,* der gibi meraklı meraklı bakıyordu.

"İyi tamam," dedi sonra. "Gideyim ben. Bir şey olursa seslenirsiniz."

Baran elindeki anahtarla kapıyı açarken iki adım gerisinde, dişlerim birbirine çarpa çarpa bekledim. Hasta olur da derslerimden geri kalırsam Baran'ın burnundan fitil fitil getirirdim. Eğer babam çok kızarsa da... Ve eğer beni bir kez daha öpmeye kalkışırsa da...

Baran kapıyı açtıktan sonra sanki hiç absürt bir şey olmamış, sanki hiç sırılsıklam olmamışız ve hiç basılmamışız gibi kenara çekilip içeri girmem için bekledi. Ona ters bir bakış atarak eve girdiğimde hâlâ sırıtıyordu, sanki çok komik bir şey yaşamışız gibi...

CamScanner ile tarandı

Bana öncelik vermesi işime geldi, önüne geçtim ve Baran kapıyı kapatırken hızlı adımlarla banyoya doğru ilerledim. Havluların hepsi banyodaydı, ondan önce içeri girer ve kapıyı kilitlersem dışarıda kalırdı. Öyle de yaptım. Banyodan içeri geçmemle kapıyı kapatmam ve hızlıca kilitlemem bir oldu.

Elimdeki büyük, karton çantayı bir kenara bırakıp banyo dolabından beyaz bir havlu çıkardığım sırada, "Oldu mu şimdi?" diye seslendi Baran kapının ardından. Kapıyı kapatır kapatmaz kilitlediğimi duymuştu. "İnsanlığa sığar mı bu yaptığın?"

"Oldu!" dedim tek ayağımı yere vururken. "Gayet de sığar!"

"Başka banyo yok ama? Nereye gideyim ben şimdi?"

"Cehennemin dibine," diye mırıldandım ağzımın içinden.

Baran ne söylediğimi duymadı, parmaklarını ritim tutar gibi kapının yüzeyinde gezdirirken, "Açelya," dedi süt dökmüş kedi misali. "Ben de üşüdüm... Hadi, aç şu kapıyı."

"Açmayacağım!" Bağırdım ve sesim banyonun duvarlarında yankılandı. "Babanın evi orada, git de kendi odanda değiştir üstünü! Rahat bırak beni ya!"

Baran nasıl bu kadar rahat olabiliyordu anlamıyordum. Öpmüştü beni. Çocukken yaptığı gibi yanaklarımdan da değil üstelik. Dudaklarımdan... Öpmüştü değil mi? Hâlâ inanamıyordum. Bu eylem bizden o kadar uzaktı ki sanki birazdan uyanacaktım ve kendimi yatağımda bulup derin bir nefes alacaktım.

Kapıyı açmayacaktım çünkü Baran'ı görmek istemiyordum. İstediğim tek şey odama kavuşmak ve yatağıma girip uyumaktı. Sabah olduğunda da ben dahil, herkesin olanı biteni unutmasıydı.

"Babam beni öldürürse mutlu olacak mısın?" diye sordu ciddiyetle.

"Evet," dedim kapıya bakarak. Baran beni görebiliyormuş gibi kaşlarımı çatmıştım bir de. "Bana ne ki senden..."

"Öyle mi?" Gülmüştü. Havluyu üstüme daha sıkı bir şekilde bastırırken kapıya bakmaya devam ettim. "Ölürsem üzülmeyecek misin?"

CamScanner ile tarandı

"Defol git Baran!" diye bağırdım.

Üstümdeki havluyu klozetin kapağına atarken yerdeki poşete uzandım. Poşetin içinde iki tane eşofman vardı. Ve iki tane tişört. Annem dolaplarımızdan eline ilk ne geçtiyse onu koymuştu belli ki. Baran'a ait olan tişört ve eşofmanı yere doğru fırlattım ve elimi poşetin içine uzattım. Baran kapının dışında söylenmeye devam ediyordu ama ben onu duymuyordum. Poşette kalanları alıp çıkardığımda kısa bir an yüzüm asıldı.

Annem iç çamaşırlarımızı birbirine temas ettirmek zorunda mıydı?

"Gitmiyorum." Firuze babaannenin devriniyle, dilini arı sokasıca Baran hiç susmuyordu. "Buradayım, kapının önünde oturuyorum. Hasta olursam da sebebi sensin." İncecik bir sesle sözlerini birebir taklit ettiğimde, "Duyuyorum ben seni Açelya," dedi kızgın bir sesle.

"Duy diye söylüyorum zaten."

Baran pes etmiş gibi başka bir şey söylemedi. Ben de yere fırlattığım diğer kıyafetleri aldım ve dolaptan çıkardığım temiz havlunun arasına sıkıştırdım. Yine el vermemişti vicdanım. Hızlıca kapıyı açtığımda Baran tam karşımdaki duvarın dibinde oturuyordu. Bu sefer kıyafetlerini havluyla birlikte kafasına fırlattım ve kapıyı tekrar kilitledim.

"Sağ ol ya..." Muhtemelen kafasına attığım kıyafetlerle cebelleşiyordu. "Bu iyiliğini nasıl öderim acaba?"

"Lütfen üzerini değiştir ve git," dedim kapıya doğru. "Buradan çıktığımda seni görmek istemiyorum."

Baran'ın kapının önünden uzaklaştığına emin olduktan sonraki birkaç dakikada, üstümdeki ıslak kıyafetlerden kurtuldum. Havuzun suyu vücudumda yapış yapış bir his bırakmıştı ama duş almak için eve geçene kadar bekleyecektim. Sahi, eve geçebilecek miydim? Babam uyumaz da ben gidene kadar beklerse utancımdan eve de giremezdim.

CamScanner ile tarandı

Dakikalar sonra üzerimdeki ıslak kıyafetleri temizleriyle değiştirmiş, ıslak saçlarımı havlu yardımıyla kurulamış ve yüzümdeki dağılmış makyajdan kurtulmuştum. Yerdeki havluyu kirli sepetine atmış ve ıslanan kıyafetlerimi boşalan poşetin içine koymuştum.

Banyoda bir işim bittiğinde kulağımı kapıya yasladım ve içeride ses olup olmadığını anlamaya çalıştım. Hiç ses yoktu. Baran'ın gitmiş olabileceğini düşünerek banyodan çıktım ve sessiz adımlarla içeri yürüdüm. Baran gitmemişti. Git yerine kal, demişim gibi koltuğa oturmuş ve başını geriye doğru yaslamıştı. Gözleri kapalıydı ve elleri koltuğun kenarlarındaydı. Şömineyi yakmıştı bir de... Hiçbir şey olmamış gibi keyif mi çatacaktı?

"Sana git, demiştim."

Gözlerini araladı ve kafasını koltuktan kaldırıp bana baktı. "Gel buraya da ısın," dedi boş koltuğu işaret ederek. Sözlerimi umursamamıştı. "Üşümüyor musun?"

"Hayır," dedim salonun girişinde durmaya devam ederken. "Tamam sen kal o zaman, ben giderim."

Dönüp kapıya yürüdüm zira Baran'la aynı evde yalnız kalmaktansa babamdan temiz bir azar yemeyi tercih ederdim. Belki kimseye görünmeden odama çıkmayı başarabilir ve hem Baran'dan hem de babamdan kurtulabilirdim... Denemekte yarar vardı. Ayrıca kaç dakika geçmişti, annem babamla konuşup onu sakinleştirmiş olmalıydı.

Baran hangi ara ayağa kalkıp peşime düşmüştü anlamadım. Ayak sesini bile duymamıştım ama birden önüme geçtiğinde afalladım.

"Açelya..." Elini bana doğru uzattığında dokunma, der gibi ellerimi kaldırarak geri çekildim. "Konuşalım, hemen gitme."

"Konuşmayalım," dedim sessizce. Konuşmuştuk ya işte... Hâlâ ne istiyordu benden? "Kimbilir kaç oldu saat, uyumam lazım benim. Sabah erken kalkacağım."

"Fazla vaktini almayacağım."

CamScanner ile tarandı

"Baran..." Gözlerinin içine sertçe baksam da ses tonum sakindi. "Konuşmak falan istemiyorum. Çekil önümden de gideyim."

Sadece ve sadece yalnız kalmak istiyordum. Kendimde değildim. Beni öptüğü an aklımdan çıkmazken onunla sağlıklı bir iletişim kuramazdım. Ve o bana hâlâ bu kadar yakınken...

"Telefonum evde kaldı," dedim itiraz etmesine izin vermeden. Eğer onu kendimden uzaklaştırmak için canını sıkmam gerekiyorsa da sıkardım. "Yağız eve gidince arayacaktı beni, kimbilir kaç kere aramıştır, merak etmiştir..."

Baran'ın yüzündeki yumuşak ifade kayboldu. "Ne konuşacaksın onunla?" diye sordu. Bu, onu hiç ilgilendirmezdi. "Ne diyeceksin Yağız'a?" Bana doğru bir adım attığında yine geriledim. "Kusura bakma, sen beni aradığında ben Baran'la..."

Yüzümü ateş basarken, "Kes şunu!" diye bağırdım.

"Yalan mı? Öpmedim mi ben seni?" Bileklerimden tuttu bir anda. "Sen de buna izin vermedin mi?"

"Vermedim!" Bakışlarım bileklerime çevrildi. "Baran, bırak beni!"

Parmakları birer kelepçe misali bileklerimi sarmıştı. Bileklerimi kurtarma çabam başarısızlıkla sonuçlanırken sırtım duvara yaslandı. Baran bileklerimi yukarıda, başımın üstünde birleştirirken, "Yapma bunu kendine," dedi öfkeyle. Sesi kısıktı. "Sırf bana olan kızgınlığından, Yağız'ın da canını yakma."

Yağız'ın da canını yakma.

"Sana olan kızgınlığımdan mı?" diye sordum gülerek. Aslında öfkeden titriyordum. "Sana olan kızgınlığımdan mı?" Bu sefer bağırdım ve bileklerimi kurtarmak için kollarımı tüm gücümle öne doğru itip bileklerimi çekiştirdim. Bu hamlem de başarısızlıkla sonuçlandı ve daha fenası oldu. Baran bana daha fazla yaklaştı ve aramızda hiç mesafe kalmadı. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine dokunacaktı. Kokusunu duyuyor, bedeninin ağırlığını üzerimde

CamScanner ile tarandı

hissediyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesi duyulacak diye korkuyordum.

"Senden değil belki... Ama bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum Baran," dedim güçlükle. "Kurtulmak istiyorum. İçinde senin olmadığın bir hayat kurmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Nefes almak istiyorum." Derin bir nefes almak için sustum, Baran bütün dikkatiyle sadece gözlerime bakıyordu.

"İçinde olmadığım bir hayat kurmak istemiyorsun," dedi. "Bazı şeyleri inada bindirdin ve yanlış yapıyorsun."

"Ben sen değilim," dedim, sözlerini küçümsercesine. "İnat uğruna oyun oynamam, beni kendinle karıştırma çünkü ben senin aksine, hiç kimseyi kullanmam."

Ben neysem oydum. Yağız'a yalan söylememiş, ona boşa umut vermemiştim. Yağız onu sevmediğimi biliyordu. Fakat bu, günün birinde sevmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ve o da bu ihtimale sığınarak benden tek bir şans istemişti. Yolun sonunda hislerinin bir karşılığı olmayabilirdi. Bunu kabul etmişti. Ben de etmiştim.

"Kimi kullanmışım ben?" diye sordu Baran. Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Azra'dan mı bahsediyorsun?"

"Dile getirmeme gerek bile kalmıyor bak," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Sen zaten biliyorsun."

"Ben kimseyi kullanmadım. Aksini Azra da söyleyemez. Ayrıca mesele bu değil Açelya. Mesele birini kullanmak değil."

Hâlâ çok yakındık birbirimize ve hâlâ parmakları sarılıydı bileklerime. Konuştukça nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. Bakışlarım dudaklarına kaymasın diye savaşıyordum kendimle. O ne hissediyordu bilmiyordum ama benim kalbim, onun her hamlesinde yerinden çıkıyordu.

"Sen az önce bunu ima ettin." Neyse ki öfkem benimleydi. Kalbime değilse bile aklıma mukayyetti. "Açık açık, Yağız'ı kullanma, dedin bana."

"Öyle bir şey söylemedim. Canını yakma, dedim." Bileklerimi tutan ellerini gevşettiğinde kollarımı hızla aşağı indirdim

CamScanner ile tarandı

fakat Baran geri çekilmediği için kıpırdayamadım. "Ona bir şans vererek olmayacak bir ilişki için çabalamasına müsaade ediyorsun. Bunun onu ne kadar yıpratacağını düşünemiyorsun."

"Olmayacağını nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Biliyorum," dedi Baran. Bir adım geri çekildi. "Birini ya en başta seversin ya da hiçbir zaman sevmezsin. Aşk sonradan gelen bir duygu değildir. Bir kere gelmişse öyle kolayca seni terk eden bir duygu da değildir. Çok güçlüdür, inatçıdır, pes etmez. Ederse de adı aşk değildir, hiçbir zaman da olmamıştır."

"Çok biliyorsun sen," dedim alaycı bir tavırla. "Bir insan bir insanı sonradan da gayet sevebilir."

Bu söylediğime kendim inanıp inanmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Baran ne söylerse tam tersini söylemeye odaklamıştım kendimi.

"Kendini kandırmaya devam edeceksin yani? Tamam, devam et."

Baran tekrar salona geçerken burnumdan soluyarak baktım arkasından. Kendine güveni, her şeyi ben bilirim tavırları ve benimle ilgili kesinlik içerek cümleler kurması beni çıldırtıyordu.

Arkasından ilerlerken, "Bana baksana sen!" dedim hiddetle. "Varsa yoksa ben, benim duygularım, benim hayatım... Sen benimle ilgilendiğin kadar kendinle ilgileniyor musun acaba? Sen ne hissediyor ne istiyorsun mesela?" Baran az önce oturduğu koltuğa tekrar oturdu ve bacak bacak üstüne atarken çenesini omzuna doğru eğerek bana baktı. "Hissettiklerinle yaptıkların, söylediklerinle de yaşantın ters orantılı! Sen önce git, kendi hayatını düzelt. Sonra da ne yaparsan yap ama bana karışma."

Gayet sakin bir tavırla, "Ne varmış benim hayatımda?" diye sorduğunda histerik bir şekilde güldüm.

"Ne yok, diye sorsan daha mantıklı olurdu biliyor musun?" Birkaç adım uzağında durdum. "Ya sen, hayatımda gördüğüm en çelişkili insansın Baran. Söylesene, bir anın bir anını tutuyor mu senin? Önce bana senin yolundan çekiliyorum, diyorsun sonra gelip seni istiyorum, diyorsun. Azra'yla aramda hiçbir şey

CamScanner ile tarandı

yok, diyorsun ama onu hayatından asla çıkarmıyorsun." Yine defalarca kez geldiğim patlama noktasındayım. "Senin maksadın ne?"

Baran dikkatle dinledi beni. Ve önce sessizce kafasında tarttı söyleyeceklerini. Bense son kez, sabırla bekledim çünkü konuşmayı o istemişti.

"Yolundan çekilmemi sen istedin Açelya." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Başka bir çare bırakmadın bana. Biraz zamanın ikimize de iyi geleceğine inandığım için kurdum o cümleyi. Ama bunu söylerken bile tek bir adım atacak olsan her neredeysem koşar gelirim, der gibi baktım gözünün içine." Hafifçe gülümsedi. "Evden ayrıldım. Çünkü sen beni aynı evin içinde yok sayıyordun. Görmek istemiyordun. Eziyet çekiyordun. Çekme istedim, gittim. Ama bekledim, günlerce bekledim. Belki geçer kırgınlığın, belki bir şeyler düzelir diye... Hatta gelirsin diye bile bekledim."

Buruk bir tebessüm ederken, "Boşuna beklemişsin," dedim. Azra'nın gittiği bir evde benim yerim olamazdı.

"Öyle," diyerek kafasını salladı Baran. "Sen hiç gelmedin. Çünkü Azra'yla görüşmeye devam ettiğimi düşündün." Birden kaşlarını çattı. "Sahi, neden böyle düşündün?"

Ayıkla şimdi pirincin taşını Açelya.

Düşünmek için zaman kazanmak ister gibi diğer koltuğa otururken, "Görüşmüyor musunuz?" diye sordum.

Ona, *Instagram*'da ara sıra Azra'yı *stalk*'luyorum, diyecek halim yoktu.

"Görüşmüyoruz."

Baran düpedüz dalga geçiyordu benimle.

"Yalan söylüyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Neye dayanarak iddia ediyorsun bunu?"

Sonunda pes ederek, "Çünkü gördüm," dedim sertçe. "Birlikte, senin evinde yemek yerken çekilmiş fotoğrafınızı gördüm. Sonra Azra'nın senin evindeyken paylaştığı fotoğrafları

CamScanner ile tarandı

gördüm." Öne doğru eğildim ve kollarımı bacaklarıma yasladım. "Hadi bunu da inkâr et."

"Safsın Açelya," dedi Baran. Yüzünde bocalama ifadesi yoktu. "Her gördüğüne kanıyorsun."

"Bu tam olarak neye benziyor biliyor musun?" dedim bariz bir alayla. "Hani bazı komedi filmlerinde aldatma sahneleri olur ya... Kadın kocasını yatakta başka bir kadınla basar ama buna rağmen adam ısrarla açıklayabilirim hayatım, der sahtekâr bir tavırla..."

Baran kendini tutamayıp gülmeye başladığında parmaklarını alnına bastırdı.

"Komik değil!" diye bağırdım ama o daha çok gülmeye başladı. "Güleceksen ben gidiyorum."

Kalkmaya yeltendiğim sırada, "Tamam," dedi Baran. Ciddileşmek için yanaklarını ısırmış olmalıydı ki suratı bir anda içe çöktü. "Tamam gülmüyorum. Komik değil."

"Evet?" dedim kaşlarım çatık bir vaziyette. "Bir açıklama bekliyorum senden. Ha bu arada... Hesap sorduğumdan değil, yanlış düşüncelere kapılma. Sadece merak ediyorum, hani aklımla dalga geçiyorsun ya..."

"Geçmiyorum Açelya." Baran ciddileşmeyi başarmıştı. "Seninle aramızdaki en büyük problem bu," dedi üstüne basa basa. "İletişimsizlik. Bir şey oluyor ve bunu benimle konuşarak çözmek yerine kafanda kuruyorsun. Sonra yalan yanlış düşüncelere kapılıyorsun ve beni yapmadığım şeylerle suçluyorsun."

Doğrusunu bildiğim bir yalanı dinler gibi yüzümde alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım. Aramızdaki en büyük problemin iletişimsizlik olduğu konusunda haklıydı. Fakat bir sorun olduğunda konuşarak çözmekten bahsetmesi komikti. Zira kendisi hiç öyle yapmazdı. Sorunlarını çözmek için oyunlar oynar ve kandırırdı.

"Azra'ya değer vermiştim ama o değer, sana verdiğim değerin yanından bile geçemezdi," diye devam etti Baran. "Tam da bu

CamScanner ile tarandı

yüzden, sana o iğrenç kelimeyi söylediğini duyduğum gün, Azra'yı çıkardım hayatımdan."

Besleme.

Yıllar sonra canımı, küçük bir çocukken yaktığı gibi yakan o kelime...

Saçlarımı kesmeme sebep olan kelime...

"Kahraman amcanın evinde yemek yediğimiz o akşamı hatırla," dedi Baran, gözlerimin içine bakıyordu. Unutmam mümkün değildi. Azra o akşam delirmiş gibiydi. Gerçeği itiraf etmemi istemiş, üzerime yürümüş ve istediğini alamayınca da beni havuza düşürmüştü. "Azra neden o kadar öfkeliydi sanıyorsun?"

Fakat o günden sonra Baran, Azra'yla görüşmeye devam etmişti. Sözleriyle yaptıkları uyuşmuyordu.

"Irmak'ın doğum günü partisinden ayrıldığım akşam arabanı alıp anahtarlarını saklamıştım," dedim hatırlaması için. "Ertesi gün, sen benden anahtarını geri isterken Azra geldi. Ama ne hikmetse sen, hayatımdan çıkardım, dediğin o kızı eve aldın."

"Seninle konuşmak istediğini, senden özür dilemek için geldiğini söylemişti." Baran kaşlarını çattı. "Ayrıca ne yapsaydım? Kapıdan mı kovsaydım? Çocuk muyuz biz Açelya?"

"Peki yemek olayı? Ya senin evindeyken çekip paylaştığı fotoğraflar?"

"Ortak arkadaşlarımız İstanbul'a gelmişti. Geldiklerinden haberim yoktu. Azra onları da alıp çıkageldi, evimin adresini bile söylememiştim, Tolga'dan öğrenmiş. Emrivaki yaptı kısaca, pek hoşuma gitmese de o akşam idare ettim. Fakat sonra yine aynı şeyi söyledim ona. Bir daha görüşmeyeceğimizi..." Parmaklarını ritmik bir hareketle koltuğun başına vuruyordu. "Yemekteyken çektiği fotoğrafı paylaştığından haberim vardı ama senin göreceğini düşünemedim. Sonradan paylaştığı fotoğraflardan haberim yok. Hepsini o gün çekmiş olmalı çünkü Azra bir daha evime gelmedi. İnanıp inanmamak sana kalmış ama olan bu."

CamScanner ile tarandı

Baran yalan söylüyor gibi görünmüyordu. Azra o fotoğrafları ben göreyim diye paylaşmış olmalıydı. Göreyim ve hâlâ eskisi gibi olduklarını düşüneyim diye... Maksadına da ulaşmıştı.

"Açelya..." Baran ayağa kalktı ve bana doğru adım attı. "Her şeyi açık açık konuşalım istiyorum ama mesele bir başkası olduğunda yeterince açık olamıyorum. Ben kimsenin arkasından konuşmayı sevmem. Şimdiye kadar da seninle Azra hakkında konuşmadım ama görüyorum ki hata etmişim." Şimdi tam karşımda duruyordu. "Sırf sana öyle davrandığı, sana o kelimeyi kullandığı için Azra'yı hayatımdan çıkardım ben."

"Sırf bu yüzden yani? Benim için öyle mi?" diye sordum. Sapanca'da kaldığımız gece Baran bana Azra'yla artık görüşmediğini söylediğinde ona inanmamıştım. Azra'nın, Baran'ın evinden paylaştığı fotoğrafları gördüğümde ise ne kadar haklı olduğumu anlamıştım ama Baran şimdi doğru sandığım her şeyin yalan olduğunu söylüyordu. "Hani Azra hayatını kurtarmıştı senin, neden bu kadar kolay yüz çevirdin?"

"Çünkü..." dedi Baran kısık bir sesle. "Artık arkadaş kalmamızın mümkün olmayacağı bir noktaya geldik ikimiz de."

Ne demekti bu?

"Aranızda bir şey mi oldu?"

"Aramızda hiçbir şey olmadı," dedi Baran. Azra'nın kendisine duyduğu aşkı inkâr etmiyordu en azından. "Ama en iyi Azra biliyordu senin bendeki yerini." Benim Baran'da nasıl bir yerim vardı ki? "Bu yüzden onu affedemedim. Affetsem de eskisi gibi olmamız mümkün değil. Çünkü... Sen varsın Açelya."

Yutkundum. Ne zamandan beri vardım ben?

Uzun zamandır çözdüğüm ve inceldiği yerden kopsun istediğim ipler, bu gece yeniden kördüğüm olmuştu.

Azra konusunda bazı detaylar yerine oturmuştu fakat bu hiçbir şeyi çözmezdi. Yaşadıklarımı ve bana hissettirdiklerini de affettirmezdi. İçimde koca bir boşluk vardı ve o boşluğu, kalbimi oyarak oluşturmuştu. Beni o boşlukla yaşamaya

CamScanner ile tarandı

alıştırmıştı. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi devam etmemizi bekleyemezdi.

"Bırak bizim aramızda olan sadece bizi ilgilendirsin," dedi Baran. Ellerimden tutmuştu. "Başkaları bilmesin, aramıza girmesin..." Parmakları parmaklarımın arasına yerleşirken düşünmeden edemedim, elleri bile ellerim için yaratılmışken bana bu kadar acı vermek zorunda mıydı? "Hiçbir zaman bir başkasını sevmeyeceksin." Birbirine kenetlediği ellerimizi kalbime bastırdı. "Dilin aksini söylese de biliyorum. Ben buradayım Açelya. İnkâr edemezsin."

Edemezdim. Birleşen ellerimiz kalbimin üstünde dururken, "Farz et ki bir evin vardı," dediğimde Baran dikkatle yüzüme baktı. "Yıllarca çatısının altında yaşadığın, iyi kötü onlarca hatırayı duvarlarına kazıdığın bir evin... Sonra bir savaş çıktı ve sen evinde kalıp savaşmak yerine orayı terk ettin. Yıllar sonra savaş bitti ve geri döndün ama gördün ki sana ait olan evin içinde başkaları yaşıyor. Çünkü bir kere kaçtın, savaşmak yerine... O ev senin olsa da bir daha ona sahip olamayacaksın."

"Açelya yapma," dedi Baran, birden dizlerinin üzerine çöktü karşımda. "Seni çok kırdım, biliyorum. Kolay kolay affetmeyeceğini de biliyorum. Yaptığım hatanın karşılığı yıllarca seni beklemekse beklerim ama bunu yapma. Aramıza başkalarını sokma. Bana gel, demiyorum ama başkasına da gitme. Gitmemi mi istiyorsun? Giderim. Kal dersen kalırım. Ama beni, seni bir başkasıyla görmeye mecbur bırakma. Bana bunu yapma."

Baran bana yalvarıyor gibiydi, kırk yıl düşünsem onu karşımda bu hale getiren şeyin ta kendisi olacağım aklıma gelmezdi.

Sen yapmıştın, demek istedim. Ama diyemedim. Zaten bildiğimiz bir şeyi dile getirmek daha fazla acıtmaktan başka bir halta yaramıyordu.

"Baran," dedim gözlerinin içine bakarken. "Ben Yağız'a bir söz verdim. Onu daha yolun başındayken yarı yolda..."

Baran ellerimi bırakıp ayağa kalktı. "Ne yapacaksın peki?" diye sorarken yüzüme öfkeyle baktı. "Ne yapacaksın Açelya?

CamScanner ile tarandı

Ona ait olmadığını anlaman için daha kaç kez dans edeceksin onunla? Daha kaç kez dokunacak sana? Seni öpmesine izin mi vereceksin?"

Sözünü keserek, "Bütün mesele bu, değil mi?" diye sordum ayağa kalkıp. "Birinin bana dokunacak olması, seni delirten bu!"

"Delirtiyor evet!" diye bağırdı kendini kaybetmiş gibi. Beklemediğim bir şekilde beni kollarının arasına hapsettiğinde elleri belimdeydi. "Onunlayken de böyle hissedebilecek misin? Bize ihanet mi edeceksin?"

Sadece kollarının arasında değil, koskoca bir ormanda kaybolmuştum sanki. Her yer yanıyordu. Nereye adım atacağımı bilememekle ne söyleyeceğimi bilememek eşdeğerdi. Baran beni köşeye sıkıştırmıştı ve bu hiç adil değildi. Ellerim titriyordu ve parmak uçlarım ona dokunacak olsa bedenim tutuşacak gibiydi. Dokunamadım bu yüzden, kaçamadım, öylece kaldım ve gözlerinin içine baktım.

"Bırak beni," diyebildim güçsüzce. Tüm bu olanlar çok fazlaydı. Önce öpmesi sonra kollarının arasına hapsetmesi... Kenetlenen bedenlerimiz hiç yadırgamamıştı birbirini. Sanki her bir zerrem daha fazlasını istiyordu ve hissettiğim heyecan vücudumun her bir noktasını uyarıyordu. Karnımda yine o ılıklık hissi vardı, nefesini nefesimde hissettikçe içimde bombalar patlıyordu.

"Söz ver bana," dedi Baran. Hangi ara attığımızı bilmediğim adımlar koltuğun önünde son buldu, ayaklarım koltuğa çarptı ve düşer gibi koltuğa oturdum. Baran ise dizlerinin üzerine çöktü koltukta, bir eli çenemi kavradı ve üzerime doğru eğilirken alnını alnıma yasladı. "Benden başkası olmayacak. Senden başkası olmadığı gibi..."

"Baran..." Adı sayıklar gibi döküldü dilimden. Bana ne yapmıştı böyle birden? Çekil bile diyemiyordum. Sanki tesirli bir büyü vardı bakışlarında. Baktıkça ona çekiliyordum.

"Açelya... Ne halde olduğumu görmüyor musun?" Yanağıma yakıcı bir öpücük bıraktı. Dudaklarını çekmeden aşağı doğru

CamScanner ile tarandı

ilerlediğinde gözlerim kapandı ve ellerim tişörtünün yakasına asıldı. "Ne zaman bitecek bu işkence?" Dudağımın kenarına, tenimi alevlendiren bir öpücük daha bıraktığında, "Dur," diye fısıldadım. "Yapma."

"Neyi?"

Nefesi dudaklarıma sızdı.

"Söyle," dedi Baran. "Neyi yapmayayım?"

İkimizin de gözleri kapalıydı.

"Dokunma," dedim yakarır gibi. Aslında tam tersini istiyordum. Sonradan kendime çok kızacaktım belki ama elimde değildi. Dudaklarım dudaklarına kavuşmak istiyordu, nefesim nefesine hapsolmak istiyordu ve ellerim, uzun zamandır düşlediği bedenine arsızca dokunmak istiyordu.

"Merak etme, istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," dedi güçlükle. Elleri boynumu kavradı ve biri ıslak saçlarımın arasına sızdı. "Seni öpmek için delirsem de..." Sözlerini, nefesini ve dudaklarını, dudaklarımın üzerine bıraktı, bense teslim olur gibi bekledim ama yapmadı. "Kendimi tutacağım. Sen geleceksin bana Açelya, sen öpeceksin beni. Bu sözlerimi unutma. Ve ben, o gün gelene kadar senin peşini bırakmayacağım."

Dün gece, diğer gecelerde ağlayarak ördüğüm bütün duvarlar, tek bir darbeyle yerle yeksan olmuştu.

Baran beni benden almıştı ama aynı zamanda beni kendime getirmişti. Beni mahvetmişti ama sanki, bana yeniden hayat vermişti.

Kalbimdeki varlığının hiçbir zaman silinmeyeceğini, bana çok farklı bir yoldan göstermişti.

O koltukta bizi birbirimizden ayıran sebep, peş peşe çalan zil olmuştu. İkimiz de dağılmış bir vaziyette birbirimizden uzaklaşmış ve sanki az önce sarmaş dolaş değilmişiz gibi birbirimizin yüzüne bakamamıştık.

Gelen annemdi. Firuze babaannenin uyuduğunu, babamın ise yatıştığını fakat konuşmak için bizi beklediğini söylemişti.

CamScanner ile tarandı

Hiç mecalim olmasa da kaçışım olmadığını düşünerek annem ve Baran'la birlikte evin yolunu tutmuştum. Babam salonda bizi bekliyordu ama konuşmak istediği ben değildim. Bana sabah erken kalkacağımı söyleyerek iyi geceler dilemesi kurtuluşum olmuştu ve kaçar gibi odama çıkıp uzun bir süre duşta kalmıştım. Çünkü biliyordum ki yatsam bile uyuyamayacaktım. Saatler geçmişti ve sabahın dördünde girmiştim yatağa. Sadece iki buçuk saat sonra uyanacağımı bile bile dönüp durmuştum bir sağa bir sola.

Fakat ıstıraplı düşünceler, o iki buçuk saati bile çok görmüştü bana.

Elime telefonumu almış ve saatler önce beni iki kez arayan, endişelendiği için de üst üste mesajlar atan Yağız'a özür ve yalanlarla dolu bir mesaj atmıştım.

Açelya: Özür dilerim, o kadar yorulmuşum ki eve girer girmez uyuyakalmışım. Telefonum sessizdeydi, aradığını duymadım. Şimdi uyandım.

Halbuki hiç uyumamıştım. Attığım mesajda doğru olan tek bir cümle yoktu ve bu bana iğrenç hissettirmişti. Böyle olmazdı. Ben bu değildim. Ben böyle biri değildim. Yağız tertemizdi ve ben ona zarar veremezdim. Nasıl yapacaktım bilmiyordum ama bu konuyu onunla konuşacak, bu iğrenç hissi kendimden uzaklaştıracaktım.

Sıfır uykuyla geldiğim okulda ders boyunca uyuklamış ve uyuklamadığım anlarda da düşünmekten hocanın anlattığı hiçbir şeye odaklanamamıştım. Irmak bir şeylerin ters gittiğini anladığı için habire sorular sormuştu ama ben onu yanıtsız bırakmıştım. Kendime bile izah edemediklerimi, başkasına doğru bir şekilde nasıl aktarabilirdim ki? O en yakın arkadaşım olsa bile...

Aklımdan geçen tek şey okul çıkışı Yağız'la buluşmak ve ona dün gece olanları doğru cümlelerle anlatmaktı. Aramızda adı kon-

CamScanner ile tarandı

muş bir ilişki olmasa da ondan bir şey gizlemek istemiyordum. Aramızdaki her neyse, başlamadan bitecek olsa bile tertemiz bitmeliydi. Hoca ara verdiğinde Yağız'ı aramış ve ders çıkışı görüşmek istediğimi söylemiştim, o da kabul etmişti fakat hiç hesapta olmayan bir şekilde yükselen ateşim planlarımı altüst etmişti.

Sabahtan bu yana üzerimde gezen halsizliği, gece boyu uykusuz kalmama yormuştum ama sebep bu değildi. Serin havada havuza düşerek şifayı kapmıştım belli ki. Dersin ortasında bayılacak gibi olduğumda Irmak beni sınıftan çıkarıp hastaneye götürmüştü. Sonra annem hastaneye gelmiş ve eve geçmiştik.

Hastalandığımı Irmak haber verdiği için benim Yağız'a bir şey söylememe gerek kalmamıştı. Şimdi evde, hastanede yediğim seruma rağmen halsizce ve ağrılar içinde yatarken içten içe Baran'a söylenip duruyordum.

Bunların hepsi onun yüzünden olmuştu.

Dün gece babamla ne konuşmuşlardı bilmiyordum fakat gecenin geç bir saati olmasından sebep evine gitmemiş, burada kalmıştı. Sabah erkenden evden çıktığım için de onu görmemiştim. Döndüğümüzde ise yoktu, gitmişti.

Odamın kapısı yavaşça açıldığında gözlerimi aralayıp içeri kimin girdiğine baktım. Annemdi. Komodinin üzerine bıraktığı çorbadan bir kaşık bile almadığımı fark ettiğinde kaşlarını çattı.

"E ama hiç içmemişsin ki Açelya."

"İştahım yok," dedim, hem kafamı bile kaldıramıyordum ki yastıktan, nasıl içecektim?

"İş başa düştü o zaman." Annem masanın altından çektiği sandalyeyi yatağıma sürükledi ve başucuma oturdu. Tüm sızlanmalarıma rağmen yastığımı kaldırdı ve hafifçe kalkmama yardımcı oldu. Çorbam soğumamıştı. "Hadi iç bakalım yoksa ben içiririm küçükken olduğu gibi."

Yapacağından hiç şüphem yoktu. Sızlana sızlana çorbamı içmeye başladığım sırada, "Madem iyi değildin, neden kalkıp sabahın köründe okula gittin?" diye sordu annem.

CamScanner ile tarandı

"Sabah iyiydim," diye itiraz ettim. Değildim aslında. Vücudum hasta olacağımın sinyallerini vermişti ama ben görmezden gelmiştim. "Hem sen ne zaman gördün benim okula gitmediğimi?"

"Hiç," dedi annem. Benimki de laf mı, der gibi gülümsemişti. "Ama kendine bu kadar yüklenmeni anlamıyorum, hiçbir şey senden daha önemli değil ki."

Kafamı salladım çorbamı içerken. Ama düşüncelerim tam tersiydi. Bugün okulda kaçırdıklarımı düşündükçe daha fena hissediyordum kendimi.

"Açelya..." Annem yüzüme dikkatle baktı. "Dün konuşmaya fırsatımız olmadı. Allah aşkına, ne işiniz vardı havuzda?"

Düştüm, desem inandırıcı olmayacaktı. Zaten benim de daha fazla yalana ve saklanmaya mecalim kalmamıştı. Bu defa kaçmadan her şeyi olduğu gibi anlattım. Anlatırken utanmış ve sıklıkla gözlerimi kaçırmıştım ama annem anlayışla dinlemişti beni. Ve zaten benim de buna ihtiyacım vardı. Birinin beni anlamasına... Irmak'a bile anlatamıyordum korkudan.

Annem bana yine aynı şeyi söylemişti. Kalbimin sesini dinlememi... O bana doğru yolu gösterecekti ve zaman her şeyi düzeltecekti. Uzun uzadıya konuşmuştuk ve ben hissettiğim her şeyi dile dökmüştüm. Nasıl bir çıkmazda olduğumu, ne kadar kırgın olduğumu, Baran'ı affedemediğimi ama onu sevmekten de vazgeçemediğimi, beni öptüğünde altüst olduğumu ve Yağız'a karşı ne kadar kötü hissettiğimi...

"Senin bir suçun yok," demişti annem konuşmamızın sonunda. "Zor bir dönemden geçiyorsun sadece. Ve bu, acil bir karar vermen gerektiğini düşündürüyor sana. Çünkü bocaladıkça yanlış yaptığına inanıyorsun ve yanlış yaptıkça kötü hissediyorsun. En fenası da Yağız'a karşı haksızlık ettiğini düşünüyorsun. Ama asıl haksızlık ettiğin Yağız değil, sensin Açelya. Kimseyi hırpalamadığın kadar kendini hırpalıyorsun. Doğru bir karar vermeye çalıştıkça daha da yanlışa sürükleniyorsun. Halbuki şu an doğ-

CamScanner ile tarandı

ru bir karar vermen mümkün değil çünkü sen kalbinin sesini susturmaya çalışıyorsun. Sakın öfkene, gururuna ve kızgınlığına aldanıp fevri bir adım atma. Bu senin hayatın, etraflıca düşün ve verdiğin karar, emin olduğun karar olsun."

Annem içimi biraz olsun rahatlatmıştı bu sözlerle. İçtiğim çorbanın ardından ilacımı almış ve akşam yemeğine kadar deliksiz uyumuştum. Gece boyu uyumamış olmamın da etkisi vardı hastalığımın üstünde. Saatler sonra uyandığımda hava kararmak üzereydi ve sabaha göre daha iyi hissediyordum kendimi. Hâlâ halsizdim fakat mideme vuran kramplar ve soğuk soğuk terlememe sebep olan ateşim geçmişti.

Telefonumda birkaç mesaj vardı fakat dikkatimi ilk çeken, onun attığı mesaj olmuştu.

Baran: Annemle konuştum, hasta olduğunu söyledi. Keşke bugün okula gitmeseydin, diyeceğim ama sözkonusu dersler olduğunda hiçbir şey tutamaz seni. Neyse... İyice dinlen ve bir an önce iyileş.

Mesajı okumuş, bir cevap vermemiştim. Ama sonra içime sinmediği için kısa bir mesaj atmıştım.

Açelya: İyiyim, aklın kalmasın bende.

Baran anında dönüş yapmıştı mesajıma.

Baran: Mümkün olsa keşke...

Bu defa bir cevap vermemiştim.

Gün boyu mideme giren tek şey öğle vakti içtiğim çorbaydı ve şu an, pek iştahım olmasa da aç hissediyordum kendimi. Üzerimi değiştirip odamdan çıktığımda aşağıdan gelen yemek kokusuyla tebessüm ettim. Lazanya kokuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Uyandın mı?" Merdivenlerden inerken mutfaktan çıkan annemle karşılaştım. "İyi misin biraz daha?"

"İyiyim," dedim başımı sallayarak. "İyi olmasam da sırf lazanya için iyi olurum ayrıca." Annem gülümsedi. Ev sessizdi. Babam henüz dönmemiş miydi? Firuze babaanne de görünmüyordu ortada. "Kimse yok mu?"

"Mehmet evde, verandada oturuyor," dedi annem, birlikte salona yürüdüğümüz sırada. "Henüz birimizden birine salça olmadığına göre bir kızla konuşuyor." Salona geçtiğimizde bakışlarım verandaya çevrildi. Mehmet orada oturuyordu ama tüm dikkati telefonunda olduğu için bizi fark etmemişti. "Bu kız kimse artık..."

Eda olabilir miydi?

"Mahir de Firuze anneyi doktora götürdü." Annem masaya geçmiş ve yemek için hazırlığa başlamıştı. "Hilmi Bey çok meşgul bir doktor, biliyorsun. Azra'nın babası söylediğinde abartıyor sanmıştım ama randevuları aylarca dolu oluyor adamın. Sağ olsun bize bir iltimas geçti de arada bir boşluğu olduğunda hemen haber veriyor."

"Yani babam yemekte olmayacak mı?" diye sordum.

"Yok," dedi annem göz kırparak. "Hadi yine iyisin." Dün geceden sonra babamdan köşe bucak kaçtığımın farkındaydı. "Onlar geç gelirler. Yemeklerini ayrı hazırlarım."

Verandaya, Mehmet'in yanına geçmek için adım attığım sırada kapı çaldı ve duraksadım. Acaba babam mı gelmişti? Doktorla görüşmeleri erken mi bitmişti?

"Birini mi bekliyorduk?"

"Ah, ben sana söylemeyi unuttum." Annem elini alnına vurdu yavaşça. "Akıl kalmadı bende de... Irmak aradı, sen uyuyorsundur diye rahatsız etmek istememiş. Yağız'la beraber seni görmek için geleceklerini haber verdi. Ben de onları yemeğe davet ettim."

O sırada Mine abla, kapıyı açmak için mutfaktan çıkmıştı. Her şey iyi hoştu fakat bu haldeyken ve bizim evdeyken Yağız'la

CamScanner ile tarandı

özel olarak konuşamazdım. O konuşmayı mecburen yarına bırakacaktım.

On dakika sonra hepimiz yemek masasındaydık. Irmak ve ben yan yana oturuyorduk, Mehmet ve Yağız ise karşımızdalardı. Annem başköşeye geçmiş ve yemeklerimizi servis etmişti.

"Ha bu arada..." dedi Irmak, bir elinde çatal diğerinde bıçakla lazanyayı küçük parçalara bölmeye çalışıyordu. "Damla girmediğimiz dersin notlarını attı bana. Bir şey kaçırmış sayılmayız yani."

O sırada Mehmet bize uzaylı görmüş gibi baktı. "Sizdeki bu okul aşkı beni benden alıyor. Dünyayı siz kurtaracaksınız sanki..."

"O aşk keşke biraz da sende olsaydı Mehmet," dedi annem alayla. "Ama nerede..."

"Benim kalbim sadece kızların aşkıyla dolu," dedi Mehmet, elindeki bıçakla havaya hayali bir kalp çizerken.

"Öldürecek bu çocuk beni," dedi annem iç çekerek. "Hayır kime çektiğini de anlamıyorum ki."

"Babam fazla otoriter ve ciddi, abim de ona çekmiş. Açelya desen babamın kadın versiyonu olma yolunda ilerliyor... Bu aileye bir tane de benden lazımdı. Şükredeceğine isyan ediyorsun, olmaz ki böyle."

"Tam olarak neye şükretsin?" diyerek araya girdim. "Kalbindeki kız nüfusu Çin'in nüfusunu geçecek yakında..."

Irmak ve Yağız sessizce güldüklerinde, "Hay ağzın bal yesin," dedi annem. "Ciddi bir ilişkisi olsa gam yemeyeceğim ama..."

"Vardır belki," dediğimde Mehmet o konuya girme, der gibi kaşlarını kaldırdı. Merak ediyordum, Eda'ya ulaşmış mıydı? "Yani içlerinden biriyle ciddi düşünür belki..."

"Kafayı mı yediniz siz ya?" diye çıkıştı Mehmet. "Yirmi yaşındayım ben daha. Ciddi ilişkiymiş, daha neler..." Diğer tüm kızlar bir yana, uzun zamandır platoniği olduğu Eda bile Mehmet'i ciddi bir ilişki düşüncesine itemiyordu belli ki.

"Baban yirmi yaşındayken hayatında ben vardım," dedi annem. "Yani gayet de mümkün tatlım."

CamScanner ile tarandı

"Annemle babam da liseden beri beraberlermiş," dedi Yağız.

"Bizimkiler de öyle," dedi Irmak. "Onlar şanslılarmış. Zaman değişti sanırım; ilişkiler ciddiyetini, insanlar birbirine olan saygısını kaybetti."

"Dürüstlük de kalmadı maalesef," dedi Yağız. "Herkes birbirine yalan söylüyor."

Sohbet gittikçe istemediğim bir noktaya doğru ilerliyordu. Aklıma yine dün gece olanlar geldiğinde yüzüm düştü ve kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissettim. Ben de Yağız'a yalan söylemiştim ve bu bana berbat hissettiriyordu.

Masada bir süre daha aynı sohbet döndü ama ben hiçbirine katılmadım. Yemeğimiz bittiğinde Mehmet spora gideceğini söyleyerek masadan kalktı. Yağız, yemeklerin çok lezzetli olduğunu söylerken Irmak'ın bakışları üzerime kaydı. Her ne kadar gizlemeye çalışsam da yüzümün düştüğünün farkındaydı.

"İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

"İyiyim," dediğimde annem ve Yağız da bana baktı. "Sadece biraz halsiz hissediyorum."

"Yarın okula gelebilecek misin?" diye sordu Irmak.

"Gelirim," dediğimde annem kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Yani iyi olursam gelirim," diye düzelttim.

"İyileşmeden dışarı çıkarsan iyileşmeni geciktirirsin," dedi annem konunun üzerine. "Bir gün daha dinlen, bir şey kaybetmezsin."

"Yani bence de." Irmak, annemi onaylamıştı. "Finallere bir aydan fazla zaman var daha. Sınav döneminde olsak neyse diyeceğim ama değiliz. Gerilmeye gerek yok."

"İkinize de katılıyorum." Yağız, anneme ve Irmak'a kısaca bakmış, ardından bana çevirmişti bakışlarını. "Çok solgun görünüyorsun. En iyisi sen yarın da evde kal ve dinlen."

Şu an bile ayakta zor duruyordum. Saatlerce uyuduğum için iyi hissettiğimi sanmıştım ama halsizlik yine çökmüştü üstüme. Sanırım fazla oturamayacaktım. Ve zaten Irmak'la Yağız da çok kalmayacaklardı.

CamScanner ile tarandı

"Öyle yaparım olmazsa..."

"Aslında dün hava da güzeldi," dedi Yağız bana bakarak. "Nasıl üşüttün ki sen?"

Bakışlarım anneme çevrildi. Kötü hissettiğimi fark etmiş gibi, "Dün akşam eve gelir gelmez uyumuş," dedi. Ona, Yağız'a söylediğim yalandan da bahsetmiştim. "Camı da kapatmayı unutmuş. Havalar soğudu artık, sabaha kadar kapmış hastalığı."

Derin bir nefes aldım ve, "Vizeler de hâlâ açıklanmadı," dedim konuyu değiştirmek için. "Bizim hocaların en sevmediğim huyu bu sanırım. Özellikle Tülay Hoca, bir aydan önce asla açıklamıyor kadın."

Neyse ki konu değişmişti. Bir süre sonra annem bize tatlı getirmiş ve diyette olduğunu söyleyerek tatlı faslında aramızdan ayrılmıştı. Tatlılarımızı yerken tatlı bir sohbet etmiştik, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Babam yanımıza gelip bize selam verene dek kapının çaldığını, eve döndüklerini bile duymamıştım. Babam yanımızda çok kalmamıştı fakat Firuze babaanne doğruca salona dalmış ve masaya oturmuştu.

"Selma!" diye bağırdı. Hastalığının giderek ağırlaştığı şu dönemde her şeyi sadece annemden istiyor, sürekli ondan yardım bekliyordu. Bu durum annemi üzse bile asla yormuyordu. Bir gün olsun yüzünü astığını ya da üstündeki yükün ağırlığından şikâyetçi olduğunu görmemiştim. Selma annem gerçekten de esaslı kadındı.

Annem salona girdiğinde, "Ama ben senin yemeğini mutfağa hazırladım anneciğim," dedi Firuze babaanneye bakarak. Yavaş adımlarla yanımıza ulaştı ve ellerini sevecen bir tavırla Firuze babaannenin omzuna bıraktı. "Gel hadi. Mahir de seni bekliyor mutfakta zaten."

"Yemek istemiyorum ben. Tatlı istiyorum." Hepimiz tatlımızı bitirmiştik aslında, yalnızca Yağız'ın tabağında yarım dilim Kıbrıs tatlısı kalmıştı ve Firuze babaanne çocuk gibi onu işaret ediyordu. "Ondan yemek istiyorum!"

CamScanner ile tarandı

"Tamam," dedi annem. "Ondan da vereceğim ama önce yemek..."

Firuze babaanne annemin sözünü kesti. "Sana yemek yemek istemiyorum, diyorum Selma. Duymuyor musun sen beni?"

Anlaşılan bugün Firuze babaannenin huysuzluğu üstündeydi. O sırada babam tekrar kapıda belirdi ve neler oluyor, der gibi anneme baktı.

"Tatlı istiyorum ben," diyordu Firuze babaanne hâlâ. "Tatlı yemek istiyorum!"

"Tamam anne," dedi babam. Geriye döndü ve, "Mine!" diye seslendi mutfağa doğru. "Anneme bir dilim tatlı getirir misin?"

O sırada annem, babama kızgın gözlerle baktı. Firuze babaannenin diyabeti vardı, demansa yakalanmadan önce yediğine içtiğine çok dikkat ederdi fakat şimdi çocuk gibiydi ve hiçbir şey umurunda değildi.

"Biz kalkalım mı Irmak?" diye sordu Yağız. Rahatsızlık verdiğini düşünerek huzursuz olmuştu.

"Olur, kalkalım."

"Hayır lütfen," diye itiraz ettim anında. "Verandaya çıkıp oturalım biz."

Kalkmaya niyetlendiğimiz sırada Firuze babaanne, "Sen kimsin?" diye sordu Yağız'a. Oldukça dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Ben Açelya'nın arkadaşıyım teyzeciğim," diye karşılık verdi Yağız.

Firuze babaanne gözlerini kıstı, ardından bana ve sonra tekrar Yağız'a baktı. "Hangi arkadaşın? Hani şu dün gece, havuzda sizi bastığımız arkadaşın mı?"

Bir anda derin bir sessizlik olurken bacaklarım titremeye başladı. "Ay yok, sırık oğlandı o. Bu hiç benzemiyor zaten sırık oğlana."

Yağız dahil herkes bana bakarken ben çaresizce anneme baktım. Firuze babaannenin Baran'a sırık oğlan, dediğini cümle âlem biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Annem bozuntuya vermeden gülerken, "Anne, sen ne dediğini bilmiyorsun yine..." dedi kaşlarını çatarak. "Neler söylüyorsun Allah aşkına?"

"Ne söylüyormuşum?" Firuze babaanne sinirlenmişti. "Yalan mı söylüyorum ben?" Tekrar Yağız'a döndü ve, "Biz Açelya'yı evlendirmeye karar verdik o sırık oğlanla," dedi. "Eğer gözün bizim kızdaysa hiç boşa umutlanma."

Yağız ve Irmak hiçbir şey anlamasa da dün gece Baran'la ilgili bir hadise yaşadığımı gayet net anlamışlardı. Annem bozuntuya vermemek için gülmüştü ama hiçbir şey, düşen yüzümü toparlayamamıştı. Hep birlikte verandaya çıktığımızda bu durumu Yağız'a nasıl izah edeceğimi düşünüyordum. O sırada Yağız, "Ben kalkayım," dedi, Irmak oturmuştu ama o ayakta kalmıştı. "Bir işim vardı unutmuşum." Keyfi kaçmıştı, dakikalar önceki o neşesinden eser yoktu.

Irmak, "Hoşça kal," dedi ama ben hiçbir şey söyleyemedim. Yağız avludaki arabasına doğru ilerlediğinde sadece peşinden ilerledim. Ne diyeceğimi hiç bilmiyordum ama utancımdan ölecek gibiydim. Firuze babaanne olmayacak bir anda öyle bir konuşmuştu ki durumun toparlanacak bir yanı kalmamıştı.

"Yağız..." Sesimde suçluluk hissi vardı.

Yağız arabasının kapısını açarken duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. Bakışları kırgınlık doluydu, görmemek imkânsızdı.

"Ne düşündün bilmiyorum ama o olay Firuze babaannenin anlattığı gibi olmadı," dedim bir çırpıda. Ben sana söyleyecektim, diyecektim sözlerimin devamında. *Hatta bugün anlatacaktım ama hastalandım. Yarın kesin anlatacaktım.* Böyle söylesem inanır mıydı?

"Nasıl oldu?" diye sordu Yağız, sesinin sertliği ürpermeme sebep oldu. "Havuzda mıydın değil miydin?" Cevap vermeme izin vermeden devam etti. "Baran'la mıydın değil miydin?" Bana

CamScanner ile tarandı

doğru bir adım attı ve, "Hiçbir şey söylemene gerek yok çünkü ben cevabımı aldım," dedi.

"Ama..." diye itiraz ettim. "Açıklamama izin bile vermiyorsun."

Yağız tekrar sözümü kesti. "Ben senin sevgilin değilim Açelya. Bana bir şey açıklamak zorunda değildin. Ama keşke o mesajı atıp yalan da söylemeseydin... Anlatsaydın anlardım. Şimdi ne diyeceğimi bilmiyorum ve kelimenin tam anlamıyla kendimi kandırılmış gibi hissediyordum."

Ben de ne diyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey söyleyemedim bu yüzden. Tek yaptığım aptal gibi yüzüne bakmak ve içine düştüğüm bu durum yüzünden içten içe kendimi suçlamak oldu.

"Boş ver ya... Üzme kendini," dedi Yağız gülümseyerek. Gülümsemesi hem acı hem alay doluydu. "En iyisi unutalım gitsin. Ve sen en iyisi, Baran'la birlikte ol Açelya."

CamScanner ile tarandı

3

Yeni Yollar ve Eski Anılar

♪ Edis – Buz Kırağı ♪

Kalbinde acı, ruhunda hüsran, aklında kavga varken doğruyu yanlıştan ayıramazdı insan.

Ne kadar savaşırsam savaşayım, günün sonunda hep kendime yenildim. Çünkü asıl savaşım kendimleydi ama ben bunu göremedim.

Bir kâbusun içinde olduğumu ve bir türlü uyanamadığımı, geride bırakmak istediğim her acının dibine kadar battığımı ve kimseyi incitmek istemezken en çok kendimi yaraladığımı da...

Biraz durulmaya, dinlenmeye ve kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. En çok da kalbimin sesini duymaya... Öfkemin çığlığı öyle baskındı ki kalbimin ne söylediğini duyamaz olmuştum. Öyle güvenmiştim ki toy aklıma, doğru yolu bulacağım derken hepten kaybolmuştum.

Yorulmuştum.

Günlerdir evden dışarı adım atmıyor, okula bile gitmiyordum. Bu halim herkesi endişelendirmişti fakat ilk defa kimin ne düşündüğünü umursamıyordum. Derslerden geri kalıyor olmak bile umurumda değildi. Bir hafta boyunca herkesten uzak ve hiçbir şey düşünmeden yaşamak bana iyi hissettirmişti.

CamScanner ile tarandı

Selma annem haklıydı... Ben en büyük haksızlığı kendime yapıyordum.

Günlerimi evde geçirmeye o kadar alışmıştım ki bu sabah zar zor uyanmış ve derse geç kalmıştım. Neyse ki hoca amfiye girmeden birkaç dakika önce yerime oturmuş ve uykum açılsın diye aldığım kahvenin yarısını içebilmiştim. Geç bir saatte uyuduğum için o kadar uykusuz hissediyordum ki hocamız öğleden sonra önemli bir toplantısı olduğunu, bu nedenle dersimizin olmayacağını söylediğinde en çok ben sevindim.

Biten dersin ardından fakülteden çıktığımızda bizi boz bulanık bir hava karşıladı. Gökyüzü kapalıydı ve her an yağmur yağacak gibi görünüyordu.

"Ee ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu Irmak. Arabaların önünde durduğumuzda başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Aslında hiçbir şey yapasım yoktu. Tek istediğim eve gitmekti ama Irmak'ı günlerdir ekiyordum, bana küsmesi an meselesiydi.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedim içtiğim ikinci kahvenin bardağını çöp kutusuna atarken. "Bir yerlerde oturalım en iyisi."

"Yalnız biraz daha kahve içersen hortlağa dönüşeceksin," dedi Irmak kaşlarını kaldırarak.

"Midem kazınıyor açlıktan," dediğimde, "Harika bir mekân keşfettim," dedi Irmak. "Daha doğrusu ablam keşfetti. Çok lezzetli yemekleri var."

Vakit kaybetmeden yola çıkıp Akaretler'e geçmiştik. Yoldayken arayıp Sahra'yı da davet etmiştik fakat dersi uzun süreceğinden gelemeyeceğini söylemişti. Yemeklerimizi yerken dönem sonunda staja başlayabileceğimiz yerler hakkında araştırma yapmış ve başvurabileceğimiz şirketlerin isimlerini not almıştık. Fazla zamanımız yoktu. Kısa süre içinde bu konuyu halletmemiz gerekiyordu. İkimiz de torpille bir yerlerde olmayı istemiyorduk ve bu konuda ailelerimizden habersiz hareket edecektik.

CamScanner ile tarandı

Menüdeki tatlıları incelerken, "O günden sonra Yağız'la konuştun mu bir daha?" diye sordu Irmak.

Anında yüzüm düştü. "Hayır," dedim. Bu konu tadımı kaçırıyordu. "Ne ben onu aradım ne de o beni aradı. Bir haftadır görüşmüyoruz."

"Her şeyi yanlış anlaması kötü oldu," dedi Irmak. "Ama bence o senden bir adım bekliyor."

"Ben o adımı atmayacağım Irmak," dedim başımı sallayarak.

"Ne yapacaksın peki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bildiğim tek bir şey var, o da Yağız konusunda da yanıldığım."

"Nasıl yani?" diye sordu Irmak şaşkın bir tavırla. "Seni üzecek başka bir şey mi yaptı yoksa?"

Önyargılı davranmıştı ve beni dinlemek yerine duyduklarına inanmıştı. Hiçbir şeyi açıklamama izin vermeden çekip giderek günlerce berbat hissetmeme neden olmuştu.

"Niye böyle oluyor hiçbir fikrim yok ama her defasında aynı şeyi yaşıyorum." Buruk bir tebessüm ettim. "Ben kimseyi kırmamaya çalıştıkça günün sonunda paramparça olan ben oluyorum."

Ben Yağız'dan hiçbir şey gizlememiştim. O gece ne yaşandıysa tüm şeffaflığıyla anlatacaktım zaten... Ama o benim yalancı olduğuma inanmayı seçmişti. Ben ona hiçbir şeyin sözünü vermemiştim. O benden bir şans istemişti, ben de deneyeceğimi söylemiştim. Açıklama yapmak zorunda olmadığım halde, sırf ona karşı kendimi suçlu gibi hissetmemek için dürüst davranacaktım.

"O gün kapının önünde ne konuştuğunuzu da anlatmadın," dedi Irmak. "Belli ki seni kırmış."

"Neyse ki buna alışkınım," dedim gülümseyerek. "Artık acıtmıyor."

"Bundan sonra böyle mi olacak peki?" diye sordu Irmak. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Görüşmeyecek misin bir daha onunla?"

CamScanner ile tarandı

"Görüşmeyeceğim," dedim kararlı bir tavırla. "Yağız, Baran'ı sevmiyor. Onunla iç içe bir hayat sürdüğümü bile bile onunla görüşmemden, bir araya gelmemden rahatsız oluyor. Bu konuyu her zaman sorun edeceğini en başında yeterince belli etti. Yapamam, sürekli arada kalamam ve bununla savaşamam... Gerçekten gücüm yok."

Artık kimse için bir şey feda etmeyecek, sadece kalbimin sesini dinleyecektim.

"Sen olsan ne yapardın Irmak?"

"Açıkçası bilmiyorum." Irmak masanın üzerine uzanıp ellerimden tuttu. "Her şeyi akışına bırakırdım sanırım. Kimseye kendini açıklamak zorunda değilsin. Kimseyle yeni bir yola çıkmak zorunda da değilsin. Madem bu hayat senin, kalbin nasıl istiyorsa öyle yaşamalısın. İçine sinmeyen bir şeyler varsa o yoldan geriye dönmelisin." Derin bir iç çekti. "Ama üzülmedim desem de yalan olur... Yağız'ın sana iyi geleceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle," dedim sessizce.

"Yalnız Firuze babaanne nasıl bir şov yaptı ya öyle..." Irmak gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı kötü bakışlarımla karşılaşınca. "Tamam, kötü bir durum olduğunu kabul ediyorum ama komik, inkâr etme."

"Tepemin tasını attırma Irmak..." dedim uyarırcasına.

Irmak tamam, dercesine ellerini kaldırsa da birden kahkaha koyuverdiğinde ben de tutamadım kendimi. Sinirlerim bozulmuştu, dakikalarca güldüm ve ara sıra karnıma giren kramplar yüzünden Baran'a küfredip durdum. Neticede bütün bunlar onun yüzünden olmuştu. O akşam eve döndüğümde orada olmasaydı, saçma sapan şeyler söyleyip aklımı bulandırmasaydı ve en fenası da beni öpmeseydi, o havuza düşmeyecektim ve bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Baran'a hem kızgındım hem de değildim. Kızgın olmam gerektiğini biliyordum ama tam anlamıyla ona kızamıyordum. Mesela o gece için hiçbir pişmanlık yoktu içimde. Yine başa dönsek ve yine eve döndüğümde onu

CamScanner ile tarandı

karşımda görsem aynı şeyleri yaşayacağımızı bilmeme rağmen o kahveyi yapar, o verandaya otururdum.

Sanırım ben en çok, kendime kızıyordum.

Eve dönmek üzere köprüyü geçtiğim sırada telefonum çalmaya başlamış ve bakışlarım kısa bir an yoldan ayrılmıştı. Annem arıyordu. Araç bilgisayarına uzanıp aramayı yanıtladım ve, "Efendim?" dedim bakışlarım yoldayken. Beni merak etmiş olmalıydı.

"Açelya?" Annemin sesi telaşlı geliyordu. "Babanla biz yoldayız, İzmir'e gidiyoruz."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sen Baran'ın evinde değil misin? Bugün ona gideceğini söylemiştin."

"Gidemedim. Nilgün teyzem kalp krizi geçirmiş."

Nilgün teyze annemin öz teyzesiydi ve annem onu çok severdi. Kendi annesini genç yaşta kaybettiği için teyzesini, annesi yerine koyduğunu söylerdi.

"Nasılmış peki durumu?"

"Bilmiyorum, hastanedelermiş şu an." Arkadan babamın sesini duydum, anneme bir şeyler söylüyordu. "Haberin olsun diye aradım sadece. Mehmet'i de aradım ama açmadı. Konuşursanız ona da haber ver olur mu?"

"Ben de sizinle gelseydim," dedim fakat annem reddetti.

"Hayır Açelya, senin okulun var. Şimdi kapatmam lazım."

Başka bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattığında aklım yine Baran'a kaydı. Annem sözde bu gece onun yanında kalacaktı çünkü Baran hastaydı. Ben iyileşmişken o yatağa düşmüştü ve annem ısrarla eve gelmesini söylediği halde kendi evinden dışarı çıkmamıştı. Sebebi ben olmalıydım çünkü Firuze babaannenin Yağız'la aramı bozduğu gece bir öfkeyle Baran'ı arayıp ağzıma geleni saymıştım.

"Hayır," dedim kendi kendime. "Düşünme Açelya, düşünme... Aklından bile geçirme."

CamScanner ile tarandı

Ama olmuyordu öyle. En azından aramalı ve nasıl olduğunu sormalıydım. Belki iyi olduğunu söylerse içim rahatlardı ve onu düşüneceğim derken yolu bir kez daha karıştırıp uzatmazdım. Arabayı uygun bir yerde sağa çektim ve Baran'ı aradım. Günlerdir onu görmüyor, sesini bile duymuyordum. Attığı her mesaja ters cevaplar verip durmuştum, üç gün önce eve geldiğinde odama kaçmış o gidene kadar dışarı çıkmamıştım.

Telefon uzun uzun çaldı, neredeyse vazgeçip kapatacaktım ki, "Açelya?" dedi Baran şaşırmış gibi. "Bir şey mi oldu?"

Hasta olduğu için sesi kötü geliyordu. İçimi bir burukluk kapladı. Onu aramam için bir şey olması gerektiğini düşünmüştü.

"Hayır... Sadece Nilgün teyzeden haberin var mı diye sormak için aradım. Annemler İzmir'e gidiyorlar."

"Haberim var," dedi Baran kısık bir sesle. "Annem aradı az önce."

"Sen nasılsın?" diye sordum aniden. Asıl bunu sormak için aramıştım onu. "Annem hasta olduğunu söyledi."

"Hasta bir insan nasıl olursa öyleyim," dedi Baran sadece. O sırada bir ses duydum. *Bir kadın sesi.* Fakat anında kesildi. Sanki Baran duymamı istememiş ve bulunduğu yerden uzaklaşmış gibi... "İyiyim," diye devam etti ardından. "Seni sonra arasam olur mu? Şimdi kapatmam lazım."

"Peki," dedim ama afallamıştım. Baran telefonu kapattığında şaşkınca etrafa baktım ve doğru duyup duymadığımdan emin olmaya çalıştım. Yanlış duymuş olamazdım, evde bir kadın vardı. Ve bu yüzden Baran benimle konuşmak istememişti.

Sertçe yutkunduğumda boğazımdan taş geçiyormuş gibi hissettim.

Bu mesele beni hem ilgilendirir hem de ilgilendirmezdi.

İlgilendirmezdi çünkü Baran benim hiçbir şeyim değildi.

İlgilendirirdi çünkü Baran benim bir başkasıyla olmamı istemezken ve her fırsatta yoluma taş koyarken başka biriyle görüşemezdi.

Bu yaptığı onu tam bir karaktersize çevirirdi.

CamScanner ile tarandı

"Azra mıydı o?" diye söylendim kendi kendime.

Eğer öyleyse Baran bana yalan söylüyor demekti. Ama ben bundan nasıl emin olacaktım ki? Eğer Azra değilse de... Yine bütün düşünceler, zihnimde birbirine girmişti.

İşin aslını öğrenmenin tek bir yolu vardı. Yapmam dediğim şeyi yapar ve gitmem dediğim Baran'ın evine gidersem gerçeği gözlerimle görebilirdim. Bir dakika bile düşünmedim. Telefonu tutacaktan çektim ve mesajlara girdim. Hangi sebepten titrediğini bilmediğim ellerimle mesajları yukarı kaydırdım ve Baran'ın bana daha önce attığı konumu buldum.

Evine yeni taşındığı günlerde, belki bir gün misafiri olmak istersem diye konum atmıştı fakat ben açıp bakmamıştım bile.

Çünkü o eve asla gitmeyeceğimi sanıyordum. Özellikle de Azra'yı o evde gördükten sonra...

Baran bana son görüşmemizde *her şeyi yanlış anlıyor ve kafanda kurduklarına inanıyorsun,* demişti. Hangimizin haklı olduğunu birazdan görecektik.

Baran'ın evi Ataşehir'deydi. En fazla on dakika sonra orada olacaktım ve hiç beklemediği bir anda kapısını çalacaktım. Arabayı yeniden çalıştırıp navigasyonun belirlediği güzergâhta ilerlemeye başladım. İçimde beni boğan bir sıkıntı vardı. Haklı çıkma korkusundan mı yoksa haksız çıkma arzusundan mı kaynaklıydı bilmiyordum fakat belki de bugün bir şeyleri kafamda netleştirmiş ve tamamen bitirmiş olacaktım...

Artık şüphelerle, keşkelerle ya da ihtimallerde yaşamak istemiyordum.

Trafiğin yoğun olduğu saate yakalanmadığım için tahmin ettiğimden daha kısa bir zamanda Ataşehir'e varmıştım. Konumdaki adrese ulaştığımda birden çok rezidanstan oluşan, güvenlikli bir sitenin önünde durdum.

Arabayı sitenin girişinde durdurduğum sırada güvenlik görevlilerinden biri dışarı çıktı ve, "Buyurun," dedi bana bakarak. "Kime gelmiştiniz?"

CamScanner ile tarandı

"Merhaba," dedim çekingen bir tavırla. Güvenlik engeline takılacağımı hiç hesaba katmamıştım. Baran buraya geldiğimi önceden öğrenmemeliydi. "Baran Demirdağlı'ya geldim ama geldiğimi haber vermeseniz olur mu? Sürpriz yapacağım da..."

"Mümkün değil," dedi güvenlik görevlisi. "Geldiğinizi haber verip onay almadan sizi içeri alamam. İsminiz nedir?"

Kurtulamayacağımı anladığımda, "Açelya," dedim utana sıkıla. "Açelya Sezginer."

O sırada içeride duran ve bakışları bilgisayar ekranında olan diğer güvenlik görevlisi, "Hanımefendi geçebilir," dedi. Benimle konuşan adam ise haber vermek üzere aldığı telefonu elinden bıraktı. "Baran Bey buraya not düşmüş. Açelya Sezginer gelirse haber vermeden içeri alabilirsiniz, diye."

Kaşlarım istemsizce yukarı kalktı. Öyle mi yapmıştı Baran? Ben afallamış gözlerle bakarken görevli içeri geçmem için bariyeri kaldırdı.

"Buyurun, geçebilirsiniz."

Gaza basıp sitenin açık otoparkına doğru ilerledim. Gördüğüm ilk boşluğa arabayı park edip dışarı çıktım ve bloklara bakmaya başladım. Baran'ın konum için attığı mesajda E Blok, on ikinci kat, yüz sekiz numaralı daire yazıyordu. Mesaja bina kapısının giriş şifresini dahi yazmıştı.

E blok sağ taraftaydı. Hızlı adımlarla binanın girişine ulaştım, şifreyi tuşlayıp içeri girdim ve asansörlere doğru ilerledim. Kalbim korku ve heyecandan patlayacak gibiyken asansörle on ikinci kata çıktım, üzerinde *108* yazan dairenin önünde durup derin bir nefes aldım ve zile bastım.

Kapıyı hemen açan olmadı ve ben uzun saniyeler boyunca bekledim. Zile ikinci kez basmayı düşünürken kapı yavaşça açıldı ve karşısında beni görmeyi beklemeyen Baran bana afallayarak bakakaldı.

"Açelya?"

CamScanner ile tarandı

Herhangi bir şey söylemedim çünkü bakışlarım ıslak saçlarına takıldı. Duştan yeni çıkmıştı. Altında gri bir eşofman, üzerinde salaş, siyah bir atlet vardı. Omzunda da siyah bir saç havlusu duruyordu. Dakikalar önce onu aradığımda duyduğum kadın sesi ve akabinde gördüğüm bu manzara beni sarsmıştı.

"Müsait değilsin sanırım," dedim, ne diyeceğimi bilememiştim. Ne görmek istediğimi hâlâ bilmiyordum fakat ne görmek istemediğimi çok iyi biliyordum. İçeride her kim varsa onu görmek istemiyordum mesela. Ve artık Baran'ı da...

Geriye doğru bir adım atacak olduğumda, "Sadece şaşırdım," dedi Baran, kapıyı sonuna kadar açtı ve başparmağıyla içeriyi işaret etti. "Duş almıştım. Kapı çaldığında üzerimi giyiyordum. Ondan geç açtım."

Kaşlarım çatıldı. İçeride biri varken beni eve mi alacaktı?

"Girmeyecek misin?" diye sordu bir cevap vermediğimi görünce. O sırada bakışlarım eve doğru kaydı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Evde bir kadın yok muydu?

Etrafa tedirgin bakışlar atarak içeri girdiğim sırada Baran kapıyı kapattı. Yavaş adımlarla salona geçtiğimde kimseyi göremedim ama bir kadın sesi duyduğuma emindim.

Çaktırmadan etrafa göz gezdirip bir ize rastlamaya çalıştım ama görünürde evde bir kadın olduğuna dair hiç işaret yoktu. Ev büyük sayılmazdı fakat yalnız yaşayan biri için idealdi. Tahminimce iki odası vardı ve salon mutfakla birleşikti. Koltuklardan birinin üstünde yastık ve battaniye vardı. Koltuğun önündeki yuvarlak cam sehpanın üstünde ise cam sürahi, yarısı dolu bir su bardağı, ilaç kutuları ve yalnızca bir dilimi yenmiş pizza vardı.

Baran yalnızdı.

"Kusura bakma," dedi Baran. "Ortalık dağınık biraz. Geleceğini haber verseydin toparlardım."

Elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu, dönüp ona baktığımda duraksadı ve, "Habersiz de gelebilirsin," dedi hafif bir tebessüm ederek. "Hiçbir mahsuru yok."

CamScanner ile tarandı

Bir insan nasıl olur da gözlerinin feri gitmişken bile iyi görünebilirdi aklım almıyordu.

"Hasta değil misin?" diye sordum. Bakışlarım tekrar sehpaya ve pizza kutusuna takıldı. "Hastasın ve böyle şeyler mi yiyorsun?"

"Hastayım diye mi geldin?" Şaşırmıştı Baran. Hayır, diyemedim. Telefonda bir kadın sesi duyduğumu sanmış ve onun Azra olduğunu düşünmüştüm. Aklımca Baran'ın açığını yakalamak için gelmiştim ama ava giderken avlanan ben olmuştum.

Televizyon açıktı, Baran bir belgesel izliyordu ve bir kadın konuşup duruyordu. Duyduğum ses muhtemelen o kadına aitti.

"Evet," dedi Baran sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi. "Hastayken canı ne istiyorsa onu yemeli insa "

"Yanlış düşünüyorsun." Sehpaya eğilip pizza kutusunun kapağını kapattım ve kutuyu elime aldım. "Besin değeri yüksek olan şeyler yemelisin. Vitamin almalısın. Bol su içmelisin, meyve yemelisin..."

Ne saçmalıyordum ben?

"Annem gibi konuşuyorsun," dedi Baran alaycı bir tavırla. "Gelmişken bana çorba da yap, tam olsun."

İyi fikirdi. Neden çat kapı geldiğim sorusuna verebileceğim mantıklı bir yanıtım olurdu en azından.

"Yapacağım zaten," diyerek mutfağı işaret ettim. "Bir an önce iyileş ki annemin aklı sende kalmasın."

Baran saçlarını kuruladığı havluyu indirirken, "Çorba yapmak için mi geldin yani?" diye sordu. Ne için gelmiş olmamı bekliyordu?

"Evet," dedim imalı bir şekilde gülümseyerek. "Annemin aklı sende kalmasın diye..."

Sözlerim külliyen yalandı ve Baran inanmış gibi yaptı. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama yüzünde aptal bir gülümseme vardı.

Pizza kutusunu ada tezgâhın üzerine bıraktığım sırada mutfağa göz gezdirdim. Tertemiz görünüyordu. Ya Baran mutfağı pek kullanmıyordu ya da her zaman temiz tutuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Mercimek çorbası için malzeme var mı?" diye sordum. Dönüp tekrar Baran'a baktığımda göz göze geldik. Geldiğimden beri üzerinden atamadığı bir şaşkınlıkla beni izliyordu. "Ve salata için malzemeler?"

"Hiçbiri yok," dedi nemli saçlarını karıştırarak. "Ama marketten getirtirim."

"Tamam öyleyse." Durup aptal aptal bakışmaktansa bir şeylerle oyalanmak iyi bir fikirdi. Dolapları karıştırıp orta boy bir tencere aramaya başladım. Bulduğumda ise diğer malzemelere bakındım fakat önce ellerimi yıkamalıydım.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordum. Baran koltuğun başına yaslanmış, telefonuna bakıyordu. Muhtemelen online markette geziniyordu.

"Koridorun sonunda, soldaki kapı," dedi bana bakarak.

Mutfaktan çıkıp koridor boyunca ilerlerken odalara bakma imkânı da bulmuştum. İkisinin de kapısı açıktı. Biri yatak odasıydı, diğerini ise çalışma odası yapmıştı. Banyoya geçtiğimde burnuma şampuan ve duş jeli karışımı güzel bir koku doldu. Sadece ellerimi yıkamakla kalmamış, fırsattan istifade banyo dolabının içini de kurcalamıştım. Evde herhangi bir kadın eşyası da yoktu.

Normalde de paranoyak mıydım yoksa beni bu hale Baran mı getirmişti anlayamadım fakat bu halim hiç hoşuma gitmemişti.

Ellerimi yıkayıp içeri geçtiğimde bakışlarım televizyona çevrildi. "Ne izliyorsun?"

"Hiç," dedi Baran. Kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. "Eskiden severek takip ettiğim bir programdı ama artık pek sarmıyor."

Anladım, dercesine kafamı salladığımda, "Mercimek yolda," dedi imayla. "Geç otur istersen. Gelmesi biraz sürer."

Boş olan koltuğa oturduğum sırada Baran da muhtemelen ben gelmeden önce yattığı koltuğa oturdu.

CamScanner ile tarandı

"Uzan istersen," dedim bakışlarımı yastığına çevirerek. "Ben gelmeden önce yatıyordun muhtemelen. Rahatını bozma."

"İyiyim şu an," dedi Baran gözlerimin içine bakarak.

Geldiğimden bu yana belli etmemeye çalışsa da ayakta zor durduğunu fark etmiştim. Bir de aptal gibi evde bir kadın olduğunu sanıp kafamda kurmuştum. İlk defa kendime kızıyordum.

"Doktora gittin mi?" diye sordum. Sehpanın üzerindeki ilaçlar tanıdıktı, genelde soğuk algınlığında kullanılan ilaçlardı.

"Gitmedim. Bugün düne göre iyiyim. Anneme bakma sen."

Sözlerini duymazdan geldim ve, "Bu ilaçları kafana göre kullanıyorsun yani?" dedim sehpayı işaret ederek.

"Hepsi sıradan ilaçlar," diye karşılık verdi Baran. "Kafama göre kullanmamda bir sakınca yok yani."

"Boğazın mı ağrıyor?" diye sorduğumda evet, dercesine gözlerini kapattı. "Evin güzelmiş," diye devam ettim konuşmaya. Evi güzel bulduğumdan değildi aslında. Susarsam ve Baran konuşursa konunun başka bir yere gidecek olmasından endişe ediyordum sadece. *Sınırları aştığımız o geceye...*

"Ev işte." Baran umursamaz bir tavırla bakışlarını evin içinde gezdirdi. "Sıradan bir ev."

Burada olmaktan mutlu değildi.

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından, "Gelmene sevindim," dedi Baran. Sırtını koltuğun başına yaslamış, ayaklarını da uzatmıştı.

"Annem için," dediğimde, "Kimse için olmadığını biliyorum," diyerek sözümü kesti. Bahanelerin arkasına saklandığımı fark etmişti. "Seni tanıyorum."

Ne düşündüğünü az çok tahmin ediyordum.

"Lütfen başka bir anlam çıkarma," dedim uyarır gibi. "Hasta olduğun için geldim, bir ihtiyacın olur diye..."

Baran belli belirsiz gülümsedi. "Ben ilk defa hasta olmuyorum Açelya, ilk defa yalnız da kalmıyorum..." Derin bir nefes aldı. "Böyle zamanlarda kimseye ihtiyaç duymuyorum yani."

CamScanner ile tarandı

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordum. İlk defa geliyordum evine. İnsan misafirini köşeye sıkıştırmazdı böyle.

"Kastettiğimin bu olmadığını gayet iyi biliyorsun," dedi gülümsemeye devam ederek. Biliyordum fakat doğrusunu anlamak işime gelmiyordu.

O sırada kapı çaldı ve Baran ayağa kalkacak gibi oldu ama ondan önce davranarak ayağa kalktım. "Sen otur," dedim parmağımı üzerine doğrultarak. "Ben alırım."

Baran'ın ayakta olmasını ve etrafımda dolaşmasını istemiyordum. Aramızdaki mesafe ne kadar çok olursa o kadar iyiydi.

İki dakika sonra elimde market poşetiyle mutfağa geçtim ve poşeti ters çevirip içindekileri ada tezgâha döktüm. Yalnızca mercimek ve salata için gereken malzemeler yoktu. En sevdiğim çikolata ve sigara vardı. "Sigara benim, çikolata senin," dedi Baran. En sevdiğim çikolatayı unutmamıştı.

"Ben bu çikolatayı artık sevmiyorum," dedim elimle bir kenara iterken. "Sen yersin."

Bir şey söylemesini beklemeden arkamı döndüm ve bileğimdeki tokayla saçlarımı topladım. Bir şey de söylememişti zaten. Çorba için gerekli tüm malzemeleri bir araya getirip kolları sıvadım. Soğanı doğrarken gözlerimin yanmaması için büyük bir çaba sarf etsem de gözlerim ıslanmıştı. Sonunda çorbanın pişmesi için tencerenin kapağını kapattığımda atladığım bir detayla duraksadım.

Çorba piştiğinde *blender*'dan geçirmem gerekiyordu ama bu mutfakta bir *blender* olduğundan emin değildim.

"*Blender* var mı mutfakta?" diye sordum telaşla. "O yoksa bu çorba hiçbir şeye benzemez çünkü."

Baran bacaklarını koltuktan aşağı indirip hafifçe öne doğru eğildi. "O hangisiydi?"

"Hani şu yiyecekleri parçalamaya yarayan, uzun, elektrikli bir alet var ya..."

"Elektronik aletlerin hepsi üst dolaplarda," dedi parmağıyla işaret ederek.

CamScanner ile tarandı

Baran'a arkamı dönerek dolaplara bakmaya başladım fakat çoğu dolabın içi boştu, mutfakta doğru düzgün hiçbir şey yoktu.

Bir umut son dolabın kapağını araladığımda bir mikser seti gördüm, sanırım oradaydı fakat dolaplar o kadar yüksekti ki elim oraya uzanmadı. Elimi geri çekeceğim sırada Baran'ın eli aynı yere uzandı ve almak istediğim şeyi kolayca kavradı. Tam arkamdaydı, en ufak bir hareketim temasla sonlanırdı ve bunun olmasını istemiyordum. Kıpırdamaksızın beklediğim sırada Baran elinde *blender*'la bir adım geri çekildi ve, "Nefes al," dedi alay eder gibi.

Bana fazla yakın olduğu için gerildiğimi hemen fark etmişti.

"Bu değil mi aradığın?"

"Evet," diyerek elimi uzattığımda Baran *blender*'ı bana uzattı fakat alacağım sırada geri çekti.

"Ne oldu?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Sanırım bu çalışmıyor."

"Ne?"

"Geçenlerde yere düşürmüştüm. Muhtemelen bozuldu."

"Of Baran ya," diye söylendim ocakta pişen çorbaya doğru ilerlediğimde. "Resmen milattan kalma bir hayat yaşıyorsun. Bozulduysa neden yaptırmadın?"

"Senin geleceğini ve bana mercimek çorbası pişireceğini düşünemedim," dedi alayla. "Affedersin."

Dönüp ters ters baktım. "Bir de dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum," dese de bıyık altından gülüp duruyordu işte. Salak değildim, anlıyordum.

"Rahatsız olduysan giderim," dedim. Ada tezgâha yaslanmış, kollarımı göğsümde birleştirmiş halde Baran'a bakıyordum. Baran ise *blender*'ın çalışıp çalışmadığını kontrol ediyordu.

Bir anda ciddileşerek, "Hayır," dedi. Gözleri gözlerime çevrilmişti. "Gitme."

Kısa bir an öyle kaldık. Birbirimize bakarken... Böyle olmasından hoşlanmıyordum. Sanki biz sustuğumuzda ve birbirimizin gözlerine bakakaldığımızda aramıza görünmez bir ip

CamScanner ile tarandı

geriliyor ve bizi zorla birbirimize yaklaştırıyordu. Ya da ben öyle hissediyordum.

Tam bir şey söyleyecekken bir anda çalışan *blender*'ın sesi, sessizliği dağıttı.

"Çalışıyormuş bak," dedi Baran, birazdan parçalara ayrılacak olan benmişim gibi *blender*'ı bana tutmuştu.

"Tamam bırak şimdi onu ve git uzan," dedim. *Ve mümkünse aramızda iki metreden daha az mesafe kalmasın.*

"Peki." Baran *blender*'ı tezgâhın kenarına bırakıp mutfak kısmından uzaklaştı. Rahat bir nefes aldım ve pişmek üzere olan çorbayı *blender*'dan geçirip pürüzsüz bir kıvama getirdim. Sonrasında güzel bir salata tabağı hazırlayıp bolca limonladım ve derin bir kâseye koyduğum çorbanın üstüne pul biber döküp hepsini bir tepsi içinde, Baran'ın oturduğu koltuğun önündeki sehpaya bıraktım.

Bazen evde kimse olmadığında Mine ablanın mutfağa girmesini istemez ve kendime mercimek çorbası yapardım. Aklıma hep Baran gelirdi çünkü annem her defasında Baran'ın mercimek çorbasını ne kadar sevdiğinden bahsederdi.

"Hâlâ en sevdiğin çorba mı?" diye sordum diğer koltuğa otururken.

"Hâlâ en sevdiğim çorba," diye karşılık verdi Baran. Sehpaya bıraktığım tepsiyi alıp dizlerinin üzerine aldı. "Unutmamışsın."

"Unutmak ne mümkün..." diyerek kaşlarımı kaldırdım. "Sofrada ne zaman bu çorba olsa annem senden bahsediyor."

Baran gülümseyerek çorbadan bir yudum aldı. Fakat yüz ifadesi anında değişti, kaşları çatıldı. "Ne oldu?" diye sordum şaşkınca. Her zaman yaptığım çorbanın tadının kötü olması imkânsızdı. "Beğenmedin mi?"

Hayır, beğenmemek değil de..." Bakışlarını çorbaya indirdi. "Sanırım biberi fazla olmuş."

"Bilerek fazla koydum, iyileş diye..." Çok da fazla sayılmazdı. "Hem sen acı severdin diye hatırlıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi Baran, parmaklarını yeni çıkmış sakallarında gezdiriyordu. "Severim. Sorun yok."

Çorbayı tekrar içmeye başladığında bu defa yüzünü buruşturmadı. Ben de o sırada telefonumu elime aldım ve *Instagram* hesabımda gezinmeye başladım.

"Bunu içtiğimde gidecek misin?" diye sordu Baran. Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz göze geldik. Buraya çorba yapmak için geldiğimi söylemiştim. Yani burada daha fazla kalmam için bir sebep yoktu. Gitmeliydim.

"Evet," dedim başımı hafifçe sallarken. "Kalkarım birazdan."

Fakat öncesinde Mehmet'i aramalıydım. Olanlardan haberdar mıydı bilmiyordum ama bugün eve erken dönerse iyi olurdu. Koca evde bir başıma kalmaktan pek hoşlanmıyordum. Firuze babaanne de evde yoktu.

"Gitmesen olmaz mı?" diye sordu Baran. Başını omzuna doğru yatırmış, çocuksu bir yüzle bana bakıyordu. Tam olmaz, demeye hazırlanıyordum ki, "Hemen hayır, deme," diyerek beni susturdu. "Dün gece çok ateşim vardı. Az kalsın ölüyordum. Eğer bu gece de ateşim çok çıkarsa ve evde yalnız olursam ölebilirim. Birinin bana bakması lazım."

Öyle mi dercesine dudaklarımı bükerken, "Ben de büyük bir ciddiyetle dinliyorum seni ya..." dedim alayla. Kendimi tutamayıp güldüm. "Bir de bayıl istersen Baran..." Olmaz, dercesine başımı salladım. "Kalamam burada. Gideceğim birazdan. Firuze babaanne yalnız kalamaz."

"Babaannemin evde olmadığını biliyorum Açelya," dedi Baran. Kahretsin. Annem de her şeyi Baran'a söylüyordu. "Amcamın evine gitti."

"Doğru, dün Aslan amca bizdeydi," dedim yalan söylememişim gibi. "Unutmuşum."

Neyse ki Baran buna pek takılmadı. Bakışlarını camlara doğru çevirirken, "Yağmur yağıyor bak," dedi absürt bir durumdan bahseder gibi. "Bence kal."

CamScanner ile tarandı

Yağmurun yağmasıyla benim burada kalmamı gerektiren şey arasında bir bağlantı kuramasam da, "Çok bile kaldım, kalkayım hatta," diyerek ayaklandım. Her şey iyi hoştu ama ben gerçekten burada kalamazdım. O niyetle gelmemiştim buraya. Ne niyetle geldiğimi de söyleyemezdim gerçi. Sözde Baran'ı evde bir kızla basacak ve ondan hesap soracaktım ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmamıştı.

Koltuğun kenarına bıraktığım çantamı ve telefonumu alırken Baran'ın ayağa kalktığını gördüm. Düşündüğüm şeyi yapmamasını umarken tam olarak düşündüğüm şeyi yaptı Baran.

Koridora çıktı ve gidip kapının önüne dikildi.

Peşinden ilerlerken, "Ya sen çocuk musun?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı. "Kapının önüne geçerek gidişimi engelleyebileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet," dedi Baran. Bir de utanmadan kollarını iki yana açmıştı. "Hastayım, diyorum, çok fenayım, diyorum... Neden anlamıyorsun?"

Bakışlarımı tepeden tırnağa üzerinde gezdirirken, "Sen hasta falan değilsin," dedim suçlayıcı bir tavırla. Sesindeki imayı anlamazdan gelmiştim. "Hasta insan gider yatar, senin derdin başka."

"Hastayım, gerçekten hastayım," dedi Baran beni inandırmak ister gibi. "Sen gelmeden önce ateşim vardı, gittim duş aldım. Boğazım da acıyor hâlâ." Sözlerinin sonunda yalandan öksürdüğünde kaşlarım hayretle havalandı. *Uğraş dur şimdi Açelya.*

"Bak," dedim ciddi bir tavırla. "Çok fazla dersim var. Çalışmam gerek. Bunun için de eve gitmem gerek."

"Bir günden bir şey kaybetmezsin," dedi Baran. "Burada çalış. Yanında kitapların da var hem, gördüm." Bakışlarıyla çantamı işaret etti. "Çantanda."

"Gerçekten olmaz Baran," dedim. Beni anlaması gerekiyordu. "Lütfen ısrar etme. Ben burada kalamam ama sen istiyorsan benimle gelebilirsin. Sonuçta asıl evin orası..."

CamScanner ile tarandı

O sırada telefonum çalmaya başladı ve bakışlarım elimdeki telefona indi. Arayan Mehmet'ti. Telefonu kulağıma yaslarken, "Nihayet," dedim. "Annem aramış açmamışsın. Ben de aradım, mesaj attım, yeni mi görüyorsun?"

"Eda'yla beraberdim, telefona bakamadım," dedi Mehmet. Sonunda Eda'ya ulaşmayı ve ona açılmayı başarmıştı. Eda da Mehmet'e karşı boş olmasa gerek ki günlerdir görüşüyorlardı. "Annemle konuştum. Olanlardan haberim var. Hâlâ yoldalarmış ama haber almışlar. Nilgün teyzenin durumu iyiymiş. *Anjiyo* mu ne yapacaklarmış."

"Oh çok şükür, sevindim," dedim Baran'a bakarak. "Nilgün teyzenin durumu iyiymiş."

"Kimle konuşuyorsun sen ya?" diye sordu Mehmet o sırada. Cevabımı beklemeden devam etti. "Ya da neyse, neredesin şu an?"

"Baran'ın evindeyim, hastaymış da öyle bir uğra..."

Mehmet açıklamamla pek ilgilenmeyerek, "Bu gece orada kalsan olur mu?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak Baran'a baktım. Mehmet'ten böyle bir şey istemiş olamazdı değil mi? Nereden çıkmıştı bu şimdi?

"Nedenmiş o?" diye sordum kızgın bir sesle.

"Ya kızım kırk yılda bir koca evi boş yakalamışım, değerlendireyim diyorum işte anla ha..."

"Mehmet saçmalama," diye çıkıştım. "Babam duyarsa seni öldürür biliyorsun değil mi? Hem annem de çok kızar. Olmaz."

"Duyamaz da öldüremez de," dedi Mehmet kendinden emin bir şekilde. "Sen ağzını sıkı tut yeter. Bir de sakın eve gelme. Hadi öptüm!"

"Ne demek gelme! Mehmet delirtme..."

Telefon suratıma kapandığında kalakaldım.

"Yine ne haltlar karıştırıyor o?" diye sordu Baran. Yanıma gelmişti. "Nereye gelmeyecekmişsin?"

Derin bir nefes aldım, neyse ki Baran ne konuda konuştuğumuzu anlamamıştı. "Önemli bir şey değil ya," dedim

CamScanner ile tarandı

saçlarımdaki lastiği çıkarırken. "Biz bu akşam Mehmet'le dışarıda buluşacaktık da... Şimdi sen gelme ben başka bir arkadaşımla olacağım, diyor. Ekti beni anlayacağın... Neyse ben gideyim bir an önce."

Irmak'a gitmekten başka bir çarem kalmamıştı. Önce bir eve uğrar, oyalanmadan temiz kıyafet alır çıkardım. Mehmet'in bu davranışını onaylamasam da dediğini yapacaktım. Yapmazsam kırk yıl boyunca konuşup durur, her fırsatta da benden intikam almaya çalışırdı. Onunla uğraşamazdım.

O sırada Baran'ın telefonuna bir mesaj geldi. Baran telefonuna bakmak için koltuğa ilerken çantamı omzuma astım ve onu beklemeden kapıya doğru ilerledim.

Kapının önünde çıkardığım ayakkabılarımı giymeye çalışırken, "Açelya!" diye seslendi Baran. "Mehmet mesaj atmış. Eve bir arkadaşı gelecekmiş, Açelya'yı gönderme, diyor."

"Geri zekâlı bu çocuk ya..." diye söylendim ağzımın içinde. Ayakkabımın bağcıklarını bağlamak yerine ayakkabımın kenarlarından içeri itekledim ve hızla ayağa kalktım. Bir an önce toz olup uçmam lazımdı. Öyle de yapacaktım fakat kapıyı açmamla kapının geri kapanması bir oldu. Baran arkamdaydı.

"Nereye gidiyorsun ya?" diye sordu, aramızda yine olmaması gereken bir yakınlık vardı. "Arkadaşı gelecekmiş çocuğun, rahat bıraksana."

Gözlerimi devirdim. Baran'ın birdenbire Mehmet'i savunası tutmuştu.

"Elini kapıdan çek," dedim Baran'a dönmeden. Dönersem burun buruna gelirdik ve ben bunun olmasını istemezdim. Elim kapının kulpundaydı. Baran'ın eli ise kapının üstündeydi. Kapıyı açmama izin vermeyecekti.

"Çekmem," dedi Baran fısıltıyla. "Seni hiçbir yere göndermiyorum."

"Ya ben belki odamda uyumak istiyorum, belki evimde keyif çatmak istiyorum... Bir rahat bırakın beni ya!" Sinirlerim

CamScanner ile tarandı

tepeme çıkmıştı yine. "Biri diyor gelme, diğeri diyor gitme..." Öfkeyle burnumdan soludum. "Babam yok diye mi bu rahatlığınız? Babam bir gelsin, ikinizi de şikâyet edeceğim."

"Edersen et." Baran her zamanki gibi umursamazdı. "Ama bu gece benim misafirimsin ve hiçbir yere gitmiyorsun." Eğildiğini hissettim. "Hem dışarıda yağmur var," dedi kulağıma doğru.

Hafifçe omzuma doğru döndüm. "Bana ne dışarıdaki yağmurdan?"

"Yollar ıslak, tekerler kayar, acemisin sen daha."

"Beni bu şekilde kandıramazsın yalnız," dedim alayla. "Babam o tekerlerin fazlasıyla sağlam olduğunu söyledi."

Baran ağzının içinden söylendi. "Hay ben o babamın..."

"Şimdi elini kapıdan çek."

"Hayır," dedi Baran. Bu ses tonunu çok iyi biliyordum. Yine katır inadı tutmuştu. "Bu gece buradasın."

Onunla daha fazla uğraşamayacağımı anladığımda, "Tamam," dedim. Pes etmiştim. "Tamam yeter ki bir çekil, uzaklaş benden."

O kadar yakındı ki her konuştuğunda dudakları saçlarıma değiyordu. Burada kalmayı asla kabul etmezdim ama başka türlü bu yakınlıktan kurtulamayacaktım.

Baran geri çekildi ve birkaç adım uzaklaştı. Rahat bir nefes alarak ona döndüğümde parmağımı üzerine doğru salladım. "Ama eğer bana bir kez daha şu an olduğu gibi yaklaşırsan gecenin bir körü, demem giderim."

Baran ellerini yukarı kaldırdı. "Tamam," dedi. "Sen nasıl istersen öyle olsun. Bu mesafe iyi mi?"

"Cık," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Dört adım daha uzaklaş."

Baran gülmemek için yanaklarını ısırarak dört adım geriledi ve gözlerimin içine baktı. "Oldu mu şimdi?"

"Oldu," diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Şimdi gidip uzanabilirsin. Malum... Hastasın ya hani..."

CamScanner ile tarandı

"Evet. Hastayım ben. Çok hastayım. Ölüyorum..." Konuşa konuşa yattığı koltuğa ilerledi ve oturdu. "Sayende ölmekten kurtulacağım. Çok mutluyum."

"Kural iki," dedim diğer koltuğa otururken. "Zevzeklik edip canımı sıkarsan da giderim. Gecenin kaçı olursa olsun."

Dudaklarında sersem bir gülüşle, ağzına hayali bir fermuar çekerek koltuğa uzandı. Şu an burada olduğuma, daha da fenası bu gece burada kalacağıma inanasım gelmiyordu. Sanki daha önce onunla hiç aynı evde kalmamışım gibi tuhaf bir suçluluk duygusuna kapılmıştım. Sanki burada kalarak gururuma ihanet ediyordum... Bu histen hiçbir zaman kurtulamayacaktım.

"Başka bir kural var mı?" diye sordu Baran.

"Şimdilik yok." Koltuğun ucuna bıraktığım çantama uzandım ve içinden ders kitaplarımı çıkardım. Her an her yerde ders çalışabildiğim için şanslıydım fakat buradayken çalışamayacak gibi hissediyordum. Baran sürekli beni izlediği için rahatsızdım fakat umursamamaya çalışacaktım. Bakışlarımı kitaba indirdim ve bugün işlediğimiz konuların üzerinden geçmeye başladım. Ama bir problem vardı; okuduğumu anlamıyor, sürekli başa sarıyordum ve ne zaman bakışlarım Baran'ı bulsa onunla göz göze geliyordum.

"Beni izlemeyi keser misin?" dedim ters bir tavırla. "Konsantre olamıyorum senin yüzünden."

Baran bir şey söylemedi ve uyuyormuş gibi gözlerini kapattı. Ben de bir şey söylemeden bakışlarımı tekrar kitaba indirdim. Fakat yine dikkatimi veremedim, okuduğum sayfadan hiçbir şey anlamamıştım. Oflayarak sayfayı çevirdiğim sırada bakışlarım Baran'a uzandı ve tekrar göz göze geldik. Beni izlemeye devam ediyordu. Ona sert bir bakış attığım an gözlerini tekrar kapattı.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen?" Zaten burada kaldığım için mutsuzdum. Yetmezmiş gibi okuduğumdan hiçbir şey anlamıyordum, o da yetmezmiş gibi bir de Baran'la uğraşıyordum. "Uyuyormuş gibi numara yapıyorsun bir de..."

CamScanner ile tarandı

Baran gözünün tekini açarak bana baktı ve, "Acıkmadın mı sen?" diye sordu konuyu değiştirmek için. "Geldin geleli yemek yemedin. Ne söyleyeyim sana? Ne yemek istersin?"

Acıkmamıştım aslında ama burada oturup onunla tartışmaktansa bir şeyler yemek daha iyi bir fikirdi.

"Bir şey söyleme, çorba içeceğim ben," dedim. Kitabı bir kenara koyarak ayağa kalktığım sırada Baran da toparlandı ve, "Çorba mı?" diye sordu şaşırmış gibi. "Çorbayla doymazsın sen şimdi, başka bir şey ye..."

Duraksadım. "Allah Allah ya, mis gibi mercimek çorbası dururken neden başka bir şey yiyecekmişim?"

"Karnın doymaz diye dedim." Baran dudaklarını kıvırdı. "Sen bilirsin."

"Ben bilirim tabii." Çorbanın altını yaktım ve ısınmasını beklerken banyoya gittim. İşimi bitirip döndüğümde çorba ısınmıştı. Baran ise soğuk algınlığı ilaçlarını içiyordu fakat bir gözü üzerimdeydi.

Ocağı kapatıp dolaptan siyah bir kâse çıkardım ve yarısına kadar çorba doldurdum. Çorbayı ada tezgâha koyup sandalyeye oturdum ve içmeye başladım. Fakat aldığım ilk yudumu zor yuttum. Çorbanın tadı berbat denecek kadar kötüydü.

İstemsizce yüzüm buruşurken, "Bu ne be?" diye söylendim şaşkınca. Bu çorbayı ben yapmış olamazdım. Bakışlarım Baran'a çevrildi. Onun da ilk yudumda yüz ifadesi değişmişti ama hiçbir şey söylemeden içmeye devam etmişti. İşin garibi, çorba içilecek gibi değildi ama o bitirmişti.

Nerede hata yaptığımdan emin olmak için çorbanın tadına ikinci kez baktım ve ardından, "Tuz koymayı unutmuşum," dedim utangaç bir ses tonuyla. Hep onun yüzündendi. Sürekli bana bakarak elimi ayağıma dolaştırmıştı. Tuz koymadığım aklıma bile gelmemişti.

"Evet," dedi Baran, hafif bir tebessüm etti. "Tuzsuz bir çorbaydı."

CamScanner ile tarandı

"Tuzu olmadığı halde neden içtin ki?" diye sordum ayağa kalkarken. Tezgâhın bir köşesinde duran tuzluğu alıp yerime oturdum tekrar. "Tuzsuz olduğunu söyleyebilirdin."

Önümdeki tabağa bir miktar tuz atıp çorbayı kaşığımla karıştırdım. Tadının düzelip düzelmediğini anlamak için üçüncü yudumu aldım. Şimdi daha iyiydi, en azından içilebilir şekildeydi fakat tuzu çorba pişerken atmak gerekirdi. Sonradan atılan tuz, tadını güzelleştirmiyordu.

"Benim için yaptın sonuçta, kusur bulmak istemedim," dedi Baran. "Tuzsuz olsa da güzeldi."

Bir şey söylemeden çorbamı içmeye devam ettim. Bitirdiğimde ise kâseyi yıkayıp tekrar koltuğa oturdum. Ders çalışmaktan vazgeçmiştim. Zaten okusam da anlamıyordum.

"Senin uykun yok galiba," dedim Baran'a bakarak. Saat dokuzu geçiyordu. Sözde hastaydı ama geldiğimden beri hiç uyumamıştı.

"Yok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Senin var mı?"

"Yok." Parmağımla televizyonu işaret ettim. "Film izleyelim o zaman."

Bu fikir Baran'ın hoşuna gitmişti. Gülümsemesi daha derin bir hal alırken, "Olur," diyerek kumandaya uzandı. "Ne izleyelim?"

"Eğlenceli bir şeyler olsun," dedim sessizce. "Macera ya da fantastik olabilir."

Yıllar vardı ki birlikte oturup film izlemiyorduk. Eskiden, çok eskiden, hatta çocukken annem bizi sıklıkla sinemaya götürürdü. Baran bize her zaman katılmazdı. İzleyeceğimiz filme önceden bakar, ilgisini çekerse gelirdi. Onun bizimle geldiği zamanlar, beğenmediğim bir film olmazdı.

Şimdi aynı heyecanı hissetmiyordum. Bir tarafım buruktu. Çocukluğumuzun üzerinden yıllar geçmişti. Çok şey değişmişti ama yaşanan hiçbir şey aramızdaki güçlü bağı koparmamış, bizi ayıramamıştı. Yaşananları bir tarafa bıraktığımızda ve bazı şeyleri

CamScanner ile tarandı

yok saydığımızda her şey iyi ve güzeldi. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Ama ne aklımdan ne de kalbimden siliniyordu bana hissettirdiklerinin izi.

Sadece artık akışına bırakıyordum her şeyi. Baran'la olan kavgam bitmişti.

İnsan bir noktadan sonra bağırıp çağırmaktan ve veryansın etmekten de yoruluyordu çünkü. Ne kadar haykırırsan haykır, yaşananlar hep bir köşede bekliyordu.

"Bu film nasıl?" diye sordu Baran. Dalmıştım. Bakışlarımı yerden kaldırıp ekrandaki filme baktım. Hangi filmi izleyeceğimizin bir önemi yoktu aslında çünkü benim maksadım onunla film izlemek değildi. Vaktin bir an önce geçmesini sağlamaktı. Zaten iki saat sonra uyurdum. Sabahın köründe de kalkar okula gider ve içine düştüğüm bu saçmalıktan kurtulurdum.

"İzleyelim," dedim kafamı sallayarak. "Güzele benziyor."

Oysa filmin açıklamasını bile okumamıştım.

Baran filmi başlatmadan önce kalkıp çerez tabakları hazırlamıştı. Filmin ilk dakikaları sıkıcıydı, neredeyse uyuyacak gibi olmuş fakat bir şeyler yiyerek kendimi durdurmuştum. Ortalara doğru filme adapte olmuştum ki bu sefer de Baran'ın filmden çok beni izlediğini fark etmek dağıtmıştı dikkatimi.

Bir ara kafasına mısır fırlatmış ve, "Filme bak," demiştim terslenerek. Bu da bir başka kuraldı ve eğer uymazsa gideceğimi söylediğimde nihayet bakışlarını ekrana sabitlemişti.

Film bittiğinde saat on bir buçuktu ve sabahki dersim dokuzdaydı. Oldukça erken bir saatte kalkmam gerekiyordu çünkü önce eve gidecek, üzerimi değiştirip okula öyle geçecektim. Artık uyumam gerekiyordu.

Uyuyacağım yer konusunda fazla seçenek yoktu. Ya içeride Baran'ın yatağında uyuyacaktım ya da buradaki koltukta. Koltukta uyumayı tercih etmiştim ama Baran yatağında uyumam konusunda ısrarcı olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Ama ben onun kokusuyla harmanlanmış bir yatakta uyuyabileceğimden emin değildim. Bu yüzden itiraz ettim ve koltukta uyumak istediğimi söyledim, Baran ise kabul etmedi. Tartıştık ve yazı tura attık. Ben yazı seçmiştim ama tura geldi.

Bu gece Baran'ın yatağında uyuyacaktım.

Sırf gıcıklık olsun diye, "Çarşafını en son ne zaman değiştirdin?" diye sordum. "Yastığının kılıfını peki?" Aslına bakılırsa ev tertemizdi, kusur bulacağım hiçbir şey de yoktu. "Yapılan bir araştırmaya göre yalnız yaşayan kadınlar çarşaflarını on günde bir değiştirirken yalnız yaşayan erkekler dört ayda bir değiştiriyormuş." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Umarım sen de bu eve yerleştiğinden beri aynı çarşafla uyumuyorsundur."

"Ev dün sabah baştan aşağı temizlendi. Yatağın çarşafı falan da değişti," dedi Baran. Gardıroptan giyebileceğim bir şeyler bakıyordu. "Ve ben iki gündür salonda yatıp kalkıyorum. İçin rahat olsun yani."

"Temizlik şirketiyle mi anlaştın?"

"Evet." Baran elinde bir tişört ve şortla bana döndü. "Bunları giyebilirsin. Odanın ısısını da yükselteceğim. Üşümezsin."

"Sağ ol," dedim uzattığı kıyafetleri alırken. Tişört iyi hoştu fakat şortun belimde duracağını pek sanmıyordum. "Sen çıkabilirsin. Gerisini hallederim."

"Peki," dedi Baran kapıya yürürken. Koyduğum kurallar onu öyle korkutmuştu ki bana yaklaşırken tereddüt ediyor ve hemen uzaklaşıyordu. Kapının önünde duraksayıp kısaca bana baktı. "İyi geceler."

"Sana da." Sesim soğuktu.

Baran kapıyı kapattığında ışığı söndürüp gece lambasını yaktım. Üstümdekileri çıkardım ve gelişigüzel katlayarak konsolun üzerine bıraktım.

Baran'ın verdiği tişört epey büyüktü, kalçalarımı örtmekle kalmamış, epey uzun olmuştu. Bu yüzden şortu giyme gereği duymadım.

CamScanner ile tarandı

Yatağa yatmadan önce eğilip yastıklardan birini aldım ve kokladım. Onun kokusu yoktu. *Keşke eski çarşaf kalsaydı*, diye geçirdim içimden. Elimde olan bir şey değildi. Hâlâ sevmek ve bir yerlerde kokusunu aramak, onunla değil ondan artakalanlarla avunmak... Kurtulamadığım bir işkenceydi.

Yastığı yatağa geri bıraktım ve telefonuma alarm kurup uzandım. Odanın içi şimdiden sıcak olmuştu. Üzerimdeki ince tişörtle bile yanacaktım.

Yorulmuştum. Baran'ın yatağı öyle rahattı ki çok sürmeden gözlerim kapandı ve derin bir uykuya daldım.

Aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum. Birdenbire irkilerek uyandım ve nefes nefese doğrulup etrafa baktım. Henüz sabah olmamıştı, odanın içi karanlıktı. Bir rüya görmüştüm. Daha doğrusu bir kâbus...

Rüyamda Azra buradaydı, Baran'a beni bu evde istemediğini söylemişti ve Baran beni evden kovmuştu. O kadar gerçekti ki gördüklerim, uyandığımda her şey başa sarmış gibi hissettim.

Yataktan hızla doğrulup kalktım ve sanki bir kabahati varmış gibi yatağa nefretle baktım. Burada uyumaya devam etmeyecektim. Ne işim vardı benim burada? Baran'ın evinde, onun yatağında ne halt ediyordum? İçim büyük bir nefretle ve ağır bir acıyla dolarken ışığı açtım ve üzerimdeki tişörtü çıkarıp yatağa doğru fırlattım. Sanki acelem varmış gibi kendime ait kıyafetleri giyip odadan çıktım. Baran'ı uyandırmadan, habersizce çıkıp gidecektim fakat sessizce açtığım kapı gürültüyle kapandı. Hızlı adımlarla ilerleyip salondaki koltukta duran çantama uzandım. O sırada Baran da uyandı ve uyku sersemi gözlerle bana bakarak ne yaptığımı anlamaya çalıştı.

"Açelya?" dedi kısık bir sesle. Avuçlarından destek alarak toparlandı. "Ne oluyor?"

Saat üçtü ve ben gidiyordum. Ama bunu ona söylemeye tenezzül bile etmeyecek kadar öfke doluydum. Hiçbir şey söylemeden kapıya yürüdüğümde Baran ayağa kalktı ve, "Açelya!"

CamScanner ile tarandı

dedi arkamdan. Saatin henüz farkına varmıştı. "Gece gece nereye gidiyorsun?"

Duraksayıp ona doğru döndüm ve, "Sana ne!" diye bağırdım hiddetle. "Sana hesap mı vereceğim ben?"

Birdenbire neden bu hale geldiğimi bilmiyor ve kendimi tanıyamıyordum. Alt tarafı bir rüya değil miydi gördüğüm? Her şey geride kalmamış mıydı? Neden bunca zamandır savaştıklarım hâlâ karşımdaydı?

"Sen saatin farkında mısın?" diye sordu Baran. Hâlâ ne olduğuna anlam verememenin şaşkınlığıyla bakıyordu yüzüme. Kaşları çatık, bakışları sertti. Sanki buna hakkı varmış gibi öfkelenmişti. "Gecenin üçünde nereye gidiyor olabilirsin?"

Cevap vermeyecektim. Burada daha fazla kalmak ve yüzünü görmek istemiyordum. Bakışları içimi acıtacaktı, biliyordum. Tekrar kapıya yürüdüğüm sırada Baran hızlı adımlarla önüme geçti.

"Çekil," dedim sertçe.

"Çekilmeyeceğim," dedi Baran. Aşılmaz bir duvar gibi önümde duruyordu. "Bana ne olduğunu söyleyeceksin."

Derin bir nefes alırken, "Bir şey olduğu yok tamam mı?" dedim sakince. Biraz daha üstelerse bu sakinliğimden eser kalmayacaktı. "Gitmek istiyorum sadece." Bakışlarımı yavaşça gözlerine kaldırdım. "Şimdi çekil önümden."

Aynı şeyleri defalarca dile getirmekten çok yorulmuştum.

"Bir şey olmadıysa neden gidiyorsun?" diye sordu Baran anlamsız, buruk bir tebessümle. "Açelya ben hiçbir şey anlamıyorum. Bilmeden bir şey mi yaptım?"

Aynı buruklukla gülümserken, "Daha ne yapabilirsin ki?" dedim sessizce. "Unutmanın kolay olacağını mı sandın?"

"Sorun benim yani..." dedi Baran, işaretparmağını göğsüne bastırarak. "Sorun benim sana yaptıklarım. Bu yüzden gitmek istiyorsun, hem de gecenin bu vaktinde... Doğru mu anlıyorum?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Buraya hiç gelmemeliydim. Şimdi izin verirsen..."

Yanlış bir cümle kurduğumu Baran, "Gidemezsin," dediğinde anladım. Halbuki ben ondan izin istemiyordum.

Konuşarak anlaşamayacağımızı fark ettiğimde diğer tarafa doğru bir adım attım, Baran yine önüme geçer sandım ama yanılmıştım. Hızlı adımlarla kapıya yürümüş ve kapıyı kilitleyerek anahtarı eşofmanının cebine atmıştı. Ben şaşkın ve öfke dolu gözlerle onu izlerken yanıma geldi, karşımda durdu ve, "En azından sabaha kadar," diye tamamladı haksız cümlesini.

Yanımdan geçip içeri yürüdüğünde yumruklarımı sıktım. Sinirden ağlamamak için ısırdığım yanaklarım canımı acıtmıştı. Bana bu şekilde engel olmaya ne hakkı vardı?

"Baran!" diye bağırdım sesimin dışarı taşmasını umursamadan. "Aç şu kapıyı!" Çantamı yere atıp içeri doğru yürüdüm. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Kapı kilitlemek de neyin nesi?"

Baran uyuduğu koltuğa oturmuş, kollarını genişçe açtığı bacaklarının üzerine yerleştirmişti. Elleri çenesindeydi ve bana bakmıyordu. Çatık kaşlarla duvarı izliyordu.

"Kime söylüyorum ben?" diye bağırdım ayağımı yere vurarak.

"Bağırma!" dedi Baran bakışlarını duvardan ayırmadan. "İnsanları rahatsız etmeye hakkın yok."

"Ama senin beni buraya hapsetmeye hakkın var, öyle mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. Gitmek istiyorsan sabah olunca gidersin."

"Aynı şey!" diye bağırdım. Sabrım taşmıştı. "Ne zaman gideceğime karar veriyorsun. Sürekli ama sürekli, ne yapacağıma karar veriyorsun!"

Baran ayağa kalktı, o kadar hızlı hareket etmişti ki hangi ara yanıma geldiğini anlayamadım. Bana dokunacak gibi olduğunda bir adım geriledim ve, "Bana yaklaşma," dedim ellerimi kaldırarak. "Bana dokun..."

CamScanner ile tarandı

Sözlerim, ansızın kollarının arasına çekildiğimde ağzıma tıkıldı. Çıldırmış gibi bağırmak ve kollarından kurtulmak için çırpınmak istedim ama yapamadım. Gücüm kalmamıştı. Kollarının arasında ufacık kaldığımda içim sızladı, dudaklarım titredi ve gözlerim kapandı.

"Ne oldu bilmiyorum ama gitmene izin vermeyeceğim," dedi Baran. Başım göğsüne yaslanmıştı. Bir eli saçlarımın üzerinden omuzlarımı sarmış, diğer eli belime uzanmıştı.

"Bırak beni," dedim güçsüzce. Çünkü benim takatim yoktu geri çekilmeye.

"Sen, seni bırakmamı istemiyorsun Açelya." Sesi fısıltıdan ibaretti. Dudaklarıysa saçlarımın üstündeydi. "Sen, senden vazgeçmemi de istemiyorsun."

"Ne istediğimi biliyormuşsun gibi konuşma," dedim. Ellerim titriyordu. Ne onu itebiliyor ne ona dokunabiliyordum. Arafta kalmış gibiydim.

"Ne istediğini biliyorum," dedi Baran. "Sen, seni iyileştirmemi istiyorsun."

"Senden nefret ediyorum," dedim kısık bir sesle.

"Sen, beni affetmek istiyorsun," dedi Baran. "Bunun için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Dur dersen duracağım, git dersen gideceğim ama ne olursa olsun, senden asla vazgeçmeyeceğim."

Sözlerinin ardından kollarını gevşettiğinde uzaklaşmak istedim fakat Baran belimdeki elini çekmedi. Diğer eliyle çenemden kavrayarak yüzümü yukarı kaldırdığında, "Aksini söyleyebilir misin?" diye sordu. "İçinde olmadığım bir hayat mı senin istediğin?"

Evet, diyebilirdim. Onsuz bir hayat istediğimi dile getirebilirdim. Fakat kalbimden geçen tam tersi olunca dile gelenin bir önemi yoktu. Ben onu değil, her seferinde kendimi kandırıyordum ve bu beni çok yormuştu.

Sessizliğim ona cesaret vermiş olmalıydı, Baran hafifçe eğildi ve alnını alnıma yasladı. Parmakları boynuma yerleşerek tenimin

CamScanner ile tarandı

üzerinde gezinmeye başladığında dudaklarımız arasında kalan kısacık mesafe içimde bir yangın başlattı. Yapamıyordum, sınırlarımı bu kadar ihlal etmişken ondan uzaklaşamıyordum, sanki elim de kolum da bağlıydı.

"Cevap veremiyorsun bak," dedi. "Söylediğim hiçbir şeyi inkâr edemiyorsun."

"İnkâr etmek istiyorum ama..."

"Yapma," dedi Baran, sesinde sakinleştirici bir etki vardı. Gördüğüm kâbustan uyanır uyanmaz hissettiğim ne varsa onun bir dokunuşuyla dağılmıştı. "Bana istediğini yap ama kendine yapma."

"Ben sana hiçbir şey yapamıyorum zaten," dedim hırçın fakat kısık bir ses tonuyla. "Her defasında olan bana oluyor, sadece ben acı çekiyorum."

"Acı çekmeni istemiyorum Açelya."

"Bunu sen mi söylüyorsun Baran?"

Baran hiçbir şey söylemedi, söyleyemezdi çünkü bana en büyük acıyı o yaşatmıştı. Şimdi unutmak istesem de unutamıyor, kurtulmak istesem de kurtulamıyordum.

"Gel buraya," dedi, elini kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarıyla bileğimi kavrarken. Beni dakikalar önce kaçar gibi çıktığım odaya götürüyordu ve ben direnmiyordum, itiraz bile etmiyordum.

Sen, seni iyileştirmemi istiyorsun, demişti. Sahiden bunu mu istiyordum?

Baran odaya girer girmez gece lambasını açtı, içeri loş bir ışık yayıldı. Yatağın önünde durduğumuzda, "Seni bu hale getiren şey bir kâbus muydu?" diye sordu. Beni o kadar iyi tanıyordu ki cevap vermemi bile beklemedi. "Ne gördün peki? Benimle mi ilgiliydi?"

Sadece başımı salladım küçük bir çocuk gibi.

"Her ne gördüysen..." dedi Baran. Parmaklarımı elim boyunca kaydırarak parmaklarımı kavradı sıkıca. "Unutturacağım sana."

"Nasıl yapacakmışsın onu?"

CamScanner ile tarandı

"Dizlerimde uyutacağım seni."

"Ne?" dedim şaşkın bir şekilde. Şaka yaptığını düşündüm ama gayet ciddiydi. Yatağa oturup sırtını başlığa yasladı, ardından uzanıp elimi tuttu. "Baran..." dedim itiraz eder gibi ama beni susturdu.

"Gel buraya."

Bakışlarım hâlâ Baran'dayken kendimi yatağa oturur vaziyette buldum bir anda.

"Ciddi olamazsın," dediğimde, "Gayet ciddiyim," dedi. "Sen gecenin bir yarısı gitme konusunda ne kadar ciddiysen o kadar hem de."

"Olmaz," diyerek başımı salladığım an ise, "Olur," dedi. "Bal gibi de olur." Ağzımdan çıkan her sözün tam tersini söylemeye yemin mi etmişti? "Hadi uzan bakalım."

"Dizlerine?"

"Dizlerime, inatçı keçi."

"İnatçı keçi mi oldum şimdi de?"

"Zaten öyleydin ki," dedi gülümseyerek. "Püsküllü belasın bir de."

Öyle mi, dercesine kaşlarımı kaldırdım. "Çirkindim bir de... Onu söylemeyi unuttun."

"Ah, evet." Baran işaretparmağını burnumun ucuna dokundurdu. "Çok çirkinsin."

Uykum büsbütün dağılmıştı. Bu saatten sonra nasıl uyuyacağım hakkında hiçbir fikrim yokken bir de onun dizlerinde uyuma meselesi çıkmıştı.

"Tamam gitmiyorum bir yere," dedim. "Hadi git salona, uyumaya devam et. Ben de uyuyacağım."

"Uyuduğunu görmeden gitmem." Baran kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti, sonrasında başımı dizlerinin üstüne bıraktı ve dağılan saçlarımı geriye iterek, "Kapat şimdi gözlerini," dedi fısıltıyla.

"Masal da anlat istersen," dedim alayla.

CamScanner ile tarandı

"Hım, bir düşüneyim..."

Başını geriye yaslayıp tavanı izlemeye başladığında, "Çocuk muyum ben ya?" diye söylendim. "Ciddiye alıyor bir de..."

Baran sessizce gülerken bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Hadi kapat gözlerini."

Başımı hafifçe sallayarak, "Ama ben bu şekilde uyuyamam ki," dedim.

"Uyursun..." dedi Baran. İç çeker gibi bir nefes alıp bıraktı. "Hatırlamazsın belki ama küçükken hep böyle uyurdun. Babamın dizlerine yatardın, babam saçlarını okşardı, sense derin bir uykuya dalardın."

"Hatırlıyorum," derken gözlerimi kapattım. Hatırlamak canımı acıttı, o zamanlar babamın yokluğunu Mahir babamla doldurmaya çalışırdım. Başımı dizlerine koyup gözlerimi kapatır, saçlarımda dolaşan parmakların Kenan babamın parmakları olduğuna inandırırdım kendimi. "Babamın yokluğunda kendimi avutmaya çalışıyordum. Mahir babam, bana kendi babam gibi hissettiriyordu."

Baran sessiz kaldı. Ne zaman babamdan bahsetsem hep sessizleşir, herhangi bir yorum yapmazdı. Belki canımı acıtmak istemediğinden belki de ne söyleyeceğini bilemediğinden...

Parmak uçları saçlarımın arasında gezinmeye başladığında çocukluğuma dönmüş gibi hissettim. Bir süre hiç konuşmadık. Gözlerim kapalıydı ve Baran'ın elleri saçlarımdaydı.

Rüya gibiydi.

Gördüğüm kâbusa savaş açan güzel bir rüya...

Bir an sonra, "Babamla ne konuştunuz?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

Baran'ın saçlarımda gezinen parmakları durdu. "Hangi konuda?"

"Hangi konuda olacak? Bizi havuzda gördüğü akşamdan bahsediyorum." Yanaklarımı bir sıcaklık kapladığında sustum. "Bizi eve çağırmıştı ya hani..."

"Havuzda ne işiniz vardı, diye sordu."

CamScanner ile tarandı

"Sen ne söyledin peki?"

"Senin havuza düştüğünü söyledim."

"Bu kadar mı?" diye sordum merakla. Bazen Baran'ın ağzından laf almak, deveye hendek atlatmaktan daha zor oluyordu.

"Neden düştüğünü sordu," dedi Baran ciddiyetle. "Ben de dedim ki kızını öptüm, aklı başından gitti, aklı başından gidince de..."

"Sahiden böyle mi söyledin?" Bir hışımla doğrulup ateş püsküren gözlerle Baran'a baktığımda gülüyordu. *Benimle dalga geçiyordu.* Korkudan sıkışan kalbimin üstüne bastırdım elimi. "Çok kötüsün," diye cırladım. "Ayrıca benim aklım başımdan falan gitmedi. Uydurma!"

"Tabii ya... O yüzden düştün zaten havuza..."

Yanaklarımda hissettiğim sıcaklık giderek çoğalırken, "Defol git Baran," diyerek kapıyı işaret ettim. "Git salondaki koltukta uyu. Beni de daha fazla çileden çıkarma."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Baran kollarını karnıma dolayıp beni kollarının arasına aldığında ufak bir çığlık attım. Benimle beraber yatağa uzanıp sırtımı göğsüne yasladı, bense kaskatı kesilmiş bir halde kaldım. "Seninle uyuyacağım."

"Hayır," dediğim an, "Evet," dedi.

"Hayır, Baran..." Kollarından kurtulmaya çalıştım ama nafile bir çabaydı. Beni sımsıkı sarıp sarmalamıştı.

"Evet Açelya."

"Ama bu çok fazla..." İyi ki yüz yüze değildik, yoksa nefes bile alamazdım.

"Sus artık," dedi Baran. Nefesini ensemde hissetmek, bütün vücudumun gevşemesine neden olurken aptal bir tebessüm kondu dudaklarıma.

"Çok fazla," dedim bir kez daha.

"Sadece başlangıç," diye fısıldadı Baran. "Daha neler yaşayacağız, bir bilsen..."

CamScanner ile tarandı

4

Akıldaki Şüphe Kalpteki Sevgiyi Kanatır

♪ Sufle – Pus ♪

Baran bana her zaman aynı gözlerle aynı şefkat dolu hislerle bakardı.

Beni severdi fakat bunu dile getirmezdi. Beni kaybetmek istemezdi fakat incitmekten de çekinmezdi. Bakışlarında hep bir öfke vardı fakat öfkesinin gücü sevgisinin önüne geçemezdi.

Çocukluğumuzdan beri bu durum hep böyleydi ve hiç değişmemişti.

Yıllar sonra Azra'yla döndüğünde, beni kendinden uzak tutmak istediğinde ve bunun için canımı yaktığında bazı şeylerin değiştiğini sanmıştım. Aramıza giren yolların beni unutturduğuna inanmıştım fakat yanılmıştım. Baran benden nefret etmemişti, beni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmemişti ama vazgeçmeyi istemişti.

Hangi noktada, hangi sebep onu benden vazgeçirmek istemişti, bir türlü anlamıyordum.

Okuduğum kitaba dikkatimi veremediğimi fark ettiğimde kitabı kapatıp ayağa kalktım. İki saat sonra Sahra'yla buluşacaktım, onu beklerken kampüsün büyük kütüphanesinde ders çalışmak istemiştim ama son zamanlarda hep olduğu gibi yine dikkatimi toparlayamamıştım.

CamScanner ile tarandı

Çantama sığmayan kitapla çıkışa doğru yürürken dışarıda yağan yağmur çekti dikkatimi. Şemsiyem yanımda değildi ama neyse ki yağmurda ıslanmayı sorun eden biri değildim, aksine severdim.

Kütüphaneden çıkıp otoparka geçene kadar saçlarım epey ıslanmıştı. Yağmur çiseliyormuş gibi görünse de epey yağıyordu ve ben hasta olmaktan korkuyordum. Finalleri atlatana dek hasta olmamalıydım, aksi halde çalışma düzenim aksardı.

Düşler Sokağı'na gidecek, Sahra gelene kadar ders çalışmaya devam edecek ve hazırladığım notları hasta olduğu için okula gelemeyen Irmak'a gönderecektim. Ortalıkta çok pis bir salgın vardı, sırayla hepimizi hasta ediyordu ve şimdiki kurbanı Irmak'tı.

Arabayı Düşler Sokağı'nın önüne park edip dışarı çıktım. Yağmur hâlâ devam ettiği için adımlarımı hızlandırdım ve kafeden içeri telaşlı bir şekilde girip ıslanan saçlarımı elimle sıvazladım. İlk olarak oturacağım masayı seçmek için etrafa baktığım sırada hiç beklemediğim bir şey oldu.

Yağız'la karşılaştım.

Olaylı akşam yemeğinden sonra ilk kez...

Cam kenarındaki masalardan birinde tek başına oturuyordu. Birini mi bekliyordu yoksa yalnız mıydı anlayamamıştım. Elinde karton bardakta bir kahve vardı ve beni görünce eli havada kalmıştı. Bu şekilde karşılaşmayı beklemediği için şaşkınca bakakalmış ve en ufak bir selam verme girişiminde bile bulunmamıştı.

Bocalamış gibi bakışlarımı kaçırırken hızlı adımlarla sipariş alanına doğru ilerledim. Oturmaktan vazgeçmiştim. Bir kahve alacak ve çıkacaktım. Zaten Yağız buradayken rahat edemezdim. Ona da rahatsızlık vermek istemezdim.

Yumuşak içim bir kahve sipariş edip sabırsızca hazırlanmasını bekledim. Gerilmiştim. Onun beni yalancılıkla suçladığını ve bu tavrından hiç pişmanlık duymadığını bile bile hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Bir an önce çıkıp gitmek istiyordum çünkü hâlâ öfkeliydim.

CamScanner ile tarandı

Kahvem hazır olduğunda ücretini ödedim. Elimde kahveyle beraber kapıya doğru yürüdüğüm sırada Yağız'ın ayağa kalktığını fark ettim ama görmezden geldim.

"Açelya?" diye seslendi arkamdan. Bu kez de duymazdan gelerek kapıyı açıp dışarı çıktım. Fakat Yağız hızlı davrandı ve açtığım kapıyı kapatamadan bana yetişti. Birden önüme geçerek, "Böyle mi olacak yani?" diye sordu anlam veremediğim bir öfkeyle. "Bir selam dahi vermeyecek misin?"

Ne olmasını beklediğini anlamasam da bozuntuya vermedim.

"Böyle olmasını sen istedin," dedim sakin bir tavırla. "Son görüşmemizde söyleyeceğini söyledin ve çıkıp gittin. Yanlış mı hatırlıyorum?"

Aradan geçen günlere rağmen beni bir kez olsun aramamıştı. Burada karşılaşmamış olsak bu durum böyle olmaya devam edecekti muhtemelen. Ne olmasını istediğini anlayamadım.

Kaşlarını çatarak, "Böyle olmasını ben mi istedim?" diye sordu. Yağmurdan ıslandığımı fark ettiğinde kolumdan tuttu ve beni tentenin altına doğru çekti. Bense kolumu hızla geri çektim, bu hareketim kaşlarını kaldırmasına sebep oldu.

"Beni dinlemedin bile," dedim. Görünen o ki beni suçlamaya devam edecekti fakat bu defa izin vermeyecektim. "Duyduğun şeyi sorgulamadın bile, sadece yargıladın ve gittin. Ne olmasını bekliyordun ki?"

Yağız bana doğru bir adım attı. Yüzüme daha yakından baktığında gözlerinde gördüğüm ifade içimi acıttı. "Gittim evet," dedi sessiz bir şekilde. "Bir anlık öfke mi dersin artık yoksa başka bir şey mi bilemem..." Buruk bir ifade çöktü yüzüne. "Ama sen de dünden razıymışsın gitmeme."

"Anlamayan ve dinlemeyen sendin," dedim. "Ama suçlu benim öyle mi? Nereden kapıldın bu fikre?"

"Bir kere bile aramadın," dedi Yağız parmağını bana doğru sallayarak. "Eğer haklı olsaydın mutlaka arar ve açıklama yapardın."

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım hayretle büyüdü. Yağız hâlâ beni suçlu buluyordu, o günden bu yana düşüncelerinde değişen hiçbir şey olmamıştı.

"Haksız olduğumu düşünüyorsun yani?" dedim afallamış bir halde. "Tam olarak ne olduğunu bilmediğin halde..."

Sustum. Yağız bu saatten sonra ona yapacağım herhangi bir açıklamayı hak etmiyordu. Beni bir kez olsun dinlemediği halde haksız bulmuştu ve hâlâ aynı düşünceleri savunuyordu.

"Tam olarak ne oldu peki?" diye sordu Yağız. Gözlerini kısmış, dikkatle bana bakıyordu.

Engel olamadığım kızgınlık dolu bir gülümsemeyle, "Geçti," diye mırıldandım. "Sana artık hiçbir açıklama yapmayacağım Yağız."

Oysa ben o gece hissettiğim suçluluk duygusundan ötürü sabaha kadar uyuyamamıştım. Ertesi gün okuldan sonra ilk işim Yağız'la buluşmak ve ona her şeyi anlatmak olacaktı ama hastalanmıştım ve erkenden eve dönmek zorunda kalmıştım. Sonrası malumdu... Eğer Firuze babaanneye inanmak yerine beni dinleseydi her şeyi olduğu gibi anlatacaktım ama o sadece beni suçlamayı seçmişti.

Ben buna alışkın değildim.

Biz sevgili bile değildik ki...

Gitmek için bir adım attığımda, "Çünkü ben bunu bile hak etmiyorum değil mi?" diye sordu Yağız arkamdan. Sesi yüksek fakat kırgın bir tonda çıkmıştı. Dönüp tekrar ona baktığımda kaşlarım istemsizce çatıldı. "Senin gözünde ufacık bir değerim bile yok çünkü... Beni arkadaş olarak bile sevmiyorsun Açelya."

İthamları karşısında burulurken, "Sen ne dediğini bilmiyorsun," dedim. Hem beni kırıyordu hem de ben onu kırmışım gibi davranıyordu. "Bu meselenin arkadaşlığımızla bir ilgisi yok. Biz en iyisi olan biten her şeyi unutalım ve arkadaş kalalım Yağız. Ötesi olmuyor çünkü."

Yağız'a hiçbir zaman Baran'a baktığım gibi bakamayacaktım, öyle olacağını zannetmem büyük bir aptallıktı. İnsan nasıl ki

CamScanner ile tarandı

unutmak istediğini bile kalbinden kolayca söküp atamıyorsa orada olmayan birini de kalbine zorla yerleştiremiyordu.

"Buraya kadar yani, öyle mi?" Yağız şaşırmıştı. Ne hayal etmişti ne ummuştu bilmiyordum fakat bulduğu ve hissettiği, hayal kırıklığıydı. Buna sebep olmuş olmaksa içimi paramparça etmişti.

"Buraya kadar olmasa bile ne değişecek ki?" diye sordum. Ona hislerimle alakalı ufacık bir yalan bile söylememiştim. Yine söylemeyecektim. "Geçmişte ne yaşadın bilmiyorum ama senin güven problemin var ve gördüğüm kadarıyla bunu aşamıyorsun. Yine denesek ve hiçbir şey olmamış gibi devam etsek sen yine bana değil, gördüğüne inanacaksın. Bu hep böyle olmaya devam edecek."

"Hayır Açelya." Ellerime uzanacak gibi olduğunda bir adım geriledim ve Yağız ellerini geri çekti. "Ben sadece hâlâ çok kırgınım ve seninle nasıl konuşmam gerektiğini bile bilmiyorum. Unutalım tamam mı? O günü, sana söylediklerimi, kırgınlığımı hatta şu an konuştuklarımızı bile..."

Yağız büyük bir beklentiyle gözlerime baktı ve olumlu bir cümle kurmamı bekledi ama bu artık mümkün değildi.

Aşkın içinde aidiyet duygusu vardı. Kalbinle, ruhunla ve bedeninle ait olurdun sevdiğine. Ben Yağız'ın bana dokunacak olmasına bile katlanamazken nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum. Denememi istemişti. Denemiştim. Olmamıştı. Bir ay da geçse bir yıl da akıp gitse yine olmayacaktı.

"Sen Baran'dan hiç hoşlanmıyorsun Yağız," dedim. "Hem de hiç... Ama ben onunla iç içe bir hayat yaşıyorum ve böyle olmaya devam edecek. Bu durumu her zaman sorun edeceğin gün gibi ortada. Sence bizden olur mu?"

"Baran'dan hiçbir zaman vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Yağız. Baran'ın varlığını sorun etmeyeceğini söyleyememişti. Yani biz bir yola çıksak benden isteyeceği ilk şey Baran'ı hayatımdan çıkarmam olacaktı ama bu mümkün değildi.

CamScanner ile tarandı

"Üzgünüm," diyebildim güçlükle. Boğazımda acı bir düğüm vardı. "Ben sana bu konuda yalan söyleyemem Yağız. Bizden arkadaş dışında hiçbir şey olmayacağını gördüm. Üstelemenin ikimiz için de bir faydası yok."

Bir şeyler söyleyecek gibi oldu Yağız. Sonra vazgeçti, sustu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki," dedi bir an sonra. Bakışları yere çevrildi. "Sen nasıl istersen..."

Başımı sallamakla yetinirken kurabileceğim en doğru cümleyi aradım fakat bulamadım ve saçma bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

"Daha sonra... İkimizin de sakin ve mantıklı olduğu bir zamanda konuşalım," diyerek sonlandırdım tartışmamızı. "Şimdi gitmem lazım. Hoşça kal."

Yağız hiçbir şey söylemedi, sadece kabullenircesine başını sallamakla yetindi. Sinirlerim o kadar bozulmuş ve içim öyle acımıştı ki arabaya biner binmez yolu bile kontrol etmeden oradan uzaklaştım. Gözyaşlarım peş peşe düştü yanaklarıma. İstemeden de olsa onu kırdığım ve canını acıttığım için en çok da kendime kızgındım.

Yoldayken Sahra'ya mesaj atmış, iyi hissetmediğimi ve okuldan çıkar çıkmaz eve gittiğimi yazıp özür dilemiştim.

Eve gittiğimde annem, Firuze babaanneyle karşılıklı oturuyordu. İki gün önce İzmir'den dönmüşler, dönerken Firuze babaanneyi de getirmişlerdi. Nilgün teyzenin durumu da iyiydi.

Annem beni gördüğünde, "Açelya?" dedi şaşırmış gibi. "Sen bu akşam Sahra'yla dışarıda olmayacak mıydın?"

Parmağımla şakağımı kaşırken, "Öyle olacaktı ama Sahra'nın bir işi çıktı, ben de eve geldim," diyerek yalan söyledim.

"İyi yapmışsın." Annem ayağa kalktı. "Ben bir mutfağa bakayım. Akşama güzel yemekler var."

Annem yanımdan geçip gittiğinde bakışlarım Firuze babaanneye çevrildi. Dalmış, televizyon izliyordu. Hastalığın ona verdiği

CamScanner ile tarandı

zararlardan biri de buydu. Sadece tek bir şeye odaklanıyordu ve eve giren çıkanı, yanına yaklaşanı fark etmiyordu bazen.

"Babaanne?" diye seslendim yavaş bir şekilde. Başta duymadı. İkinci kez seslendiğimde ise, "Efendim?" diye karşılık verdi. Dalgın bakışlarını üzerime çevirir çevirmez de gülümsedi. "Ah, Açelya... Sen ne zaman geldin?"

"Şimdi geldim," dedim gülümsemesine karşılık verirken. "Nasılsın bakayım?"

"Nasıl olayım..." dedi ellerini dizlerine yaslayarak. "Dizlerim çok ağrıyor bugünlerde."

"Havalar yağmurlu babaanne," dedim. "Biliyorsun, yağmurlu havalar romatizmaya pek iyi gelmiyor."

"Aman..." dedi ellerini dizlerinden çekerken. "Sen şimdi boş ver benim ağrımı falan... Gel, otur bakayım yanıma."

Çantamı bir kenara bırakıp yanına doğru ilerlediğim sırada eliyle yanındaki boşluğu işaret etti. Belli ki bir şey söyleyecekti. Yanına geçip oturduğumda, "Ne giyeceksin bakalım?" diye sordu heyecanla.

Neyden bahsettiğini anlamamıştım. "Ne için?"

"Ne demek ne için?" Firuze babaanne kaşlarını çatmıştı. "Bu akşam seni istemeye geliyorlar."

"Anlamadım?" dedim. "Kimi? Beni mi?"

"Allah Allah..." Firuze babaanne şaşırmama şaşırmıştı. "Yok mu senin şu sırık oğlan? O geliyor işte. Kim gelecek başka?" Sözlerinin ardından gülümseyerek, "Ama merak etme," dedi kısık bir sesle. "Konuştum ben Mahir'le. Bir an önce gelsinler, istesinler, dedim. Tamam, dedi o da."

Bakışlarımı tam o sırada salona giren anneme çevirdim ve, "Duydun mu?" dedim başımla Firuze babaanneyi işaret ederek. "Akşama beni istemeye geliyorlarmış. Ne giyeceğim ben şimdi?"

"Hım..." Annem olduğu yerde duraksadı. "Gel biz ne giyeceğine bakalım," diyerek beni Firuze babaannenin kıskacından kurtardı.

CamScanner ile tarandı

Ayağa kalktığımda, "Güzel giyin," dedi Firuze babaanne. "Sonra beğenmezler seni, başımıza kalırsın maazallah."

"Yaa maazallah," dedim korkmuş gibi. "Allah korusun, deme öyle."

"Derim ya... Evde kaldın sen, evde... Ben senin yaşındayken ikinci çocuğumu almıştım kucağıma."

Firuze babaanne arkamdan söylenmeye devam ederken salondan çıkıp annemle beraber merdivenlere ilerledim. "Ben de bugün iyi olduğunu düşünüp sevinmiştim."

"Maalesef," dedi annem üzgün bir ses tonuyla. "Doktor bundan sonra hep bu şekilde devam edeceğini söyledi. Aldığı ilaçlar bizleri de unutmasını geciktirmek için. Ha bu arada..." Merdivenin önünde duraksadı. "Akşam yemeğe Baran da geliyor. Bu isteme mevzusu da oradan çıktı zaten. Ben Baran geliyor, deyince annem istemeye gelsin, diye tutturdu. Baban da sussun diye tamam, deyip konuyu kapattı ama sabahtan beri aynı şeyi tekrarlayıp duruyor."

"Çok garip..." dedim üzüntüyle. "Her şeyi unutuyor ama kafaya taktığı şeyleri asla unutmuyor."

Annem çaresiz bir şekilde başını salladı. "Neyse sen düşünme bunları. Git dinlen yemeğe kadar."

Odama girer girmez kendimi yatağa atmış, üzerimi değiştirmemiş olmayı bile umursamadan dakikalarca öyle kalmıştım. Neredeyse uyuyacakken peş peşe gelen bildirim sesleriyle isteksizce toparlandım ve ayağa kalkıp masaya bıraktığım telefonu aldım.

Sahra, üçlü grubumuza mesaj atmıştı.

Sahra: Dersim ancak bitti. Mesajını da şimdi gördüm.

Sahra: İyi misin? Neyin var?

Irmak: Kim iyi mi?

CamScanner ile tarandı

Sahra: Açelya da hastaymış sanırım. Buluşacaktık ama kötüyüm, diye mesaj atmış.

Irmak: Açi? Sen daha yeni iyileşmedin mi? Yine mi hasta oldun?

Sahra: Neler oluyor bize böyle aman Tanrı'm! Yaşlanıyor muyuz yoksa? Daha çok genciz oysa...

Irmak: Başladın yine drama kraliçeliğine.

Sahra: Ne yapayım ayol? Tabiatım böyle.

Sahra: Tabiatım böyle demişken Teoman'ın konseri varmış. Gitsek mi?

Sahra: Gidelim bence. Tamam mı? Tamam. Gidiyoruz. Okeeeyyyy.

Sahra: Ben bilet almaya gidiyorum.

Irmak: Delisin sen ya.

Mesajları yüzümde oluşan tatlı bir gülümseme eşliğinde okurken tekrar yatağa uzandım.

Açelya: İyiyim, merak etmeyin. Ama bugün hava yağmurluydu, biraz ıslandım ve hasta olacağım sanıp kendimi eve zor attım. Çok özür dilerim Sahra.

Açelya: Müsaitseniz yarın buluşalım mı?

Açelya: Irmak sen de iyiysen tabii...

CamScanner ile tarandı

Irmak: İyiyim ben ya. Bugün okula gelmediğime pişman bile oldum hatta. Keşke gelseydim.

Irmak: Notları atacaksın değil mi?

Açelya: Düşünmem lazım.

Sahra: Sizi de iki saniye boş bırakmaya gelmiyor yemin ederim. Hemen inek modunuz açılıyor. Ben diyorum konser, siz diyorsunuz okul, ders... İçim şişti içim.

Sahra: Yarın buluşuyoruz ama nerede ve ne yapıyoruz?

Sahra: Ma Belle'ye gidelim mi? Kıvanç aşkımı özledim. Belki bu sefer yakışıklı bad boyumu tavlayabilirim.

Açelya: Ma Belle yok. Unutun! Bir daha asla gitmem oraya.

Sahra: Ama neden ya? Benim Kıvanç aşkım ne olacak?

Sahra: Yağızlar kapatılsın!

Sahra: Ama önce Baranlar kapatılsın!

Irmak: Sinemaya gidebiliriz. Ne zamandır gitmiyoruz. Sonrasında alışveriş yapar gezeriz.

Açelya: Ben okeyim.

Sahra: Peki madem, ben de tavlayım.

Irmak: Bence Kıvançlar da kapatılsın!

CamScanner ile tarandı

Irmak: Iyyy Sahra... Bence sen espri yapma.

Mesajlaşmaya öyle dalmıştım ki dakikalar boyunca aylak aylak uzanmış, merdivenlerdeki Mehmet'in ayak seslerini duyana kadar yataktan kalkmamıştım.

Bir süre sonra üzerimi değiştirip odamdan çıktım, merdivenin başında durdum ve aşağıdan gelen seslere dikkat kesildim. Babam eve gelmişti. Gür sesi salonun dışına rahatlıkla taşıyordu ama Baran'dan ses yoktu. Gelmiş miydi bilmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra onu görmemiştim. Baran beni görmek istemişti, okul çıkışımda plan yapabileceğimizi söylemişti ama ben reddetmiştim çünkü içime sinmeyen bir şeyler vardı. Beni öpmesi, evinde kalmam ve o gece kollarında uyumuş olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Henüz onu affedebilmiş ve aramızdaki şeye bir isim koyabilmiş değildim. Bunun için çok erkendi. Biraz daha zamana ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Düşünebilmek için ise ondan uzak olmaya...

Dalgın bir vaziyette aşağıyı gözetlerken Mehmet'in yanıma geldiğini fark edememiştim. Sessizce eğilip kulağıma doğru böğürdüğünde neye uğradığımı şaşırarak çığlık attım.

"Mehmet ya! Ne yapıyorsun Allah aşkına? Ödümü kopardın!"

Tırabzana doğru yaslanırken, "Ödün kopsun diye yaptım zaten," dedi Mehmet sırıtarak. "Asıl sen ne yapıyorsun? Kimi dikizliyor..."

Baran'ın alt kattaki banyodan çıktığını gördüğümde dirseğimi Mehmet'in karnına geçirerek onu susturdum. Bu çocuk her an her yerde beni rezil etmeye ant mı içmişti? Baran sesimizi duyduğu için doğruca yukarı baktığı sırada, "Şimdi belli oldu senin derdin," dedi Mehmet kulağıma. "Abim gelmiş meğerse."

"Boşboğazlık etme Mehmet," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. "Sen gidip Eda'yla ilgilen. Bana bulaşma."

Baran hiçbir şey söylemeden her zamanki çocuksu tavrımıza gülümseyerek salona geçti.

CamScanner ile tarandı

"Senin niye heyheylerin tepende bugün?" diye sordu Mehmet. Birlikte aşağı indiğimiz sırada parmağıyla yanağıma sert bir fiske vurdu. "Prenses Fiona tersinden mi uyandı yoksa?"

"Mehmet..." Merdivenin ortasında duraksadım. "Telefonumdaki ifşalarını hatırlıyor musun?" Mehmet'in yüzündeki sırıtış anında kayboldu. "İster misin onları Eda'ya göndereyim?"

"Sen onları silmemiş miydin ya? Hâlâ duruyorlar mı gerçekten?"

"Cık"ladım. "Neden silecekmişim?"

"Bugünler için sakladın yani?"

"Aynen öyle." Gülmemek için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. "Özellikle Baran'ın sana benim elbisemi giydirip dans ettirdiği videon var ya... Hâlâ ara sıra izleyip gülüyorum. Eda da çok güler bence... Sahi, ne zaman bir araya getireceksin bizi?"

"Peki..." dedi Mehmet sadece. Beni beklemeden basamakları inmeye devam etti. Merdivenin bitiminde durup tekrar bana baktığında, "Gün gelir devran döner," dedi tehdit eder gibi. Korkmalı mıydım? "Sen de benim elime düşersin elbet."

"Hı hı," diye mırıldandım alaycı bir tavırla.

Mehmet işaret ve ortaparmaklarıyla gözlerini işaret etti, ardından o parmakları üzerime çevirdi ve gözüm üzerinde, der gibi bakarak salona geçti.

Bense mutfağa geçtim. Mine abla salatayı tamamlamaya çalışıyor, annem ise ekmekleri doğruyordu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sorduğumda annem masanın üzerine hazırlanmış tabakları işaret etti.

"Mehmet nerede? O da yardım etse fena olmaz yani."

Mehmet şu an ağlıyordu.

"Onu boş ver şimdi," dedim bıyık altı gülümserken. "Hem ne zaman sofraya yardım etse mutlaka bir şey kırıyor. Bilmiyor musun huyunu?"

"Bilerek yapıyor," dedi annem başını sallayarak. "Sırf yardımını istemeyelim diye."

CamScanner ile tarandı

"Salata hazır Selma Hanım," dedi Mine abla o sırada. "Ben gidip masayı hazırlayayım."

Beş dakika içinde masa hazırdı, hepimiz yerlerimize geçip oturduk. Bakışlarımı mümkün mertebe masada tutmaya çalışsam da sıkça Baran'a kayıyordu gözlerim ama Baran bana bakmıyordu. Babam havuza düştüğüm gece Baran'a ne söylemişse onun yanındayken Baran bana bakmaya bile çekiniyordu.

"Açelya?"

Dönüp anneme baktım. "Ne oldu?"

"Tabağını uzat, diyorum iki saattir, neye daldın öyle?"

"Hiç," diyerek tabağımı uzattım. "Okulda yoruldum da biraz."

Annemin uzattığı tabağı geri alırken Baran'ın bakışlarını üzerimde hissettim fakat bu kez de ben ona bakamadım.

"Bir problem var mı?" diye sordu babam o sırada. Her hafta rutin olarak bu soruyu sorardı. "Okul, dersler, her şey yolunda mı?"

"Yolunda." Gülümseyerek babama baktım. O da bana gülümsedi ve masanın üzerinde duran elime uzanıp yavaşça dokundu.

"Peki sende her şey yolunda mı Mehmet Bey?" Bakışları Mehmet'e çevrilmiş ve anında sertleşmişti. "Kızlar, eğlenceler, kulüpler..."

Mehmet de babama baktı ve boğazına düğüm oturmuş gibi yutkunamadı. Bu kinaye dolu sözlerin ardından hoşuna gitmeyecek şeyler duyacağının farkındaydı.

"Bak ne diyeceğim..." diye devam etti babam, Mehmet'in bir cevap veremeyeceğini anlamıştı. "Madem okumak istemiyorsun, seni daha fazla zorlamayacağım. Nasıl istiyorsan öyle olsun."

Annem kaşlarını çatarak iyi olup olmadığını anlamak ister gibi babama bakakaldı. Babam böyle bir cümleyi kafasına taş düşse bile kurmazdı.

"Sahi mi?" diye sordu Mehmet. Bu çocuk gerçekten de aptaldı.

CamScanner ile tarandı

"Ne yapalım, zorla güzellik olmuyor." Babam kollarını masaya yaslarken göz ucuyla anneme, ardından tekrar Mehmet'e baktı. "Artık çalışmaya başlıyorsun."

"Evet baba, bir yerden başlasam iyi olacak," dedi Mehmet. "Sonuçta ileride senin işlerini ben devralacağım."

"Hıhı," diyerek başını salladı babam. Bakışları tabağındaydı ve elindeki çatalla tabağını karıştırıp duruyordu.

Heyecanla, "Peki nerede başlayacağım?" diye sordu Mehmet. Yeni ofis çok güzel bence."

Babamın bakışları tekrar Mehmet'e çevrilirken, "Benim yanımda çalışacağını kim söyledi?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Ne demek nasıl yani?" Babam gülümsedi. "Lise mezunu adamı işe mi alacağım bir de?" Yok artık, dercesine ellerini açtığında Mehmet donmuş gibi babama bakakaldı. "Ha çaycılık yaparım, yerleri silerim, dersen o ayrı mesele..."

"Yok artık baba ya..." Babam Mehmet'e ters bir bakış attığında, "Yani haklısın," dedi Mehmet. Böyle bir durumda babamın huyuna gitmesi gerektiğinin farkında olsa da her an yerlere yatıp tepinecekmiş gibi görünüyordu. "Nerede çalışacağım peki?"

"Hani geçenlerde senin arabanı götürdüğümüz tamirhane vardı ya... Yağ kokusundan rahatsız olup yüzünü buruşturmuştun. Tam olarak orada başlıyorsun. Recep ustanın yanında."

Baran istemsizce gülümsemiş, annem kaşlarını kaldırmış, Mehmet ise renkten renge girmişti.

"Recep mi ustanın yanında?"

"Evet," dedi babam Mehmet'e bakarak. "Bir itirazın mı var?"

"Hayır, yok." Sözlerinin aksine yüzü düşmüştü ama böyle olacağını hesap etmesi gerekiyordu. İki senedir dershaneye gidiyorum ayağına babamı oyalayıp duruyordu fakat üniversite sınavından aldığı puanlar içler acısıydı. Bu aykırı yaşam tarzının babamı günün birinde kızdıracağını biliyordu. "Tamam

CamScanner ile tarandı

çalışayım... Ama Recep ustanın yanında olması şart mı baba? Ne yaparım ki ben orada?"

"Ben senin yaşındayken orada ne yaptıysam sen de onu yapacaksın," dedi babam sert tavrından ödün vermeden. "Konu kapanmıştır."

"Çok iyi düşünmüşsün hayatım," dedi annem, babama destek veriyordu. "Dediğin gibi, bir yerden başlaması gerekiyordu."

Mehmet, *bari sen yapma,* dercesine anneme baktığında *olacağı buydu,* der gibi dudaklarını büktü annem. Zamanında Mehmet'i çok uyarmıştı. Kimseyi dinlememek onun hatasıydı.

Babam Mehmet'i yola getirme konusunda iyi bir adım atmıştı atmasına fakat Mehmet'i bir tamirhanede çalışırken düşünemiyordum bile. Muhtemelen üç gün bile dayanamayacak ve ağlayarak babamın dizlerine kapanacaktı.

Mehmet'in çalışma meselesi kapanmış, başka konular açılmıştı ki, "Sen yalnız mı geldin?" diye soran Firuze babaanne tüm dikkati üzerine çekmişti. Dikkatle Baran'a baktığını fark ettiğimde korkuyla yutkundum.

Baran, bu sorunun muhatabı olduğunu anladığında, "Evet," dedi sessizce. "Neden ki?"

"Peki elin boş mu geldin?" diye sordu Firuze babaanne.

"Anlamıyorum," dedi Baran, yardım ister gibi anneme bakıyordu. "Bir şey mi getirmem gerekiyordu?"

Annem Baran'a *idare et,* der gibi baktı, neler olduğunu anlamaya çalışan babama ise, "Şu sabahki mesele," diye açıklama yaptı. Belli ki Baran'ın hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Nerede senin çiçek ve çikolatan?" Firuze babaannenin huysuzluk modu açılmıştı bile. "Kız istemeye böyle eli boş mu gelir insan? Ayıp ya! Ayıp! Hem sen niye yalnız geldin ki? Yok mu evladım senin annenle baban?"

Baran kaşlarını kaldırdı, tam olarak neyin içine düştüğünü anlayamasa da, "Kimi isteyecekmişim?" diye sordu gülmemeye çalışarak. "Sizi mi yoksa?"

CamScanner ile tarandı

"Aaa terbiyesiz!" dedi Firuze babaanne öfkeyle. "Ben senin annen yaşında kadınım. Ne biçim konuşuyorsun sen öyle?" Sözlerinin ardından beni işaret ettiğinde elimle yüzümü kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Açelya'yı isteyeceksin. Yok öyle havuz köşelerinde fingirdeşmek... Sonra da hayırlısıyla düğün hazırlıklarına başlarız artık."

Yerin dibine girmek istediğim bir an yaşanıyordu. Bakışlarımı tabağımdan kaldıramıyor, kimsenin yüzüne bakamıyordum.

"Bir saniye ya..." dedi Mehmet parmağını kaldırarak. "Havuz köşesinde fingirdeşmek, derken babaanneciğim? Ne oldu ki?"

Bir sen eksiktin, der gibi Mehmet'e kötü bir bakış attım ama biliyordum ki çoktan ters düştüğümüz için asla durmayacaktı.

"Ha sen bilmiyorsun," dedi Firuze babaanne abartılı bir ses tonuyla. "Bu ikisi var ya bu ikisi..." Suçlar gibi parmağıyla önce beni ardından Baran'ı işaret etti. "Gece gece havuzda beraberlerdi. Biz yakaladık onları. Kimbilir biz gelmesek..."

"Anne lütfen kapatalım bu konuyu," diyerek araya girdi annem.

"Dur anne, dur," dedi Mehmet merakla. "Bu konu öyle ha deyince kapatılacak bir konu mu?" Artık öldürücü bakışlarım da tesir etmiyordu. Mehmet'in eline bir fırsat geçmişti ya sonuna kadar kullanacaktı. "Babaannem haklı. Evlendirelim biz bunları! Yakışıyor mu hiç bize havuz başında fin..." Birden bağırarak sustu ve, "Yuh!" dedi Baran'a bakarak. "Bacağıma çatal saplamak ne ya? Az oldu o bıçak saplasaydın!"

"Mahir," dedi Firuze babaanne o sırada. "Bu ne biçim bir damat ya? Çöpsüz üzüm resmen. Ne anası var ne babası... Bir çiçek bile almadan gelmiş şuna bak."

Bizim ev yine deliler hastanesine dönmüştü.

"Ne yapalım anneciğim?" Babam Baran'a uzandı ve omzuna pat pat vurdu. "İç güveysi alırız biz de."

Baran kaşlarını kaldırarak babama baktı. "Bu evde bir iç güveysi olmadığım kalmıştı zaten."

CamScanner ile tarandı

"Çiçek bile almadan gelmişsin," dedi Firuze babaanne. "Hiç utanmadan söyleniyor musun bir de?"

"Param yok Firuze Hanım," dedi Baran. Bardağına uzanıp suyundan bir yudum aldı. "Beni de böyle idare edeceksiniz, ne yapalım?"

"Bence abim de yarın benimle işe başlasın." Mehmet, düşen modunu hangi ara geri yakalamıştı hiç bilmiyordum. "İş kuruyorum ayağına geldiğinden beri boş geziyor... O yirmi beşine kadar baba parası yedi. Ben niye yiyemiyorum?"

"Mehmet!" Babam sabrı taşmış gibi bağırınca Mehmet kafasını tabağına gömdü ve bir daha sesini çıkarmadı.

Akşam yemeği Firuze babaannenin Baran'a laf sokmaları haricinde sorunsuzca bitti. Babam, Baran'ı çalışma odasında bekleyeceğini söyleyerek masadan kalkarken, "Ama daha kız isteyecekti Mahir," diye söylendi Firuze babaanne. Kendimi bu hengâmenin içinden kurtarıp odama zor attım. Bir an önce ders çalışmaya başlamam gerekiyordu. Masaya oturmadan önce telefonumu şarja taktım, ardından tabletimde tuttuğum notları açarak çalışmaya başladım. Çok geçmeden dikkatim dağıldı. Yemekten sonra üzerime hafif bir ağırlık çöküyor sonrasında uyku bastırıyordu. Sağlam bir kahveye ihtiyacım vardı.

Kahve hazırlamak için odamdan çıktığım sırada bakışlarım çalışma odasına takıldı. Kapı açıktı ve içerisi rahatlıkla görünüyordu. Babam masada oturuyor, Baran ise ayakta dikiliyordu. Masaya doğru eğilmişti ve ikisinin de dikkati bilgisayar ekranındaydı.

Baran orada durup onu izlediğimi hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı. Görünmeden uzaklaşmak için yeterince vaktim vardı ama sanki ayaklarımdan çivilenmiş gibi olduğum yerde kalmıştım. Daha da fenası, göz göze geldiğimiz an bakışlarımı gözlerinden ayıramadım. Onun da benden bir farkı yoktu. Babam bir şeyler söylüyordu ama Baran sadece bana bakıyor, daha da fenası babamı duymuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Baran!" dedi babam sertçe. "Oğlum andaval mısın sen? Ne anlatıyorum ben iki saattir?"

Baran irkilerek babama döndüğünde hızla uzaklaştım. Kahvemle birlikte odama döndüm ve tekrar derse başladım. Kahvenin de etkisiyle çalışmaya tam adapte olmuşken telefonuma mesaj geldiğinde oflayarak ayağa kalktım. Mesajın kızlardan geldiğini düşünmüştüm ama değildi.

Yağız: Konuşmamız lazım.

Yağız: Sizin evin önündeyim.

Yağız: Seni bekliyorum.

Akşam vakti neden böyle bir şey yaptığını anlamadığım için kaşlarımı çattım. Babamın bu saatte evde olduğunu bilmiyor muydu? Konuşmak için müsait bir zamanı beklemek yerine kapıma kadar gelmesi beni rahatsız etmişti. İstemsizce gerilerek Yağız'ı aradım, Yağız ilk çalışta telefonu açtı ve, "Açelya?" dedi tuhaf bir sesle.

Bir şeyler söylemeye devam edecekti ki, "Bu saatte burada ne işin var Yağız?" diyerek kestim sözünü. "Saat dokuz buçuk. Üstelik babam evde."

"Umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu Yağız. Neden böyle konuştuğunu da anlayamadım. "Gel lütfen... Konuşmamız lazım."

"İyi misin sen?" diye sordum endişeyle. Adımlarım pencerenin önünde son bulduğunda ürkek bir tavırla dışarı baktım. Gerçekten de buradaydı. Demir kapının önünde bekliyordu.

"İyiyim," dedi Yağız. Elini demir kapıya yasladığını gördüm. "Seni görürsem daha iyi olacağım."

"Gelmem mümkün değil." Sebepsiz bir telaşa kapılmıştım. "Lütfen git Yağız. Yarın görüşelim tamam mı? Şimdi olmaz."

CamScanner ile tarandı

"Yarını bekleyemem," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Ya sen gel ya da ben..."

"Sakın." Onu vazgeçiremeyeceğimi anlamıştım. "Tamam.., Geliyorum bekle."

Telefonu kapatıp korkuyla çarpan göğsüme bastırdım. Neydi bu şimdi? Yağız'da bir tuhaflık vardı. Alkollü olabilir miydi? Kesin öyleydi... Zaten aklı başında olsa bu saatte kapıma dayanmazdı. Hem kendi babasından hem de benim babamdan korkardı.

Telefonumu yatağımın üzerine bırakıp dolaptan bir ceket çıkardım ve aceleyle üzerime geçirdim. Odamın kapısını yavaşça açarken kalbim ağzımda atıyordu. Çalışma odasının kapısı hâlâ açıktı, Baran beni üzerimde ceketle görebilirdi ve bu, bu akşam olmasını isteyeceğim son şey bile olamazdı.

Kimse görmeden evden çıkmalı ve Yağız'ı buradan göndermeliydim.

Odadan çıkar çıkmaz ilk olarak çalışma odasına baktım. Babamın sesi geliyordu, Baran ise hâlâ yanındaydı. İkisine de görünmeden sessiz fakat hızlı bir şekilde aşağı inip dışarı çıktım. Yanlış bir şey yaptığım yoktu fakat ellerim titriyordu, birine yakalanma ihtimalinden ödüm kopuyordu. Koşar adımlarla kapıya doğru yürüdüğüm sırada Yağız'ı gördüm. Demir kapının önünde durmuş, beni bekliyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Yağız'ı kolundan tutup bizi kimsenin göremeyeceği bir köşeye doğru çektim. Duraksadığımda öfkeli gözlerle baktım yüzüne. İyi görünmüyordu. O bu haldeyken onunla ne konuşacaktım, benimle ne konuşacaktı ve bu ne kadar sağlıklı olacaktı hiç bilmiyordum. Yağız hiç iyi bakmıyordu.

"Seni dinliyorum," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle. Üzerimdeki kalın cekete rağmen üşüdüğümü hissetmem havanın soğuk olmasından değil, sinirlerimin bozulmuş olmasından kaynaklanıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedi Yağız. Arabası az ileride, yolun ortasındaydı. Farları yanıyordu ve kapısı açıktı. Ayakta bile duramayacak bir haldeyken araba kullanmış olması çok sakıncalıydı. "Sadece seni görmek istedim."

"Beni yarın da görebilirdin," dedim bakışlarım yüzüne çevrilirken. "Neden bu saatte, üstelik bu halde çıkıp geldin ki? Şu haline bak, ayakta bile duramıyorsun... Kaza yapabilirdin."

"Beni düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu Yağız. Sözlerimle alay eder gibi gülümsedi.

"Evet Yağız, seni düşünüyorum." Geldiği gibi gitmesi gerekiyordu fakat onu bu şekilde gönderemezdim. Telefonumu yatağımın üzerinde bıraktığıma pişman olmuştum. "Telefonunu ver," dedim Yağız'a. "Taksi çağıracağım."

Yağız, telefon istemek için uzattığım elimi tutup parmaklarının arasına hapsettiğinde elimi geri çekemedim. Söylediklerimi anlayabildiğinden emin değildim. Sadece boş gözlerle gözlerimin içine bakıyor ve acı dolu bir tebessüm ediyordu.

"Keşke..." dedi iç çekerek. "Keşke beni de onu sevdiğin gibi sevebilseydin..."

"Yağız..." dedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Telefonunu istemeye devam edecektim, hatta Kıvanç'ı arayacak ve gelip Yağız'ı buradan götürmesini söyleyecektim fakat o sırada başka bir ses duydum.

Baran'ın sesini.

"Bir sorun mu var?"

Korku dolu bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Odamdan çıkıp merdivene ilerlerken yakalanmadığımı düşünmekle hata etmiştim. Baran beni görmüş olmalıydı. Neyse ki Baran'a yakalanmak, babama yakalanmaktan daha iyiydi.

Sessiz kaldığımda Baran hızlı adımlarla yanımıza doğru ilerledi. Elim hâlâ Yağız'ın elindeydi ve Baran yanımıza yaklaştığında duraksayıp kaşlarını çattı.

CamScanner ile tarandı

"Bir sorun var," dedim anlayışlı olmasını dileyerek. "Yağız kendinde değil."

"Belli." Baran, Yağız'ın elinde duran elime bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi bakarken "Neden buradasın?" diye sordu Yağız'a.

Yağız elimi bıraktı ve, "Sana ne!" diye çıkıştı Baran'a ters bir bakış atarak. "Asıl sen neden buradasın?"

"Önünde durduğun ev, benim evim olduğu için olabilir mi?"

Baran, Yağız'a doğru bir adım attığında, "Baran," dedim uyarır gibi. Sakin olmalıydı. "Lütfen..."

"Baran, Baran, Baran!" diye bağırdı Yağız birden. Duraksayıp bana baktığında gözlerim korkuyla açıldı. "Başka bir şey dökülmez mi senin ağzından?"

Sözlerinin ardından aralarında kalan mesafeyi tamamladı ve soluğu Baran'ın burnunun dibinde aldı.

"Siktir git," dedi öfkeyle. "Bizi rahat bırak artık."

Baran sakin bir tavırla, "Önce seni evine bırakmayı tercih ederim," dediğinde derin bir nefes aldım. Bir sorun çıkarmayacağını biliyordum ve yanılmamıştım. Elini Yağız'a doğru uzattı. "Arabanın anahtarını ver."

Fakat bu ılımlı tavrı, bir anda suratına yediği yumrukla karşılık buldu ve dudaklarımdan engel olamadığım bir çığlık savruldu.

"Yağız!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. "Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi?"

"Delirdim ya delirdim!" diye bağırdı Yağız. Bakışları üzerime çevrildiğinde korkuyla bir adım geriledim. Kırk yıl düşünsem onu böyle bir halde göreceğim aklıma gelmezdi. Gerçekten de delirmişti. "O olmasaydı severdin beni, biliyorum!" diye bağırmaya devam etti. "Keşke zamanında siktir olup gittiği cehennemden hiç dönmeseydi!"

"Yağız," dedim şaşkın ve kısık bir sesle. "Aklın başına geldiğinde pişman olacağın sözler söylüyorsun." Bakışlarım Baran'a

CamScanner ile tarandı

çevrildi. Oldukça sert bir yumruk yemişti ama yüz ifadesi bile değişmemişti. Öfkelenmemişti bile... Sadece Yağız'a bakıyor ve öylece duruyordu.

Yağız tekrar Baran'a döndü ve, "Hepsi senin suçun!" diye bağırdı Baran'ı işaret ederek. "Her şeyi mahveden sensin!"

Baran'a o kadar öfkeliydi ki söyledikleri bir karşılık bulmadığında daha çok delirdi. Baran'ı itti, Baran birkaç adım geriledi-ğinde, "Ne duruyorsun lan," dedi kışkırtmak ister gibi. "Sen de bana vursana! Hadi!"

Yağız, Baran'a tekrar vurmaya yeltendiğinde Baran, Yağız'ın kolundan tutarak onu durdurdu ve, "Ben sana vurursam sen ölürsün," dedi soğukkanlı bir tavırla.

Neden böyle söylediğini anlamasam da sorgulayamadım. Öyle büyük bir korkuyla doluydu ki aklım, tek istediğim bu saçma anın bir an önce bitmesiydi. Keşke her şey bir kâbustan ibaret olsaydı ama değildi.

"Ne oluyor burada?" Mehmet de gelmişti. "Biraz daha bağırırsanız evdekiler duyacak," diye uyardı yanımıza doğru gelirken. "Siz delirdiniz mi?" Muhtemelen gizlice dışarı çıkarken duymuştu sesimizi.

"Mehmet!" diye seslendi Baran. Ardından Yağız'ı işaret etti. "Al şunu evine götür. Ayakta duramayacak kadar içmiş belli ki." Sözlerinin ardından bakışlarını üzerime çevirdi. "Sen de eve gir. Bekleme burada daha fazla."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Yağız. Mehmet yanına geldiğinde ve kolundan tutup arabasına doğru çekiştirdiğinde karşı koyamamıştı bile. "Duydun mu beni!" Ve hâlâ söylenmeye devam ediyordu. "Gitmiyorum hiçbir yere!"

Baran doğruca eve yürüdüğünde peşinden ilerledim. Mehmet, Yağız'ı arabanın sağ koltuğuna oturtmaya çalışırken Baran'ın ardından bahçe kapısından girdim. Şoktaydım. Baran dikkatle bana baktığında dudağının kanadığını fark ettim ama şaşkınlıktan konuşamadım.

CamScanner ile tarandı

"İyi misin?"

Bu soruyu sorması gereken bendim.

"Dudağın..."

"Sorun yok," dedi Baran. Konuşmama izin vermemişti. "Eve gir. Hadi."

Mehmet, Yağız'ın arabasıyla birlikte uzaklaşırken ikimiz de dışarı bakmıştık.

Tekrar Baran'a döndüğümde, "Peki ya sen?" dedim mahcubiyetle. "Gidecek misin?"

"Evet."

Arabasına doğru ilerlediğinde arkasından gitmekle kalmak arasında ikilem yaşadım. Sonrasında peşinden ilerledim ve, "Baran!" diye seslendim kısık bir sesle. "Gitme."

Arabanın önünde, eli kapının kulpunda asılı kalırken başını omzunun üzerinden çevirerek bana baktı. Bakışlarım önce gözlerine ardından patlamış dudağına kayarken, "Yaranı temizlememe izin ver," dedim. Bu haline sebep olan bendim. "Bu halde gitmeni istemem."

"Gerek yok." Arabanın kapısını açtı. "Eve gir artık."

Hızlı adımlarla yanına doğru ilerledim ve açtığı kapıyı kapatırken, "Hayır," diye itiraz ettim. "Bu şekilde gitmeni istemiyorum." Gözlerinin içine baktım. "Yine de gidecek misin? Sen istemediğinde ben hiçbir yere gitmemiştim."

"Aynı şey değil," diye itiraz etti Baran. Benim aksime o, gözlerimin içine bakamadı. Kızgın mıydı yoksa kırgın mıydı bilmiyordum. Fakat içindeki duygu her neyse bunu hissetmeye hakkı olmadığının farkındaydı.

"Aynı şey veya değil. Senden ilk defa kalmanı istiyorum."

Sözlerim, anında tesir eden sihirli bir cümle gibiydi. Elini kapının kulpundan çekip gözlerimin içine bakarken, "Peki," dedi usulca, "gitmiyorum."

"Misafir evine geç, anahtarı alıp geliyorum."

CamScanner ile tarandı

Baran'ı orada bırakarak eve ilerledim, içeri girdim ve kimselere görünmeden portmantonun çekmecesinden misafir evinin anahtarını aldım. Misafir evine doğru yürürken darmadağın bir haldeydim. Yağız, ondan hiç beklemeyeceğim bir şey yapmıştı, Baran'a ya da Mehmet'e değil de babama yakalansaydık ne olacaktı? Kendinde olduğu bir zaman onunla bu konu ve ikimiz hakkında son kez konuşacaktım. Böyle bir an bir daha tekrarlanmayacaktı. Beni büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Baran'la birlikte misafir evine girdiğimizde Baran salona geçti, ben ise banyoya geçip yarasına pansuman yapabileceğim bir şeyler aradım. Elimde, banyo dolabından bulduğum bir solüsyon ve pamukla salona geçtiğimde Baran koltukta oturuyordu. Yanına oturmadan önce yüzüne dikkatle baktığımda derin bir nefes aldım. Yarası fena durumda değildi.

"Olayın büyümesine izin vermediğin için teşekkür ederim." Solüsyon döktüğüm pamuğu dudağına yaklaştırdım. Canını yakacağımdan endişe ederek pamuğu kanayan noktaya hafifçe dokundurdum fakat Baran'ın yüzünde mimik dahi oynamadı. Aynı şekilde, yumruğu yediğinde de tepkisiz kalmıştı. "Ve özür dilerim."

Bakışları tek bir noktadayken, "Ne için?" diye sordu Baran.

"Benim yüzümden..." dediğimde sözümü tamamlamama izin vermeden, "Hayır," diye kestirip attı. Dudağına uzattığım elimi bileğimden yakalayıp kendinden uzaklaştırdı ve gözlerimin içine baktı. "Benim yüzümden, Açelya. Bugün, bu noktada olmamızın tek sebebi benim."

"Sensin, evet," dedim büyük bir sakinlikle. "Ne yapmamı istiyorsun peki? Bir yumruk da ben mi atayım yüzüme?"

Sözlerim Baran'ı gülümsetirken bileğimi tutan parmakları gevşedi. Pamuğu ikinci kez dudağına bastırdım fakat Baran'ın gözlerini ayırmadan beni izlemesi dikkatimi dağıtıyordu.

"Bana bakıp durma," dedim sonunda. "Tavana bak. Dikkatimi dağıtıyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Sence canım acıyor mu?" diye sordu Baran. Elimi dudağının kenarından çekmeden gözlerinin içine baktığımda, "Acımıyor," dedi. "Sırf sen dokunuyorsun diye acıyormuş gibi davranıyorum."

"Bakıyorum da hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun," dedim kinayeyle.

Kaçırmam, der gibi kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

"Açelya..." Baran tekrar bileğimden tuttu, elimi geriye doğru çekti ve bu defa daha yakından baktı gözlerimin içine. "Yağız neden o haldeydi?"

Sorusu kaşlarımı çatmama sebep olurken, "Bilmiyorum," dedim. "Yağız hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama seni rahatsız ediyordu," dedi Baran, bu mesele de onu rahatsız ediyordu belli ki. Yağız'a bugün karşılık vermemiş olması, daha sonra vermeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu konuyu ben kapatsam bile Baran kapatmayacak gibiydi.

"Etmiyordu," dedim başımı sallayarak.

"Savunacak mısın bir de onu?" Kehribar gözlerinde derin bir öfke uyandığını gördüm. "İçip içip kapımıza geldi. Ya babam görseydi?"

"Ama görmedi Baran," diye itiraz ettim ayağa kalkarken. "Yaptığını doğru bulmuyorum ama sen de gördün, kendinde değildi... Aklı başına geldiğinde utanç duyacağından adım kadar eminim."

"Nasıl bu kadar eminsin peki?" diye sordu Baran. Sözlerime içerlemişti. "Kaç gündür tanıyorsun ki sen onu? Kaç gündür tanıyorsun da suçunu savunuyorsun?"

"Kaç gündür tanıdığımın ne önemi var?" diye sordum. Baran'ın aksine ben sakindim. "Ben seni çocukluğumdan beri tanıyordum da ne oldu?"

Konunun bir anda ona dönmesini beklemediği için susup kaldı.

"Ben senin böyle bir şey yapacağına düşümde bile ihtimal vermezdim ama en çok sen yaktın benim canımı..." Parmağımı

CamScanner ile tarandı

ona doğrulttum. "Sen verdin bana en büyük zararı. Şimdi beni bir başkasından korumaya çalışıyorsun, sanki kendinden koruyabilmişsin gibi..."

Baran hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine baktı. Gözleri özür diler gibiydi. *Hem de binlerce kez.* Ama olan olmuştu ve hiçbir özür yaşananları değiştiremezdi.

"İşte bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Ne kadar yol alırsak alalım, bir şekilde başladığımız noktaya dönüyoruz; ben her seferinde aynı şeyleri söylüyorum ve sen tam da bu şekilde bakıyorsun gözlerimin içine." Ve susuyordu her seferinde... Sanki dile getiremediği bir şey vardı, bir gerçek ya da bir sır... O şey her neyse bakışlarında asılıydı ama ben ne olduğunu çözemiyordum.

"Geç oldu..." Bugün de ders çalışamamıştım. "Ben eve geçip uyuyacağım."

Baran tamam, der gibi başını salladığında iyi geceler bile demeden arkamı döndüm. Sadece birkaç adım atmıştım ki karnıma dolanan kollarla olduğum yerde durdum.

"Baran..."

Hiçbir şey söylemedi. Çenesini sağ omzuma yaslayıp öylece durdu ve susmaya devam etti.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordum. Karnımın üstünde birleşen ellerini tutmamak için tutuyordum kendimi.

"Yok... Sadece böyle kalmak istiyorum," dedi, bunun için yalvarır gibiydi.

"Ben de böyle kalmak istiyorum," diye itiraf ettim. "Sana sarılmak istiyorum, öpmek istiyorum yüzünün her bir santimini, uzun uzun..." Kendimden duymayı beklemediğim sözlerdi bunlar. *Ama aşk işte...* "Hep yanımda ol istiyorum, hep yanında olmak istiyorum." İçimi çekerek sustum. Sonra, "Gözlerinde gördüğüm şeye inanıyorum," diye devam ettim. "Ama aklımdaki şüpheyi bir türlü silemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Baran ne olduğunu sormasa da sözlerimin devamı için delirdiğini biliyordum.

"Sen beni hiçbir zaman, benim seni sevdiğim kadar sevmedin, sevemedin. Aksi olsaydı öfken, sevginin önüne geçemezdi ama geçti. Sen beni unutmak istedin Baran. Canımı yakacağını bile bile neden istedin?"

Babama ya da bana duyduğu öfke bahanesi olamazdı bu isteğin.

Benden bir şey mi gizliyorsun Baran?

Sessiz kalıp bir cevap beklerken gözlerimin kapalı olduğunun farkında bile değildim. O an dışarıdan gelen bir ses duydum ve gözlerimi hızla açtım, telaşla Baran'dan uzaklaştım ve camın önüne, sesin geldiği yöne doğru baktım. Orada biri vardı. Ve biz cama doğru baktığımız an, siyah bir karartı hızla uzaklaştı.

CamScanner ile tarandı

5

Geçmişin Gölgesi Geleceğin Ensesinde Bekler

♪ Çağan Şengül – Çok Yazık ♪

"Orada biri vardı," diyerek camları işaret ettiğimde Baran çoktan kapıya çevirmişti adımlarını. Biri vardı. Kim olduğunu anlayamamıştım fakat bizden biri olmadığı ortadaydı. Aksi halde bizi gizlice gözetlemez ve onu fark ettiğimiz an kaçmazdı.

Baran dışarı çıktığında ben de peşinden ilerledim. Etraf karanlıktı. Avlunun aydınlatmaları buraya pek ulaşmıyordu, tek ışık kaynağı misafir evinin salonunun aydınlatmasıydı. Baran'ın arka tarafa doğru ilerlediğini gördüğümde adımlarımı hızlandırarak ona yetiştim. Misafir evinin salon pencereleri arka taraftaydı ve bu alanda ağaçlardan başka bir şey yoktu.

"Kimse yok," dedi Baran adımlarını yavaşlatırken. Temkinli bir şekilde etrafı kontrol ediyordu. "Her kimse kaçmış olmalı. Ben şimdi evin etrafına, avluya falan bakacağım."

Korkudan içimin titrediğini hissederek kollarımı birbirine sardığım sırada Baran elimden tutup beni misafir evinden uzaklaştırmaya başladı. "Ben de bakacağım," desem de beni duymadı. Çimlere basa basa eve doğru yürüdüğümüz sırada, "Sen eve gir ve kimseye bir şey söyleme," dedi ciddi bir tavırla.

Oysa aklıma üşüşen kötü düşünceler onu yalnız bırakmamam gerektiğini söylüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Hayır," diye itiraz ettim anında. "Eve girmeyeceğim Baran."

Reha Kara'yı hatırlamıştım. Karşıma çıktığı akşamın, buluştuğumuz sabahın ve Baran'dan yediği yumruğun ardından şüpheli sayılabilecek şekilde sessiz kalmış ve bir daha karşıma çıkmamıştı. Fakat bu, aradan uzunca bir zaman geçmiş olmasına rağmen tekrar karşılaşmayacağımız anlamına gelmiyordu. Onun bizimle, daha doğrusu babamla alıp veremediği bir şey vardı. Zamanında babamı öldürdükleri yetmezmiş gibi şimdi de Mahir babama düşmanlardı ve eminim ki tek planları karşıma çıkıp aklımı bulandırmak değildi.

Efkan Kara'nın İstanbul'a döndüğünü duyduktan sonra babam bizi, –özellikle de beni– o adama karşı dikkatli olmamız konusunda uyarmıştı. Reha Kara'nın karşıma çıktığını hâlâ bilmiyordu ve bilse, ne tepki vereceğini tahmin etmek zor olmazdı.

Baran istemsizce duraksadı ve elimi bırakmadan dönüp bana baktı. "Etrafta bir yabancının olmadığından emin olup geleceğim."

Benim aksime sakindi, kötü bir şey düşünmüyordu ama yine de sarmaş dolaş olduğumuz bir anda birine yakalanmış olmak benim kadar onu da rahatsız etmişti.

"Ya evin etrafında tehlikeli biri varsa?" diye sordum korkuyla. Aslında evimiz dışarıdan bir yabancının kolayca giremeyeceği kadar güvenliydi ama yine de her şey mümkündü. "Ya bir zarar verirse sana?"

Baran aptal bir tebessüm etti. *Sırasıydı sanki.* Sonra bunun yersiz olduğunu düşünmüş gibi ciddileşti. "Saçmalama Açelya."

"Saçmalamıyorum Baran." Konuşarak vakit kaybediyorduk. "Camın önünde biri vardı. Bu babam ya da annem olamaz çünkü onlardan biri olsa kaçmazdı. Firuze babaanne hiç olamaz, kadın dizlerinin üzerinde zor duruyor. Mine abla ve Cemil amca desen..."

Onlar yapar mıydı böyle bir şeyi?

"Açelya..." Baran derin bir nefes aldı. "Eğer etrafta yabancı biri varsa da biz konuşana kadar çoktan kaçtı zaten. Neyi tartışıyoruz?"

CamScanner ile tarandı

"Kamera..." dedim heyecanla. "Babamın çalışma odasındaki bilgisayardan kamera kayıtlarına bakabiliriz."

Babam evin dört bir yanına kamera taktırmıştı. Ve o kameralardan biri doğrudan misafir evine dönüktü. Evin ön tarafına ulaştığımızda tekrar etrafa baktık ama görünürde kimse yoktu. "Kimse görünmüyor," dedi Baran. "Eve girip kamera kayıtlarına bakalım en iyisi."

Baran'la sessizce eve girdiğimizde kimseye görünmeden odama çıktım. Baran ise babamın hâlâ çalışma odasında olduğunu haber veren bir mesaj attı. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu ama emin olduğumuz bir şey vardı: Pencerenin önündeki her kimse, evden biri değildi. Babam biz evden çıktığımızdan beri yerinden kıpırdamamıştı bile. Annem ve Firuze babaanne ise salonda televizyon izliyordu.

Mehmet desen Yağız'ı evine bırakmakla meşguldü.

Baran şüphe çekmemek için babamın başında dikilmemiş, bu gece burada kalacağını söyleyerek odasına çekilmişti. Şimdi ikimiz de gergin bir bekleyiş içindeydik.

Elimde telefon, odanın içinde volta atıyordum. Gözüm ve kulağım açık bıraktığım kapıdaydı, babamın çalışma odasından çıkmasını bekliyordum. Telefonuma mesaj geldiğinde yatağımın önünde duraksadım ve dikkatle ekrana baktım.

Mehmet, *"Siz şimdi naneyi yemediniz mi?"* isimli bir grup oluşturmuş ve önce beni, ardından Baran'ı eklemişti.

Ve uzun bir mesaj yazmıştı.

Mehmet: Pek saygıdeğer yere bakan yürek yakan, evlenmeyeceğim, diyerek babama kafa tutan ve aylardır evimizdeki huzurun ta anasını ağlatan abim... Ve pek saygıdeğer Prenses Fiona... Hani siz birbirinizden nefret ediyordunuz? Yani gariban ev halkı ve ben öyle biliyor, bir de sizin için üzülüyorduk. Oysaki siz çoktan merciméği fırına vermişsiniz. Ahlakımı bozdunuz, psikoloji-

CamScanner ile tarandı

mi mahvettiniz yemin ederim. Sayenizde kendimi Aşk-ı Memnu'nun Beşir'i gibi hissediyorum. Neyse... Gelelim asıl konumuza. Özellikle de sana Açelya. Daha bugün yemeğe inerken sana beni karşına alma, demiştim. Sense benimle dalga geçtin. Al işte. Gördün mü? Sen şimdi naneyi yemedin mi? Peki ya sen abilerin yüz karası? Sen elime düşmedin mi?

Mehmet'ti.

Pencerenin önündeki röntgenci, Mehmet'ti.

Hem rahat bir nefes almış hem de yeni bir panik dalgasıyla sarsılmıştım. Yakalandığımız kişinin bir yabancı olmadığına mı sevinseydim yoksa Mehmet'in bizi görmüş olduğuna mı üzülseydim bilemedim.

Annemin meşhur bir lafı vardı: *Mehmet'in eline düşeceğine Boğaz Köprüsü'nden aşağı düş daha iyi.*

Ben şaşkın bir şekilde Mehmet'in mesajını üçüncü kez okurken Baran yazdı.

Baran: Sendin demek...

Baran: Mehmet'i nasıl bilirdin Açelya?

Baran: İyi çocuktu, hoş çocuktu da fena bir kusuru vardı. Kafasının içinde beyin yerine bok taşıyordu. Olur olmadık her deliğe burnunu sokup başına bela açıyordu. Zavallının ölümü de abisinin elinden oldu.

Mehmet: Hahahahahahahahah.

Mehmet: Espri yapıı kelek, buna gülmek gerek.

CamScanner ile tarandı

Baran: Ne ara döndün oğlum sen? Yağız'ı evine uçarak mı götürdün?

Mehmet: Yağız'ın Kıvanç diye bir arkadaşı var ya... O zaten durumdan haberdarmış ve bizim eve geliyormuş. Yolda aradı beni, ben de sağa çektim ve Yağız'ı Kıvanç'a teslim edip eve döndüm. Sonra Allah'ın işi işte... Bir baktım misafir evinin ışıkları yanıyor. Bir gidip bakayım, Açelya yine tek başına ders çalışıyordur, dedim... Bir de ne göreyim. Bizim ateşi başına vurmuş çiftimiz, çiftleşmeye hazır muhabbetkuşları gibi birbirine sürtünüyor.

Baran: Neredesin lan sen?

Mehmet: Evde olmadığım kesin.

Baran: Eve geliyorsun, derhal.

Mehmet: Yok ya? Başka bir emrin?

Baran: Evde olmadığını babama söylememi ister misin?

Mehmet: Sen beni tehdit edebilecek durumda mısın acaba şu an?

Baran: Eh... Görüşeceğiz seninle.

Mehmet: Açi? Niye okuyorsun da hiçbir şey yazmıyorsun?

Mehmet: Ereklerin mi tutuştu? Kıyamam... Ne oldu? En son ifşalarımı Eda'ya göstermekle tehdit ediyordun beni?

CamScanner ile tarandı

Transa girmiş gibi sadece ekrana bakıyor ve yazışmaları okuyordum. Ne yazmam gerektiğini ise bilmiyordum. Eteklerimin tutuşacağı bir durum yoktu. Tamam, Mehmet bizi görmüş olabilirdi ama hepsi bu kadardı. Gördüğü şeyi çocuk gibi gidip de babama anlatacak değildi. *Yani umarım.*

Ekrana bön bön bakmayı bırakıp hızlıca bir şeyler yazdım.

Açelya: Seninle uğraşacak durumda değilim Mehmet. Kimseye bir şey anlatmayacağını biliyoruz. En iyisi gördüğün şeyi unut, şu aptal grubu sil ve çeneni kapat.

Mehmet: Yok ya?

Mehmet: Kırk yılın başı elime böyle bir fırsat geçmişken neden çenemi kapatayım?

Mehmet: Ayrıca kimseye bir şey anlatmayacağımdan o kadar da emin olmayın.

Baran: Seni elime bir geçireyim bak o ağzını nasıl büzüyorum... Konuşmaya dermanın kalırsa anlatırsın tabii.

Baran: Ulan babam çok haklı, sen harbiden gevşek herifin tekisin. Kesin hastanede karıştın sen.

Mehmet: Ya sen beni tehdit edebilecek konumda mısın şu an?

Mehmet: Ben işimi riske atar mıyım hiç? Hemen fotoğrafınızı çektim yani tüm kozlar bende.

Açelya: Ne yaptım dedin?

CamScanner ile tarandı

Baran: E ama sikerler :)

Mehmet: Size üç gün süre veriyorum. Boş laf yapmayı kesin ve bir an önce icraata geçin. Ne yapıp edip babamı çalışmam konusundaki fikrinden vazgeçireceksiniz. Aksi halde babamla ben konuşurum. Fotoğrafınızı da gösteririm. Ben zaten yanmışım ulan, sizi de yakarım. Babam sizi bir gecede evlendirir benden söylemesi. Ayağınızı denk alın. Artık kölemsiniz!

Mehmet grubu mesaj gönderimine kapattığında kendimi sertçe yatağa attım ve ayaklarımı peş peşe yatağa vurmaya başladım. Yapmış mıydı gerçekten? Çekmiş miydi fotoğrafımızı? Annem Mehmet'le alakalı sözlerinde sonuna kadar haklıydı, kendimi Boğaz Köprüsü'nden aşağı bırakmama ramak kalmıştı.

Telefonum titrediğinde hızla ayağa kalktım, arayan Baran'dı. Telefonu açtım ve, "Ne yapacağız?" diye sordum korkuyla.

"Ben halledeceğim," dedi Baran sakin bir sesle. "Dinsizin hakkından imansız, Mehmet'in hakkından da Baran gelir. Sen hiç merak etme."

Dün gece yatağa o kadar tedirgin ve huzursuz girmiştim ki gece boyu uyuyamayacağımı sanmıştım. Ama bir noktadan sonra yorgunluktan sızıp kalmıştım. Gözümü açtığımda çoktan sabah olmuştu. Kahvaltıda Mehmet yoktu ve annem, bugünden itibaren işe başlayacağı için erkenden evden çıktığını söylemişti. Babam onun bu halini kendinden korkuyor olmasına bağlayabilirdi ama öyle değildi.

Mehmet tam olarak Baran'dan kaçıyordu. Elindeki koza güvense bile Baran'dan korkuyordu.

Kahvaltı boyunca aşırı gergin tavırlar sergilemiş ve Baran'la göz göze gelmekten bilhassa kaçınmıştım. Bir ara konu Mehmet'e gelmişti ve Baran nabız yoklamak ister gibi kararının

CamScanner ile tarandı

kesin olup olmadığını sormuştu babama. Babam ise gayet ciddi olduğunu, Mehmet'in artık orada çalışacağını söylemişti. Baran başka bir şey söylememişti ve böylece benim eteklerim daha fazla tutuşmuştu. Baran, Mehmet'in tehdidinden korkmuyor olabilirdi ama ben korkuyordum.

Havuz felaketinden sonra bir de bunu kaldıramazdım. O gece zaten yeterince utanmıştım.

Kahvaltının ardından odama çıktığımda kızlarla kararlaştırdığımız buluşma vaktine henüz üç saat olmasına rağmen hazırlanmaya başladım. Hızlı bir duşun ardından beyaz, salaş bir kazak ve açık mavi bir kot pantolon giyip uzun trençkotumu koluma astım. Aynada son bir kez kendime baktıktan sonra tam odadan çıkacaktım ki biri kapıyı benden önce açarak izinsizce içeri girdi.

Birkaç adım geriledim.

Baran gelmişti.

Bugün de burada kalacak gibiydi çünkü üzerinde gri, kapüşonlu bir *sweatshirt*, altında da siyah bir eşofman vardı. Saçları dağınıktı, dışarı çıkacak gibi görünmüyordu. Dikkatli bakışlarını üzerimde gezdirirken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Hem pat diye odama dalmıştı hem de hesap sorar gibi nereye gideceğimi soruyordu.

"Sana ne?" diye çıkıştım hayretle. Bugün heyheylerim üzerimdeydi. "Hem sen neden odama paldır küldür daldın ki? Müsait olmayabilirdim, değil mi?"

"Az önce telefonda konuştuğunu duydum; hazırım, birazdan çıkacağım, diyordun." Kapımı kapatıp sırtını da kapıya yaslarken *bana bir cevap vermeden bu odadan çıkamazsın,* der gibi bakıyordu. "Dün akşam olanlardan sonra içim rahat değil. Yağız'a hiç güvenmiyorum. Nereye gideceğini bilirsem daha rahat olurum."

"Abartma istersen Baran," dedim gözlerimi devirirken. "Hem dün ne konuştuk biz?"

"Ne konuşmuşuz?" diye sordu umursamaz bir tavırla.

CamScanner ile tarandı

"Boş ver," dedim çünkü hatırladığına emindim, sadece işine gelmiyordu. "Hem bakıyorum da Yağız'ı kötü ilan edebileceğin hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun..."

"Elimden gelse bir kaşık suda boğacağım onu ama..." diye söylendi Baran ağzının içinden.

Ne söylediğini anlasam da anlamamış gibi davrandım. "Ne diyorsun hiçbir şey anlamıyorum ben..."

"Elinin körü, diyorum Açelya. İşine gelmeyince hiç anlama sen zaten, hiç anlama..."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum, biliyor musun?" dedim alayla.

Beni Yağız'dan kıskandığını görmek hoşuma gitse de herhangi bir tepki vermedim. Ayrıca nereye gittiğimi de söyleme-yecektim. "Kapının önünden çekilirsen eğer çıkacağım," dedim sadece. "Geç kalıyorum."

Geç kalmıyordum. Baran da hiç oralı olmadı zaten. Kapının önünden çekilmek şöyle dursun, kollarını göğsünde birleştirdi. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Sen odamdan çıkmama engel olduğun için olabilir mi?" diye sordum. "Sana geç kalıyorum, diyorum, sen hâlâ kapının önünde dikiliyorsun."

"Nereye gideceğini söyle, çekileyim hemen," dedi Baran meydan okur gibi bir bakış atarak.

Kızlarla buluşmamıza bir saatten fazla olmasının rahatlığıyla çantamı, trençkotumu ve telefonumu masamın üzerine bırak-tım. Tekrar Baran'a döndüğümde, "Yağız'la buluşacağım," de-dim çıldırması için. "Konuşacaklarımız var."

Sözlerimin ardından Baran'ın yüzündeki sakin ifade dağıldı, bakışlarına yakıcı bir öfke yerleşirken sırtını kapıdan ayırdı. Ya-vaş adımlarla yanıma ulaştı ve gözlerime uyarır gibi baktı. "Şaka yapıyorum, de."

"Bu bir uyarı mı?" diye sordum umursamaz bir tavırla. "Öy-leyse pek dikkate almayacağım da..."

CamScanner ile tarandı

"Ne konuşacaklarınız varmış, neyi konuşacakmışsınız anlamadım ben," dedi Baran. Öfkeden, doğru düzgün bir cümle kuramamıştı. "Ne Yağız'ı Açelya? Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Parmağını göğsüne bastırdı. "Ne istiyorsun? İlla gel ortalığı dağıt, Yağız'ın ağzını burnunu kır mı diyorsun bana? Derdin ne senin?"

Derin bir nefes alırken keyifle gülümsedim ve hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm. Tam o anda bileğimden tuttu Baran. Beni tekrar kendisine doğru çevirip öfkeyle yüzüme baktı. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedi yavaşça. Bileğimi yukarı kaldırdı ve aramıza bir sınır koymak ister gibi elimi göğsüne doğru yasladı. "Benimle oynuyorsun Açelya..." Sesi sert değildi ama belirgin bir öfke oradaydı. "Benimle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun."

"Ben sen değilim ki oyunlar oynayayım," dedim. Sesim fısıldar gibi çıkmıştı.

"Kabul," dedi Baran gözlerimin içine bakarak. Neyi kabul ettiğini anlamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Beni süründürecek misin? Süründür. Canımı mı yakacaksın? Yak. Ben bütün bunları göze aldım zaten. O yüzden bu hallerin koymaz bana. Ama dikkat et..." Diğer elini saçlarıma uzattığında kıpırdayamadım. Yüzümde duran saçlarımı kulağımın arkasına iterken parmakları boynuma dokunup ürpermeme sebep oldu. Kulağıma doğru eğildiğinde ise gözlerimi kapattım.

"Ava giderken avlanan sen olma."

Aramızda bir savaş varken sınırlarımı bu denli ihlal etmesi hoşuma giden bir durum değildi. Canını yakmak isterken ona çekiliyordum, aklım karışıyordu; ne yapacağımı bilmiyor, ne söyleyeceğimi unutuyordum ve bu, en nefret ettiğim şeydi.

"Geç kalıyorum," dedim sessiz bir şekilde. "Bırak bileğimi."

"Sen önce doğruyu söyle," dedi Baran tehditkâr bir sesle.

"Yalan söylediğimi nereden çıkardın?" diye sordum. Baran hafifçe geri çekildiğinde gözlerim aralandı. Yeniden göz göze

CamScanner ile tarandı

geldiğimizde ise aramızda bir karış mesafe vardı. Dudaklarım, dudaklarına çok yakındı. Sözünün arkasında duracak mıydı bilmiyordum; beni öpmeyeceğini, bunu benim yapacağımı söylemişti ama şimdi sözünü çiğneyecek ve beni her an öpecekmiş gibi bakıyordu. Ve o böyle bakmaya devam ettikçe karnımda bir şeyler uçuşuyordu. *Bundan da nefret ediyordum.*

"Bu konuda hiç becerikli olmadığın için olabilir mi?" Belli belirsiz gülümsediğinde dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Neredeyse Yağız'la değil de kızlarla buluşuyor olduğum için pişmanlık duyacaktım.

"Doğru... Ben yalan söylemeyi pek beceremiyorum," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. "Bu konuda senden ders almalıydım."

Bozuntuya vermeden, "Ama bak bu konuda çok iyisin," dedi Baran. "Nerede ne konuşacağını, canımı nasıl acıtacağını biliyorsun." Beklemediğim bir anda elini belime dolayıp beni kendisine çektiğinde afalladım. Dudaklarımız birbirine değmek üzereyken aptal gibi kalakaldım. "Dikkat et o tatlı ağzının payını vermeyeyim. Yoksa çok fena olur..."

Tek bir kelime etsem dudaklarımız birleşecek gibiydi ama susmak da istemiyordum. Onu itip kendimden uzaklaştırmam da bir seçenekti ama ellerim benden bir parça değildi sanki. Kıpırdayamıyordum.

"Açelya?"

Annemin sesiydi bu. Kapımı önce çalıp sonra açmaya yeltendiğinde Baran'ı tüm kuvvetimle iterek uzaklaştırdım kendimden. *Demek ki isteyince yapabiliyormuşum.* Baran birkaç adım gerileyip yatağıma düşerken korku dolu gözlerle kapıya baktım ama neyse ki açılmadı. Baran odama girer girmez kilitlemiş olmalıydı.

"Efendim?" dedim telaşla.

"Ders mi çalışıyorsun?" diye sordu annem.

"Hayır... Üstümü giyiyorum, birazdan çıkacağım da..."

CamScanner ile tarandı

"Doğru ya unutmuşum kızlarla buluşacağını..." Annem sözlerinin ardından kapının önünden uzaklaştığında bakışlarım Baran'a kaydı. Bu kadar sırıtacak ne vardı?

"Hemen yatağımdan kalk, odamdan da defol," dedim öfkeyle. Kapıyı işaret etmeme rağmen Baran yatağıma iyice yerleşti ve ellerini geriye doğru yasladı. Derdi nereye gideceğimi öğrenmek değildi aslında. Beni tutabildiği kadar tutmaktı. Babam da evde olmadığı için rahattı. Bağırsam bile umursamazdı. Telaşla masaya döndüğümde gözümün önünde duran eşyalarıma rağmen neyi alacağımı şaşırmıştım. "Kime söylüyorum ben?" diye söylendim. "Çıksana artık odamdan."

Telefonumu çantamın içine koyup koluma taktım, trençkotumu da aldım. Kapıya doğru bir adım atacaktım ki Baran'ın önümü kesmesiyle duraksadım.

"Nerede buluşacaksın kızlarla?"

Elleri eşofmanının ceplerinde, duvar gibi önüme dikildiğinde dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım. "Söylemeyeceğim."

"O zaman gidemezsin," dedi Baran. "Ya söyle ya da kalalım burada."

"Baran..." dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Çekil önümden."

"Nerede buluşacaksınız?" diye sordu. Israrcı tavrı yetmezmiş gibi yeniden burnumun dibine sokuldu.

"Bebek'te," diyerek yalan söyledim. Sabrım taşıyordu. "Çekilecek misin artık?"

Önümde durmak için bir bahanesi kalmadığında isteksizce geri çekildi. Bakışları perdesini aralık bıraktığım pencereme çevrilirken, "Bugün de hava bayağı kötü," dedi. Fikrini sormamıştım oysaki. "Şoförün olabilirim istersen."

Yağmur yağacak gibi görünüyordu ama benim için sorun değildi. Daha önce de yağmurlu havada araba kullanmış ve herhangi bir sorun yaşamamıştım.

"İstemem."

CamScanner ile tarandı

Baran'ı geride bırakarak odadan çıktığımda ardımdan çıkarak kapıyı kapattı. Evden çıkıp arabaya geçtiğimde bakışlarım istemsizce yukarı doğru kaydı. Baran kendi odasındaydı ve pencereden bana bakıyordu. O sırada telefonum titredi ve ben arabayı çalıştırmadan önce çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Daha birkaç dakika önce yan yana değilmişiz gibi mesaj atmıştı.

Baran: Yağmur yağacak bak... Şemsiye tutucun olabilirim. Siz şimdi alışveriş falan yaparsınız, çanta taşıyıcın da olabilirim. Ya da başka ne olmam gerekirse... Bir düşün istersen...

Mesajı okurken Baran'ın pencerede durup beni izlediğini unutmuş, kendimi tutamayıp gülmüştüm. Başımı kaldırıp pencereye baktığımda Baran da gülüyordu. Üstelik telefonu kulağındaydı. Ne zaman istersem onu arayabileceğimi söylüyordu.

Irmak ve Sahra'yla alışveriş merkezinde buluştuğumuzda ilk olarak sinemaya girmiş sonrasında birkaç mağaza gezmiş ve kozmetik ürünlerimizi yenilemiştik. Kötü havalarda yapılabilecek en iyi aktivite buydu. Acıktığımızı hissettiğimizde ise her zaman tercih ettiğimiz bir pizza restoranına oturmuş ve yemek yerken sohbetin dibine vurmuştuk.

Her ne kadar hakkında konuşmak istemesem de konu bir noktadan sonra Yağız'a gelmişti. Yağız bu sabah Irmak'a uzun bir mesaj atmış, dün gece yaptığı şeyden ötürü ne kadar üzgün olduğunu ve ne kadar utandığını dile getirmişti. Dolaylı olarak benden özür dilemişti zira benimle konuşacak yüzü kendinde bulamamıştı. Böylece dün gece olanları kızlara anlatmak durumunda kalmıştım. Bir bakıma rahatlamış da sayılırdım çünkü yaşananları kendi başıma değerlendiremeyecek ve bir sonuca varamayacak kadar hırpalanmış durumdaydım. Birilerinin bana

CamScanner ile tarandı

ne yapmam gerektiği konusunda yol göstermesi gerekiyordu. Bu konuda Sahra'ya değilse bile Irmak'a güveniyordum çünkü Sahra en ciddi olduğu zamanlarda bile işi dalgaya vuruyordu.

"Yağız adına üzgünüm ama onunla görüşmeyi sonlandırman ikiniz için de en doğru karar," dedi Irmak. Artık ikimizle alakalı olumlu cümleler kuramayacağının farkındaydı. "Baran da beni şaşırtmadı desem yalan olur... Yediği yumruğa rağmen çok olgun davranmış. Ben bir tane de o patlattı, demeni bekledim doğrusu."

"Beni bile şaşırttı," dediğimde Sahra sabırsızca araya girerek, "Baran Azra'yla görüşmeye devam ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde. Baran'la Azra hakkındaki son konuşmamızda, bana kesin bir dille artık onunla görüşmediğini söylemişti. Yanında bir kadın olduğundan şüphe edip evine gittiğim gün de yanıldığımı görmüştüm. Baran bana bu konularda her zaman dürüst olmuştu.

"Bir şey diyeceğim ama beni öldürmenizden korkuyorum." Sahra iç çekti ve tabağında kalan son pizza diliminin üzerine bolca sos döktü. "Yani tamam, Baran büyük bir hata yaptı ama gördüğüm kadarıyla hatasının farkında ve pişman. Azra hadisesini saymazsak bu çocuk döndüğünden beri kedi gibi senin peşinde Açelya. E belli ki seni seviyor da..."

Yediği pizza yüzünden konuşması bölündüğünde, "Ne demek istiyorsun Sahra?" diye sordu Irmak. "Ne yapsın yani Açelya?"

"Bence Baran'a bir şans versin," dedi Sahra pat diye, elini ağzına kapattığından boğuk çıkmıştı sesi.

"Ne?" Irmak bana fırsat bırakmadan şaşkınca söylendi. "İyi misin sen Sahra? Kızın yaraları bile kabuk bağlamadı daha. Hem ne şansından bahsediyorsun sen? Baran o şansı çoktan kaybetti."

Sahra kolasının dibini höpürdeterek içerken Irmak'a gözlerini devirdi. "Bir kere de olaylara aklınla değil, kalbinle baksan dişimi kıracağım. Neden bir şans vermesin ki? Herkes hata yapar.

CamScanner ile tarandı

Sen de yapabilirsin, ben de yapabilirim. Ne yani hata yapanlar ikinci bir şansı hak etmesin mi?"

"Kalbimle niye bakacakmışım ki?" Irmak öfkelenmişti. "Baran gibiler hak etmesin mümkünse. Şu kızın ne kadar çok acı çektiğini unuttun herhalde..."

Ben sessizdim. Sanki ben yanlarında yokmuşum gibi tartışmalarını, pizzamı keyifle yerken arkama yaslanmış vaziyette izliyordum.

"Unutmadım tatlım, unutmadım," dedi Sahra da öfkeyle. "Olanla ölmüşe bir çare var mı? Bir kere gelmişiz şu hayata ya... Bir kere! Tek canımız var kızım bizim. Onu da ne zaman kaybedeceğimiz belli değil. Ne yapalım yani? Bütün bir ömrü acı çekerek, geçmişi tekrar ederek, affetmeyerek mi geçirelim? Sonuç olarak herkes yaşananlardan birer ders çıkardı ve..." Sahra bir anda bana döndü. "Öyle değil mi Açelya? Hem sen sevmiyor musun Baran'ı hâlâ?"

Lokmam boğazımda kaldı. Birden öksürmeye başladığımda Irmak peş peşe sırtıma vurdu, Sahra ise masanın köşesinde duran, açılmamış su şişesini bana uzattı.

"Kızın boğazında kaldı senin yüzünden." Irmak, Sahra'ya ters ters bakarken Sahra omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Allah Allah, ben ne yaptım ya?"

Öksürüğüm yavaş yavaş kesilirken, "İyiyim," dedim elimi kaldırarak. Müdahale etmezsem susacak gibi değillerdi. "Kapatabilir miyiz bu konuyu?"

"Bence de," dedi Irmak anında.

"Hayır efendim." Sahra inatçı bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi. "Soruma bir cevap alayım."

Derin bir nefes alırken göz ucuyla Irmak'a baktım. Hayır, düşündüğümü söyleme, der gibi kaşlarını kaldırıyordu. Irmak, korkulacak bir kızdı doğrusu.

"Bak görüyorum, kaş göz yapıp duruyorsun!" Sahra elinde buruşturduğu mendili Irmak'a fırlattı. "Karıştırmasana kızın aklını!"

CamScanner ile tarandı

"Ay yeter!" diye yükseldim sonunda. "Neyi tartışıyoruz biz ya?"

"Senin istikbalini kuzum," dedi Sahra, bana uzanıp saçlarımı okşamaya başladığında. "Neyse tamam, cevap verme. Ama biz biliyoruz zaten cevabını."

"Neyi biliyormuşsun?" diye sordum fakat anında pişman oldum. Biliyorlardı işte. Yalan mıydı? Değildi.

"Bak," dedi Sahra, ıslak mendil kokulu parmaklarını saçlarıma iyice yaydıktan sonra elimi tuttu sıkıca. "Öfkeni, kırgınlığını, hissettiğin acıyı anlayamam belki. Irmak da anlayamaz. Yaşamayan kimse anlamaz. Affedemiyorsun belki ve haklısın da... Ama Baran'dan bahsederken sesinin titrediğinin, gözlerinin parladığının farkında bile değilsin. Onu seviyorsun ve bu çok kıymetli bir şey. Birini çok sevmek ve karşılığında da aynı hislerle sevilmek... Hâlâ hayattayken ve bir şansınız varken neden boşa geçiriyorsunuz ki zamanı? Ya bir gün gelir de onu affetmediğin için çok pişman olursan?"

Sahra'nın sözleri içime taş gibi otururken, "Ya affettiği için pişman olursa?" diye sordu Irmak. "Bunu da düşündünüz mü sayın çok bilen Sahra Hanım?"

"O zaman suçlayacağı kişi Baran olur, kendisi değil," dedi Sahra. "İnsanın kendini suçlaması her zaman daha zordur."

Konu hangi noktada kapanmıştı bilmiyordum. Ben Sahra'nın tek bir cümlesinde takılı kalmış ve sonrasında konuştuğumuz hiçbir şeyi aklımda tutamamıştım. *Ya bir gün gelir de onu affetmediğin için çok pişman olursan...*

Hesabı ödeyip restorandan çıktığımızda bir sonraki durağımız lavabo oldu. Lavabodaki işimizi hallettikten sonra yediklerimizi sindirmek adına biraz daha dolaşacak sonrasında birer kahve içecek ve dağılacaktık. Zaten akşam olmuştu.

Irmak ve Sahra aynı anda tuvalete girdiklerinde ben ellerimi yıkıyordum. Lavaboda bizden başka kimse yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum. Kabinlerden birinin kapısı açıldığında bakışlarımı aynaya doğru kaldırdım ve büyük bir şaşkınlıkla bakakaldım. İçeriden çıkan Sahra ya da Irmak değil, Azra'ydı.

CamScanner ile tarandı

Ve o da en az benim kadar şaşırmıştı.

Kabinin önünde durup donuk ve şaşkın bakışlarla yüzüme baktı. Neyse ki ben çabuk toparladım. Bakışlarımı umursamazca kaçırarak ellerimi suyun önünden ayırdım ve bir peçete kopardım. Ellerimi kuruladığım sırada bakışlarım yerdeydi. Azra'nın beyaz, kalın tabanlı spor ayakkabıları gözlerime iliştiğinde kafamı kaldırıp yüzüne bakmak zorunda kaldım.

"Ne tesadüf..." diye mırıldanırken yüzündeki bozgun yemiş ifadeyi yok etmek için gülümsemeye çalıştı. "Burada karşılaşmamız yani..."

"Dünya küçük," dedim kaşlarımı kaldırarak. Peçeteyi çöpe attıktan sonra ona aynı tebessümle baktım. Üzerinde bir kolej ceketi, altında ise siyah bir tayt vardı. Makyajsızdı. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, yalnızca dudaklarını parlatmıştı.

Sırf can sıkıntısından kendini alışveriş merkezine atmış gibi bir hali vardı ve gördüğüm kadarıyla tek başınaydı.

"Aslında iyi oldu, benim de seninle konuşmak istediğim bir konu vardı." Uzun tırnaklarıyla kavradığı atkuyruğunu düzeltirken gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bana ayıracak beş dakikan var mı?" diye sordu. Sonrasında ellerini suyun altına uzattı ve aceleyle yıkamaya başladı.

Azra'yı gördüğüm an zaten huzursuz olmuştum, bu sözlerle beni hepten tedirgin etmişti. Ne konuşacaktı ki benimle? Burada karşılaşmamış olsak aklına gelmeyecektim bile. Sırf canımı sıkmak için böyle bir teklifte bulunduğunu adım kadar bilsem de onu reddedemedim.

"Ne hakkında?" Umursamaz görünmeye çalışsam da merak etmiştim.

"Ne hakkında olabilir sence?" Ellerini kurularken tekinsiz bir ifadeyle gülümsedi. *Bizim seninle tek bir ortak noktamız var, o da Baran,* der gibiydi.

O sırada kabinlerden biri daha açıldı ve Irmak içeriden çıktı. Azra'yı görür görmez tanıdığını, anında değişen bakışlarıyla ele verse de istifini bozmadan ellerini yıkamaya başladı.

CamScanner ile tarandı

"Irmak," diye seslendim. Azra'yı arkadaşlarımla tanıştıracak değildim. "Siz Sahra'yla dolaşmaya devam edin. Ben bu arkadaşla bir mesele hakkında konuşup yanınıza geleceğim."

Azra ondan bu arkadaş, diye bahsetmemden hiç hoşnut olmasa da tepkilerine yansıtmadı ve beni beklemeden çıktı.

O gözden kaybolana kadar arkasından bakan Irmak bana döndü ve, "Bu nereden çıktı ya?" diye sordu kısık bir sesle. "Hem ne konuşacaksınız ki siz?"

Sahra hâlâ kabindeydi ama burada bir olay olduğunu fark etmişti. "Ay ne oluyor orada?" diye bağırdı içeriden. "Biri mi geldi? Kim geldi?"

"Ben de bilmiyorum nereden çıktığını," dedim Irmak'a. "Tesadüf işte, burada denk geldik. Gidip bir konuşayım bakalım, derdi neymiş anlarız."

"Dikkatli ol," dedi Irmak. Ona göre Azra, birine gözü kapalı zarar verebilecek kadar şuursuz biriydi.

Azra'nın ardından lavabodan çıktığımda bir an onu göremeyip kaşlarımı çatmıştım ama oradaydı. Lavabonun bulunduğu uzun koridorun sonunda beni bekliyordu.

Yanına gittiğimde, "Evet," dedim düz bir sesle, "seni dinliyorum."

Alışveriş merkezi akşam saatlerine doğru iyiden iyiye kalabalıklaşmıştı. Kalabalık demek gürültü demekti, yüksek sesle konuşmadığımız sürece birbirimizi duymamıza engeldi.

"Burada mı konuşacağız?" diye sordu Azra, bakışlarını etrafta gezdirirken burun kıvırır gibi gülümsedi. "Söyleyeceklerimi duyabileceğinden emin değilim. Çok fazla gürültü var. Ben bir kahve içeriz diye düşünmüştüm."

"İçemeyiz." Azra'ya olan kibar tavrımı bana *besleme,* dediği gün kaybetmiştim. "Benim fazla vaktim yok. Ne söyleyeceksen burada söyle."

"Şuraya oturalım bari." Parmağını kaldırıp köşedeki bir bankı işaret etti. Yaşlı bir çift az önce kalkmıştı. Kimse oturmadan

CamScanner ile tarandı

oturabilmek için hızlı adımlarla banka ilerlediğinde peşinden isteksiz adımlarla gittim. Yan yana oturduğumuzda, "Hiç yoktan iyidir," dedi söylenir gibi.

Azra'yı son görüşüm, benden özür dilemek için bizim eve geldiği gündü. Dilediği sahte özürle Baran'ı yeniden kazanabileceğini düşünmüştü ama Baran onun gerçek yüzünü çoktan görmüştü. Sonrasında Baran'ın ayrı bir evde yaşamaya başlaması Azra'yı hayatımızdan tamamen çıkarmıştı. Babamın, babasıyla yaptığı iş hâlâ devam ediyordu ama neyse ki babam mesafesini koruyor, bizi onlarla bir araya getirmemeye özen gösteriyordu.

"Evet," dedim tekrar. Azra'ya karşı tahammülüm yok denecek kadar azdı. "Seni dinliyorum."

Irmak ve Sahra lavabodan çıkmışlardı. Bir köşede durup bizi izlediklerini fark ettiğimde kaşlarımı korkunç bir biçimde çattım. İkisi de saniyesinde o köşeden uzaklaştı.

"Babamın davetini geri çevirmişsiniz," dedi Azra. Geçenlerde Çetin Adalı bizi akşam yemeği için evine davet etmişti fakat babam müsait olmadığımızı söyleyerek bu nazik teklifi geri çevirmişti. Keza annem asla gitmeyeceğini ve benim de Azra'nın bulunduğu bir ortama girmeyeceğimi söylemişti.

"Eminim çok üzülmüşsündür," dedim sahte bir tebessümle.

Azra da tebessüm etti. "Babama bu konuda emrivaki yaptım, desem yeridir, size kendimi affettirmek istedim ama olmadı."

"Bu meseleyi mi konuşacağız Azra?" diye sordum. "Babalarımız iş yapıyor, evet ama biz dost değiliz. Yaşananlardan sonra da olamayız."

"Haklısın," dedi Azra. "Emin ol seninle konuşmak istediğim konu bu değil ama nereden başlayacağımı ben de bilmiyorum." Bacak bacak üstüne atmış, ellerini de bacaklarının üzerine koymuştu. Cümlesine *canını nasıl sıkacağımı düşünüyorum,* diye başlasa daha inandırıcı olurdu. "Bunu sana hiçbir zaman söylemeyecektim aslında ama bilmen daha iyi olur diye düşündüm."

"Neyi bilmem daha iyi olurmuş?"

CamScanner ile tarandı

"Baran..." Nihayet söyleyebilmişti karın ağrısının esas nedenini. "Baran'ın seni neden istemediğini biliyor musun Açelya?"

Şimdiye kadar Baran'a defalarca kez sorduğum ama net bir cevap alamadığım, geceler boyunca düşünüp bir sebep aradığım ama hiçbir zaman yanıt bulamadığım o soruyu soruyordu bana. Peki ya Azra? O biliyor muydu?

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum. Azra bir zamanlar Baran'ın dert ortağıydı. Bir şeyler biliyor olabilirdi ama ben bu konuyu onunla konuşacak, sözüne de güvenecek değildim.

"Baban yüzünden," dedi gözlerimin içine bakarken. Bu, bilmediğim bir şey değildi. Baran, bizi bu hale getirenin babam olduğunu defalarca söylemişti zaten.

"Ben de bir şey söyleyeceksin sandım," diyerek gülümsedim. "Baran'ın babamla olan problemini biliyorum. Sana anlattığı her şeyi bana da anlattı. Amerika'ya gitmek istemediğini, babamın onu benim yüzümden zorladığını..."

"Mahir babandan bahsetmiyorum," dedi Azra ciddiyetle. "Senin babandan bahsediyorum. Öz babandan."

Donup kalmış gibi Azra'ya bakarken, "Anlamadım?" dedim kekeleyerek. Kenan babamla Baran'ın beni istememesi arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi ki?

"Ve Baran bana bu meseleyi hiç anlatmadı," diye devam etti Azra. "Ben duymamam gereken bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

"Azra sen..." Şaşkınlıktan konuşamadım. "Ne saçmalıyorsun?"

Kurduğu birkaç cümleyle bütün sinir sistemimi altüst etmişti. Ama asıl hata bendeydi. Merakıma yenik düşmeyecek ve ona böyle konuşma fırsatı vermeyecektim. Hem beni burada görene kadar aklı neredeydi ki?

CamScanner ile tarandı

"Baran'ın senden sakladığı bir şey var. Bu senin öz babanla ilgili. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama geçmişte her ne olduysa Baran bu konuda kendini çok suçlamış belli ki."

Bir anda etraftaki tüm kalabalık başıma toplanmış da hepsi bir ağızdan az önce duyduğum cümleleri tekrar ediyormuş gibi kulaklarım uğuldadı. Başımın döndüğünü hissettim, oturduğum yerde düşecek gibi olduğumda Azra'nın kolumdan tuttuğunu bile sonradan fark ettim.

"İyi misin sen?"

"Dokunma bana," diyerek hızla çektim kolumu. "Ya sen..." Toparlanabilmek için derin bir nefes aldığımda içim titredi. "Ben senin kötü biri olduğunu zaten biliyordum Azra ama bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Baran sana beklediğin karşılığı vermedi diye şu yaptığına bir bak..." Azra beni dümdüz bir ifadeyle dinlerken benim yüzümdeki tek ifade tiksintiydi. "Çok düşündün mü böyle saçma bir hikâye uydururken?"

"Eğer uydurduysam babanın bir yangında öldüğünü nereden biliyorum o zaman?" *Hayır. Sus Azra.* "Git sor bakalım Baran'a... Sen benim babamın nasıl öldüğünü Azra'ya hiç anlattın mı diye sor. Hayır cevabını aldığında görürsün dünyanın kaç bucak olduğunu."

"Sen kötü birisin," diyerek ayağa kalktım. Bırak duyduklarıma inanmayı, düşünmeyi bile reddediyordum çünkü böyle bir şey mümkün olamazdı. "Sen, gerçekten kötü birisin Azra!" Parmağımı bankta oturmaya devam eden Azra'ya doğru öfkeyle salladım. "Benden de uzak dur Baran'dan da! Bir daha da sakın karşımıza çıkma!"

Azra da ayağa kalkarken, "Öfken dindiğinde bu söylediklerimi bir düşün," dedi beni çıldırtan bir sakinlikle. "Amacım kötülük falan değil, sadece gözünü açmaktı."

Bakışları ve ifadesi hâlâ dümdüzdü. Beni getirdiği noktadan memnun olmuş gibi bir tavrı ya da eğlendiğini belli eden bir

CamScanner ile tarandı

tebessümü yoktu. Bilakis, oldukça ciddiydi ve bu beni daha çok çıldırtıyordu.

"Aklın neredeydi peki şimdiye kadar?" diye sordum bağırarak. Yanımızdan geçen birkaç kişi duraksayarak bize doğru baktı. "Beni burada görmesen aklına bile gelmeyecektim ki ben senin! Sen git bu zırvalıkları başkasına anlat."

"Ben bu telefon konuşmasına ta New York'tayken şahit oldum Açelya. Yeni bir şey değil bu. Ve başında da söylediğim gibi, bu konuşmadan günün birinde sana bahsetmek gibi bir niyetim yoktu. Ama sonra durdum ve bir karar verdim, Açelya da bilmeli, diye düşündüm... Seninle en kısa zamanda bu konuyu konuşmak istiyordum. Sadece burada karşılaşmamız, bu konuşmayı öne çekti o kadar." İster inan ister inanma, der gibi bakıyordu gözlerime. "Eminim sakince düşündüğünde yalan söylemediğimi anlayacaksın. Hadi şimdi hoşça kal."

Sol elini omzuma vurup yanımdan ayrıldığında yerimden kıpırdayamamış ve gözden kaybolana kadar Azra'nın arkasından bakmıştım. Beynimin içi savaş yeriydi sanki. Banka oturduğumuzdan beri söylediği her cümle, aynı anda tekrarlayıp duruyordu kulaklarımda. Zaten etraf çok kalabalıktı. Bir de kafamın içindeki sesler... Düşüp bayılmama ramak kalmıştı.

"Sakin ol Açelya," diye mırıldandım kendi kendime. "Sakin ol, sakin ol, sakin..."

Irmak'la ya da Sahra'yla konuşacak durumda değildim. Gürültü kaldıracak durumda da değildim. Şu an istediğim tek şey yalnız kalmak ve sakin kafayla düşünüp mantıklı bir sonuca varmaktı. Savsak adımlarla alışveriş merkezinin çıkışına doğru yürüdüğüm sırada telefonum çalmaya başladı.

Telefonu cebimden çıkardım, arayan Sahra'ydı. Muhtemelen nerede kaldığımı soracaklardı ama ben yanlarına gidemeyeceğimi söyleyecek halde bile değildim. Yine de telefonu açtım, kimseyi boş yere telaşlandırmak ve merakta bırakmak istemezdim.

CamScanner ile tarandı

"Kızım nerede kaldın ya?" diye sordu Sahra. "Ne uzun sürdü konuşmanız, aklımız sende kaldı."

"Ha yok ya, Azra gitti çoktan," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben de eve geçiyorum şimdi. Annem aradı da... Acil bir işi çıkmış, beni çağırdı."

"Gidiyor musun yani?" diye sordu Sahra. "E peki ne konuştunuz Azra cadısıyla?"

Kendimi dönen kapıdan dışarı attığım an, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurla karşılaştım. "Sonra," dedim hiddetle yağan yağmura bakarken. Benim dışımda kimse yoktu dışarıda. Herkes yağmurdan kaçmak için alışveriş merkezine girerken ben dışarı çıkmıştım. "Sonra anlatırım ben size. Kapatıyorum şimdi."

"Bir saniye? O ses ne? Yağmur mu yağıyor dışarıda?"

"Evet." Kapının önünden henüz ayrılmadığım için ıslanmamıştım ama birazdan sırılsıklam olacaktım. "Kapatıyorum şimdi."

"Bu yağmurda araba kullanman akıl işi mi gerçekten? Gel yanımıza, yağmur dinsin öyle git. Aklımız yine sende kalacak."

"Kapatıyorum Sahra." Yağmur umurumda değildi. Telefonumu tekrar cebime attım, hızlı adımlarla oradan uzaklaşıp açık otoparka doğru yürümeye başladım. En fazla yirmi dakika sonra dinerdi yağmur. Ben de o vakte kadar arabanın içinde oturur ve hiç değilse enine boyuna düşünecek zaman bulurdum.

Alışveriş merkeziyle açık otopark arasındaki mesafe uzun değildi fakat yağmur öyle şiddetliydi ki arabamı bulup kendimi içeri atana kadar sırılsıklam olmuştum. Cebimdeki telefon yine titriyordu.

Bu defa kimin aradığına bile bakmadım ve titreşim bir süre sonra durdu.

Bir süre hiç kıpırdamadan, taş kesilmiş gibi oturdum. Saniyeler dakikalara devrildi, telefonum defalarca titredi ve sağanak yağmur hiddetini kaybetmedi. Daha da şiddetlendi, öyle ki arabanın tavanı her an tepeme inecekmiş gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım camları döven yağmur damlalarını takip ederken uzun uzun düşündüm ve Azra'nın sözleri kulaklarımdan hiç silinmedi.

Baran'ın senden sakladığı bir şey var.

Bu senin öz babanla ilgili.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama geçmişte her ne olduysa Baran bu konuda kendini çok suçlamış belli ki.

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, derlerdi. Reha Kara'yla karşılaştığım akşamı anımsadım. Bana söylediklerini, bilmediğin şeyler var, deyişini... Ertesi sabah onunla buluştuğum an Baran'ın gelişini, adamı yerle bir edişini ve büyük bir öfkeyle beni suçlayan sözler edişini...

O gün kendimi inanılmaz kötü hissetmiştim. Tüm bunlar ne içindi?

Yağmurun durmasını bekleyecek sabrım yoktu. Bir an önce Baran'ı görmem ve ona bu sözlerin ne anlama geldiğini sormam gerekiyordu. Arabayı çalıştırıp silecekleri devreye soktuktan sonra emniyet kemerimi taktım. Titreyen dizlerime aldırmadım ve düz bir biçimde girdiğim park yerinden, arkamı doğru düzgün göremeden çıktım. Neyse ki kimsenin arabasına çarpmamıştım.

Göz gözü görmeyen bir yağmurda büyük bir yavaşlıkla, dörtlüleri yakarak ilerlemeye çalışan araçların arasına katıldım fakat trafik, yağmurdan dolayı felç olmuş gibiydi. Bu şekilde devam edemezdim. Güçbela biraz ilerledikten sonra sağ şeride geçtim, karşıma çıkan ilk ara yola sapacak ve trafikten uzaklaşacaktım. Telefonum bir kez daha titrediğinde bu defa tamamen sessize aldım ve tüm dikkatimi yağmurdan zar zor gördüğüm yola verdim.

Saptığım ilk ara yolda ilerlemeye başladığımda yağmur şiddetini daha da artırmıştı. Ne kadar yavaş sürsem de bir noktadan sonra önüm tamamen kapandı. Bu şekilde yola devam edemeyeceğimi anladığımda pes ettim. Bir yerde durup beklemem gerekiyordu ama hiçbir şey göremediğimden ne yapacağımı bilemedim.

CamScanner ile tarandı

Ve sonunda olan oldu. Bir anda kuvvetli bir korna sesi işittiğimde korkuyla çığlık attım arabanın içinde. Karşıdan koca bir kamyon geliyordu, farları gözümü alacak kadar parlıyordu ve kaçmadığım takdirde beni yutacağını haber veriyordu. Direksiyonu nasıl sola kırdığımı anlayamadım bile, kamyondan kaçabilmek için var gücümle gaza bastım ve şiddetli bir çarpışmanın ardından arabanın içinde öne doğru savruldum.

Kısa bir an ne olduğunu idrak edemedim, kendimi arabanın içinde sıkışıp kalmış gibi hissettim, bir zarar görmüş müydüm onu bile anlayamadım. Kesik kesik nefesler alırken şaşkın gözlerle etrafa baktım. Hava yastığı açılmamıştı, başımı herhangi bir yere çarpmamıştım ve bilincim yerindeydi. Dışarıdan biri kapımı açmaya çalıştığında kendime geldim ve titreyen ellerime rağmen kapıyı açtım.

"İyi misiniz?" diye sordu endişeli bir kadın sesi.

"İyiyim," dedim güçlükle. Konuşabildiğime göre iyi olmalıydım. Herhangi bir acı ya da ağrı hissetmiyordum.

"İyi görünüyorsunuz, evet. Dışarı çıkabilecek misiniz?" Kadın bana ellerini uzattığında hiç düşünmeden tutarak kendimi dışarı attım ve gördüklerime inanamadım. Benim arabamda hiç hasar yoktu, ufak bir şekilde içe göçmüş çamurluk dışında sapasağlam görünüyordu fakat çarptığım araba darmaduman olmuştu. Kaput tamamen ezilmiş ve içe çökmüştü. O an babamın, bana bu arabayı alırken söylediği sözleri anımsadım. Bu arabayla kaza yapsan bile sana hiçbir şey olmaz, içinden sapasağlam çıkarsın, demişti.

"Çok şükür iyisiniz, bir şeyiniz yok," dedi yanımda duran kadın. Üzerimdeki şaşkınlığı bir nebze atabildiğimde dönüp kadına baktım. Otuzlu yaşlarında bir kadındı ve elindeki şemsiyeyi ıslanmamam için bana doğru tutuyordu.

"Arabada kimse yok değil mi?" diye sordum korkuyla.

"Hayır, kimse yok," diye açıkladı kadın. "Aslında eşimle dışarı çıkacaktık ama yağmuru görünce vazgeçtik. Bu havada bir

CamScanner ile tarandı

yere gidilmez, dedik. Eve dönmeden önce eşim markete gitti. Ben de o sırada binanın önünde beklemeye karar verdim. Kaza anını bizzat gördüm yani... Tam zamanında sola kırmasaydınız kamyonun altına girecektiniz."

Kadın benim kadar şaşkın ve korku dolu değildi ama onun da sakin olabildiği söylenemezdi. Çarptığım araç onlara aitti ve şu an tanınmayacak haldeydi.

"Ne insanlar var ya, akıl alır gibi değil," dedi hayretle. "Adam sizin kaza yapmanıza sebep olduğu halde basıp gitti öylece."

"Ben..." Ellerimi cayır cayır yanan yüzüme bastırdım. "Ben çok özür dilerim. Hasar neyse telafi edeceğim."

Arabadan çıkmadan önce telefonumu yanıma almayı akıl edebilmiştim. Titreyen ellerimle telefonu açarken ekrandaki cevapsız aramaların içinden Baran'ı bulup aradım. Başka birini aramak istemedim. Kaza yaptığımı anneme ya da babama söylersem telaşlanabilirlerdi.

Yanımdaki kadının dikkatli bakışları altında telefonumu kulağıma yasladım. İkinci çalışta açılan telefona, "Açelya sen neredesin?" diye yanıt verdi Baran. "Irmak aradı, annem çağırıyor, deyip çıkmış gitmişsin yağmurda..."

"Öncelikle iyiyim," dedim titreyen sesimle. "Az önce bir kaza yaptım ama endişe edilecek bir durum yok."

"Ne? Nerede? Sen iyi misin?" diye sordu Baran korkuyla. Her zamanki soğukkanlı tavrından eser kalmamıştı.

"İyiyim, diyorum ya..." Uzunca bir soluk alıp verdim. "Konum atsam gelebilir misin?"

"At hemen, geliyorum."

Telefonu kapatıp Baran'a bulunduğum yerin konumunu yollarken, "Eşinizi mi çağırdınız?" diye sordu kadın.

Nasıl bir cevap vereceğimi bilemediğim için, "Hayır," dedim sadece.

Yağmur tam zamanında hafiflemişti ama hâlâ yağmaya devam ediyordu. Kadınla beraber arabanın ne hale geldiğine bak-

CamScanner ile tarandı

maya çalışırken kazayı görüp etrafımıza toplanan kalabalıktan birisi polisi aramayı teklif etti ama ben reddettim. Bu işi polis olmadan da çözmek mümkündü. Sonuçta kimse yaralanmamıştı.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde, "Ne oluyor lan orada?" diye bir ses yükseldi. Sesin geldiği yöne doğru döndüm, kadının kocası koşarak buraya doğru geliyordu. Arabasının ne hale geldiğini görmüştü ve haklı olarak sakinliğini kaybetmişti.

"Ne yaptınız arabama? Ne bu hal?"

Adam öyle öfkelenmişti ki korkudan kaçıp gidesim geldi. Yanımıza geldiğinde birileri onu tuttu. Karısı sakin olması gerektiğini söylüyordu ama adam ona söylenen hiçbir şeyi duymuyordu. Sonunda gözleri üzerime çevrildiğinde, "Sen mi bu hale getirdin arabamı?" diye sordu, bakışları da en az sesi kadar korkunçtu.

Korktuğum şey yalnızca adamın saldırgan haliydi. Eğer birileri onu tutmasa üzerime atlayacaktı.

"Evet ama kazaydı..." dedim telaşla.

"Allah'ım delireceğim! Ben çarptım, diyor bir de! Sıçmışsın lan arabamın içine..."

"Selçuk ne olur sakin ol..."

"Kes lan sesini!" diye bağırdı adam, karısına. "Sana göre hava hoş tabii... Ben ödüyorum lan bunun taksitlerini!"

"Sakin olur musunuz lütfen?" dedim sesimi yükselterek. "Kaza oldu, diyorum, anlamamakta neden ısrar ediyorsunuz? Kimseye bir şey olmadı diye sevineceğinize yaygara koparıyorsunuz."

"Arabam gitti arabam!" dedi adam, tabiri caizse böğürerek. "Ne sakin olmasından bahsediyorsun sen?"

"Zararınız neyse telafi edilir," dedim sert bir sesle. "Bağırıp çağırmakla hiçbir şey çözülmüyor maalesef."

"Sence bu zarar telafi edilecek gibi mi?" Elleriyle arabasını işaret ederken hıncını alamamış gibi tekere bir tekme savurdu.

Sert bir fren sesi duyduğumuzda hepimizin bakışları yola çevrildi. Baran gelmişti. Bu kadar çabuk gelebileceğini

CamScanner ile tarandı

düşünmemiştim, en son trafik tamamen kilit durumdaydı. Arabadan çıktığı an bakışları üzerime çevrildi ve iyi olduğumu görür görmez derin bir nefes aldı. Adam bağıra çağıra söylenmeye devam ediyordu ama Baran'ın tüm dikkati benim üstümdeydi; kimseyi görmüyor, duymuyordu. Orta noktada buluştuğumuzda direkt konuya daldım ama sözlerim yarım kaldı. "Arabasına çarptığım adam biraz sorun çıkardı ama halledeceğimi..."

Baran kimseyi umursamadan bana sarılmıştı. Bedenim kollarının arasında kaybolurken başım göğsüne yaslandı ve kısa bir an her şeyi unuttum. Gözlerim kapandı, yorgun bir nefes aldım ve bugünün kötü bir kâbustan ibaret olmasını diledim. Ama değildi.

"İyisin," dedi Baran kısık bir sesle. Beni görene kadar iyi olduğuma ikna olmamıştı. "İyisin," diye tekrarladı. "Çok korktum Açelya... Sana bir şey oldu diye..."

Sözünü keserek, "İyiyim," diye mırıldandım. En olmadık anlarda akla gelen kötü düşünceler gibi Azra'nın sözleri de varlığını hatırlatınca Baran'ın kollarından hızlıca sıyrıldım. "Çok yağmur vardı. Trafikten uzaklaşmak istedim. Ama sonra olan oldu..."

Elimle, çarparak mahvettiğim arabayı işaret ettiğim sırada, "Olan oldu ya," diyerek araya girdi adam. "Arabam mahvoldu!"

"Polisi aradınız mı?" diye sordu Baran arabaya bakarak.

"Hayır," dediğim sırada, "Şimdi arıyordum," dedi adam öfkeyle.

"Aramayın," dedi Baran bakışları adama çevrilirken. Sözleri rica ediyor gibi olsa da ses tonu emreder gibiydi. "Kimseye bir şey olmamış. Maddi hasarlı bir kaza sadece. Zararınız her neyse..."

"Ben bu arabanın sıfırını istiyorum!" dedi adam bağırarak. "Daha yeni almıştım, hâlâ taksitlerini ödüyorum."

Baran kısa bir an bana baktı, ardından cebinden çıkardığı telefonunu adama uzatıp, "Telefon numaranızı yazarsanız yarın bu konuyla alakalı görüşürüz," dedi sakin bir sesle. "Şimdi bir çekici çağırıp iki arabayı da aldıracağım. Endişeniz olmasın.

CamScanner ile tarandı

Tutanak da tutalım ki içiniz rahat olsun. Şu anda burada boş yere beklemenin lüzumu yok."

Adam yüz ifadesini düzeltmese bile Baran'ın sözlerinden memnun olmuştu. Aynı şeyleri ben de söylemiştim ama beni umursamamıştı.

"Peki," dedi adam daha fazla sorun çıkarmadan. Karısı sonunda derin bir nefes aldı. "Şu tutanak işini halledelim bir an önce."

Baran kendi arabasından bir tutanak kâğıdı getirdi, kazaya dair tüm detaylar yazıldı, fotoğraflar çekildi ve polis karıştırılmadan uzlaşmaya varıldı. O sırada çekiciler de gelmiş, arabaları yükleyip sanayiye götürmek üzere yola çıkmışlardı.

Tam oradan ayrılacağımız sırada, "Senin yerinde olsam, bir daha bu kadına araba falan kullandırmam ben," dedi adam Baran'a. Küçümser bir ifadeyle baktığı yetmezmiş gibi bir de parmağıyla beni işaret etmişti. "Zaten böylelerine ehliyet verenin aklına şaşıyorum..."

"Ama benim yerimde değilsin," dedi Baran gülümseyerek. "Kadınları trafikten alalım, meydan da senin gibi hıyarlara kalsın değil mi?" Adam sırf şikâyetçi olmasın diye alttan alıp duruyordu ama sonunda dayanamamıştı. "Sana fikrini soran olmadı. Gir kardeşim evine, attırma tepemin tasını gece gece..."

Adam bu sözlere bozulmuş, karısı ise gülmüştü sessizce. Arabaya binip oradan uzaklaştığımızda adam arkamızdan bakmayı sürdürüyordu.

Yağmur tamamen durmamıştı, hâlâ devam ediyordu ama artık şiddetli değildi. İkimiz de sessizdik fakat Baran bir süre sonra sessizliği bozdu.

"Derdin neydi senin?"

Bakışlarını üzerimde hissettim ama bir cevap vermedim.

"O yağmurda yola çıkarken ne düşünüyordun Açelya?" İyi olduğumu, kazanın şokunu atlattığımı görmüştü. Öfkesi yavaş yavaş sahneye çıkıyordu. "Neden yalan söyledin ki arkadaşlarına?"

CamScanner ile tarandı

Sessizliğimi korumaya devam ettim zira konuşursam sakin kalabileceğimden emin değildim.

"Sen hâlâ acemisin! Böyle bir havada nereye gitmeyi planladığını söyler misin?" Bir cevap alamadığında kendini tutamayıp bağırdı. "Senden bir cevap bekliyorum!"

"Sağa çek," dedim büyük bir sakinlikle. Eve gitmek istemiyordum, gidecek halde de değildim zaten.

"Anlamadım?" dedi Baran çıkışır gibi.

"Sağa çek!" diye bağırdım. "Nesini anlamadın?"

Baran hızlandı, sinyalini vererek sağ şeride yanaştı, biraz daha ilerleyip sert bir frenle durdu ve dönüp neler olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı. Ama ben ona bakmadım. Emniyet kemerimi çıkardım ve arabadan ayrıldım.

Hemen ardımdan arabadan çıkarken, "Ne oluyor Açelya?" diye sordu Baran, kapıyı sertçe çarpmıştı. Ona arkamı dönerek kaldırıma çıktığımda yağmur damlaları yüzümü ıslatmaya başladı. "Sana soruyorum..." Baran arkamda durdu ve kolumdan tutarak beni kendisine çevirdi. "Duyuyor musun sen beni?"

"Duyuyorum," dedim buruk bir gülümsemeyle. Ağlamamak için kendimi zor tutarken gülümsemek bir hayli zordu. Kehribar kahvesi gözlerinin içine bakarken, "Sana bir şey soracağım," diye mırıldandım. "Tek bir soru. Tek bir cevap Baran."

"Sor," dedi Baran. Gözlerini kısarak yüzüme daha büyük bir dikkatle baktı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

"Benden geçmişle ilgili ne saklıyorsun?"

Sorumun ardından kaşları çatılırken, "Nereden çıktı bu şimdi?" diye sordu kısık sesle. Biliyordum. Bir şey saklamıyor olsa kısılmazdı sesi. Ve böylesine tedirgin bakmazdı gözleri.

"Tek bir cevap, dedim Baran." Kolumu parmaklarının arasından kurtardım. "Bir daha sormayacağım."

"Neden böyle bir soru soruyorsun bilmiyorum ama..." Derin bir nefes aldı. "Senden sakladığım hiçbir şey yok Açelya."

CamScanner ile tarandı

Cevap vermediği her soru, bir sonraki sorunun kilidini açacaktı ve benim sözlerim her soruda biraz daha can yakıcı olacaktı.

Bir adım gerilerken, "Babamın ölümüyle alakalı neden suçlu hissediyorsun kendini?" diye sordum.

Baran öylece bakakaldı gözlerimin içine. Birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadı ve hiç konuşmadı.

"Cevap ver," dedim sesim titreyerek.

"Sen..." dedi Baran. Duraksadı. "Sen yine o şerefsizle mi görüştün?"

Belli ki Irmak, Azra'yla karşılaştığımı ve onunla konuştuğumu Baran'a söylememişti. Neler olup bittiğini benden öğrenmeden söylemezdi de zaten. Sadece benim adıma endişelendiği için apar topar gittiğimi söylemişti Baran'a. Ve Baran da kızlara söylediğim yalandan, kendince Reha Kara'yla görüştüğüm sonucunu çıkarmıştı.

"Hayır." Başımı salladım. "Görüşmedim."

Baran'ın bakışları karardı. "Yalan söyleme."

Yalan söylediğimi düşünüyordu çünkü böyle bir konuda aklımı yalnızca Reha Kara karıştırabilirdi ona göre. Amerika'dayken yaptığı bir telefon konuşmasına Azra'nın şahit olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Yalan söyleyen sensin," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Hangi cüretle beni suçluyorsun sen?"

Baran gözlerini kapattı, ellerini boynuna yasladı ve sakinleşmek ister gibi peş peşe nefesler aldı.

"Bana bak." Elimi kaldırıp serçe göğsüne vurduğumda gözlerini araladı. "Konumuz benim kiminle görüştüğüm ya da görüşmediğim değil tamam mı... Konumuz sensin!" Bir kez daha ona vurduğumda bu defa sarsıldı. "Tek bir soru soruyorum sana... Ama sen bana cevap bile veremiyorsun Baran! Babamın ölümüyle alakalı ne biliyorsun?"

Son cümlede fazlasıyla yükseldi sesim.

CamScanner ile tarandı

"Sen ne biliyorsan onu biliyorum," dedi Baran. Bakışları hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Kim, sana ne söyledi bilmiyorum ama geldiğin bu hale inanamıyorum Açelya..." Kısa bir sessizlik oldu. Akabinde Baran bana yaklaştı ve aramızdaki boşluğu kapattı. "Sen bana, bize hiç mi güvenmiyorsun? Nasıl böyle suçlar gibi konuşabiliyorsun, ben anlamıyorum..."

Sözleri bardağı taşıran son damla gibiydi. Kime inanacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Baran'dan, babamdan ve bu yaşıma kadar ailem bildiğim insanlardan şüphe duymak, vicdan azabından kıvranarak ölmekle eşdeğerdi. Ama bu iki etmişti.

Önce Reha Kara sonra Azra...

Bu saatten sonra asla susturamazdım içimdeki şüphenin çirkin sesini.

Gözyaşlarımı tutamayıp ağlamaya başladım. Boşluktaydım, çıkmazdaydım, karanlıktaydım. En güvendiğim insanların ihanetine uğradığımı görmektense ölecek olmayı yeğlerdim ama ben böyle, bu şekilde nasıl yaşayacaktım?

"Ağlama lütfen." Baran çenemden tutup yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. "Birazdan eve gideceğiz ve bu konuyu babamla da konuşacağız. Bu meseleyi ondan daha fazla saklayamam. O şerefsiz aynı şeyi ikinci kez denedi, ben artık susamam."

Baran, Reha Kara'yla görüştüğümü düşünüyordu, durum öyle olmasa bile açıklama ihtiyacı hissetmedim. Böyle düşünmesi daha iyiydi.

"Hayır," diye itiraz ettim anında. Babam hiçbir şey öğrenmemeliydi, aksi halde bunca zamandır bana babalık eden adamın yüzüne bir daha bakamazdım. "Bu meseleden babamın haberi olmayacak. Asla!"

"Bu mesele..." dedi Baran kelimelerin üzerine basa basa. "Artık tat kaçırmaya başladı."

"Hayır!" diye bağırdım. "Sakın! Eğer beni tamamen kaybetmek istemiyorsan babamı karıştırmayacaksın."

CamScanner ile tarandı

Eğer bu meseleye Mahir babam dahil olursa işin peşini bırakmaz, aklımda da şüpheye yer bırakmazdı. Böyle olmasını istemiyordum. En azından bir kez daha Reha Kara'yla görüşmeden bu meselenin tamamen kapanıp gitmesini istemiyordum.

Biliyordum. Bilmediğim bir şeyler vardı.

"Seni kaybetmek istemiyorum." Baran başını iki yana salladı. "Yemin ederim, hiç istemiyorum."

Aramızda yeniden kısa bir sessizlik oldu. Yağmur yağmaya devam ediyor, gözyaşlarım durmak bilmiyordu. İkimiz de sırılsıklam olmuş; kimsenin geçmediği kaldırımda, aklını kaybetmiş meczuplar gibi duruyorduk.

"Açelya..." Parmaklarını ıslak yüzümde gezdirdi Baran. Eğilerek alnını alnıma yasladı ve, "Biliyorsun," dedi yavaşça. "Dile getirmemiş olsam da biliyorsun. Seni ne kadar çok sevdiğimi, sana nasıl âşık olduğumu..."

Sözlerinin ardından dudaklarını birbirine bastırdı fakat gözleri gözlerimde asılı kaldı.

Daha fazla ağladım. Uzun zamandır beklediğim, duyduğumda içimde kelebekler uçuracak olan o itiraf, acıdan başka bir şey hissettirmemişti. Kalbimde acı, aklımda şüphe varken bir kez daha anladım.

Baran'ın benden sakladığı bir şey vardı.

CamScanner ile tarandı

6

Güzel Bir Rüyadan Uyanmak Gibi

♪ Mabel Matiz – Fırtınadayım ♪

Geçmiş, geleceğin sırtındaki kamburdu.

Hiç kimse silip atamazdı geçmişi, herkes sırtında ağır bir kamburla yaşamaya mecburdu.

Bazen de geçmiş, geçmeyen yaralardı. Yıllarca izi kalırdı, nereye gidersen git ve ne yaşarsan yaşa, asla kaybolmazdı o yara. İzi hep seninle kalır ve hatırladığın yerden tekrar kanardı.

Dün geceyi uykusuz geçirdiğim saatlerde, geçmişimin yarası tekrar kanamış ve beni çocukluğuma götürmüştü. Babamı yeni kaybettiğim ve çok küçük yaşta kabullendiğim ölüm gerçeğiyle sarsıldığım o günlere... O zamanlar kapkara bir bulutun altında, üzerime yağan ölüm yağmurlarıyla ıslanıyor gibiydim. Sonra bir el uzanmıştı bana, tutmuştu küçük ellerimden ve çekip çıkarmıştı beni aydınlığa. Güzel günler görmüştüm, sevmiş ve sevilmiştim, incinmeden büyümüş ve geçmişin soğuk yüzünü hafızamın derinlerine gömmüştüm.

Şimdi uzaklardan gülümseyen kapkara bir bulut, güneşi gören penceremden bana bakıyor ve ben buradayım, diyordu sanki. *Geçmiş, geçmedi. Seni hiçbir zaman terk etmedi. Tatlı bir uykuya daldın sadece. Şimdi gerçeklere uyanma vakti.*

CamScanner ile tarandı

Haftanın ilk dersi bittiğinde bir sonraki dersi beklemeden ve kimseye bir şey söylemeden fakülte binasından ayrıldım. Irmak kahve almak için kantine gitmişti, ben de hemen ardından dışarı çıkmıştım. Amfiye dönüp her zaman oturduğumuz sırada beni bulamadığında arayacak ve nerede olduğumu soracaktı ama ben verecek bir cevap bulamayacaktım.

Kayboldum, demeliydim belki de... *Öyle bir kayboldum ki yolumu bulamıyorum. Bütün doğrular yalanlarla iç içe. Ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum.*

Boz bulanık bir hava vardı gökyüzünde. Rüzgâr soğuk esiyordu fakat yağmur yağmayacağı için şanslıydım. Kaza yapmamın üstünden geçen ikinci günde araba kullanmaya devam ediyor olmam cesaretimden değil, kabuğuma sığamadığımdandı. Bu saçmalıklara bir an evvel bir son verip aklımdaki soru işaretlerinden kurtulmam lazımdı.

Arabayı çalıştırmadan önce emniyet kemerimi taktım ve gideceğim yerin konumunu uygulamadan açtım. Telefonu sabitlemeye çalıştığım sırada Irmak aradı, onu merakta bırakmak istemediğimden aramayı yanıtladım.

"Kızım nereye kayboldun ya?" Irmak'ın sesi arabayı doldururken park ettiğim yerden yavaşça çıktım. "Bir kantine gittim geldim yok olmuşsun. Damla'ya sordum, aldı çantasını çıktı, dedi."

Aslında dersi ekmek gibi bir düşüncem yoktu. Bilakis, okul çıkışı gidecektim fakat aklım öyle doluydu ve sabrım öyle tükenmişti ki daha fazla duramadım.

"Ufak bir işim var," dedim sadece. Nereye gittiğimi Irmak'a söyleyemezdim. "Acil çıkmam gerekti."

"Ne işin var?" diye sordu Irmak şüpheyle. Beni iyi tanıyordu. Hiçbir işimi derslerimin önüne koymayacağımı da iyi biliyordu. "Azra denen o kızla karşılaştığın günden beri bir tuhafsın Açelya. Neden neler olduğunu anlatmıyorsun ki bana? Ya nerede görülmüş senin dersi ekip gittiğin? Aklıma kötü kötü şeyler sokuyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Sonra anlatacağım Irmak," dedim kampüsün çıkışına doğru ilerlerken. "Ters bir durum yok, merak etme sen beni. Ve sakın o gün yaptığın gibi arayıp da Baran'a bir şey söyleme. Bu defa gerçekten bozuşuruz bak."

Irmak'a bu sebepten kızgındım. Ne olursa olsun çocuk değildim, kimseye hesap vermek zorunda da değildim.

"Hâlâ aynı mevzu mu Açelya?" diye sordu Irmak, küskün bir sesle. "Aklım sende kaldığı için aradım Baran'ı. Azra'yla konuşur konuşmaz ateş almış gibi çıkıp gittin. Çok fazla yağmur vardı, telefonunu da açmıyordun, ne yapsaydım? Başına bir şey gelecek diye korkmuştum."

Korkusunda haksız da sayılmazdı gerçi. O akşam kafam öyle doluydu ki düzgün düşünememiştim. Gitmemem gereken yollardan gitmiş, önümü görememiş ve kaçınılmaz sonu gerçekleştirmiştim. Neyse ki kimse zarar görmemişti de bu konu Baran'la aramızda küçük bir sır olarak kalmıştı.

Tıpkı o akşamın devamında konuştuklarımız gibi...

"Tamam, geçti gitti... Kapatmam lazım şimdi. Merak etme beni."

Irmak'ın daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım ve kampüsten ayrılıp yola devam ettim. Navigasyonun hesaplamasına göre gidecek epey yolum vardı ama sorun değildi. Okulu astığım için vakit sıkıntım olmayacaktı.

Kaza yaptığım gece, Reha Kara'yla görüşmediğim konusunda Baran'ı ikna etmem zor olmuştu. Haklı olarak bu konunun neden bir anda tekrar açıldığını sormuştu ve ben de Azra'yla olan karşılaşmamızı anlatmıştım. Baran afallayıp kalmıştı zira Azra'dan böyle bir ihanet beklemiyordu. Şimdiye kadar hep Azra'nın iyi biri olduğunu savunup durmuştu, Azra ise Baran'ı sırtından vurmuştu.

Söylediklerinin doğru olup olmadığı tartışılırdı, belki duydukları yanlıştı belki de bana daha farklı anlatmıştı fakat bunu neden yaptığı ortadaydı. Baran'la aramızın iyi olmasını istemi-

CamScanner ile tarandı

yordu. Uzun zaman önce duyduğu telefon konuşmasını bunca zaman sonra gelip anlatmış olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Aynı soruyu Baran'a tekrar sormuştum. Azra'nın neye dayanarak böyle bir şey söylediğini, şahit olduğu telefon konuşmasının nedenini ve meselenin geçmişte babamla olan ilgisini...

Baran'ın verdiği cevap beni tatmin etmemişti ama üstelememiştim de.

Çünkü ne söylerse söylesin, beni ikna etmeye yetmeyecekti sözleri.

Şüphe, içimi çoktan ele geçirmiş sinsi bir hastalık gibiydi.

Dün ikimiz de evdeydik. Baran, Reha Kara'yla görüşmediğime ikna olduğu için bu konudan babama söz etmemişti fakat bu meselenin peşini bırakmaya da niyetli değildi. Birkaç kez Azra'yı aramıştı fakat telefonlara cevap alamayınca Azra'nın evine kadar gitmişti. Ama Azra evinde değildi. Bu olayın sonradan başını ağrıtacağını hissetmiş gibi birdenbire ortadan kaybolmuştu sanki.

Bilerek yaptı, demişti Baran. *Sırf onunla görüşmeyi kestiğim için aklınca benden intikam almaya çalıştı. Ama benim derdim Azra veya Azra'nın yapmaya çalıştığı şey değil. Derdim sensin Açelya, derdim senin bu tuzağa düşmen. Hem de ikinci defa...*

Baran bu sözlerle içimi rahatlatmamış, aksine kafamda onlarca soru işareti bırakmıştı. Nasıl ki ateş olmayan yerden duman çıkmazsa yarası olmayan da gocunmazdı. Geçmişin geçmişte kalmadığı gün gibi ortadayken Baran bazı şeylerin üzerini örtmeye çalışıyor gibiydi. Bense düşündükçe deliriyor, çırpındıkça dibe batıyor gibiydim.

Sözkonusu Baran'dı, sözkonusu çocukluğumdu, geçmişimdi, öz babamdı ve ailem bildiğim insanlardı.

Ve sözkonusu onlar olunca benim hislerimle değil aklımla hareket etmem imkânsızdı.

Birinin bana yardım etmesi ve aklım olması gerekiyordu fakat her şeyden önce kafamdaki soru işaretlerinden kurtulmalıydım.

CamScanner ile tarandı

Aynı kanı taşıdığım, özbeöz amcam olan ve babamı öldürdüğü gerekçesiyle yıllarca hapis yatan Efkan Kara'nın evine gidiyordum. Yaptığım şeyin doğru olup olmadığını biliyordum, esasen umurumda da değildi zira mantıklı düşünceceğim raddeyi çoktan geçmiştim. Dün akşam odama çekildiğimde ani bir karar vermiş ve Reha Kara'yı aramıştım. Biraz durur ve düşünürsem vazgeçerdim fakat bu kez vazgeçmeyecektim.

Reha Kara, Üsküdar'da buluştuğumuz sabah yaşananlardan sonra bana tepkiliydi fakat görüşme isteğimi geri çevirmemişti. Dakikalar sonra Şile yolundaki evlerine ulaşmış olacaktım. Efkan Kara'nın uzun zamandır benimle yapmak istediği görüşmeyi gerçekleştirecek, kafamdaki soru işaretlerine yol gösterecek ve kimsenin haberi olmadan eve dönecektim. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamayacaktım belki... Fakat bir ihtimal, neye istinaden suçsuz olduğunu iddia ettiğini anlamış olacaktım.

İyi veya kötü, bir ipucu yakalamam gerekiyordu.

Efkan Kara'nın yaşadığı evin şehre uzak bir noktada olacağını tahmin etmiş ve yanılmamıştım. Fakat bu kadar ıssız bir yerde bulunması ve civardaki evlerin birbirlerine epey uzak olması beni tedirgin etmişti. Navigasyon hedefime ulaştığımı söylerken önünde durduğum evin kapı numarasına baktım. Doğru adresteydim. Tereddüt etmeden dışarı çıktım ve beyaz, demir kapıların ardında gizlenen evin önünde durdum. Gördüğüm kadarıyla girişte bir güvenlik kulübesi vardı ve içeride bir adam oturuyordu. Adamın kapıyı açmasını beklediğim sırada biri kapıyı araladı ve beni içeri almak yerine dışarı çıktı. Reha Kara'ydı. Göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı ve niyetimi anlamaya çalışır gibi dikkatle yüzüme baktı.

"Önce biz seninle bir baş başa konuşalım."

Bahçenin büyük kapısını kapatıp ellerini ceplerine attı ve tepeden bakan bir tavırla üzerimde gezdirdi bakışlarını. "Evet söyle bakalım, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

CamScanner ile tarandı

Soğuk sesi ve düşmanlık güttüğünü esirgemeyen tavrı beni korkutsa da bozuntuya vermedim.

"Benimle görüşmek isteyen siz değil miydiniz?" diye sordum nabız yoklamak için. "Baban beni görmek, benimle konuşmak istememiş miydi?"

"Evet ama o dediğin iki ay önceydi," diyerek kaşlarını kaldırdı Reha. "Sen beni kandırıp Baran'ı üzerime salmadan önce."

"Benim böyle bir niyetim yoktu," dedim afallamış bir halde. Reha, onu tuzağa düşürdüğümü mü sanıyordu? "Ben o sabah seninle konuşmak için geldim oraya. Baran'ın beni takip edeceğini ve sana saldıracağını nereden bilebilirdim ki?"

"Peki ya ben senin doğruyu söyleyip söylemediğini nereden bileceğim?" Gözleri şüpheci bir tavırla kısıldı. "Bak Açelya," dedi ardından, bana doğru bir adım atmıştı ve aramızda az bir mesafe kalmıştı. "Geçmişte yaşananlar bizim değil, babalarımızın meselesi. Seninle konuşmak isteyen ben değildim. Senin karşına çıkmayı ve geçmiş gitmiş konuları açmayı hiç istemedim. Bu, babamın isteğiydi. Benim buna rızam olmasa bile sırf babam hasta diye onun isteğini reddetmedim ve senin karşına çıktım. Ama sonucu fena oldu tabii... Sana güvenip yalnız geleceğini düşünmekle hata etmişim."

O sabah yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda böyle bir fikre kapılması doğaldı fakat şu anda da aynı şeyleri düşünüyor olması saçmaydı. Sonuç olarak burada değil miydim? Geçmişte yaşananlara bir sünger çekip ayaklarına kadar gelmemiş miydim?

"Bana güvenmemeni anlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Ben de sana, size güvenmiyorum ama sonuç olarak şu an buradayım. Yeniden görüşebilmemiz için olayların durulması gerekiyordu, bu yüzden biraz zaman geçsin istedim. Ama emin olabilirsin ki buraya kötü bir niyetle gelmedim. Burada olduğumdan kimsenin haberi yok. Eğer müsaade edersen babanla kısa bir konuşma yapıp gideceğim."

CamScanner ile tarandı

Reha bana ikna olmamış gibi bakmaya devam ederken, "Ben babamı senin onu görmek istemediğin konusunda zaten zor ikna etmiştim," dedi gizlemediği bir öfkeyle. "Tam da durumu iyiye gidiyorken ve geçmişi kurcalamayı bırakmışken çıkıp geldin. Eğer babamın canını sıkacak bir şeyler söylersen..."

"Söylemeyeceğim," diyerek kestim sözünü. Benim için burada olmak zaten yeterince zordu. Neden daha da zorlaştırıyordu?

"Ve ayrıca..." diye devam etti Reha. Parmağını tehditkâr bir tavırla üzerime doğrultmuştu. "Baran'ın bana yaptığı şeyi yanına kâr bırakmazdım ama babama dua etsin, sırf o üzülmesin ve endişelenmesin diye ona hiçbir şey söylemedim ve olaylar büyümesin diye o gün yaşananları yok saydım. Sakın babamın yanında ona bu durumdan bahsedeyim deme."

"Anladım," dedim bir kez daha başımı sallarken. "O sabahki tatsız olaydan babanın haberi yok. Bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim."

Gördüğüm kadarıyla Reha, babasına fazlasıyla değer veriyordu. Onu üzecek ve hastalığını tetikleyecek hiçbir şey yaşanmasını istemiyordu. Geçmiş meseleler umurunda değil gibiydi, tek derdi babasının iyi olması ve iyi hissetmesiydi.

"Şimdi içeri geçebiliriz." Az önce kapattığı kapıyı araladı ve önden girmem için kenara çekildi.

İçeri girerken, "Sen de mi burada yaşıyorsun?" diye sordum etrafa bakarak. Eve uzanan taşlı yol dışında her yer çimenlerle kaplıydı ve bahçenin devamında kocaman ağaçlar vardı. Bakışlarım evin önündeki kamelyaya takıldı; içinde şöminesi, salıncağı ve kocaman bir masası olan, güzel bir kamelyaydı.

"Bildiğim kadarıyla burası dedenin evi."

Burası babamın babasına ait bir evdi fakat babam gayrimeşru çocuk olduğu için ona babasından kalan hiçbir şeyi hak etmemişti. Babasının ölmeden önce babama bırakmak istediği para bile Efkan Kara'nın gözüne batmış, o parayı almaması için babamı tehdit etmiş ve sonunda da babamın ölümüne sebep

CamScanner ile tarandı

olmuştu. Benim bildiğim hikâye buydu. Aksi mümkün olsa suçu delillerle ispatlı olmazdı ve Efkan Kara altı yıl boyunca hapis yatmazdı. Ama o aksini iddia ediyordu. Hatta ve hatta bütün suçu, beni bu yaşıma kadar büyütmüş olan adama, Mahir babama atıyordu. Belki de yalnızca ölüme yaklaştığını hissedip vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu.

"Dedemin evi," diye onayladı Reha arkamdan yürürken. "Babam hastalanıp da İstanbul'a döndükten sonra burada yaşamak istedi. Ben burada yaşamıyorum. Babam kimseyi istemiyor yanında. Ama ben sıkça gelip onu görüyorum."

"Neden istemiyor kimseyi?" Duraksayıp Reha'ya baktığımda kapının önüne varmıştık. Reha zile basıp geri çekilirken, "Bilmiyorum," dedi ilgisiz bir tavırla. "Belki kendisine sorarsın..."

Kapıyı genç bir kız açtı. Bir an ev ahalisinden biri olduğunu düşünüp kıza dikkatle baktım fakat kız geri çekilirken, "Buyurun Reha Bey," deyince evin yardımcısı olduğunu anladım. En fazla benim yaşlarında olmalıydı, hatta daha küçük de olabilirdi. Bana bakarak ufak bir tebessüm etti ve, "Hoş geldiniz," dedi.

Gergindim. Hiçbir şey söylemeden içeri geçerken yalnızca zoraki bir tebessüm ettim. O sırada Reha önüme geçti ve beni salon olduğunu düşündüğüm kapıya doğru yönlendirdi. İçinde kocaman, yanan bir şöminesi olan sıcak bir salona giriş yaptığımızda bakışlarım doğruca camın önündeki geniş koltukta oturan adama çevrildi.

Efkan Kara, acımasızca geçen yılların ardından karşımdaydı.

O an içim cız etti. İstemsizce duraksadım ve neden burada olduğumu sorguladım. Şayet içimdeki şüpheler yersizse ve bu adam gerçekten de babamın katiliyse benim, onun karşısında ne işim vardı?

"Gel," dedi beni görünce. Elini kaldırdı fakat saniyesinde geri indirdi zira kollarında güç yok gibiydi. Yanına doğru ilerledikçe berbat bir hisse kapıldım, karşımda duran adam nefes alan bir ölü gibiydi. O kadar zayıf ve bitkindi ki hastalığına dair aklımda

CamScanner ile tarandı

ufacık bir şüphe kalmadı. Az önce kapının önündeyken babamın durumu iyiye gidiyor, demişti Reha. Bu iyiye giden hali miydi?

"Geç, otur şöyle," dedi Reha. Babasının oturduğu koltuğun karşısındaki büyük koltuğu işaret etti.

"Bir şey içer misiniz?"

Kapıyı açan genç kız, hangi ara yanı başımda bitmişti anlayamadım. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve, "Hayır," dedim. Sesim, şaşkınlıktan kısık çıkmıştı. "Bir şey istemiyorum, teşekkür ederim."

Reha da koltuğun diğer ucuna oturdu ve rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Bakışlarım tekrar, büyük bir dikkatle bana bakan ve gözlerini üzerimden hiç ayırmayan Efkan Kara'ya çevrildi. Bakışlarında, babamın hafızamda hayal meyal canlanan gözlerini görmek boğazımı düğümlemişti. Aynı kanı taşıyorlardı. Anneleri farklı olsa da babaları aynıydı ve birbirlerini tanımadan büyüseler de kardeşlerdi. Efkan Kara babamı neden hiç sevmemiş ve kabullenmemişti bilmiyordum fakat bu saatten sonra nedenini bilsem de bir şey değişmeyecekti.

Annem gibi babam da ölmüştü.

Daha doğrusu, öldürülmüştü.

"Babana benzemiyorsun," dedi pürüzlü bir sesle. Kanserin hangi türüyle mücadele ettiğini bilmesem de az çok anlamıştım. Sesi o kadar kısıktı ki ya gırtlağında bir problem vardı ya da ciğerlerinde. "Annene benziyor olmalısın. Annen... Boşnak'tı değil mi?"

"Evet," dedim sadece. Buraya onunla sohbet etmeye gelmemiştim neticede.

"Babanla tanışma hikâyelerini merak etmişimdir hep..." Buruk bir tebessüm etti fakat uzun sürmedi. Bakışlarım sert ve kin dolu olmalıydı ki gözlerime baktığında ifadesi ciddileşti.

"Bana öfkeli bakıyorsun," diye devam etti sözlerine. Bir şey söylemediğimde oturduğu koltukta hafifçe toparlanmaya çalıştı.

CamScanner ile tarandı

"Hakkın da var... Sen yıllarca, babanı benim öldürdüğüme inandın. Ben de hiç işlemediğim bir suçun günahını omuzlarımda taşıdım."

"Babamı sen öldürmediysen kim öldürdü?" diye sordum pat diye. Zaten bunun için buradaydım. Bu soruyu sormak için... Efkan Kara yıllar sonra beni görmek ve benimle yüzleşmek istediyse bu sorulara bir yanıt vermek zorundaydı. "Babamın tek kardeşi sendin. Ne acıdır ki tek düşmanı da sendin."

"Kenan'ı ben öldürmedim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama ben buna adaleti inandıramamışım, seni inandırsam ne olacak?"

"O zaman neden buradayım?" diye sordum, bakışlarım kısa bir an Reha'yı buldu. Ardından tekrar babasına çevrildi. "Söyleyecek bir şeyin yoksa, suçsuz olduğunu iddia edip kanıtlayamıyorsan neden görmek istedin ki beni? Vicdanını rahatlatmak için mi?"

Kime ne soruyordum ki? Vicdanı olan bir insan, kardeşini öldürebilir miydi?

"Suçsuzluğumu ispat edebilseydim onca yıl içeride yatmazdım." Sözlerinin ardından kuvvetli bir şekilde öksürmeye başladığında Reha ayağa kalktı, babasının yanına yürüdü ve oturduğu koltuğun yanındaki sehpada duran sürahiye uzandı. Babasına su doldurdu ve öksürüklerinin dinmesini beklemeden içirmeye çalıştı. Bir an sonra Efkan Kara içtiği suyun etkisiyle rahatladı ve tamam, dercesine elini kaldırdı Reha'ya. "İyiyim oğlum, geç otur sen."

Reha yerine oturmadan önce bana uyarır gibi baktı. Sözlerine dikkat et, der gibiydi bakışları.

Efkan Kara tekrar gözlerime baktığında, "Ne diyordum?" dedi kısık bir sesle.

"Suçsuz olduğundan bahsediyordun," dedim imalı bir şekilde. "Ben de diyordum ki ne hikmetse babamın senden, yani öz abisinden başka bir düşmanı ya da tehdit edeni yoktu."

CamScanner ile tarandı

"Ben tam da bu noktada kaybettim zaten," dedi Efkan Kara giderek güçsüzleşen bir ses tonuyla. "Saçma sapan hırsların kurbanı oldum. Babamın başka bir kadından çocuğu olduğunu bir türlü kabullenemedim. Bu gerçeği sindiremedim. Babanı hiçbir zaman kardeş olarak göremedim. Onu tehdit ettiğimi ve para meselelerini bahane ederek ondan nefret ettiğimi saklamıyorum. Ama onu öldürmeyi asla düşünmedim. Ben Kenan'a gerçekten zarar vermeyi hiç istemedim, tek yaptığım gözünü korkutmaya çalışmak ve onu babamdan uzak tutmaktı ama birileri bunu fırsat bildi. Benim babana duyduğum kini ve düşmanlığı kullanıp babanı öldürdü, bana komplo kurdu, tüm suçu üzerime yıktı. Bunu uzunca bir zaman planlamış olmalı ki bütün deliller aleyhimeydi. Kenan'a bir zarar vermediğimi, onu öldürenin ben olmadığımı anlatamadım kimseye." Sözlerinin sonunda sesi tamamen kısıldığı için sustu, Reha'nın eline tutuşturduğu bardaktan bir yudum su daha içti ve derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı. Benimse aklım darmadumandı.

"Benim fazla zamanım kalmadı," dedi kendini biraz olsun toparlayabildiğinde. "Biliyorum, ölümüm yaklaşıyor, bilmekten öte hissediyorum."

"Baba," diyerek araya girdi Reha. "Lütfen böyle şeyler söyleme. Doktorunun ne dediğini unuttun mu? Durumun iyiye gidiyor. İyi olacaksın. İki hafta sonra Şeyma da geliyor, birlikte geçireceğimiz güzel günlerimiz var bizim..."

Şeyma'yı yolda görsem tanımazdım, sadece Reha'nın kardeşi olduğunu biliyordum. Bir de Baran'ın yaşlarında olduğunu... Belli ki uzaklarda bir yerlerdeydi ve onu buraya getirecek şey babasının hastalığıydı.

Bu sözlerin kuru birer teselli cümlesi olduğunu ben bile anlamıştım. Efkan Kara, oğluna gülümsemekle yetindi.

"Çok isterdim geçmişe savaş açmayı," dedi tekrar bana baktığında. "On altı yıl öncesine dönmeyi ve yaşanan her şeyi, yaşanmamış kılmayı... Ama olmuşla ölmüşe bir çare yok. Eski

CamScanner ile tarandı

gücüm olsaydı eğer asla bırakmazdım bu işin peşini. Gücümün son zerresine kadar bu sözlerimi ispat edecek delillere ulaşmaya çalışırdım ama bu saatten sonra ölümü beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Bu kadar yeter baba," dedi Reha araya girerek. "Gereğinden fazla uzun konuşup yordun kendini." Babası adına endişelenmiş gibiydi. "Mercan seni odana götürsün. Ben de Açelya'yı yolcu edip yanına geleyim."

Reha ayağa kalktığında dur, der gibi elini kaldırdı Efkan Kara. Söyleyecekleri bitmemiş gibiydi. Yorgun bakışları tekrar beni bulurken, "Reha bana bir söz verdi," dedi son bir gayretle. "Bu işin peşini bırakmayacak ve suçsuz olduğumu açığa çıkaracak. O gün geldiğinde göreceksin, babanı benim öldürmediğimi anlayacaksın."

Efkan Kara babamı öldürenin kendisi olmadığını iddia ediyordu fakat altı boş sözlerle konuşuyordu. Suçladığı kimse yoktu, Reha'nın karşıma çıktığı gün söylediği sözlerin hiçbirini söylemiyordu.

"Peki," diyerek ayağa kalktım. "Eğer öyle bir gün gelirse, ki hiç sanmıyorum, o zaman tekrar görüşürüz."

"Koskoca on altı yıl geçip gittikten sonra ne söylesem boş fakat..." Efkan Kara tekrar öksürdü. "Mahir Demirdağlı'ya o kadar da güvenme."

"Ne demek bu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Reha da böyle söylemişti o akşam. Hatta daha da ileriye gitmiş ve babamın ölümüne sebep olan paranın Mahir babamda olduğundan bahsetmişti. Neye dayanarak böyle söylemişti?

Bakışlarım Reha'ya çevrildi. "Siz neye dayanarak o kirli parayı Mahir babamın aldığını iddia ediyorsunuz?" Öfkelenmiş ve sesimi yükseltmiştim ama elimde değildi. "Var mı herhangi bir deliliniz? Çamur atmak kolay tabii... Nasılsa izi kalıyor değil mi?"

"Mahir baban geçmişte de bu kadar zengin miydi?" diye sordu Reha ciddiyetle. Efkan Kara ise suskundu. "Birdenbire

CamScanner ile tarandı

nereden gelmiş bu bolluk, hiç sordun mu? Hadi o zamanlar çocuktun. Ama şimdi? Aklı başında koca bir kız oldun... Hiç mi ihtimal vermedin?"

"Hiç ihtimal vermedim," dedim tereddüt etmeden. "Bir tarafta beni bir kez olsun incitmeden büyüten bir adam diğer tarafta babamı tehditleriyle hayatından bezdiren öz kardeşi... Ve öte yandan delillerle ispatlanmış bir suç..." İşaretparmağımı havaya kaldırdım. "Bir an bile şüphe duymadım ben baba, dediğim o adamdan."

"O zaman neden buradasın?" Reha'nın sorusu yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Bu kadar eminsen tüm bu söylediklerinden, hiç ihtimal vermediysen ve hiçbir zaman şüphe duymadıysan..." Duraksadı ve gözlerime sertçe baktı. "Neden geldin ki buraya?"

Beni buraya getiren, Azra'nın sözleriydi. İçime bıraktığı kuşku öyle çetrefilliydi ki iki gündür nefes almak bile imkânsız bir hale gelmişti. Bir cevap bulmak istemiştim aklımdaki sorulara. Ya da bir ize ulaşmak... Fakat her halükârda Mahir babamın hiçbir suçunun olmadığına inanmak...

"Hata etmişim." Son sözüm bu iki kelime oldu. Başka bir şey söylemeden ve söyleneni de duymadan salondan çıkıp adımlarımı kapıya çevirdim. Bu para meselesinin peşini bırakmayacaktım. Nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu ama geçmişe dönecek ve o zamanlar benden saklanan ne varsa öğrenecektim. Efkan Kara, üstü kapalı bir şekilde de olsa babamın ölümündeki başrolün Mahir babam olduğunu iddia ediyordu.

Söylediği her söz bu kapıya çıkıyordu.

Neden peki?

Hiç kimse durduk yere söylemezdi böyle bir şeyi.

Ama iddia ettiği şeyin gerçekliği mümkün değildi. Mahir Demirdağlı bırak dostunu öldürmeyi, karıncayı bile incitmezdi ki.

Bu işin içinde muhakkak başka bir iş olmalıydı. Belki de geçmişte kimsenin bilmediği başka bir sır vardı...

CamScanner ile tarandı

Bir yalana inandırıldın, demişti Reha onunla karşılaştığımız akşam vakti. Sonrasında evimizi göstermiş ve beynimi kemiren o cümleleri sarf etmişti. *On altı yıl önce Mahir Demirdağlı'nın hiçbir şeyi yoktu. Değil o evi alacak parası, o evden bir çöp alacak kadar bile parası yoktu.*

İçime ufak bir şüphe düşürse de asla inanmamıştım bu sözlere. Ve hiç ihtimal vermemiştim gerçek olabileceğine. Ta ki iki gün önce Azra karşıma çıkana ve o sözleri söyleyene dek...

Baran'ın senden sakladığı bir şey var. Bu senin öz babanla ilgili. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama geçmişte her ne olduysa Baran bu konuda kendini çok suçlamış belli ki.

Baran hangi konuda kendini suçlayabilirdi ki?

Efkan Kara'ya körü körüne inanmak ya da sarf ettiği iddiaların peşine düşüp ailem dediğim insanlarla aramdaki bağa zarar vermek istemiyordum. Biliyordum, emindim, Mahir babam kötü bir insan değildi.

Ama o zaman neden Baran beni Reha'yla gördüğünde delirmişti?

Azra neden öyle bir telefon konuşmasına şahitlik etmişti?

İyi değildim, çıldırmanın eşiğine gelmiştim. Tek başıma düşünmekle işin içinden çıkabilecek gibi de değildim. Biri bana yardım etmeli ve mantıklı gerekçeler sunarak ne yapmam gerektiğini söylemeliydi. Bu konuda Irmak'tan başkasına güvenemez ve yardımını isteyemezdim. Doğruca Irmak'ı arayacak ve okul çıkışı onunla konuşmak istediğimi söyleyecektim.

Titreyen adımlarım arabamın önünde son bulurken, "Açelya!" diye seslendiğini duydum Reha'nın. Bir hışımla evden çıkmıştım ama yine de yetişmişti. "Dur, bekle!"

Açtığım kapıyı geri kapattım ve Irmak'ı aramak üzere elimde tuttuğum telefonu montumun cebine attım. Reha bahçe kapısından çıkıp yanıma geldi.

"Son sözlerim biraz ağır oldu, farkındayım. Ama gerçekler her zaman acıtır."

CamScanner ile tarandı

"Hangi gerçekten bahsediyorsun sen..." diye çıkıştım. Öfkem Reha'ya değildi. Buraya kadar gelerek ona böyle konuşma cesaretini ben vermiştim ama canımı asıl yakan bu da değildi. Ardımda bıraktığım geçmiş bilinmezliklerle doluydu ve benim dışımda herkes, Baran bile bir şeyler biliyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum, beni mahveden buydu.

"Eğer aklında şüphe olmasaydı buraya kadar gelmezdin," dedi Reha öfkemi görmezden gelerek. "Teklifimizi reddetmeyip geldiğin, babamı dinlediğin için teşekkür ederim. Her ne kadar bunu bizim için yapmamış olsan da..."

"Evet," dedim öfke dolu bir ses tonuyla. "Bunu sizin için yapmadım. Şimdi izin verirsen defolup gideceğim."

"Öfkeni de anlıyorum." Sakin olmamı istercesine ellerini kaldırdı. "Şüphe duyduğun şeylerin gerçek olmasından korkuyorsun. Ama bugünden sonra daha dikkatli düşün tamam mı? Sakın seni bir kez daha kandırmalarına izin verme. Ne zaman istersen de ara beni. Yardımcı olmamı istediğin bir şey olduğunda ya da kafanı kurcalayan bir durum olduğunda... Eğer geçmişi araştırmak istersen bunu beraber yapabiliriz..."

"Senden istediğim hiçbir şey yok tamam mı?" Sesimdeki öfke, yerini titrek bir tınıya bırakmıştı. Bunu, yabancısı olduğum bir adamın karşısında yapmayı hiç istemesem de ağlamama ramak kalmıştı. "Lütfen evine gir, gitmek istiyorum."

"Peki, nasıl istersen." Reha önümden çekildi fakat ısrarcı tavrını sürdürmeye devam etti. "Yine de kestirip atma. Sakin olduğun bir zamanda beni ara..."

Konuşmaya devam ediyordu ama benim onu duyduğum yoktu. Bir anda tüm dikkatim, Reha'nın karşımdan çekilmesiyle görüş alanıma giren taksiye ve içinde oturan Baran'a kaymıştı.

Bu nasıl olmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Buraya geldiğimden hiç kimsenin haberi yokken Baran beni nasıl bulmuştu?

"Baran..." Kaşlarım çatılırken adı korkuyla döküldü dilimden. Reha sustu ve başını geriye doğru çevirerek benimle aynı

CamScanner ile tarandı

yöne baktı. Baran biraz ileride, yolun karşısındaydı. Onu gördüğümü fark ettiğinde taksiden çıktı ve aracın gitmesini beklemeden hızlı adımlarla buraya doğru yürümeye başladı.

"Sen mi haber verdin?" diye sordu Reha, bakışlarını Baran'dan ayırmadan. "Yoksa yine takip ederek mi buldu seni?" Sesinde bariz bir alay vardı.

Bu kez ilkinden daha şaşkındım. Ne diyeceğimi bilemediğim için susuyordum fakat Reha'nın eve girmesini diliyordum. Baran'ın olay çıkarması kaçınılmazdı. İlkinde Reha'nın üzerine atlayıp suratını dağıtmıştı. Bu defa beni burada, onların evinin önünde görüyordu. Kimbilir ne yapacaktı...

Reha eve girmedi ve Baran'dan gelecek saldırıya karşın hazırlıklı olmak ister gibi gardını aldı. Baran ona vuracak olursa Reha da karşılığını verecekti ama beklenen olmadı.

Baran öfkeliydi, ateş saçan bakışlarından belliydi öfkesi ama birkaç adım ötemde duran Reha'yı es geçip yanıma geldi.

Tam karşımda durduğunda, "Ne işin var burada?" diye sordu doğruca. Aynı soruyu benim sormam gerekirdi ve soracaktım da.

"Burada ne işimin olduğu daha sonra konuşmamız gereken bir konu," dedim, bu kez hissetmediğim suçluluk duygusuyla. "Asıl senin burada ne işin var Baran? Yine mi takip ettin sen beni?"

"Hayır," dedi Baran sertçe. Bakışları yavaşça Reha'ya çevrilirken öfkeden gözleri kısıldı. "Öyle bir şey yapmadım."

"Burada olduğumu nereden anladın öyleyse?" Beni takip etmediyse bu mümkün değildi. Efkan Kara'nın ev adresini nereden bilecekti?

Baran bakışlarını üzerime çevirirken elini deri ceketine uzattı ve cebinden telefonunu çıkardı. Ardından mesajları açtı ve ona gizli bir numaradan gelen mesajı gösterdi. O an kaşlarım çatıldı çünkü mesajda benim burada olduğum yazıyordu.

Ve bu evin tam adresi...

Bu mesajı Baran'a kim göndermiş olabilirdi?

CamScanner ile tarandı

"Kim yolladı bu mesajı sana?" diye sordum şaşkınca. Mesajın gizli bir numaradan geldiğini gördüğüm halde istemsizce sormuştum. Reha ise neler olduğunu anlamaya çalışır gibi dikkatle bakıyordu bize.

"Bilmiyorum Açelya," dedi Baran, burnundan soluyarak. "Bu mesajı kimin gönderdiğini bilmiyorum ama önemli olan bu mu şu an?"

Saçmalıktı bu. Buraya geleceğimi Irmak bile bilmiyordu. Kimseye bir şey söylememiştim. Dün geceden bu yana telefonumu elimden düşürmemiştim. Üstelik telefonumda şifre vardı ve benden başka kimse açamazdı. Birinin telefonumu ele geçirmesi ve Reha Kara'nın mesajını açıp adresine ulaşması imkânsızdı.

Dalgın bir şekilde yüzüne bakakaldığım sırada, "Sana bir soru sordum," dedi Baran öfkeyle. Bağırmıştı. "Burada ne işin var Açelya?"

Ben ise Reha'ya çevirdim bakışlarımı. "Sen mi attın o mesajı Baran'a?"

"Ne?" Reha'nın tepkisi de benimkinden farklı değildi. "Ne mesajı?"

"Baran'a gizli numaradan bir mesaj gelmiş. Benim burada olduğuma dair..." Sesim titremişti. "Mesajda evin adresi bile yazıyor."

Reha şaşkınca yüzüme bakarken, "Böyle bir şeyi neden yapayım?" diye sordu. Doğru düşünemiyordum fakat mantıken, Baran'a burada olduğumu haber vermesi için bir sebep yoktu.

"Kim yaptı lan öyleyse?" diye bağırdı Baran. "Kim attı bu mesajı bana?" Hızını alamamış gibi Reha'ya doğru yürüdüğünde olası bir kavgayı önlemek adına önüne geçtim. "Ne istiyorsunuz lan bizden? Derdiniz ne sizin?"

"Baran dur!" diye bağırdım. Ellerimle omuzlarından tuttum ve sanki gücüm yetebilecekmiş gibi onu itmeye çalıştım. "Gördüğün gibi iyiyim, kimse de bana bir zarar vermedi. Lütfen tatsızlık çıkarma!"

CamScanner ile tarandı

"Bırak Açelya," dedi Reha o sırada arkamdan. "En iyi bildiği şey surat dağıtmak zaten. Bırak vursun bana. Bu tavırlar hep suçluluk psikolojisi yüzünden."

"Ne diyorsun lan sen?" diye bağırdı Baran. Reha'ya öyle kötü bakıyordu ki beni gördüğü yoktu. "Ben sana bir daha karşımıza çıkmayacaksın, demedim mi?"

"Ben kimsenin karşısına çıkmadım yalnız," diye karşılık verdi Reha. Baran'ı kışkırtmak ister gibiydi. "Açelya buraya kendi isteğiyle geldi."

Baran yüzüme baktı. Reha'nın sözlerinin doğru olup olmadığını teyit etmek ister gibi gözlerini kıstı ve bir şeyler söylememi bekledi.

"Burada konuşmayalım," dedim sadece. Reha'ya daha fazla malzeme vermek istemiyordum. "Gidelim Baran, lütfen."

Eğer bir suçlu varsa o bendim. Kimsenin benim karşıma çıktığı, beni bir şeylere zorladığı yoktu. Buraya kendi isteğimle gelmiştim, Baran da bunu çok iyi biliyordu. Azra'nın aklımı karıştıran sözlerinden sonra böyle bir şey yapacağımı tahmin etmesi gerekiyordu.

Baran bir şeyler söyleyecek gibi olup sustu, bakışları yeniden Reha'ya uzandı ve öfkeli bir şekilde, uzun uzun baktı. Ona göre kabahatin bütünüyle bende olması, elini kolunu bağlamıştı.

"Arabanın anahtarını ver," dedi Reha'ya bakmaya devam ederken. Bir an önce buradan gitmek istediğim için sözünü ikiletmedim. Montumun cebindeki anahtarı alıp Baran'a verdim. "Arabaya geç."

"Tamam," dedim kollarından tutmaya devam ederken. "Ama sen de geç. Bir tatsızlık yaşansın istemiyorum, gerçekten..."

Baran önümden çekilip arabaya doğru yürürken bakışlarını bir an olsun Reha'dan ayırmadı. Arabanın kapısını açarken ve koltuğa otururken de... Bir kavga çıkmayacağından emin halde derin bir nefes alırken son kez Reha'ya baktım. Ardından arabaya geçtim ve sağ koltuğa oturup kapıyı kapattım. Baran saniyesinde gaza basmış ve boş yolda tozu dumana katmıştı.

CamScanner ile tarandı

Hızın etkisiyle sırtım koltuğa yapıştı, emniyet kemerimi güçlükle taktım ve Baran'ı bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu bir kez daha anlamaya çalıştım. Buraya gelerek doğru bir şey yapmadığımın farkındaydım ama bu benim meselem ve benim kararımdı.

"Baran?" Sessizliği içime korku saldı. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Baran cevap vermedi. Bakışları ve tüm dikkati yoldaydı.

"Baran?" dedim tekrar. Bu defa sesim kısık çıktı.

"Ne Baran? Baran ne?" Yere göğe sığdıramadığı bir öfkeyle bağırdı yine. "Söyleyecek ne bıraktın ki sen bana?"

"Neden bu kadar öfkelendin ki?" Tırnaklarımı emniyet kemerine geçirirken ben de bağırdım çünkü tahammülüm kalmamıştı. "Hataysa hata! Ben yaptım. Yanlışsa yanlış! Benim meselem! Bırak sonuçlarına da ben katlanayım tamam mı? Seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?"

Baran birden sağa çekti ve sert bir fren yaparak arabayı durdurdu. Saçlarım hızın etkisiyle öne doğru savrulup yüzümü gölgelerken gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Ne yapıyorsun sen ya?" dedim. Bu haline inanamıyordum. "Bu neyin öfkesi Baran? Delirdin mi?"

"Ben değil sen delirdin!" diye bağırdı Baran. Elini kaldırıp direksiyona sertçe indirdiğinde gözlerim kapandı korkuyla. "Babanın katilinin evine gidecek kadar, bunu da bizden gizleyecek kadar aklını kaybettin!" Hızını alamamış gibi bir kez daha vurdu direksiyona. "Beni ne ilgilendiriyor öyle mi? Bir de oldu olacak sen kimsin, de bana! Hadi, yap! Söyle bunu da!"

Konuşarak anlaşamayacağımız bir durumda olduğumuzu fark ederek sustum. Ellerimi yüzüme kapattım, derin bir nefes aldım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken, "Öfkelisin," dedim kısık bir sesle. "Sakin ol önce... Başka türlü konuşmamız mümkün değil."

"Sakin falan olamam ben." Baran arabayı tekrar çalıştırdı. "Ve bir süre konuşmayalım mümkünse."

CamScanner ile tarandı

Araba yine aynı hızla ilerlemeye başladığında gözlerimi kapattım ve başımı geriye yaslayıp sakinleşmeye çalıştım. Ben de öfkeliydim ve farkında olmadan ağır sözler söylemiştim. Ama nasıl olmuştu da Baran'a ikinci kez yakalanabilmiştim, aklım almıyordu. Benim orada olduğumu Reha ve babası dışında kimse bilmezken Baran'a nasıl öyle bir mesaj gelebiliyordu?

Reha yapmış olabilirdi. Aklıma başka bir isim gelmiyordu ve gelemezdi de. Fakat böyle bir şey yapması için bir sebebi olmadığını düşününce bu ihtimal, ihtimal olmaktan çıkıyordu.

O dakikadan sonra ikimiz de konuşmamıştık. Ağzımı açıp tek kelime etmemiş, nereye gittiğimizi bile sormamıştım. Bir süre sonra Baran rotasını evimize değil, Arzen Mimarlık'a çevirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Beni Mahir babamın yanına mı götürüyordu?

"Hani bu mesele aramızda bir sır olarak kalacaktı?" dedim hesap sorar gibi. "Niye babamın yanına gidiyoruz şimdi?"

Baran bana cevap vermek yerine gaza daha fazla yüklendi ve kalan beş dakikalık mesafeyi, ben ona hayretle bakarken iki dakika içinde tamamladı. Arabayı güvenlik bariyerinin önünde durdurduğunda göz ucuyla bana bakarak, "O, sen sözünden caymadan önceydi," dedi. "Bundan sonra bana değil, babama anlatırsın derdini."

Baran'a daha önce hiç bu kadar öfke duyduğumu ya da onu bir kaşık suda boğup öldürmek isteyecek kadar kızdığımı hatırlamıyordum. Güvenlik görevlisi bariyeri kaldırırken, "Bu yaptığını unutmayacağım ve seni asla affetmeyeceğim Baran," dedim öfkeyle. "Duydun mu beni?"

Ben daha bir şeyleri kendi içimde çözememiş ve doğruyu yanlıştan ayırt edememişken o beni babamla karşı karşıya getirecekti.

Ben o adamın yüzüne nasıl bakacaktım şimdi?

"Umurumda değil," dedi Baran arabadan çıkarken. Onun ardından ben de arabadan çıktığımda Baran'a ters bir bakış

CamScanner ile tarandı

attım. Sadece bununla da kalmadım ve yanından geçerken koluna sertçe çarptım.

Hızlı adımlarla içeri geçip Arzen Mimarlık'ın içinde ilerlemeye başladığımda Baran arkamdaydı. Herkes neredeydi bilmiyordum ama bina fazlasıyla sessizdi. Girişteki bankoda oturan çalışanlar haricinde ortalıkta kimse görünmüyordu. Baran bana yetişip önüme geçti ve babamın koridorun sonundaki odasına emin adımlarla ilerledi. Ben ise ölecek gibiydim. Yüzümü, ensemi ve ellerimi ateş basmıştı. Babam bu halimizin nedenini sorduğunda ona nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum.

Baran babamın odasının önünde durdu ve kapıyı çalmadan açtı. İçeride yalnız olmasını umduğum babam yalnız değildi, Kahraman Bey de buradaydı. Hatta görmeyi hiç beklemediğim Yağız da...

Ne konuştuklarını bilmesem de işle alakalı bir konu olmalıydı, bir anda üçü de susmuş ve bakışlarını paldır küldür odaya dalan Baran'a, akabinde Baran'ın hemen arkasında bekleyen bana çevirmişlerdi.

"Çocuklar..." dedi babam kaşlarını çatarak. "Bir sorun mu var?"

Göz göze geldiğimiz an Yağız gözlerini kaçırdı ve kıpkırmızı olmuş bir yüzle başını öne eğdi. Sarhoşken yaptığı saçmalığın utancını taşıyor olmalıydı. Utancından benimle konuşamamış, özür de dileyememişti. Şimdi hiç beklemediği bir anda karşısında beni ve Baran'ı görmek onu hepten germişti.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordu Baran.

Yağız hemen ayağa kalktı ve, "Biz çıkalım baba," diyerek kapıyı işaret etti.

"Ters bir durum mu var?" Babam iyiden iyiye endişelenmişti zira daha önce hiç yapmadığımız bir şekilde durduk yere odasını basmamız beklediği bir durum değildi. Kahraman Bey ve Yağız kapıya doğru yürüdüklerinde Baran kapının önünden çekilip çıkmalarına müsaade etti. Onlar çıktığında ise kapıyı kapatıp bakışlarını üzerime çevirdi.

CamScanner ile tarandı

Esas sınavım şimdi başlıyordu.

"Ne olduğunu söyleyecek misiniz?" Babam ayağa kalktı. Bir Baran'a bir bana tedirgin bakışlar atıyordu. "Birine bir şey mi oldu? Hayırdır?"

"Kimseye bir şey olmadı baba." Baran az önce Yağız'ın kalktığı koltuğa oturdu, kollarını bacaklarına yasladı ve parmaklarını gergin bir tavırla burun kenarlarına bastırdı. "Ama seninle konuşmamız gereken önemli bir mesele var."

Babam bakışlarını üzerime çevirirken, "Sen niye ayakta kaldın?" dedi. "Geç otur kızım. Yüreğime indireceksiniz, az kaldı."

Yüreğine inmesine gerçekten de az kalmıştı.

Baran'ın karşısına geçip otururken son kez gözlerine baktım yapma, der gibi. Bu meseleden babama bahsettiğinde eline ne geçecekti?

Ama Baran oralı olmadı ve yediğim haltı pat diye ortaya çıkardı.

"Açelya, Efkan Kara'yla görüşüyor baba."

Babamın bakışları kısıldı ve bir süre, ne duyduğunu anlamaya çalışır gibi Baran'a bakakaldı. O bakışların saniyeler sonra üzerime çevrileceğini bilmekse beni yerin dibine defalarca sokup çıkardı.

"Anlamadım," dedi babam gözleri daha da kısılırken. "Ne söylüyorsun oğlum sen?"

Baran'ın hâlâ öfkeyle dolu olan gözleri üzerime çevrildi. "Açelya'ya sor baba."

Bakışlarım anında yere eğildi çünkü babamın yüzüne, bilhassa da gözlerine bakacak cesareti bulamadım kendimde. Soracaktı muhtemelen, peki ben ne cevap verecektim? Amcam olacak adam suçsuz olduğunu iddia ediyor, dahası da var, babamın ölümünden seni sorumlu tutuyor ve ben de içimde çıldırtan bir şüpheyle geziyorum mu diyecektim?

Ölsem daha iyiydi.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, Baran'ı öldürmek istedim.

CamScanner ile tarandı

"Yüzüme bak Açelya," dedi babam o an. Bana bakıyordu. Ama ben onun yüzüne bakamayacaktım. "Baran doğru mu söylüyor?"

"Doğru söylüyor." Korkunun ecele bir faydası yoktu. Madem bu raddeye gelmiştik, daha fazla kaçamayacaktım. "Yaptım öyle bir şey."

"Neden?" diye sordu babam, sesinde öyle bir tını vardı ki hissettiği hayal kırıklığını fark etmemek mümkün değildi. "Neden kızım?"

Beklediğimin aksine sakindi. Ne Baran kadar öfkelenmiş ne de sesini yükseltmişti. Ama böylesi daha kötüydü. Çok kötüydü.

"Bilmiyorum," dedim ne diyeceğimi bilemediğim için. Başım hâlâ öndeydi ve sesim titriyordu.

"Söyle," dedi babam sakin tavrını sürdürerek. "Konuşmazsak çözemeyiz hiçbir şeyi. Belli ki bir derdin var senin. Anlatmazsan nereden bileceğim? Sana nasıl yardım edeceğim?"

Ne yaparsam yapayım Mahir babamın bana olan yaklaşımı ve bu sıcak tavrı hiç değişmiyordu. Bana hiçbir zaman, hiçbir şey için kızmıyor ve sesini asla yükseltmiyordu. Ve bu durum her seferinde ona karşı daha çok mahcup hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladığımda babam ayağa kalktı. Hemen ardından Baran da ayağa kalktı ve babam yanıma gelirken Baran sanki bu odaya sığamıyormuş gibi pencereye doğru adım attı. Babam dizlerimin dibine çöküp ellerimden tuttu, Baran soğuğa aldırmadan pencereyi açtı ve bir sigara yaktı.

"Ağlama Açelya," dedi babam yüzüme bakarak. Ben ise sırf yüzüne bakmamak için diğer tarafa çevirdim bakışlarımı.

"Utanıyorum," diye mırıldandım boğuk bir sesle. "Neyi neden yaptığımı da bilmiyorum. Sorma bana hiçbir şey..."

Babam ne diyeceğini bilemezmiş gibi susarken, "Aklım almıyor," dedi Baran sessizliğini bozarak. "Yaşanan bunca şeyden sonra babasının katilinin sözüne inanabiliyor baba, senin aklın alıyor mu?"

"Baran sus!" diye uyardı babam. "Ve sakin ol!"

CamScanner ile tarandı

"Niye susuyorum? Niye susacakmışım ben?" Sadece birkaç nefes çektiği sigarayı dışarı fırlatıp camı kapattı Baran. "Ben daha iki hafta önce ölümle burun buruna gelmedim mi? Göz göre göre susup bize zarar vermelerine izin mi vereceğiz? Sakin ol, deme bana! Ben sakin falan olamam bu saatten sonra!"

"Neyden bahsediyorsun sen?" diye sordum Baran'a bakarak. Böyle bir şey olmuştu da benim neden haberim yoktu?

"Yaptığım kazadan bahsediyorum." Baran tekrar karşımdaki koltuğa oturdu. "Sadece babam biliyordu ve öyle de kalacaktı. Evden kimse bilmeyecekti. Özellikle de sen..." Derin bir nefes aldı ama bir türlü sakinleşemiyordu. "Sırf sen üzülme, kafana takıp dert etme, derslerinden geri kalma diye..."

Boğazıma bir yumru otururken, "Tam olarak ne oldu?" diye sordum. Kafam karman çorman olmuştu.

"Kaza yaptım Açelya, kaza," dedi Baran gülümseyerek. "Hatırladın mı? Biri arabamın fren sistemiyle oynamış. Az kalsın ölüyordum ben... Bunu bana kim yapabilir sence?" Bir cevap vermemi beklemeden devam etti. "Sen düşünsen de bulamazsın gerçi... Yüzünü dağıttığım Reha piçi olabilir mi?"

"Baran tamam..." Babam toparlanıp ayağa kalktı. "Sesinin tonuna dikkat et artık. Ev değil burası. Sen de toparla kendini, hadi kızım. Git bir elini yüzünü yıka istersen."

"Hayır." Çantamdan çıkardığım peçeteyle akan burnumu sildim sadece. Babam tekrar koltuğuna oturdu, ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve kendime gelmemi bekledi. Daha fazla susamazdım, çocuk gibi de ağlayamazdım, bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Hiçbir zaman belli etmedin, bugün de etmedin ama bana çok kızdığını biliyorum," dedim yere bakarak. Hissettiğim utanç, başımı yerden kaldırmama izin vermiyordu. "Bunu neden yaptığımı sorguluyorsun, bir cevap bekliyorsun ama benim sana verecek mantıklı bir cevabım yok. Reha Kara karşıma çıktı ve babasının çok hasta olduğunu, benimle görüşmek istediğini

CamScanner ile tarandı

söyledi. Neden evlerine kadar gittiğimi de bilmiyorum. Geçmişle yüzleşmek istedim belki de..."

"Ne konuştun peki o adamla?" diye sordu babam.

"Suçsuz olduğunu söyledi," dedim sessizce. "Babamı öldürmediğini..."

"Ne düşünüyorsun peki?" Babamın suçlayıcı bir tavrı yoktu fakat her kelimesinde beni yerden yere vuruyormuş gibi hissediyordum.

"Hiçbir şey," diyerek burnumu çektim. "Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum bile."

"Kafan karışmış senin, belli. Sana kızmadım. Ne düşüneceğini bilmemen çok normal. Ama tüm bunlar olup biterken bana hiçbir şey söylememiş olmana darıldım." Bakışlarım istemsizce yüzüne uzandı ve gözlerim gözlerine tırmandı. Babam bana kırılmıştı ve bu canımı çok yakmıştı. "Ben seni ne zaman dinlemedim? Ne zaman anlamadım?"

"Özür dilerim." Yeniden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Bu, o hassas bir konu ki... Babamı öldüren adamla konuşmamı istemezsin, kızarsın diye düşündüm. Mantıklı düşünemedim. Özür dilerim."

"Tamam, olup bitmiş bir şey için kendini üzme daha fazla." Babam tekrar ayağa kalktı ve yanıma geldi. Bu defa bakışlarımı ondan kaçırmadım. "Akşam eve geldiğimde bu konuyu detaylıca konuşacağız," dedi saçlarımı sıvazlarken. "Kafandaki soru işaretlerini gidermek için ne yapmak gerekiyorsa da yaparız. Senden tek istediğim, bir daha benden habersiz onlarla görüşmemen. Tekin insanlar değiller kızım. Bu kaza mevzusu hâlâ araştırılıyor ama altından onlardan başkasının çıkmayacağına eminim."

Ne anlama geliyordu bu sözler?

Onun haberi ve izni dahilinde Efkan Kara'yla görüşmeme bir şey demeyecek miydi yani?

"Şimdi eve gidin, sakinleşin ve beni bekleyin. Benim biraz daha işim var."

CamScanner ile tarandı

Babam tüm bu olanları Baran'ın aksine sakin karşılamış olsa da dağılmıştı. Ben onun her halini bilirdim. Öyle şaşkındı ki ne diyeceğini, bana nasıl yaklaşacağını şaşırmıştı. Asıl konuşmayı akşama ertelemek istemesinin sebebi de buydu.

Şaşkın, öfkeli ve dağılmış bir haldeydik. Toparlanmamız gerekiyordu.

"Bir mesele daha var," dedi Baran o sırada. "Bana bugün gizli bir numaradan mesaj geldi."

Babam ne mesajı olduğunu sorarken lavaboya gideceğimi söyleyerek odadan ayrıldım. Bu konunun içinde daha fazla bulunmak istemedim çünkü kusacak gibi hissediyordum. Midem bir anda altüst olmuştu. Lavaboya gidip elimi ve yüzümü yıkadım. Temiz hava almadan kendime gelemeyeceğimi düşünüp dışarı çıktığımdaysa kapının önünde sigara içen Yağız'la karşılaştım.

Beni gördüğünde bakışları değişti, nasıl görünüyordum bilmiyordum, aynaya bile bakmamıştım ama iyi görünmediğim kesindi. Utana sıkıla yanıma geldiğinde, "İyi misin sen?" diye sordu endişeli bir şekilde. "Bembeyaz olmuşsun Açelya."

"İyiyim," diye mırıldandım ama değildim, güçsüzün tekiydim. Ne zaman böyle bir durum olsa allak bullak oluyor ve kolay kolay toparlayamıyordum kendimi.

"Oturalım istersen," dedi Yağız, binanın etrafındaki bankları işaret ederek. "Su ister misin?"

"İstemiyorum," diyerek başımı salladım. "Sağ ol."

"Hangisini istemiyorsun?" diye sordu Yağız? "Oturmak mı? Su mu?"

Hiçbirini istemiyordum, konuşmak dahi istemiyordum ama bunu dile getiremeyecek kadar yorgundum.

"İkile Yağız." Baran gelmişti. Tam ortamızda durup, "Ailevi bir mesele," dedi Yağız'a ters ters bakarak. "Uzaklaş. Bir daha da hiç yaklaşma mümkünse."

Baran'a ters bir bakış atarken, "İyi olup olmadığını sordum sadece," diye karşılık verdi Yağız. "Bana emir verir gibi konuşma Baran."

CamScanner ile tarandı

"Bana bak..." Baran yumruklarını sıkarak Yağız'ın üstüne yürüdüğünde bir kez daha önüne geçtim. "Zaten canım burnumda, öfkemi senden çıkarmayayım, bas git buradan..."

"Çıkar hadi," dedi Yağız kollarını genişçe açarak. "Ne yapabilirsin merak ettim. Gel hadi!"

"Baran, sakın!" dedim kollarından tutarak. "Sakın işyerinde bunu yapma." Baran yüzüme baktığında yalvaran bakışlarımla karşılaştı. Bir kargaşaya daha mecalim kalmamıştı. Bakışlarımı Baran'ın yüzünden ayırmadan, "Yağız, sen de git artık," dedim. "Baran haklı. Ailevi bir mesele."

Neyse ki korktuğum olmadı ve Baran, Yağız'a saldırmadı, Yağız da onu daha fazla kışkırtmadan yanımızdan uzaklaşıp içeri girdi. Baran bir sigara daha yakarken yanında durmadım, arabaya geçip oturdum. Baran da aceleyle içtiği sigaranın ardından direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı. Gergin ve sessiz bir yolculuğa başladığımızda istikametimizin ev olacağını düşündüm ama değildi. Baran beni kendi evine götürmüştü. İtiraz etmemiştim çünkü bu halde eve gidersem annem de bir terslik olduğunu anlayacaktı.

Eve girdiğimizde de sessizlik devam ediyordu. Ne zaman patlardık bilmiyordum ama ikimizden de çıt çıkmıyordu.

Baran'ın yaptığı kazayı düşünüyordum, bana neden sıradan bir kaza yaptığı konusunda yalan söylediğini... Birinin, canına kastettiğinden ve ölümle burun buruna geldiğinden neden haberim yoktu? Böyle bir şeyi nasıl saklayabilmişti aklım almıyordu.

Gerçekten de Reha Kara mı yapmıştı bunu?

Daha bugün, Baran'ın yaptıklarını görmezden geldiğini söyleyen adam mı?

Belki de beni kandırıyordu ve ben artık neye inanacağımı şaşırmıştım.

Baran hangi ara ayağa kalkmış anlayamadım. Yanıma gelip bana bir bardak dolusu su uzattığında başımı kaldırıp yüzüne baktım. Öfkem de kırgınlığım da geçmemişti hâlâ. Beni

CamScanner ile tarandı

dinlemediği, doğruca babamın yanına götürdüğü ve babamın karşısında utandırdığı için onu asla affetmeyecektim.

Uzattığı suyu hiç düşünmeden elimin tersiyle yere çaldım.

Önce dağıt sonra toparla. Baran'ın taktiği bu muydu?

"Git başımdan," dedim büyük bir öfkeyle.

Baran hayretle yüzüme bakarken, "Ne yaptım ben sana Açelya?" diye sordu. Bir de soruyor muydu? "Öfkeli olması gereken sen misin gerçekten?"

"Kimmiş peki?" diye bağırarak ayağa kalktım. "Ya sen beni yerin dibine soktun babamın karşısında! Yüzüne bakamadım ben o adamın! Benim herkesten gizlemek istediğim bir meseleyi nasıl bu şekilde ortaya dökersin anlamıyorum ben Baran!"

Anlamam da gerekmezdi zaten. Baran beni hiçbir zaman düşünmemişti. Ne hissedebileceğim ne hale geleceğim hiçbir zaman umurunda olmamıştı. Eğer olsaydı en başında canımı yakmazdı, Azra'nın elinden tutup onu evimize sokmaz ve bana dış kapının mandalıymışım gibi hissettirmezdi.

"Bin kere gir çık yerin dibine, umurumda değil!" dedi Baran hiddetle. Bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama bu sözler, patlamaya hazır bir bomba gibi bekleyen öfkemin pimini çekmişti.

"Umurunda değilim zaten!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Bunu, bugün ikinci kez söylemişti ama bugüne dek onlarca kez hissettirmişti. "Ben senin hiçbir zaman umurunda olmadım ki!"

"Öyle mi?" diye bağırdı Baran. Sesi evin duvarlarını aşıp başkalarını rahatsız edebilirdi ama bu da umurunda değildi. "O yüzden mi deliriyorum ben senin için?" Yüzüne bakmadığımı fark edince çenemden tutarak yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. "Ödüm kopuyor sana bir şey olacak diye... Korkudan ne hale geldiğimi görmeyecek kadar kör müsün?"

Sözlerinin sonuna doğru sesi kısıldı, güçsüzleşti. Parmaklarıyla çenemi tutmaya devam ederken gözlerimin içine bakarak bir cevap bekledi.

CamScanner ile tarandı

Bir şey olmaz, diyemedim, bir dakika sonraya garantisi yoktu kimsenin.

"Olacakla öleceğin önüne geçemez hiç kimse," dedim sesim titreyerek. "Sen yaptığın kazayı engelleyebildin mi?" Hâlâ aklım almıyordu. Basit bir kaza dediği olayın altından cinayete teşebbüs çıkıyordu ve ben bu gerçeği tesadüf eseri öğreniyordum. "Ölebilirdin de öyle değil mi?"

"Ölebilirdim," diye karşılık verdi. "Ve seni bir daha hiç göremeyebilirdim." Diğer elini de yüzüme kaldırıp iki eliyle yüzümü kavrarken, "Seni kaybetmekten korkuyorum," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Neden anlamıyorsun Açelya? Neden tehlikeye atıp duruyorsun kendini?"

Sözlerinin ardından gözlerini kapattı Baran, uzun bir nefes aldı ve eğilip alnını alnıma yasladı. Ben ise ansızın fakat usulca dudaklarına bastırdım dudaklarımı. Ellerim ceketini kavrarken benim de gözlerim kapandı ve eğer o kazada ölseydi onu bir daha göremeyecek olmanın verdiği ıstıraplı düşünceyle içim sızladı. Öfkem kapalı bir kapının ardına saklandı, kaybetme korkum ise kalbimin ortasına saplanmış bir bıçak gibi canımı yaktı. İçimdeki acıyı susturmak ve her şeyi unutmak ister gibi öpmüştüm onu. Hiç hesap etmediğim ve kendimden beklemediğim bir anda, farkında olmaksızın... Her bir kıvrımını ezberlemek istedim dudaklarının, hafızama kazımak istedim her zerresini bu anın.

Telaşlı ve hoyrat bir biçimde dudaklarımı aralayan dudaklarının ardından bir eli saçlarımın arasına sızmış, diğeri belimi kavramıştı. Bir bütün olmuş gibi birbirine sokulan bedenlerimizin arasında öfkeden bir ateş yansa da ne ben ondan kopabiliyordum ne de Baran beni bırakabiliyordu. İlk defa öpüyordum onu, nasıl öpülür hiç bilmezken ve ellerim delicesine titriyorken... Ama sanki dudaklarım dudaklarını yıllardır tanıyor ve ezbere biliyordu, ilk defa yürüdüğü bir yolu hiç şaşırmıyordu.

Korkusunu hissedebiliyordum. Neden bu kadar öfkelendiğini de anlıyor ve hak veriyordum. Ona ne kadar kızarsam

CamScanner ile tarandı

kızayım, günün sonunda hep geçiyordu. Çünkü biliyordum, Baran'ın bana karşı beslediği hiçbir duygu kötü olamazdı.

Ama anlamıyordum... Ondan bana bir kötülük gelmeyeceğine adım kadar eminken ona neden tam anlamıyla güvenemiyordum?

Artık ona benden ne gizlediğini sormayacaktım. Çünkü sorsam da cevabını alamayacaktım.

Bana düşen sabretmek ve gerçeğin avuçlarıma düşeceği günü beklemekti.

Dudaklarımız yavaşça ayrıldı fakat ne ben ondan uzaklaşabildim ne de o benden uzaklaştı. Parmaklarıyla çenemi okşarken gözlerimin içine baktı ve, "Seni hiçbir zaman bırakmayacağım," dedi yemin eder gibi. "Günün birinde artık beni istemesen bile ben hep bir adım uzağında olacağım."

Günün birinde, artık beni istemesen bile...

Bu sözlerin ne anlama geldiğini, o gün anlayamayacaktım.

CamScanner ile tarandı

7

Geçmişin Zehri Öldürdü Geleceği

♪ Sena Şener – Porselen Kalbim ♪

Soğuk bir cumartesi sabahıydı. Dışarıda yoğun bir kasvet, gökyüzünde kapkara bulutlar vardı.

Evden erken bir saatte çıkmış ve evdekilere Irmak'la dışarıda kahvaltı edeceğimi söylemiştim. Yalan söylemiş sayılmazdım ama işin doğrusu bu değildi. Gerginlikten masadaki kahvaltılıkların hiçbirine dokunmamıştım. Gözüm sürekli merdivendeydi.

"Ne zaman gelecek bu kadın?" diye sordum bir kez daha. "Bize yalnızca sabah onda boş olduğunu söyledi ama kendisi hâlâ ortada yok."

Saat neredeyse on bir olmuştu ve sabrım giderek tükeniyordu.

"Gelir şimdi," dedi Irmak telefon ekranından saati kontrol ederken. "Trafiğe takılmış olabilir, bekleyelim biraz daha."

Bakışlarım yoğun ışıklandırmalı tavana dikilirken gergin bir nefes aldım. Parmaklarım masanın üstündeydi ve tırnaklarımı art arda vuruyordum ritim tutar gibi.

"Çok gerginsin." Irmak'ın elini omzumda hissedince durdum. "Biliyorum kolay değil ama biraz rahat olmayı denesen?"

Bakışlarımı Irmak'a çevirirken, "Sence işe yarayacak mı?" diye sordum bilmem kaçıncı kez. "Yani ya bir halta yaramazsa ve bu durumdan bizimkilerin haberi olursa?"

CamScanner ile tarandı

"İşe yarayıp yaramayacağını denemeden bilemezsin," dedi Irmak sakince. "Ayrıca ben bu kadına güvenmesem seni onunla görüştürmek istemezdim Açelya. İçin rahat olsun, ağzı gerçekten sıkıdır. Ve işinde de oldukça başarılıdır."

Irmak'a güveniyordum, sadece işlerin yolunda gitmeme ihtimalinden korkuyordum.

"Umarım öyledir," dedim başımı sallayarak.

O günden sonra benim için hiçbir şey için eskisi gibi olmamıştı. Okuldan çıkıp Efkan Kara'nın evine gittiğim, sonrasında yine Baran'a yakalandığım ve daha da fenası, olup bitenden babamın da artık haberdar olduğu günden bu yana hayatın tadı tuzu kalmamıştı.

Mahir babam bana hiç kızmamıştı. Onun sözüne itimat etmeyip babamın katilinin evine kadar gitmiş olmama rağmen Baran'ın aksine, en ufak bir öfke bile duymamıştı. Hatta tam tersi bu konuda bana yardım edeceğini ve kafamdaki soru işaretlerinin gitmesi için elinden geleni yapacağını söylemişti.

Ve yapmıştı da...

Olayın üstüne devrilen bir ay boyunca geçmişe yolculuk etmiştik onunla. Bana, babamın ölümüne Efkan Kara'nın sebep olduğuna dair bazı somut ispatlar göstermişti. Efkan Kara'nın babama ettiği hakaretler, polis kayıtlarına geçen tehditler, babamın ölümünden sonra ortaya çıkan ve onu suçlu ilan etmeye yetecek bazı deliller...

Geçmişte yaşanan her şey, babamın katilinin Efkan Kara olduğunu gösteriyordu.

Mahir babamın emniyetten arkadaşı Rıdvan Bey'le olan mazisi de babamın ölümüne kadar uzanıyordu. Babamın ölümünden sonra suçlunun peşine düşen, Komiser Rıdvan Bey'in ta kendisiydi ve o da babamın katilinin Efkan Kara olduğunu söylüyordu.

Fakat tüm bunlara rağmen içimdeki şüphe beni asla terk etmiyordu.

CamScanner ile tarandı

Efkan Kara'nın hüzünle bakan gözleri gözlerimden, Reha'nın babam suçsuz, diyen sesi kulaklarımdan silinmiyordu.

Bir gün kendimi daha fazla tutamamış ve dersin ortasında hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım çünkü ailem dediğim insanlara karşı duyduğum şüphe beni günden güne bitiriyordu. Tam o noktada Irmak'a anlatmak zorunda kalmıştım içimi delik deşen eden her şüpheyi. Irmak başta Efkan Kara'ya da oğluna da inanmamam gerektiğini söylemişti. Fakat ben ona Azra'nın Baran hakkında söylediklerinden bahsettiğimde onun da içine bir kurt düşmüştü.

Baran'ın senden sakladığı bir şey var. Bu senin öz babanla ilgili. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama geçmişte her ne olduysa Baran bu konuda kendini çok suçlamış belli ki.

Darmadağın oluşumun ve günden güne daha da mahvoluşumun en büyük sebebi tam da bu sözlerdi.

"Hah, bak işte geldi."

Irmak'ın sesini duyduğumda düşüncelerim dağıldı. Bulunduğumuz mekânın üst katına uzanan merdiveni çıkan bir kadın vardı. Ellilerinde, uzun boylu ve dingin bir görünüme sahip bir kadındı. Irmak kadına el salladığında bizim masaya yanaştı ve oturmadan önce karşımızdaki boş sandalyelerden birine çantası ile şemsiyesini bıraktı. Son günlerde hava sürekli boz bulanıktı.

"Beklettiğim için üzgünüm," dedi o sırada. "Yolda zincirleme bir kaza vardı. Trafik tıkandığı için epey yavaşlamak zorunda kaldım."

"Sorun değil," dedi Irmak ikimizin yerine. Kadın, parkasını omuzlarından sıyırdı ve çıkarıp sandalyenin üstüne asarken gözlerini üzerime dikti.

"Irmak'ın bahsettiği kişi siz olmalısınız," dedi resmi bir üslupla. Ardından sandalyeye oturdu ve elini bana uzattı. "Ben Tomris Yüce."

Kadının elini sıkarken, "Açelya," dedim kısaca. "Memnun oldum."

CamScanner ile tarandı

"Evet Açelya," dedi kadın hafif bir tebessüm ederek. "Seni dinliyorum."

Bakışlarım istemsizce Irmak'a uğradığında Irmak araya girdi ve, "Açelya gizlilik konusundan endişe ediyor Tomris Hanım," dedi doğruca. "Ben sizi tanıdığım için şüphe duymasını gerektirecek bir durum olmadığını söyledim fakat biraz hassas bir konu olduğundan tereddütleri var."

"Endişe edilecek bir durum yok," dedi Tomris Hanım bana bakarak. Ellerini masanın üzerinde birleştirmişti. "Benim aldığım her iş, çözdüğüm her vaka, benimle mezara gider. Ve siz istemediğiniz sürece bu konudan kimsenin haberi olmaz. Yalnızca sizinle benim aramda yani... Ama siz tereddüt etmeye devam edecekseniz ben bu masadan derhal kalkabilirim çünkü benim için zaman, ziyan edilemeyecek kadar kıymetli."

Irmak bu kadından bahsederken oldukça *egoist* olduğunu da söylemişti. *Egoist* insanlardan pek hazzetmezdim fakat benim bu kadından yardım istemekten başka bir çarem yoktu.

"Zamanınız ziyan olmayacak," dedim kendimden emin bir şekilde. "Ben sadece konuşmaya başlamadan önce bazı şeyleri teyit etmek istedim, o kadar."

"O zaman sizi dinliyorum," dedi Tomris Yüce.

Söze nereden, nasıl başlayacağımı defalarca kez düşünsem de bocalayıp kalmış ve bir süre saçma sapan cümleler kurmuştum. Yine de beni dikkatle ve ciddiyetle dinlemiş, arada bazı sorular sorarak bir süre sonra rahatlamamı sağlamıştı. Bir noktadan sonra ise tamamen açılmıştım çünkü karşımdaki kadın artık hikâyemi biliyordu.

"Kısaca, babamın katilinin Efkan Kara olup olmadığından şüphe ediyorum," dedim son sözlerimi sarf ederken. "Ama bunu kanıtlayabilecek bir delilim yok. Efkan Kara masum olduğunu iddia ediyor ama onun da kendini aklayacak herhangi bir delili yok."

"Delili olsaydı seneler boyunca içeride yatmazdı zaten," dedi Tomris Hanım. "Ama tabii bu masum olabileceği ihtimalini

CamScanner ile tarandı

ortadan kaldırmıyor. Hiçbir şeyin kesinliği yoktur. Her zaman yanılma payı vardır. Dediği gibi olabilir, işlemediği bir suç üzerine yıkılmış ve aksi gibi bütün deliller de onu suçlu gösteriyor olabilir. Tam tersi, gerçekten de suçlu olabilir. Yani yalan söylüyor olabilir ama bunu ancak gerçeği elde ettiğimiz zaman öğrenebiliriz." Kısa bir an sustu ve arkasına yaslandı. "Belli ki şu an büyük bir belirsizlik sözkonusu. Her iki taraf için de...."

"Bana yardım edebilecek misiniz?" diye sordum merakla. Anlattığım onca şeyden sonra geçmişim hakkında ne düşündüğünü merak etmiştim ama pek yorum yapmamış, sadece önündeki küçük deftere notlar almıştı.

"Size yardım etmeyeceğim," dediğinde kaşlarım çatıldı. "İşimi yapacağım. Merak etmeyin. Gerçek neyse elbet ortaya çıkaracağım çünkü başladığım her işi er ya da geç noktalarım."

Karşımda şimdiye kadar yüzlerce çözümsüz meseleyi açığa kavuşturmuş, işinin ehli, emekli bir komiser vardı. Asıl mesleği müzik öğretmenliğiyken bir noktadan sonra mesleğini bırakmış ve kıdemli bir asker olan babasının izinden gitmek ister gibi polis olmuştu. Mesleğini çok sevdiğinden olsa gerek, emekli olmasına rağmen boş durmuyor ve tıpkı bir dedektif gibi özel olarak çalışıyordu ve yaptığı işin hakkını, yanıtsız soruları bir bir açığa çıkararak fazlasıyla veriyordu. Hikâyesini Irmak'tan öğrenmiştim. Kendisiyle iletişime geçmek de kolay olmamıştı. Irmak'ın babası aracılığıyla bir randevu ayarlamak bile epey zamanımı almıştı.

Boğazımın kuruduğunu hissederek suyumdan bir yudum aldım. "Ne kadar sürer peki?"

Bazı şeylerin bir an önce açığa kavuşmasına her şeyden çok ihtiyacım vardı. Ben tek başıma hiçbir haltı beceremiyor, yetmezmiş gibi bir de elime ve yüzüme bulaştırıyordum. Bu saatten sonra bu meseleyi kurcalamayacak ve Tomris Yüce geçmişimin karanlığını aydınlatana kadar bekleyecektim ama sabretmek çok zordu.

"Bilemiyorum," dedi Tomris Hanım. Defterini kapattı ve kalemini defterin sırt kısmındaki özel alana yerleştirdi. "Yeni bir işe

CamScanner ile tarandı

başlarken ne zaman biteceğini öngöremem." Defterini çantasına attı ve gözlerimin içine baktı. "Ama er ya da geç, başladığım her işi bitiririm." Başını salladı. "Önce derin bir araştırma yapmam gerekiyor. Bu süreçte sizi sık sık rahatsız edip bazı sorular soracağım ama her şey, bu soruşturmanın selameti için." Ayağa kalktı ve parkasını tekrar üzerine geçirdi. Sanırım acelesi vardı. "Sizden tek ricam sabırlı olmanız. Tanıştığıma memnun oldum Açelya. Şimdilik hoşça kalın."

Sözlerinin ardından masaya kartını bırakmış, iletişim için ona mesaj atmamı söylemiş ve şemsiyesini alıp hızla gözden kaybolmuştu.

"Çok yoğun olduğunu söylemiştim," dedi Irmak kadının ardından.

"Evet," dedim mırıldanarak. "Aceleyle kalktığına göre yetişmesi gereken başka bir iş var sanırım."

"Kafasını meşgul etmeyi seviyor, diyelim." Irmak sıkça saati kontrol ediyordu. Sanırım onun da yetişmesi gereken başka bir iş vardı ya da benim aksime eve gidince ders çalışacaktı. "Tomris Hanım gece gündüz demeden çalışıyor."

"Ben olsam kafayı yerdim herhalde," dedim gözlerimi devirerek. "Benim kendi meselem bile beni mahvetmeye yetti."

Oradan ayrıldığımızda saat on ikiyi geçiyordu. Eve vardığımda ise saat bire yaklaşıyordu. Normalde Baran her gün beni arar, her sabah mesaj atardı fakat bugün aramamış ya da herhangi bir mesaj atmamıştı. Ne zaman gizli saklı bir işe kalkışsam Baran'a yakalandığım için bu durum beni tedirgin etmişti.

Aramız kötü değildi ama iyi de sayılmazdı. Baran kendi evinde kalmaya devam ediyordu ve yine eve pek uğramıyordu. Efkan Kara'nın evine gidip ona yakalandığım gün beni babamın ofisine götürdüğü için onu suçladığımı, ona kızgın olduğumu düşünüyor ve benden uzak duruyordu. Onu suçlamıyordum, ona kızgın da değildim. Bilakis beni koruma içgüdüsüne hak

CamScanner ile tarandı

veriyordum ama benden uzak durması işime geldiği için düşündüğü gibi davranıyordum.

Çünkü onun yanındayken aklım karışıyordu, sağlıklı düşünemiyordum ve bu bana zarar veriyordu. Son yaşananların ardından fazlasıyla dağılmıştım, doğru düzgün ders çalışamıyordum, sayılı günler kalan sınavlarıma hazır hissetmiyordum ve hal böyleyken; Baran'a yakın olup kendimi daha da hırpalayamazdım.

Toparlanmam ve aklımı karıştıran şüphelerden uzaklaşmam gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Her şey büyük bir belirsizlik içindeydi. O gün Baran'a kimin mesaj attığı da...

"Açelya? Ne zaman geldin?" Annem, odamın aralık kapısından başını uzattı. Eve girdiğimi görmediği için erkenden dönmüş olmama şaşırmıştı. "Akşama ancak gelirsin sanıyordum."

"Haftaya sınavlar var biliyorsun, ders çalışmam gerekiyor," diyerek yalan söyledim. Ders çalışabildiğim falan yoktu, sadece öyle görünüyordum.

"Evet farkındayım." Annem odama girip kapıyı kapattı. Sanırım benimle konuşacağı bir şey vardı. "Ama genelde dışarıda çalışıyorsun ya Irmak'la falan, eve geç gelirsin sanmıştım. Aman her neyse, sen ne yapacağını bilirsin."

"Havalar çok soğudu." Ardına sığındığım bahaneler hiç bitmiyordu. "Evde çalışmak en iyisi olur diye düşündüm." Üzerimi değiştirmek için dolabın başına geçtim. "Bir şey mi diyeceksin sen bana?"

Annem olan bitenden haberdar olmadığı için Baran'la aramızda esen soğuk rüzgârların sebebinin hâlâ eski meseleler olduğunu sanıyordu. Babam ona hiçbir şey söylememişti ve tahminimce, benden gizlenen bir şey varsa da annem bu meselenin dışında kalıyordu. Onu tanıyordum. O bana yalan söyleyemez, gözlerimin içine baka baka benden bir şey gizleyemezdi.

Bakışlarım dolabın içine çevrilmişti ki, "İki gün sonra Baran'ın doğum günü," dediğinde duraksadım. Kaşlarım

CamScanner ile tarandı

çatılmıştı. Hayır, unutmuş olamazdım. Onun doğum gününü bu zamana kadar bir kez bile unutmamıştım ama bu sene nedensizce aklımdan çıkmıştı.

Belki de kafam çok doluydu...

"Biliyorum," dedim bozuntuya vermemeye çalışarak. "Yirmi bir aralık, pazartesi gününe denk geliyor."

"Evet." Annem kafasını salladı ve çalışma sandalyeme oturdu. "Baran'a sürpriz bir doğum günü kutlaması yapmak istiyorum."

Elimde bej bir eşofman ve kısa bir hırkayla dolabın başından ayrılırken, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordum. "Biliyorsun, Baran..."

"Biliyorum Açelya," diyerek sözümü kesti annem. "Baran doğum günlerinin kutlanmasından hiç hoşlanmıyor."

"Baran doğum günlerinin kutlanmasından hoşlanmıyor değil," dedim düzeltmek istercesine. "Bu evde kutlanmasından hiç hoşlanmıyor."

Aklıma Sapanca'ya gittiğimiz akşam söylediği sözler geldiğinde içim acıdı. Baran bu konuda haksız sayılmazdı.

"Biliyorum. Yine de kutlayacağım," dedi annem. Kafasına koymuştu bir kere. "İster kızsın ister söylensin... Yıllardır kutlayamadığım doğum gününü bu sene kutlayacağım."

"Madem aklına koydun, peki." Diyecek bir söz kalmamıştı.

"Senin de haberin olsun diye söyledim." Annem ayağa kalktı. "Pazartesi akşamı yine hep beraber olacağız."

"Biz bize mi olacağız peki?" diye sordum odadan çıkmadan önce. "Yoksa büyük bir kutlama mı var aklında?"

Eğer öyleyse Baran bundan gerçekten de hoşlanmayabilirdi.

"Biz bize olacağız," diye karşılık verdi annem. Kapıdan çıkmadan önce gülümsemişti. "Ailecek..."

Hafta sonu çabucak geçmişti ve Baran bu iki günde de eve hiç gelmemişti.

CamScanner ile tarandı

Burası onun eviydi. Ne zaman isterse gelebilir hatta hiç gitmeyebilirdi ama sanırım benden bir adım bekliyor; onu affettiğimi, ona kızgın olmadığımı söylememi istiyordu.

Bense hiçbir şey yapmıyordum. Büyük bir belirsizliğin içine hapsolmuşken hiçbir şey yapmak gelmiyordu içimden.

İçsel bir çöküşteydim ve bunu etrafımdaki herkesten gizlemeye çalışıyordum. En başta da annemden. Çünkü o kadın tüm bu meselelerin dışındaydı ve üzülmeyi asla hak etmiyordu.

Yirmi bir aralık...

Bugün Baran'ın doğum günüydü ve yirmi altısına giriyordu.

Her sene doğum gününde ona kısa bir mesaj atardım. Mesajların hepsine ise aynı şeyleri yazardım. *İyi ki doğdun, iyi ki varsın, doğum günün kutlu olsun.* Daha ötesi olmazdı. Onu unutmadığımı ve her zaman aklımda olduğunu, en fazla bu şekilde hatırlatırdım. Ve o, çoğu kez mesajıma dönmezdi bile.

Annem biz bize olacağız, dediğinde kutlamanın pasta kesmekten ibaret olacağını sanmıştım ama o bütün salonu süslemekle kalmamış, bir güzel de hazırlanmıştı. Uzun zamandır hayalini kurduğu bu doğum günü için epey heyecanlıydı fakat Baran'ın vereceği tepki beni korkutmuyor değildi. O, bu kutlamadan hiç ama hiç hoşlanmayacaktı.

Üstüme taş rengi bir bluz, altıma siyah, mini ve deri bir etek giymiş, dizlerime kadar uzanan siyah çizmelerle hoş bir kombin yapmıştım. Saçlarımı şekillendirmek için masama oturduğum sırada kapım tıklandı. Kapıya bakarak, "Gel," dediğimde Mehmet odama girdi, daha doğrusu bodoslama daldı ve kendini yatağıma attı.

"Açelya!" dedi böğürür gibi. Kollarını da iki yana açmıştı. "Ben ölüyorum galiba."

"Ölüyorum derken?" dedim alayla. "Üç günlük ömrün mü kaldı yoksa?"

"Dalga geçme kızım ya..." diye çıkıştı Mehmet. "Görmüyor musun halimi?"

CamScanner ile tarandı

"Neyin varmış ki?" Dönüp Mehmet'e baktım. "Eda'yla kavga falan mı ettiniz yoksa?"

Araları beklediğimden de iyiydi aslında, Mehmet'in ciddi bir ilişki yaşayacağına pek ihtimal vermesem de gidişat bunu gösteriyordu. Henüz yorum yapmak için erkendi fakat onu ilk defa bu kadar mutlu görüyordum. Eda'yla zaman geçirmek yerine kendi deyimiyle "eşek gibi çalışmaktan" şikâyetçiydi.

"Eda'yla kavga edecek halim bile yok," dedi sızlanarak. "Mahvoluyorum, günden güne eriyorum..."

"Sorun ne Mehmet?" diye sorduğumda hızlıca doğrulup kızgın gözlerle bana baktı.

"Sorun ne mi? Bugün ben işe başlayalı tam bir ay oldu! Daha ne olsun? Ciddi ciddi çalışıyorum ben farkında mısın? Pardon, çalışmıyorum, sürünüyorum! Eve geldiğimde yorgunluktan ölmüş oluyorum, gece dışarı çıkmak nasıl bir duyguydu resmen unuttum. El insaf ya, yapılır mı bu bana?"

"Günün birinde bunun olacağını bilmen gerekiyordu," dedim aynaya dönerken. Saçlarıma maşayla şekil verdiğim sırada Mehmet bana ters ters bakıyordu. "Babam seni birçok kez uyardı ama sen hiç umursamadın."

Mehmet'in, babamı ikna etmemiz konusundaki tehditleri bir işe yaramamıştı keza Baran da Mehmet'i tehdit etmişti. Annemle babamın Nilgün teyze için İzmir'e gittikleri yani benim Baran'ın evinde kaldığım o gün, Mehmet Eda'yı bizim eve getirmişti, suçu kamera görüntüleriyle sabitti ve babam bunu öğrenirse çok kızardı. Ben ise rahat bir nefes almıştım almasına fakat yine de Mehmet'e güvendiğim söylenemezdi.

"Bırak şimdi ben demiştim demeyi, bana yardım et," dedi Mehmet. "Babam eninde sonunda cayar, halime acır da bu işkenceden vazgeçer diye bekliyorum ama resmen boşa bekliyorum... Az önce aşağıda bana ne dedi biliyor musun? Maaşımı alınca kredi kartımın borcunu kendim ödeyecekmişim. Yahu

CamScanner ile tarandı

benim kredi kartı borcumun asgarisi bile maaşımın beş katı. Baba değil düşman bu adam bana! Öldürmek istiyor beni!"

"Ah be Mehmet ya..." dedim hayıflanır gibi. Gülmemek için zor tutuyordum kendimi. "Recep İvedik gibi sürekli benim *DNA*'mda okumak yok, diye böğürene kadar bir üniversiteye kapak atmış olsaydın bugün bu halde olmayacaktın..."

"Belki bu sene kazanacaktım, nereden biliyorsunuz?" Mehmet gerçekten de acınacak durumdaydı. "Daha yirmi yaşındayım ben ya... Babam istikbalimle oynuyor resmen, geleceğimi mahvediyor."

"Senin de birden geleceğini düşünesin tuttu, öyle mi?" diye sordum gülmemek için kendimi tutarken.

"Vur vur, acıma," diye mırıldandı Mehmet. "Düşene bir tekme de sen vur."

"Tamam da benden ne istiyorsun anlamadım ki..."

"Babamla konuşmanı..." Mehmet ayağa kalktı ve yanıma geldi. "De ki Mehmet çok pişmanmış, eğer işten ayrılmasına izin verirsen dersaneye geri dönecekmiş ve üniversiteyi bu sene kazanacakmış."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu söylediğine kendin inanıyor musun acaba?"

"İnanıyorum!" Hızla başını salladı. "O işte çalışmamak için tıp bile kazanırım vallahi bak..."

"Mehmet saçmalama..." dedim işin içinden sıyrılmak için. "Konuşamam ben babamla falan. Hem beni mi dinleyecek Allah aşkına?"

"Seni dinlemeyecek de kimi dinleyecek? Babamı bu evde ikna edecek tek kişi var, o da sensin."

Mehmet haklıydı. Babam beni dinlerdi dinlemesine ama ben babamla konuşmak isteyeceğimi hiç sanmıyordum. Sanki o günden sonra aramıza bir soğukluk girmişti ya da ben öyle hissediyordum. Evin içinde sürekli babamdan kaçıyor, konuşmalarımızı kısa tutuyor ve mümkün olduğunca yüzüne bile bakmıyordum.

CamScanner ile tarandı

Bu durum içimdeki şüpheyle çatışan suçluluk hissinin bir yansımasıydı.

"Babam beni dinlemez," dedim kestirip atar gibi.

"Dinler," dedi Mehmet ısrarla. "En çok seni dinler. Lütfen Açelya, konuş babamla."

"Of, peki tamam." Bu çocuktan kurtulamayacaktım. "Konuşacağım yarın. Şimdi git başımdan. İki saattir saçımı yapamadım senin çenen yüzünden."

"Mutlaka hallet bak, tamam mı?"

Tam bir şey diyecekken odamın kapısı açıldı ve annem başını uzattı. "Hadi ama çocuklar..." diye söylendi kızgınca. "Ne yapıyorsunuz burada? Aşağı gelin, demedim mi ben size? Baran gelecek birazdan."

Annemin gelişini fırsat bilip Mehmet'i odamdan çıkardım ve daha fazla oyalanmadan saçlarımı hallettim. Boy aynasından son kez kendime baktığım sırada avluda bir araba sesi duyarak telaşla odamdan çıktım ve merdivenden inmeye başladım.

Salonun kapıları kapalıydı, muhtemelen Firuze babaanne içerideydi. Annem, babam ve Mehmet ise holdeydi. Annem elinde bir pasta tutuyor ve oldukça heyecanlı görünüyordu. Beni gördüğünde, "Hadi Açelya!" dedi sessizce. Evin kapısı sonuna kadar açıktı.

Sessiz adımlarla aşağı inip yanlarında durduğum sırada dışarıdan bir ses duydum. Baran'ın sesiydi ama ne söylediği anlaşılmıyordu. Sonrasında Tolga'nın sesi duyuldu.

"Dur oğlum, geldik işte sabırlı ol..." diyordu.

Büyük bir heyecanla kapıya bakan annemin aksine babam yorgun, uykusuz ve heyecansız görünüyordu. Annemin zoruyla burada duruyormuş gibi bir hali vardı ve bu dikkatimden kaçmamıştı. Baran'la araları her zamanki gibi limoniydi. Belki de bu sebepten keyifsizdi...

Baran nihayet kapıda göründü. Gözleri bağlıydı ve yanında onu kollarından tutmuş olan Tolga vardı. "Yarım saattir

CamScanner ile tarandı

gözlerim kapalı, başlayacağım lan sürprizine," diye söylendi içeri adımını atarken. "Nereye getirdin sen beni?"

Anlaşılan Baran evine geldiğinin farkında bile değildi.

Tolga bize baktı, annemi ve babamı hafifçe selamladı ve, "Tamam, gözlerini açabilirsin," dedi gülerek.

Baran gözlerini örten bez parçasından kurtulurken bir şeyler söyleyecek gibi oldu fakat karşısında bizi görünce donup kaldı. Elinde pastayla bekleyen annem ise, "Sürpriiiz!" diye bağırdı.

Tam tahmin ettiğim gibi Baran bu sürprizden mutlu olmamıştı ve bunu da saklamamıştı.

"Sürpriz ya..." dedi alaycı bir tavırla. Bakışları Tolga'ya çevrildi. "Bu muydu?"

"Buydu kardeşim," dedi Tolga imalı bir sesle. Anneni üzme, der gibiydi. "Beğenemedin mi?"

"Beğenemedim." Baran, annemin yüzünün düşmesine aldırmamıştı. "Böyle şeylerden hoşlanmadığımı bilmiyor musunuz?"

Sesi sertti. Annemin üzüleceğini bilmesine rağmen alttan almamış ve tepkisini koymuştu.

Annemin bir şey demesine fırsat bırakmadan araya girdim ve, "Benim fikrimdi," dedim birden. "Evet, hoşlanmadığını biliyorum ama bir doğum gününde de kendi evinde olamaz mısın?"

Baran şaşkınca bakakaldı yüzüme. Hiç beklemediği sözlerim onu suspus etmiş, ne diyeceğini bilememişti.

"Olurum," dedi sadece. Sözkonusu bensem ve affedilmekse, zehir iç desem içecek bir haldeydi.

"Ha şöyle ya..." Tolga, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes alırken kapıyı kapattı. "Hadi içeri geçelim, buz gibi oldu ev. Bu gece kar yağacak, diyorlar."

"Hadi..." dedi babam da sessizliğini bozarak. Annem bir şey söylememişti çünkü Baran'ın tavrına içerlemişti. Hep beraber salona doğru ilerlediğimiz sırada salonun kapısı içeriden açıldı ve Firuze babaanne hepimize ters bakışlar attı.

CamScanner ile tarandı

"Niye kapattınız kapıları üzerime?" diye sordu kızgın bir sesle. "Ne haltlar çeviriyorsunuz bakalım siz?"

Hastalığı onu sadece huysuz ve unutkan bir kadına çevirmekle kalmamıştı. Aynı zamanda her an her şeyden ve hepimizden şüphe duyar olmuştu son zamanlarda. Birkaç gün önce gecenin bir yarısı çığlığı basmış ve hepimizi ayağa kaldırmıştı. Sebebi ise birinin onu kaçırmaya çalıştığını iddia etmesiydi. Söylediğine göre onu kaçırmaya çalışan adamın kocaman kulakları, sivri dişleri ve pençe gibi elleri vardı. İşin komik yanıysa o adamın, babam olmasıydı. Babamı görür görmez tekrar çığlık atmaya başlamış ve, "İşte o, bakın o beni kaçırmaya çalıştı!" diyerek tekrar çıldırmıştı.

O gecenin sabahında ise hiçbir şey hatırlamamıştı.

"Bir haltlar çevirmiyoruz babaanne," dedi Mehmet, hızlı adımlarla önden ilerledi ve babaannesinin koluna girerek onu tekrar salona sürükledi. "Abim geldi. Bugün onun doğum günü."

"Aa Baran mı burada?"

Annem pastayı, süslediği masanın ortasına bırakırken babam her zamanki yerine oturdu. Ben de bir köşeye çekilirken Firuze babaanne geriye dönüp masanın önünde duran Baran'a doğru baktı.

"Baran! Oğlum! Geldin mi sonunda?"

Firuze babaannenin uzun zaman sonra Baran'ı hatırlamış olması hepimizde şok etkisi yaratmıştı. Hızlı adımlarla Baran'a doğru ilerlediğinde hepimiz şaşkınlıkla onu izledik fakat Firuze babaanne Baran yerine Tolga'ya sarılınca derin bir sessizlik oldu ortamda.

"Ah oğlum, seni ne çok özledim bir bilsen..."

Tolga taş kesilmiş gibi ne tepki vereceğini bilemezken Baran kaşlarını kaldırdı, umursamaz bir tavır takındı ve yerine oturdu.

"Hadi..." dedi bıkkın bir nefes vererek. "Mum mu üflüyorum ne yapıyorum? Bir an önce bitsin bu tantana."

Burada olmayı istemediğinin, bu evde yıllardır kutlanmayan doğum gününün bu yıl da kutlanmasını istemediğinin

CamScanner ile tarandı

farkındaydım ama bu tavırlarıyla annemi neredeyse ağlatacaktı. Hiç değilse bu gece unutamaz mıydı her şeyi? Böyle davranınca eline ne geçiyordu?

"Konuşabilir miyiz biraz?" Yine kendimi tutamamıştım. Baran, bakışlarını üzerime çevirdiğinde bir şey söylemesini beklemeden salondan çıktım. O sırada Firuze babaanne Baran zannettiği Tolga'yla ilgilenmeye devam ediyordu ve herkes suspustu.

Adımlarım beni doğruca mutfağa sürükledi. Mutfağa girmemin hemen ardından Baran da mutfağa girdi ve ben hızla ona dönüp, "Senin derdin babamla değil miydi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Annemi ne kadar üzdüğünün farkında değil misin? O kadının ne suçu var?"

"Üzülmez onlar," dedi Baran. Masaya yaslanırken umursamaz bir tavırla boynunu kaşıdı. "Sen mutlu edersin onları."

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim öfkeyle. "Başa mı döndük yine? Geldiğin ilk günlere? Ne bu tavırlar Baran? Oldu olacak Azra'yı da takıp getirseydin madem koluna..."

Azra'dan bahsetmem onu kızdırmış olmalıydı ki yüzündeki umursamazlık maskesi anında düşüverdi.

"Açelya..." Derin bir nefes aldı Baran. "İçimden en fazla bu kadarı geliyor. Beni zorlama. Keşke bir kere de beni anlamaya çalışsan..."

"Keşke sen de biraz anneni anlamaya çalışsan..." dedim kızgınca. "Keşke görebilseydin... İki gündür hazırlık yapıyor bu gece için. Sabahtan beri salonu süslüyor, saatlerdir heyecandan kıvranıyor ama karşılaştığı muameleye bak. Neredeyse ağlatacaksın kadını." Baran elini kaldırdı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama konuşmasına izin vermedim. "Yaşadığın hiçbir şeyin sorumlusu o değil. Senin gitmeni o istemedi. İşlerin bu noktaya gelmesini de o istemedi. Verdiğin bu tepkiyi de hiç hak etmiyor."

"Bitti mi?" dedi Baran sorar gibi.

"Ne bitti mi? Söylediğim hiçbir şey umurunda değil mi yani?"

CamScanner ile tarandı

Baran cevap vermedi.

"Git o zaman Baran," dedim. Madem anlamıyordu, pes ediyordum. "Kendini hiçbir şeye mecbur hissetme."

Sözlerimin hiçbir tesiri olmayacağını fark ettiğimde kapıya doğru ilerledim mutfaktan çıkmak için. Ben annemi uyarmıştım ama o beni dinlememişti. Böyle olacağı başından belliydi. Yanından geçtiğim sırada Baran kolumdan tuttu, duraksadım ve bakışlarımı yavaşça yüzüne kaldırdım. "Ne oldu?"

"Sadece bugün değil, her gün olmak istediğim yer burası, bu çatının altı," dedi Baran gözlerime bakarak. "Ama olamıyorum, kendimi buraya ait hissedemiyorum." Gülümsedi. "Ama sen bunu nereden bileceksin?"

"Ait olamama hissini mi nereden bileceğim?" Buruk bir tebessüm ettim. "Sen geri döndükten sonra o duyguyu hissetmediğim tek bir günüm geçmedi benim. Ama bak, hâlâ buradayım, hiçbir yere gitmedim. Çünkü her ne yaşanmış olursa olsun, insan ailesine sırt çevirmez."

"Ama sen bana sırt çevirdin," dedi Baran. Bakışları kırgınlık doluydu. "Beni hiç affetmedin."

"Konu sen ve ben değiliz," dediğimde, "Konu tam da biziz Açelya," dedi Baran sessiz bir şekilde. "Ne olursa bizim yüzümüzden oluyor. Ne yaşanırsa yaşansın sebebi hep biziz."

Belki de haklıydı ama bunu konuşmanın ne yeriydi ne de zamanı.

"İçeri geçelim artık," dedim kolumu geri çekerken. "Ama aynı davranışları sergilemeye devam etme lütfen, kimseyi daha fazla üzme Baran. Kendini de..."

Mutfaktan çıktım, ağır adımlarla salona geçtim ve masadaki herkesin gergin bakışlarına aldırmadan yerime oturdum. Ya birazdan Baran da gelecekti ya da hepimiz ayağa kalkıp dağılacaktık hiçbir şey olmamış gibi.

"Umarım hepiniz bana hediye almışsınızdır."

Bakışlarım masada takılı kalmışken Baran'ın sesiyle kafamı kaldırdım. Gelmişti. *İçini yakan her hissi, kapının ardında*

CamScanner ile tarandı

bırakarak... Göz göze geldiğimizde gülümsedi, karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve masaya hızlıca göz gezdirdi. "Her şey çok güzel görünüyor anne, eline sağlık."

Ben de ona gülümsedim.

Biraz buruk olsa da annemin de neşesi yerine gelmişti. Uzun zaman sonra babam bile gülümsemişti. Annem önce pasta kesmemiz gerektiğini ve uzun zaman sonra güzel bir aile fotoğrafı çekmek istediğini söylerken Baran'dan çekinmiş ama ters bir tepki vermediğini görünce sevinmişti.

Annem pastanın mumlarını yakmaya hazırlanırken çalan kapı hepimizin dikkatini dağıttı.

"Kim geldi?" diye sordu Baran.

"Kilimci kör Hasan," dedi Mehmet anında. "Ne bilelim biz kim geldi... Kafamızda antenlerimiz mi var?"

Baran, Mehmet'e tehditkâr bir bakış atarken, "Birini mi bekliyorduk Selma?" diye sordu babam.

"Hayır..." dedi annem. "Ben kimseyi davet etmedim ki. Mine gelmiştir belki..."

"Ben bakarım," diyerek ayağa kalktığım sırada Baran da kalktı. Kimin geldiğini merak ettiğinden değildi ama son yaşananlardan ötürü diken üstündeydi.

"Sen dur, ben bakarım," diyerek önüme geçti.

Baran kapıyı açtığında Irmak'ı görmenin şaşkınlığını yaşadım. "Irmak?"

Irmak da şaşkınca bana baktı. Sonrasında üstüme başıma ve yanımda duran Baran'a...

"Şey..." dedi afallamış bir halde. "Ben sana sürpriz yapmak istemiştim de... Ders çalışırız birlikte diye..." Kaşlarını çattı. "Yanlış bir zamanda mı geldim ben?"

"Hayır, çok doğru bir zamanda geldin," dedim gülerek. "İçeri geç hadi."

Okuldayken Irmak'a bugün Baran'ın doğum günü olduğundan bahsetmiştim ama kutlayacağımızı söylememiştim.

CamScanner ile tarandı

Haliyle Irmak da beni pijamalarımla odamda oturur vaziyette hayal etmiş ve bana ders çalışma konusunda fayda sağlayabileceğini düşünerek evime kadar gelmişti.

"Yok yok..." Irmak ellerini salladı. "Hiç rahatsızlık vermeyeyim, gideyim ben."

"Buraya kadar gelmişken geri mi gideceksin?" diye sordu Baran. "Beni sevmediğin halde pastamdan yemene izin vereceğim, bence bu fırsatı kaçırma."

Irmak'la aynı anda güldük. Baran da güldü ve bizi kapının önünde bırakıp içeri geçti. O sırada annem geldi ve kapının ardında Irmak'ı gördüğünde itiraz etmesine fırsat tanımadan Irmak'ı zorla eve aldı. Buraya kadar gelmişken dönecek hali yoktu zaten.

Yaklaşık beş dakika sonra Baran mumları üflemiş ve pastayı kesmişti. Tabii öncesinde bir sürü fotoğraf çekmiştik.

Uzun zaman sonra hepimizin aynı karede olduğu ve içtenlikle gülümsediğimiz fotoğraflar...

Fotoğrafların birkaçında Baran'la ikimiz vardık yalnızca. Annem ne yapıp etmiş, ikimizi aynı karede yalnız bırakmayı başarmıştı. Fotoğraflarımızı çeken ise Irmak'tı. Harika fotoğraf çekme konusunda kimseyi rakip tanımazdı.

Gergin başlayan akşam güzel devam etmiş, hep birlikte olduğumuz birkaç saat sorunsuzca ve keyifle akıp gitmişti. Annem öyle güzel şeyler hazırlamıştı ki hepimiz çatlayana kadar yemiş ve masa başında uzun uzadıya sohbet etmiştik. Bir ara Firuze babaanne, sözde Baran olan Tolga'ya beni şikâyet etmiş, laf söz dinlemez arsız bir kıza dönüştüğümden ve eve sürekli sırık bir oğlan aldığımdan bahsetmişti. Sonra da parmağıyla Baran'ı işaret ederek, "Neyse ki yakında evlenecekler," diyerek şikâyet faslını bitirmişti. Hemen ardından, "Sen ne zaman evleneceksin?" diye sormuştu sözde Baran olan Tolga'ya. Artık torununun çocuğunu görmek istediğini dile getirmişti ve yetmezmiş gibi Irmak'ı göstererek onunla evlenmesini söylemişti.

CamScanner ile tarandı

O anlar hepimizi derin bir kahkahaya boğsa da Irmak kıpkırmızı olmuştu utancından.

Ve Firuze babaanne, herkesin ortak kararıyla yılın çöpçatanı seçilmişti.

Bir ara gözden kaybolan Mehmet'i koltukta yorgunluktan sızmış bir vaziyette bulmuştuk. Şaka bir yana Mehmet gerçekten de yoruluyordu ama babam Nuh yerine peygamber, diyeceğe benzemiyordu.

Annem Mehmet'i uyuduğu yerden güçbela kaldırdığında Mehmet'in bir gözü açık diğeri kapalıydı. Öyle komik görünüyordu ki Baran bir zaman sonra dalgasını geçmek istercesine onun bu halini fotoğraflamıştı.

Bir süre sonra babam da yorgun olduğunu söyleyerek odasına çekildiğinde annem de Firuze babaannenin ilaçlarını verip onu uyutmak için odasına götürdü.

Salonda Baran, ben, Irmak ve Tolga kalmıştık.

"Farkında mısın Irmak... Biz seninle hep doğum günlerinde karşılaşıyoruz." Tolga'nın Irmak'a beğeniyle bakması ve her fırsatta onunla konuşmaya çalışması Baran'ın da benim de dikkatimden kaçmamıştı.

"Ee, yani?" Irmak, Tolga'ya ters ters baktı. Ne var ki o, Tolga'dan pek hoşlanmamıştı.

"Önce senin doğum gününde, şimdi de Baran'ın doğum gününde..." Tolga sersem bir tavırla sırıttı. "Sırada kimin doğum günü var acaba? Şimdiden bileyim de ne kadar beklemek zorunda kalacağımı hesap edeyim."

Kaşlarım imayla havalanırken Baran yandık, dercesine dudaklarını birbirine bastırdı. Tolga, Irmak'a hiç yürümeden direkt koşmaya başlamıştı.

"Geç oldu," dedi Irmak. Tolga'nın sözlerini umursamamıştı. "Ben kalkayım artık."

"Ne geç olması ya? Oturuyorduk ne güzel." Bakışlarım duvardaki saate kaydı. Saat daha on bir bile olmamıştı. "Kal biraz daha."

CamScanner ile tarandı

"Kalamam." Irmak bana gözlerini belerterek baktı. *Eğer ısrar edersen fena olur,* anlamına geliyordu bakışları. "Eve gidip ders çalışmam lazım. Şunun şurasında ne kaldı sınavlara..."

Ders çalışmak işin bahanesiydi. Tolga'ya daha fazla maruz kalmak istemediğinden kaçıyordu.

Yarın güzel bir azar yiyeceğimi bile bile, "Burada kal," dedim ısrarla. "Yatmadan önce çalışırız biraz. Hem yarın sabahın köründe dersimiz de yok."

"Olmaz Açelya. Bir sürü işim var halletmem gereken." Irmak ayağa kalktı.

"Öyleyse ben de kalkayım." Tolga da ayağa kalktığında Irmak ona bir kez daha ters ters baktı. Tolga iyi çocuktu, hoş çocuktu ama Irmak'ın erkek fobisi vardı. Yani Tolga çok yanlış sulardaydı.

Onları yolcu etmek için biz de ayaklandık. Irmak ve Tolga holde montlarını giyerlerken Baran kapıyı araladı ve, "Çabuk dışarı bakın," dedi keyifle. "Kar yağıyor."

Irmak'la aynı anda, heyecanla dışarı baktığımız sırada, "Ben söylemiştim," dedi Tolga gülerek. "Meteoroloji bu gece kar uyarısı yapmıştı."

Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu ve her yer şimdiden karla kaplanmıştı. Yıllardır böyle bir kar yağmadığı için hepimiz şaşkındık. En son ne zaman böyle bir kar yağdığını hatırlamıyordum bile.

"Oğlum, çok güzel yağıyor lan..." Tolga kendini kapının önüne attı ve avuçlarını düşen karlara doğru açtı. "Böylesi bir kar, en son liseye başladığımız yıl yağmıştı."

"Güzel yağıyor tamam da..." diye hayıflandı Irmak o sırada. "Ben eve nasıl gideceğim şimdi?"

"Gidemeyeceksin," dedim keyifle gülerek. Parmağımı Irmak'a doğru kaldırdım. "Bizde kalmak zorundasın."

"Ne yani yollar kapandı mı hemencecik?" diye sordu Irmak.

CamScanner ile tarandı

Tolga'nın ardından kapının önüne çıkan Baran, "Yolları açıyor olabilirler ama yine de gitmen tehlikeli olur," diye karşılık verdi.

"Ve zaten ben senin bu havada gitmene izin vermem," dedim. "Anneni arayıp haber ver sen en iyisi."

Kar öyle hızlı yağıyordu ki evin içine kadar dolmuştu. Tolga içeri girdi, Baran kapıyı kapattı ve hepimiz soluğu salonun camlarının önünde aldık. Havuz haricinde her yer bembeyazdı.

"Aklıma geçen seneki Uludağ tatilimiz geldi," dedi Irmak karı seyrederken. Geçen sene Irmak, Sahra ben üç günlüğüne oraya gitmiştik. "Ne güzeldi o tatil ya..."

"Uludağ bu sene ayağına geldi," dedi Tolga. "Hadi yine iyisin."

"Bence sen espri yapma," dedi Irmak yine ters bir şekilde.

"Niye ya?"

"Komik değilsin çünkü."

"Komiğim bence."

"Değilsin."

"Komiğim."

"Değilsin."

"Baran, ben komik değil miyim?"

"Değilsin," dedi Baran da. "Sus artık Tolga, bayan asabiyle de daha fazla muhatap olma."

"Bana asabi diyene bak," dedi Irmak, Baran'a yandan bakarken. "Sen nesin? Bay kendini çok beğenmiş ve çokbilmiş."

"Dışarı çıkalım mı?" Ortaya harika bir fikir atarak olası bir tartışmanın önüne geçtim. "Bahçeye yani... Uzun zaman sonra İstanbul'a kar yağmış... Lütfen, çıkalım hadi!"

Irmak başta kem küm etti, sonrasında yağan karın müjdesini vermek için yanımıza gelen ve bizi camların önünde bulan annem de dışarı çıkmamız gerektiğini söylediğinde kabul etti.

Üzerimize suya dayanıklı bir şeyler giymek için odama çıktığımızda içeri girer girmez, "Açelya seni öldüreceğim," dedi Irmak öfkeyle. Bir üzerime atlamadığı kalmıştı. "Ne demeye sürekli imalı bakışlar atıp duruyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Öyle bir şey yaptığımın farkında bile değilim ama kesin yapmışımdır," dedim alaycı bir tavırla. "Of Irmak ne var sen de biraz salsan? Ölür müsün? Çocuğa öldürecek gibi bakıyorsun geldiğinden beri. Anlamadım nesini beğenmedin ki?"

"Her önüme geleni beğenecek olsaydım Sahra iki olurdum. Hem nesini beğeneyim ben onun? Allah bilir kaç kıza yapıyordur aynı muameleyi... Bunların hepsi aynı."

"Sahra demişken... Keşke o da burada olsaydı," dedim iç çekerek. Konuyu kendimden uzaklaştırmam lazımdı.

"Konuyu değiştirme." Irmak tehditkâr bir tavırla parmağını üzerime salladı. "Bak seni son kez uyarıyorum, sakın bir daha imalı imalı konuşup kıkır kıkır gülme, fena bozuşuruz."

"Of tamam ya... Ağzımı açmayacağım, oldu mu?"

Baran, Irmak'a bayan asabi demekte epey haklıydı.

Beş dakika sonra üzerimizi değiştirmiş ve başımıza şapka geçirmiş bir şekilde aşağı indiğimizde Baran ve Tolga çoktan bahçedeydi. Hatta oynamaya başlamışlardı bile. Birbirlerine kar topu fırlatıp duruyorlardı. Onların da kafasında birer şapka ve ellerinde eldiven vardı. Bizi gördüklerinde duraksadılar ve o sırada Irmak söylenmeye başladı.

"Şimdiden uyarayım, yüzüme kartopu atılmasından hiç..."

Sözlerini bile tamamlayamamıştı. Baran muhtemelen Tolga'ya atmak için elinde tuttuğu karı, Irmak'ın kafasına fırlatmıştı.

"Hiii!" diye bir ses çıkardı Irmak. "Bittin sen!"

Yere eğildi, bir avuç dolusu kar aldı ve tüm hıncını çıkarmak istercesine Baran'a doğru koştu. Elindeki karı Baran'ın omzuna isabet ettirebilmiş olmanın verdiği öfkeyle daha büyük bir kar aldı, derken bir kere daha ve bir kere daha... Fakat hiçbiri Baran'ı güldürmekten başka bir işe yaramadı.

Irmak sonunda pes edip yanıma geldi ve, "Ben kartopu oynamak falan istemiyorum!" diye bağırdı. "Bu nedir ya? Her yerim kar oldu ama Baran'da tık yok!"

CamScanner ile tarandı

"Kardan adam yapalım o zaman?" dedi Tolga. "İkişerli grup olalım, aynı anda yapmaya başlayalım ve ilk bitiren takım kazansın."

"Olur," dediğimde Baran da onaylamıştı.

"Ben Açelya'yla olurum," dedi Irmak ama bu iyi bir fikir değildi.

"Biz ikimiz olursak kardan adamı onlar daha önce yapar ve yeniliriz," dedim başımı sallayarak.

Irmak kaşlarını çattı. "Neden yenilecekmişiz?"

"Elleri bizimkilerden daha büyük," dediğimde Tolga tekrar öne atıldı.

"Ben Irmak'la olabilirim."

"Ben seninle olmam ama!" diye cırladı Irmak.

Baran alayla güldü o sırada. "Maazallah, birden yutuverirsin bayan asabiyi..."

"Benimle şöyle konuşup durma Baran," dedi Irmak. Sonra bana döndü. "Ben kazanacağımıza inanıyorum. Bana güven."

Kabul etmekten başka şansım kalmamıştı. Ben Irmak'la, Baran da Tolga'yla takım oldu ve yerlerimizi belirleyip aynı anda başladık kardan adam yapmaya. Başta onların hızına asla yetişemeyeceğimizi düşünmüştüm ama Irmak o kadar hızlı davranıyordu ki neredeyse aynı seviyede ilerlediğimizi görerek olabildiğince hızlı davrandım. Bir süre sonra Baran ve Tolga da hızlandı fakat onların kardan adamı yanlış bir darbede yıkılınca kazanan biz olduk.

Irmak sevinç çığlıkları attı.

Annem üşüyüp hasta olacağımızı söylemese daha da devam ederdik oynamaya. Fakat hem saat çok geç olmuştu hem de hava gerçekten soğuktu. Artık eve girmemiz gerekiyordu.

Annem Tolga için bir zamanlar Azra'nın kaldığı misafir odasını hazırlamıştı. Irmak ise bizde kaldığı zamanlar benim odamda, benimle uyuyordu. Yatağım büyük olduğu için sığmamız sorun olmuyordu. Öyle yorulmuştu ki ders çalışmak bir tarafa dursun, yastığa başını koyar koymaz uykuya dalmıştı.

CamScanner ile tarandı

Ne vardı ki bir sağa bir sola dönmeme rağmen beni bir türlü uyku tutmamıştı.

Sonunda pes ederek yataktan çıktım, sessizce pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım. Kar yağmaya devam ediyordu ama yavaşlamıştı.

Saat neredeyse üçe yaklaşırken ne kadar çabalarsam çabalayayım uyuyamayacağımı anladığımda tekrar yataktan çıktım ve odamdan sessizce ayrılıp mutfağa indim. Midem yanıyordu. O kadar çok yemiştim ki acısı şimdi çıkıyordu.

Benim dışımda evdeki herkesin derin bir uykuda olduğunu düşünmüş ama yanılmıştım. Mutfaktan loş bir ışık yayılıyordu, sanırım aspiratörün ışıkları açıktı. İçeri girdiğimde istemsizce çattım kaşlarımı.

Baran mutfaktaydı ve sade soda içiyordu.

Mutfağın kapısını yavaşça kapatırken, "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordum. "Neden ayaktasın bu saatte?"

"Sen neden ayaktaysan o sebepten," diye karşılık verdi Baran.

"Uyku tutmadı."

"Beni de."

İşin tuhaf yanı, mutfağa girmeden önce benim de aklımdan soda içmek geçmişti ama bunu dile getirmedim. "Yemeği biraz fazla kaçırdım sanırım," dedim buzdolabını açarken. "Midem hâlâ taş gibi."

"Soda içeceksen eğer buzdolabında değil," dedi Baran. Duraksadım ve ona baktım. Sol elinde tuttuğu sodayı kaldırarak, malzeme dolabını gösterdi. "Orada."

"Hayır," dedim aniden. "Yoğurt yiyeceğim. Şu probiyotik içeren yoğurtlardan..." Ama aradığım yoğurt buzdolabında yoktu. Sanırım bitmişti ve yenisi alınmamıştı. "Kalmamış."

Pes ederek buzdolabının kapağını kapattım. Arkamı döndüğüm sırada ise korkuyla sıçradım. Baran hemen arkamdaydı. Neden ayak sesini duymamıştım? Elinde meyveli bir soda tutuyordu, gülerek bana uzattı.

CamScanner ile tarandı

"Al bunu iç, sen sade sevmezsin."

"Neden burnumun dibine kadar giriyorsun ki?" Uzattığı sodayı alıp yanından uzaklaştım. "Korkuttun beni."

Masaya geçtim ve açacakla sodayı açtım. O günden bu yana ikimiz de susuyor ve yaşananlar hakkında konuşmuyorduk. Baran'a göre babamın katili Efkan Kara'ydı, o ve Reha tehlikeli adamlardı ve ben onlardan uzak durduğum müddetçe ortada bir problem kalmayacaktı. Şimdiye kadar başımıza gelen şeylerin hepsinin arkasında onların olduğunu söylüyordu. Hatta evlerine gittiğim gün Baran'a mesaj atıp haber veren kişinin bile Reha Kara olduğunu savunuyordu.

Ve tüm bu olanlardan sonra Mahir babamın beni bu konuda ikna ettiğini zannediyordu.

Oysa durum bu değildi. Şüpheler içimi bir kurt gibi kemiriyordu. Bana yardım etmesi için emekli bir polisle anlaştığımdan kimsenin haberi yoktu ve gerçekler ortaya çıkana kadar da olmayacaktı.

"*Sömestr*'da ne yapacaksın?" diye sordu Baran. Sodasını çoktan bitirmişti. "Var mı aklınızda yine kız kıza bir plan?"

Irmak'ın geçen sene gittiğimizi söylediği Uludağ tatili dikkatini çekmişti anlaşılan.

"Olmasını isterdim ama bu sene yok," dedim. "Staj için görüşmeler yapacağım."

"Var mı aklında bir yer?" diye sordu Baran. "Babamla konuştun mu?"

"Konuşmadım çünkü bu konuyu kendim halletmek istiyorum," dedim. Kimsenin yardımını istemiyordum.

"Nasıl istersen öyle olsun," dedi Baran. Böylece bir kez daha sustuk ikimiz de. Fakat Baran gözleriyle konuşmaya devam ediyordu benimle. Bakışları devam yüzümdeydi ve dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm yer etmişti.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum merakla.

CamScanner ile tarandı

Baran yumruğunu çenesinin altına yerleştirdi ve bana bakmaya devam etti. "Nasıl bakıyorum?"

Güzel bakıyorsun.

"Yüzümde bir şey varmış gibi..."

"Yüzün bana bir şarkıyı hatırlatıyor," dedi, onu hiç sarhoşken görmemiştim ama gözlerimin içine sarhoş olmuş gibi bakıyordu. "Sanki sana yazılmış gibi..."

Yanaklarımın istemsizce kızardığını hissettim. "Hangi şarkı?"

"Kıskanır rengini, baharda yeşiller..." diye mırıldandı Baran gülümseyerek. "Sevda büyüsü gibisin sen..."

Dudaklarım engelleyemediğim bir tebessümle iki yana açılırken, "Sesin fena değil," dedim. "Onca yıldır bir aradayız, şarkı söylediğine ilk defa şahit oluyorum."

"Konumuz sensin şu an." Kaşlarını kaldırarak beni işaret ederken, "Senin güzelliğin," dedi, daha da kızarmama sebebiyet verecek şekilde. Ne olmuştu ona böyle, birdenbire? "Gözlerin..." Duraksadı ve büyük bir dikkatle gözlerime baktı. "Gözlerin yeşilin hangi tonu, şimdiye kadar hiç cevap bulamadım. Ne zaman gözleri yeşil olan birine denk gelsem ona dikkatle baktım ama hiçbirinin göz rengi seninki gibi değil."

"Annemin göz rengi," dedim iç çekerek. "Benimki gibiymiş." Güldüm. "Daha doğrusu benim gözlerim, anneminki gibi..."

Baran da gülümsedi ama buruktu. Aramıza yeniden sessizlik çöktüğünde aklıma Baran'ın doğum gününü kutlamadığım geldi.

"Bugün bir yıl daha yaşlandın... Ne hissediyorsun?"

"Bilmem..." dedi dudaklarını bükerek. "Pek bir şey hissettiğim söylenemez. Ama ilk defa bir doğum günümde dilek tuttum."

Ne dilediğini sormadım, Baran da sormamı beklemedi zaten.

"Seninle olmayı diledim," dedi gözlerimin içine umutla bakarak. "Yollarımız bir daha hiç ayrılmasın istedim."

Tutulan dileklerin, gerçekleşmeden söylenmemesi gerektiğini bilmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Doğum günün kutlu olsun," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ama sana hediye almadım ben."

"Olsun," dedi Baran. O kadar içten gülümsüyordu ki ellerimin heyecandan titrediğini hissettim. "Sen on yedi yıl önce evime gelerek bana en büyük hediyeyi verdin zaten. Yetmez mi?"

"Anlaşıldı." Gülümsedim. "Ben yavaştan odama gideyim."

Ayağa kalktığımda Baran da kalktı. Onun da odasına gideceğini düşünerek, "İyi geceler," dedim. "Gerçi sabaha da az kaldı ama neyse..."

Yalnızca birkaç adım atmıştım ki parmaklarıma dokunan parmaklarla duraksadım. "Hani demiştim ya..." dedi Baran. Geriye dönüp yüzüne bakmadım. "Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, ben seni beklerim diye..." Bir şey söylememi bekler gibi duraksadı ama sessiz kaldım. "Bekleyemiyorum. Sırf seni gördüğümde sana dokunmadan, kokunu almadan duramam diye evime gelmeye bile korkuyorum." Dudaklarını saçlarımda hissettiğimde gözlerim kapandı. "Ben artık geceleri sensiz uyumak istemiyorum." Bana sarıldı. Kollarını belime geçirdi, ellerini karnımın üzerinde birleştirdi ve çenesini sol omzumun üzerine yasladı.

"İzin ver," diye fısıldadı. "Sana her şeyi unutturayım. İzin ver... Her şeye silbaştan başlayalım."

Her şeye silbaştan başlamak...

Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi, hiç parçalanmamışım gibi...

Aslında ne kadar parçalandığımın bir önemi yoktu; Baran, Azra'yla döndüğünden beri göğsüme saplanan hiçbir bıçak, babamın ölümünde Mahir babamın parmağı olabileceği ihtimali kadar acıtmamıştı ruhumu. Acıtamazdı da... Zira bunun sadece ihtimali bile beni binlerce kez öldürmeye yetiyordu. Ama ben o insanlara, babam dediğim adama güveniyordum. *Aklımda her gece uykularımı kaçıran bir şüphe olsa da...*

Yaşanan hiçbir şey, söylenen hiçbir cümle değil, Baran bağlıyordu benim elimi kolumu. Benden bir şeyler saklıyordu,

CamScanner ile tarandı

birbiriyle hiç alakası olmayan Reha'nın da Azra'nın da söyledikleri aynı kapıya, geçmişe ve babama çıkıyordu. Benden ne sakladığını öğrenecektim, sonrasında her şeyi unutacaktım ve ben de ona böyle, sımsıkı sarılacaktım. Ben onu çoktan affetmiştim, sadece Baran bilmiyordu. Hâlâ canım acıyordu, bıraktığı yaralar henüz iyileşmemişti ama farkındaydım; bana iyi gelecek tek şey oydu, onun kokusuydu.

"Baran..." dedim sessizce, evdeki herkes derin bir uykudaydı ama yine de sesimizin duyulması ihtimalinden korkuyordum. "Artık gitmem lazım, sabah erken kalkacağım."

"Bir şey söyle, öyle git," dedi kulağıma doğru.

"Ama sen bana böyle sarılırsan ben mantıklı düşünemem," dedim itiraz edercesine.

"Mantıklı düşünme zaten..." Baran kollarımdan tutarak beni kendisine çevirdi ve gitmeme izin vermiyormuş gibi ellerini belime kenetledi. "Beni dinle, yani kalbini."

"Seni dinleyeyim, yani kalbimi?" dedim sorar gibi.

Sözlerimi onaylar gibi gözlerini yumdu.

"Bu kadar özgüven çok fazla ama..."

"Özgüven değil bu..."

"Ne peki?"

"Şöyle ki..." Baran sözlerinin devamını getiremedi, birden açılan mutfak kapısı onu susturdu. Mehmet'ten sonra birine daha yakalanacak olmanın korkusuyla Baran'ı iterek kendimden uzaklaştırdım ve dönüp korku dolu gözlerle kapıya baktım. En çok babama yakalanacak olmaktan korkardım ama daha beteri olmuştu.

"Babaanne?" dedim telaşla. "Neden uyanıksın bu saatte?"

Firuze babaanne gördüğünü anlamaya çalışır gibi bize bakarken gözleri kısıldı, savaş boyalarını sürmeye hazırlanıyor gibiydi.

"Neden uyanıksam uyanığım, size hesap mı vereceğim?" diye sordu her zamanki huysuzluğuyla. Üstündeki kalpli pijama takımıyla öyle sevimli gözüküyordu ki huysuzluğunu ciddiye

CamScanner ile tarandı

alamadım. "Asıl siz söyleyin bakalım ne yapıyorsunuz bu saatte mutfak köşelerinde..." Bakışları Baran'a çevrildiğinde, "Senin evin barkın yok mu be oğlum?" diye söylendi. "Yedi yirmi dört bizim evdesin."

"Açıklayabilirim babaanne," dedi Baran, Firuze babaannenin kaşlarını çattığını gördüğünde ise, "Yani Firuze Hanım demek istedim," diye düzeltti.

"Neyi açıklayacaksın ha sırık oğlan?" *Yandın sen,* der gibi başını sallıyordu. "Sen bana değil, Mahir'e açıkla derdini... Şimdi gidip uyandıracağım onu."

"Babaanne hayır, sakın..." diyerek araya girdim. "Lütfen sessiz ol, uyandırmayalım babamı."

"Niyeymiş o?" diye sordu ellerini beline yerleştirirken. "Kırdığın cevizler kırkı geçti Açelya Hanım, duysun baban mutfak köşelerinde nasıl fingirdeştiğini..."

"Ne fingirdeşmesi babaanne aşk olsun, dertleşiyorduk biz vallahi, sen yanlış anladın." Soluğu yanında alıp bir delilik etmesini önlemek için kapının önüne geçtim.

"Sen onu benim külahıma anlat," dedi, *ben yemem bunları* bakışıyla beni süzerken. "Ateşiniz başınıza vurmuş sizin... Şimdi çekil bakayım o kapının önünden."

"Cık"ladım. "Olmaz."

"Firuze Hanım," dedi Baran o sırada. Masaya doğru eğilmiş ve ellerini yaslamıştı rahat bir tavırla. "Bakın, benim niyetim ciddi." Başıyla beni işaret etti. "Alacağım ben bu kızı ya, siz hiç sıkmayın o tatlı canınızı..."

"Bak sen..." diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Hele bir alma, hele bir alma... Bak ben nasıl vuruyorum seni tüfekle..."

"Yok yok, alacağım," dedi Baran. "Açelya naz yapmasa hemen alacağım hem de. Ama çok naz yapıyor be Firuze Hanım..."

"Ne nazıymış bu?" diye sordu Firuze babaanne bana dönerek. "Her gün fingirdeşiyorsun kuytu köşelerde, böyle nazlanmak mı olur?"

CamScanner ile tarandı

"E ama boşa mı demişler kız evi naz evi diye?" Baran'a uyarı dolu bir bakış attım. Biraz daha konuşursa babama değil bana yem olacaktı. "Onu kastediyor."

"Fazla naz âşık usandırırmış," dedi Baran, bu durum onu epey eğlendiriyordu. "Firuze Hanım, sen Mahir Bey'e söyle, bir an önce evlendirsin bizi. Çok uzadı bu mesele."

"Evet, çok uzadı," diyerek başını salladı Firuze Babaanne. "Biz bir an önce yapalım şu düğünü, evlenin artık siz de."

"Ama önce gidip uyuyalım artık," dedim konunun bir an önce kapanması için. Umarım Firuze babaanne her şeyi unuttuğu halde bu konuştuklarımızı hatırlamazdı yarın uyandığında. Hatırlamaması gereken her şeyi hatırlamak gibi ortalık karıştırıcı huyları vardı ne de olsa...

"Beni uyutup fingirdeşmeyeceğinizi nereden bileceğim?" diye sorduğunda Baran kendini tutamayıp güldü, sonrasında yumruğunu dudaklarına bastırdı Firuze babaannenin ters bakışlarıyla karşılaşınca.

"Babaanne sen bana hiç mi güvenmiyorsun?" diye sordum. "Benim ben, Açelya. Sen git uyu, postalayacağım ben bu sırık oğlanı."

"Ben postalarım," dedi Firuze babaanne bana bakarak. Bana güvenmiyordu. "Hadi, sen git uyu."

Ne söylesek kâr etmeyeceğini anladığımda, "Peki, iyi geceler," diyerek mutfaktan çıktım fakat odama gitmedim, salona geçip saklandım. Hakikaten de evden yolluyordu Baran'ı, gecenin bir körü olması ve dışarının buz gibi olması umurunda değildi. Firuze babaanne böyle detayları önemsemeyecek bir duruma gelmişti. Kapının önüne koyduğu Baran'ın ardından odasına geçip kapısını kapattığında birkaç dakika bekledikten sonra Baran'ı eve aldım ve ikimiz de çıt çıkarmadan çıktık odalarımıza.

"Düşün sen bu meseleyi," demişti Baran ben odama girmeden önce. "Fazla naz âşık usandırır bak sonra."

CamScanner ile tarandı

Yolların açılmama ihtimalinden korkarak ders vaktinden neredeyse bir buçuk saat önce evden çıkmıştık Irmak'la. Neyse ki korktuğumuz gibi olmamıştı. Kar küreme araçları tüm yolları açmıştı ve dün gece düşen kardan neredeyse eser kalmamıştı.

Birer kahve alıp fakültenin kafeteryasına oturduğumuz sırada, "Dün ne kadar yorulduysam artık, ölü gibi uyumuşum," dedi Irmak. "Bu arada senin yatağın benimkinden daha rahat."

"Kafanı yastığa koyar koymaz uyudun. İyi yorulmuşsun." Arkama yaslandım ve kahvemden ilk yudumu aldım. "Ama iyi oldu. Uzun zamandır bu kadar güldüğümü, eğlendiğimi hatırlamıyorum."

"Ya çok iyi oldu..." dedi Irmak kinayeyle. "Ben kesin evde miskin miskin oturuyor, ders çalışmıyorsundur diye geldim ama meğer siz kutlama yapıyormuşsunuz. Bilseydim gelmezdim."

"Geldin de fena mı oldu?" diye sordum.

"Fena olmadı, çok fena oldu," dedi Irmak göz devirerek. "Tam sınav arifesinde bir günüm hiç oldu."

"Bir şey olmaz," dedim rahatlıkla. "Deli gibi çalışıyorsun sen. Halledersin."

"Keşke sen de deli gibi çalışsan, diyeceğim ama boşladın iyice. Hiç senlik hareketler değil."

"Sınavlarımın kötü geçecek olması hiç umurumda değil biliyor musun?" Kahvemden bir yudum daha aldım. "Önceden en büyük derdim derslerimdi sonra Baran çıkıp geldi ve en büyük derdim, onun bana yalan söylemesi oldu. Ama şimdi düşünüyorum da... Bunların hiçbiri dert değilmiş aslında." Derin bir nefes aldım. "Bu olay ortaya çıktığında... Yani Efkan Kara meselesi... Sadece ufacık bir şüphe bile dünyamı başıma yıkmaya yetti." Sesim titredi. "Korkuyorum Irmak, baba dediğim adam tarafından kandırılmış olmaktan çok korkuyorum."

Irmak ne diyeceğini bilemezmiş gibi yüzüme bakarken uzanıp ellerimi tuttu. "Korkma," dedi içtenlikle. "Sen benden daha iyi tanıyorsun Mahir babanı. Ben sadece dört senedir tanıdığım halde bile Mahir amcaya güvenim sonsuz Açelya. O güvenilir,

CamScanner ile tarandı

dürüst bir adam. Bak gör, Tomris Hanım bu meselenin aslını astarını ortaya çıkardığında onu suçladığın için çok utanacaksın."

Irmak böyle söyleyince gözlerim doldu ve boğazıma koca bir düğüm oturdu. "Bir daha yüzlerine bile bakamamak pahasına, yanılmış olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Azra'nın ne söylediğine de çok aldırış etme," diye devam etti Irmak. "Evet sözleri kafa karıştırıcı ama belli ki sizin geçmiş mevzunuzdan haberdar olmuş bir şekilde. Ve meseleyi, Baran'la senin aranı bozacak şekilde lanse etmeye çalışmış olabilir sana. O kıza hiç güvenmiyorum ben. İçini ferah tut ve sadece bekle."

Irmak'ın sözleri içimdeki yangına su olmuştu. Dün geceden sonra ilk defa, yeniden nefes alabildiğimi hissetmiştim.

"Eğer bu işin sonunda içimdeki şüphe boşa çıkarsa Baran'a onunla birlikte olmak istediğimi söyleyeceğim," dedim buruk bir ses tonuyla." Sağ gözümden bir damla yaş süzüldü. "Onu istediğimi ve onu affettiğimi... Evet, içim hâlâ çok acıyor ama hiçbir şey, onsuzluğun ihtimali kadar çok acıtmıyor canımı. Ben onu çok seviyorum Irmak, çok seviyorum."

Dün gece mutfaktayken bana sarılıp o sözleri sarf ettiği an eksik yarımın tamamlandığını hissetmiştim. Bir kez daha anlamıştım ki ben yalnızca onunlayken bir bütün olabilirdim.

"Belki de bu mesele, geçmişe bir sünger çekmen için çıktı önüne... Dediğin gibi, dert ettiğin çoğu şeyin aslında dert olmadığını anlaman için... Umarım her şey bir an önce tatlıya bağlanır da hak ettiğin gibi çok mutlu olursun."

Ders saatine kadar konuşmaya devam etmiştik. Öyle ki kahvelerimizi içmeyi bile unutup soğumaya terk etmiştik. Damla yanımızdan geçerken dersin başlayacağını hatırlatmasa geç bile kalabilirdik.

Aceleci adımlarla dersliğe yürürken içimde buruk bir mutluluk vardı. Sabırla ve umutla, Tomris Yüce'den gelecek iyi bir haberi bekleyecektim. Sonrasında bir daha ne Reha Kara'yı ne de babasını görecektim.

Her şey bitecekti.

CamScanner ile tarandı

Telefonum bir mesaj sesiyle titrediğinde adımlarım yavaşladı.

Baran'dan gelmiş olabileceğini düşündüğüm mesaj bildirimi içimi kıpır kıpır etmişti ama tanımadığım bir numara *Whatsapp* üzerinden yazmıştı.

Mesajın üzerine tıkladığımda profil fotoğrafının olmadığını fark ettim ve kaşlarım çatıldı.

Mesajı okumaya başladığımda ise biri sanki boğazımı sertçe sıkmaya başladı.

Gerçekleri öğrenmek için bu derece sabırsız olduğunu bilseydim bu kadar beklemez, sana gerçeği verirdim.

Ne demekti bu?

Mesajın hemen ardından bir video geldi, indirmek için üzerine tıkladığımda, "Hadi Açelya!" diye seslendi Irmak. Dersliğin önündeydi.

"Sen gir, lavaboya gidip geliyorum."

Yüzümden bir şey anlaşılmasın diye arkamı dönüp ters yöne doğru yürümeye başladım. Lavabo koridorun sonundaydı. Video indirilmeye devam ederken bütün bedenim titredi ve kalbim korkuyla çarpmaya başladı.

Kendimi lavaboya nasıl attığımı anlamadım. İçerisi boştu. Sırtımı duvara yasladım ve titreyen elimde tuttuğum telefona bakarak videonun inmesini bekledim.

Sonunda video tamamen indi. Videoyu oynattım ve gördüklerime inanamadım.

Görüntü Mahir babamın odasına aitti. Babam masasında oturuyor, Baran ise odanın içinde telaşlı bir şekilde volta atıyordu. İkisi de sessizdi. Bu videoyu kim, nasıl çekmişti hiçbir fikrim yoktu fakat ne babamın ne de Baran'ın kayda alındıklarından haberi yok gibiydi. Açısından tahmin ettiğim kadarıyla, kamera gizli bir yere yerleştirilmişti.

Baran'ın üzerindeki kıyafetleri hatırladığımda kaşlarım çatıldı. Bu görüntüler o güne aitti. Efkan Kara'nın evine gittiğim, sonrasında Baran'a yakalandığım ve soluğu babamın ofisinde almak zorunda kaldığım gün...

CamScanner ile tarandı

Baran'a delicesine bir öfke duyduğum gün...

Ve bu kayıt, lavaboya gitmek için odadan ayrıldığım dakikalara aitti.

"Bu mesele giderek tatsızlaşıyor," dedi Baran. Odanın ortasında durmuş, babama bakıyordu ve bu açıdan yalnızca sırtı görünüyordu. "Bu herifler rahat durmayacak. Açelya'nın aklını karıştıracaklar."

"Halledeceğim," dedi babam sakin bir şekilde. "Bana haber vermen iyi oldu."

"Nasıl halledeceksin?" diye sordu Baran. "Nasıl?"

Öfkesi ve telaşı tam da o gün hatırladığım gibiydi.

"Halledeceğim, diyorum." Babamın sesi sertleşti. "Ne bu halin senin? Toparla kendini."

"Anlamıyorum," dedi Baran. Elleri ensesindeydi. "Delireceğim... Açelya'dan ne istiyorlar? Açelya bir şeylerden şüphelendiğinde ne geçecek ellerine?"

Baran neyden bahsediyordu bilmiyordum ama ben korkudan ölecekmiş gibi hissediyordum. Ayaklarım daha fazla taşıyamamıştı bedenimi. Sırtımı duvara sürte sürte yere atmıştım kendimi.

"İşin içinde başka bir iş var," dedi babam. Yüzü, kameranın açısından dolayı tam görünmese de suratının epey asık olduğu belli oluyordu.

"Ya öğrenirse?" diye sordu Baran. "Ya Açelya her şeyi öğrenirse?"

Bu sözler nefesimi tamamen kesti.

"O zaman nasıl bakacağım ben onun yüzüne? Nasıl diyeceğim babanın ölümü aslında benim suçumdu diye?"

Bakışlarım ekranda donakalırken ve gözyaşlarım bakışlarımı buğulandırırken bir mesaj daha geldi.

Artık gerçeği biliyorsun. Kime güvenip kime güvenmeyeceğini de.

CamScanner ile tarandı

8

Ev Sandığın Çatı, Mezarın Olduğunda

♪ Çağan Şengül & Cem Adrian – Ben Sana Veda Edemem ♪

Şüphe, şakağına yaslanmış soğuk bir namlu gibi pusuda durdu.

Gerçeğe döndüğünde tetik çekilir, namludan çıkan gerçek, beynine saplanan kurşun olurdu.

Ve dönüşü olmayan o karanlık yola girilirdi böylece.

Öyle çok titriyordu ki parmaklarım, telefon elimden düşmek üzereydi. Başım dönüyor, göz çukurlarımdan ateş yayılıyor, midem bulanıyordu. Telefonu bacaklarımın üzerine bıraktım, derin bir nefes aldım ve ne olduğuna anlam veremediğim videoyu başa sardım.

Değişen bir şey olmadı.

Mahir babam ve Baran, o kahrolası cümleleri durmadan tekrarladı.

"Ya öğrenirse... Ya Açelya her şeyi öğrenirse... O zaman nasıl bakacağım ben onun yüzüne? Nasıl diyeceğim babanın ölümü aslında benim suçumdu, diye?"

Kelimeler birer silah olsaydı, ölümüm bu cümlelerin elinden olurdu.

Kırk saat düşünsem de anlamam mümkün değildi. Babamın ölümünden Baran nasıl sorumlu olabilirdi? O zamanlar dokuz

CamScanner ile tarandı

yaşındaydı... O yaştaki bir çocuk, ne yapmış olabilirdi de koskoca bir adamın ölümüne sebep olabilirdi?

Videoyu kapatıp son mesaja tekrar baktım.

Artık gerçeği biliyorsun. Kime güvenip kime güvenmeyeceğini de.

Bu mesajı yollayan her kimse Efkan Kara'nın evine gittiğim gün orada olduğumu Baran'a haber veren kişi olmalıydı. Bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu fakat artık tadı kaçmıştı.

Peş peşe akan gözyaşlarımı hırçınca silerken mesajı gönderen numarayı aradım. Telefon uzun uzun çaldı ama açan olmadı. İçimde harlı bir ateş yanıyordu, söndürmeden duramazdım. Titreyen dizlerime inat ayağa kalktım, lavabodan çıktım, ardından fakülteden uzaklaştım.

Hızlı adımlarla arabama doğru yürürken çalan telefonum duraksamama neden oldu.

Mesajı atan kişi değil, Irmak arıyordu.

Aramayı sonlandırıp devam ettim. Bu haldeyken değil derse girmek, Irmak'la konuşamazdım bile.

Arabaya bindiğimde bir süre hareket etmedim. Hiçbir şey yapmadan öylece bekledim. Bütün bedenim titriyordu, kendime gelmem gerekiyordu.

Daha dün gece, her şey ne kadar da güzeldi...

Bana bakışı, sesi, gülüşü...

Onsuz bir hayat yaşayamayacağıma bir kez daha inandıktan sonra bu olanlar karanlık bir kâbusa dalmak gibiydi.

Bir zaman sonra titremem geçti, şaşkınlığımın yerini derin bir öfke aldı. Bunu kim yapıyorsa, kim bizimle oyun oynuyorsa onu bulacak ve yaptıklarının hesabını soracaktım.

Ama önce Baran'la konuşmalıydım.

Videoda gördüğüm hiçbir şeye inanmamıştım. O görüntüler de ağızlarından çıkan her yaralayıcı söz de yanıltıcı olabilirdi. Baran'ın sesiyle oynanmış olabilirdi, bu devirde her şey mümkündü.

Arabayı otoparktan çıkarırken Baran'ı arayıp telefonu hoparlöre aldım. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Birkaç

CamScanner ile tarandı

çalışın sonunda açılan telefonda Baran'ın uykulu sesi duyuldu. Uyuyordu. Benim burada dünya başıma yıkılırken o uyuyordu.

"Açelya?" dedi telaşlı bir şekilde. "Ne oldu?"

Doğruca, "Neredesin?" diye sordum. Boşa tüketecek nefesim yoktu.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Evdeyim," dedi Baran sorumu yadırgamış gibi.

Aptal kafam... Dün geceyi hep birlikte bizim evde geçirdiğimizi unutmuştum.

"Açelya sen iyi misin?" Korkmuştu. Korkmalıydı da... "Bizim evde kaldım ya dün gece... Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kampüsün çıkış kapısında duraksarken, "Ataşehir'deki evine geçiyorum, hemen oraya gel," dedim emir verir gibi. Yolu kontrol ederek yavaşça gaza bastım. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Beni korkutuyorsun." Uykusu dağılmıştı, sesindeki telaşsa giderek büyüyordu. "Senin derste olman gerekmiyor muydu? Yoksa yine Reha denen piç..."

"Soru sorma," diyerek kestim sözünü. "Kimseye bir şey söyleme. Sadece gel."

Telefonu kapatıp yan koltuğa fırlattım. Direksiyonu tutan parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Yan aynalardan yolu kontrol ettim, sol şeride geçtim ve gaza biraz daha yüklendim. Neyse ki yol bomboştu.

Kalbim acıyla kıvranıp beynim ihtimallerle boğuşurken; nasıl ikinci kez kaza yapmadan Ataşehir'e vardığımı anlamadım. Bir sürü trafik kuralını ihlal etmiştim, muhtemelen ceza yiyecektim ama umurumda olmadı. Sitenin güvenliğinden sorunsuzca girip arabayı gelişigüzel park ettim ve yan koltuğa bıraktığım telefonu aldım.

Ekranda birkaç cevapsız çağrı vardı.

Hepsi de Irmak'tandı.

Mesajı yollayan yabancı numara ise geri dönüş yapmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Irmak'a mühim bir işim çıktığını, endişelenmemesi gerektiğini yazdım ama endişeleneceğini biliyordum. Derse girmek üzereyken bir anda ortadan kaybolmuştum. Kimbilir ne gelmişti aklına... Benim yüzümden o da dersten bir şey anlamayacaktı.

Arabadan çıkarken gözüme Baran'ın arabası çarptı. Peşim sıra o da siteye giriş yapmıştı ve hızla bu tarafa geliyordu. Arabamın yanındaki boşluğa park edip dışarı çıktı, kapıyı sertçe kapatırken sorgulayıcı bakışlarını üzerimden ayırmadı. Saçları dağınıktı, üzerinde siyah bir kazak, siyah, uzun kaşe kaban ve buz mavisi kot pantolon vardı.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Cevap vermedim.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık?" dedi soluğu yanımda alırken. "Evden nasıl çıktığımı bilemedim Açelya..."

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmişti. Peki neden bu halde olabileceğim hiç aklına gelmiş miydi?

Bakışlarım kaldığı eve çevrildi. "Ayaküstü konuşmayalım," dedim sadece.

Baran kaşlarını çattı ama üstelemedi. Zaten hava buz gibiydi. Hızlı adımlarla eve doğru yürüdük, asansöre binip dairesinin bulunduğu kata çıktık. Baran'ın ısrarla yüzümde tuttuğu bakışlarına rağmen tek kelime etmedim. Kendimden hiç ummadığım kadar soğukkanlı ve sakindim.

Fırtına öncesi sessizlik...

Baran evin kapısını açtı, içeri ilk ben girdim fakat oturmadım. Ayakta kaldım. Baran kabanını çıkarıp girişteki portmantoya astı. Ardından bana döndüğünde sert bakışlarımı bir mızrak gibi gözlerine sapladım.

"Montunu çıkarmayacak mısın?"

"Hayır," dedim asık bir suratla. "İyi böyle."

"Seni dinliyorum," dedi, sesinde gizleyemediği bir korku vardı. Birkaç adım attı ve girişteki holün bitiminde durdu.

CamScanner ile tarandı

"Asıl ben seni dinliyorum," dedim öfkemi saklamadan. Buraya gelmeden önce Baran yerine Mahir babamla konuşmak ve neler olduğunu ona sormak geçti aklımdan. O bana asla yalan söylemezdi, benden hiçbir şey gizlemezdi... Eskiden bundan başka bir şeye inanmazdım ama artık işin rengi değişmişti.

Mahir Demirdağlı'ya duyduğum sonsuz güvenin, günün birinde yerle bir olacağı aklımın ucundan geçmezdi ama olmuştu. Sapasağlam görünen bedenimin içindeki ruhum paramparçaydı.

Tıpkı yıllar önce evlerine kolu kanadı kırık, küçük bir kız çocuğu olarak girdiğim o gün olduğu gibi...

"Ne anlatmamı istiyorsun?" Baran hafifçe açtı kollarını. Aramızda birkaç adım mesafe bırakacak şekilde karşımda durdu ve anlamak ister gibi gözlerimin içine baktı. "Ne oluyor Açelya?"

Sadece yüzüne baktım, beni nasıl kandırdığını anlamaya çalıştım ama nafile... Eğer o görüntülerde söylediği her şey doğruysa nasıl bakabilmişti yüzüme yıllar boyunca? Kendi kendime gülümsediğimde kaşları tekrar çatıldı. Doğru ya... *Baran aslında benim yüzüme hiç bakamamıştı.*

Yıllarca gözlerinde görüp nefret sandığım o duygu, suçluluğundan bir parçaydı.

"Bir keresinde bana dedin ki..." Sesim titredi. "Sen bana çok şey yaptın ama farkına varmadın..."

Zamanında ağzından çıkan fakat anlam veremediğim her cümle kafamın içinde dönüp duruyor, kalbimi yakıyor, boğazımı sıkıyordu.

"Ne demek istedin Baran?"

"Anlamıyorum," dedi kısık bir sesle. "Açık konuş."

"Peki..." Dudaklarımı birbirine bastırırken işaretparmağımı havaya kaldırdım. "Yine bir keresinde dedin ki... Adımın Baran olduğundan şüphe et ama babanın katilinin Efkan Kara olduğundan şüphe etme."

CamScanner ile tarandı

Bu sözler güçlükle döküldü dudaklarımdan. Reha Kara'yla buluşup Baran'a yakalandığım o gün, öfkeden deliye döndüğünde söylemişti bunu.

"Evet..." İnkâr etmedi, hatırlıyordu... "Yine neden açıldı bu konu?" Hakkı varmış gibi kızgınca baktı yüzüme. "Reha'yla mı görüştün sen yine? Olan biten onca şeyin üstüne hem de?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Kimseyle görüşmedim. İlk soruna gelince..." Acıyla gülümsedim. "Bu konu açıldığından bu yana hiç kapanmadı aslında."

Baran derin bir nefes aldı ama yetmedi, cebinden çıkardığı sigara paketiyle ada tezgâha doğru ilerledi. Tezgâhın üzerinde duran çakmağı alıp sigarasını ateşlediğinde bana bakmıyordu ama benim bakışlarım onun üstündeydi.

"Anlaşılan bu mevzunun babama kadar taşınmış olması da bir işe yaramamış..." dedi büyük bir sitemle. "Baksana, babam bile ikna edememiş seni..."

"Neden bu kadar gerildin?" diye sordum. Birkaç adım geriledim ve koltuğun arkasına yasladım ellerimi. Ayakta durmak giderek zorlaşıyordu ama Baran beni bu hale getiren şeyi bir türlü görmüyor, anlamıyordu. "Aslında bu konu ne zaman açılsa sen hep gergindin... Ben ise bir türlü anlam veremezdim."

Baran birden bana baktı ve, "Neden mi gerildim?" diye sordu kızgın bir sesle. Sigarasından derin bir nefes çekti içine. "Ben sana neler yaşadığımızı hatırlatmaktan sıkıldım ama sen anlamamaktan hiç sıkılmadın. Efkan Kara ortaya çıktığından beri tehdit altındasın, bir kez daha anlatmamı ister misin?"

"Tehdit altında olan ben miyim?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Yoksa benden sakladığın sırrın mı?"

Baran duraksadı. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı kül tablası yerine tezgâha bırakırken, "Ne saçmalıyorsun Açelya?" diye sordu. "Dün gece güldün, eğlendin, doğum günümü kutladın, beni dünyanın en mutlu adamı yaptın..." Anlam

CamScanner ile tarandı

veremiyordu ve bakışlarında gitgide hummalı bir telaş büyüyordu. "Geceden sabaha ne değişti? Beni yine neyle suçluyorsun?"

"Suçlamıyorum," dedim sertçe. "Benden ne sakladığını biliyorum Baran." İçim yana yana gülümsedim. "Öğrendim."

Keşke ölseydim...

Gözlerini kısarak, "Neyi biliyorsun?" diye sordu. Sesinde hiçbir duygu yoktu. Cevap vermediğimde; daha doğrusu veremediğimde öldürücü bir sessizlik yayıldı eve. "Ne öğrendin?" diye üsteledi Baran. "Söylesene."

"Babam hakkında bana yalan söylediğini," dedim tek nefeste.

Birdenbire üşümeye, ayazda kalmış gibi titremeye başladım çünkü bu saatten sonra dönüşü olmayan bir yola giriyorduk ikimiz de. Bana gelen mesajı ve o videoyu Baran'a gösterecektim. Ya inkâr edecekti ve gözümle görüp kulağımla duymama rağmen ona inanacaktım –*çünkü ben hep ona inanırdım*– ya da kabul edecekti ve her şey bitecekti.

Yaşadığımız her şey...

Birlikte geçen yıllarımız...

Duvarlara sinmiş anılarımız...

Yeri asla dolmayacak çocukluğumuz...

Ama en çok da ben bitecektim, ben...

Gözyaşlarımı tutamadım. Telefonumu montumun cebinden çıkardım, mesajlara girdim ve o videoyu açıp telefonu Baran'a uzattım. Ama Baran telefonu alamadı, sadece yaklaştı ve aramızda bir karış mesafe kala uzaktan baktı ekrana. Video oynamaya başladığında bakışları donuklaştı ama yüzünde tek bir mimik dahi oynamadı.

Yapma, dedim içimden. *Bana bunu yapma Baran, yapmış olma.*

İlk izlediğimde kurşun gibi beynime saplanan o cümleler, yine şaşırmadı hedefini.

Baran sustu. Hiçbir şey söylemedi. Ne bir inkâr ne de bir kabulleniş cümlesi... Taş kesilmiş gibi sadece ekrana bakarken nefes almayı unutmuştu sanki.

CamScanner ile tarandı

Video sona erdiğinde, "Bu ne demek Baran?" diye sordum gözyaşlarımın arasından. Susmaya devam etti. "Baran!" diye haykırdım ayağımı hızla yere vururken. "Bu ne demek?"

Neden susuyordu? Ne düşünüyordu da susuyordu? Mesajı kimin gönderdiğini mi yoksa bana nasıl bir yalan söyleyip kandırabileceğini mi? Öyle donuk bir haldeydi ki videoyu kimin çekmiş olabileceğini bile sorgulamadı. Babamın ofisine gizli bir kamera yerleştirecek kadar yakınımızda olan biriydi o her kimse... Ama Baran hiçbir şey söylemedi.

Suçunu kabul ettiğinden miydi?

"Bir şey söyle!" diye bağırdım hiddetle. "Bomboş, hiçbir şey olmamış gibi, ben deliriyormuşum gibi bakma öyle! Bir şey söyle! Duyduğun gibi değil, de Baran! Hadi, söyle!"

"Hayır," dediğinde nefesim kesildi. "Hayır, Açelya... Tam da anladığın gibi..."

Bütün dünyam bir kez daha altüst olurken Baran'ın yüzüne bakakaldım. Ne duymuştum ben az önce? Ne dökülmüştü öptüğüm dudaklarından? Hayır, bu an gerçek olamazdı. Kesin kötü bir kâbus görüyordum ve hâlâ uyanamamıştım.

"Doğru mu yani?" Sesim de içim gibi paramparçaydı. "Videoda söylediğin şey... Doğru mu?"

Tüm bu olanlara rağmen hâlâ bir inkâr cümlesi bekleyecek kadar aptal olamazdım. Olmamalıydım ama ben koca bir aptaldım.

Baran ellerini bana doğru kaldırırken, "Anlatacağım," dedi ama sözlerinin devamını getiremedi.

Kulaklarım uğuldamaya başladığında telefonu cebime atıp arkamı döndüm. Aynı zamanda vücudumu bir ateş bastı. Ellerimi şakaklarıma yaslayıp derin nefesler aldım ama rahatlayamadım. Babamın ölümünden, dokuz yaşındaki bir çocuğun sorumlu olması çok mantıksızdı. O çocuğun Baran olması çok saçmaydı ama gerçek kanlı canlı karşımda duruyordu. Bir bıçak saplanmıştı göğsüme ve Baran o bıçağı çekip almak yerine çevirip duruyordu.

CamScanner ile tarandı

Bana yalan söylemişti.

Bana yalan söylemişlerdi.

Geçmişte her ne olduysa Mahir babam da biliyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirirken, "Baran..." dedim bölük pörçük sesimle. Yeniden ona döndüm bakış açım puslanırken. Gözlerim ıslanmış olmalıydı. "Senin derdin ne? Beni öldürmek mi istiyorsun? O gün ben de oradaydım. Bu video çekilmeden sadece beş dakika önce o koltukta ben oturuyordum, sen de odanın içinde bağırıp çağırıyordun... O gün her şeyin suçlusu Efkan Kara'ydı... Babam da sen de öyle söylüyordun. Şimdi neden inkâr etmiyorsun?"

"Beni dinle," dedi Baran sadece. Ama sesi o kadar güçsüzdü ki bana bir şeyler anlatabileceğini sanmıyordum. Tezgâhın altındaki sandalyelerden birini çekip oturdu ve kollarını masaya yasladı.

"Seni mi dinleyeyim?" Alaylı bir gülüş sarf ettim. "Ben senin anlatacağın hiçbir şeye hazır değilim, seni nasıl dinleyeyim? Dünyam başıma yıkıldı benim. Sen yıktın Baran! Hâlâ da yıkıyorsun! Geçmiş karşıma susuyorsun, inkâr etmiyorsun, bütün bunlar saçmalık, diyemiyorsun! Anlamıyorum ya anlamıyorum..." Anlatsa da anlamayacaktım. "Dokuz yaşındaydın sen babam öldüğünde... Babamın ölümü nasıl senin suçun olabiliyor?"

Sesim evi inletiyordu ama Baran'da yaprak kımıldamıyordu.

"Ben..." Bakışlarını masadan kaldıramadı. "Ben sana bunu anlatabilecek gücü kendimde bulabilseydim eğer..." Sustu, yutkundu. "Çekip uzaklara gitmezdim. Koskoca on altı yılı kendime zindan etmezdim."

Kabul ediyordu.

Beni öldürmek pahasına, diri diri mezara sokmak pahasına kabul ediyordu.

Aklımı kaybediyor olmalıydım.

"Sen mi gittin uzaklara?" diye sordum hayal kırıklığı içinde. "Hani babam zorlamıştı seni?" Vereceği cevaplar ilk defa umurumda değildi. "Kendini suçlu hissettiğin için mi gittin yoksa?"

CamScanner ile tarandı

"Çocuktum Açelya..." Yüzü suçlu gibi öne eğildi. "Ama yine de suçluyum ve kendimi savunabileceğim tek bir cümlem dahi yok... Ben böyle olmasını istemedim."

"Nasıl yok?" diye sordum hayretle. Doğru zannettiğim her şey, yanlış bildiklerimle yer değiştirmişti. Aklım ve mantığım tamamen dipteydi. "Ne yaptın sen Baran? Ne yaptın da babamın ölümü Efkan Kara'nın değil de senin suçun oldu birden? Nasıl kandırdınız siz beni? Nasıl?"

Benim babam evimizde çıkan yangında ölmüştü. Bir anda patlamıştı koca ev, her yer alev almış ve babam dışarı çıkamamıştı. Bu yangının bile isteye planlandığı ise sonradan çıkmıştı ortaya... Suçlusu yıllarca inandırıldığım o isimdi.

Efkan Kara.

"Onun suçuydu," dedi Baran kısık bir sesle. "Babanın katili oydu. Bu gerçek hiç değişmedi. Yemin ederim ki..."

"Etme!" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Senin tek bir sözüne inanmam ben bu saatten sonra! Her şeyin yalan! Ağzından çıkan her söz yalan!"

Baran benden daha beter bir haldeydi. Bu gerçeği öğrenmemi beklemiyordu, afallamıştı ve ne diyeceğini, kendini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Bu saatten sonra da fark etmezdi çünkü ben ona olan inancımı kaybetmiştim.

"Böyle söyleme," dedi güçlükle. Bakışları hâlâ yerdeydi. "Ben sana hiçbir zaman, bile isteye yalan söylemedim." İç çekti gözlerini kapatırken. "Söylemek istemedim..."

"Sus," dedim, hırçınca sildiğim gözyaşlarımın ardından. "Bana hiçbir şey anlatma, açıklama... Bu zamana kadar neden sustuysan, nasıl sustuysan yine öyle sus... Çünkü çok geç kaldın!"

Başını sallamakla yetinirken, "Madem artık biliyorsun, git babama sor," dedi. "Benim senin yüzüne bakacak yüzüm yok artık."

Ağlarken gülümsedim ama o bunu görmedi. "Merak etme. Bu saatten sonra istesen de bakamayacaksın yüzüme."

CamScanner ile tarandı

Gidecektim. Onunla daha fazla aynı çatı altında kalmayacaktım çünkü bu hem bana hem babama hem de yıllarca onu çocukça seven ruhuma ihanet olurdu. Ama benim bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Bunu yapacak kişi Baran olmasa bile birinin bana gerçekleri anlatması lazımdı. O şimdi iç hesaplaşmasıyla baş başaydı. Sonsuza dek gizli kalacağına inandığı gerçek ortaya çıkmıştı. Yüzüme bile bakamıyorken bana hiçbir şey açıklayamazdı.

Adımlarım kapıya doğru çevrildiğinde Baran ayağa kalktı ve yanıma ulaştı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu kolumu tutarak. Bakışlarım kolumu tutan eline uzandığında dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

"Açelya..." dedi yalvarır gibi. "Sana hiçbir şey açıklayacak halde değilim ama şunu bil ki sen bir kez öldüysen ben her gün öldüm."

Gözleri dolmuştu, ağlayacak mıydı?

"Çek elini," dedim sertçe. "Dokunma bana."

Bakışları gözlerime güçlükle tırmanırken, "Hiçbir şey bildiğin yok," dedi. Boğazı düğümlenmiş gibiydi, konuşamıyordu. "Benim yıllarca ne yaşadığıma ne hissettiğime, kendimi nasıl suçladığıma dair..."

Hızla çektiğim kolumun ardından kelimeleri ağzına tıkayan bir tokat patlattım yüzüne. *Dokunmaya kıyamadığım yüzüne...* Parmaklarım sızladı, içime kızgın bir demir saplandı ve Baran öylece susup kaldı.

"Bir daha sakın," dedim öfkeyle. Yüzü sola çevrilmişti. "Bana sakın dokunma."

"Açelya..."

"Sus!" diye bağırdım. "Adımı da söyleme."

Gözlerini acıyla kapattığında ıslak kirpiklerinin ardından yaşlar süzüldü çenesine doğru. "Özür dilerim," dedi sadece. "Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim."

"Çok geç kaldın... Her ne olduysa benim bunu bilmeye hakkım vardı çünkü ölen adam benim babamdı. Bana bunu

CamScanner ile tarandı

yaşatmaya hakkımız yoktu. Seni bir daha görmek istemiyorum, keşke hiç..."

Sesim tamamen kısıldı.

Ağladığını görmemek için bakışlarımı tavana kaldırdım.

"Keşke seni hiç tanımasaydım," dedim içimi delik deşik eden bir öfkeyle. "Keşke bir yetimhanede büyüseydim, aile sıcaklığı nedir hiç bilmeseydim, seni sevmek nasıl bir duygu, hiç öğrenmeseydim..."

Bana bunları söylettiği için de onu hiçbir zaman affetmeyecektim.

Hızla yürüdüm, kapıyı açtım ve dışarı çıkmadan önce eşikte duraksayıp başımı çevirdim.

Ona son kez bakarken, "Bitti," dedim buz gibi bir sesle. "Seninle olan bütün bağım kıyamet gibi koptu. Şimdi Mahir Demirdağlı'nın yanına gideceğim, onunla son kez konuşacağım ve hayatınızdan tamamen çıkıp gideceğim."

Kapıyı sertçe kapattığımda gözlerim de kapandı.

Aynı zamanda koca bir devir son buldu.

Geçmişte tam olarak ne yaşanmıştı, babam ve Efkan Kara arasında neler dönmüştü ve Mahir babam bu olaya nasıl dahil olmuştu bilmiyordum. Hiçbir şey bana anlatıldığı gibi değildi. Nasıl olmuştu da babamın ölümüne Baran sebep olmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Bunun için kendini suçladığını ve şimdiye kadar anlam veremediğim her hareketinin altında bu suçluluk hissinin yattığını anlamıştım.

Ama sonuç değişmiyordu.

Kandırılmıştım.

Asansöre binip zemin katta indim. Sarsak adımlarla dışarı çıktım ve iliklerimi donduran soğuğa aldırmadan yavaşça ilerledim. Ellerim montumun cebindeydi ve telefonum titriyordu. Tüm hıncımı telefonumdan çıkarmak, yere atıp parçalamak istedim ama yapmadım. O mesaj önemliydi. Mesajı kimin attığını bulacak ve bütün bunları neden yaptığını soracaktım. Telefon

CamScanner ile tarandı

bana lazımdı. Cebimden çıkardım ve arabanın önünde durakla-yıp ekrana baktım.

Annem arıyordu.

Açmamam gerekiyordu belki de... Bu denli öfkeliyken; doğ-ru bildiğim yanlışlar gün yüzüne çıkmışken ve kendimden geç-mişken... Beni üzerime titreyerek büyüten ve muhtemelen hiç-bir şey bilmeyen o kadını üzmemem gerekiyordu. Ama telefonu açtım.

"Açelya?" dedi annem hızlıca. "Neredesin kızım sen? İki saat-tir arıyorum, neden bakmıyorsun telefonuna?"

Her zamanki telaşları... İlk defa gülümsetmiyor, canımı ya-kıyordu.

"Açelya?" Sessiz kalmam onu korkuttu. "Sesim geliyor mu?"

"Geliyor." Dişlerimi sıkarken ve çıldırmamak için kendimi paralarken konuşmak çok zordu. "Ne oldu?"

"Ne demek ne oldu?" diye karşılık verdi. "Irmak aradı. Ders başlamak üzereyken bir anda ortadan kaybolmuşsun, arıyormuş açmıyormuşsun... Nereye gittin Açelya? Ödüm koptu be kızım!"

"Baran'a hediye almak istedim." Aklıma gelen ilk yalanın ar-dına sığındım. "Dün doğum günüydü ama ben ona hiçbir şey alamadım."

Annem bana inanmamış olacak ki sorgulayıcı bir tavırla, "Ve sen de bu yüzden okulu astın öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. Saçma yalanımı sürdürüyordum. "Çok gü-zel bir şey beğendim onun için... Sadece bir mağazada, son bir adet kalmıştı, kaçırmak istemedim. Eğer Irmak bunun için derse girmediğimi bilseydi bana çok kızardı." Başka bir şey sormasını istemedim. "Şimdi okula döneceğim. Kapatmam lazım. Akşam evde görüşürüz."

Aramayı sonlandırırken içimden bir şeyler koptu sanki. Görüşmeyecektik... Ben bu sabah farkında olmadan bir daha dönmemek üzere ayrılmıştım yıllarımı geçirdiğim o evden. Ne tuhaftı... Son kez olduğunu bilmediğim akşam yemeğinin

CamScanner ile tarandı

ardından şen şakrak kahkahalar atarken her şeyi geride bıraktığımı sanmam... Baran'ı affedebildiğime inanıp kendimi kandırmam...

Oysa hiçbir şey geride kalmamıştı. Daha yeni başlıyordu.

Ekranı kapatacakken Mehmet'ten gelen mesajı fark ettim. Ne yaşadığımdan habersiz, öylesine bir mesajdı.

Dün ben uyurken kardan adam yapmışsınız, kuşlardan aldım haberinizi... Çok eğlendiniz mi bari?

Bir de fotoğraf atmıştı. Üzerinde işçi üniforması; yüzünde sahte, ağlamaklı bir ifade.

Mesajını okurken ve fotoğrafına bakarken gözyaşlarım hiç durmadı. Canımdan çok sevdiğim insanlardı onlar... Aramızdaki bağ bu kadar acımasız bir şekilde kopmamalıydı.

Arabaya binmeden önce aklımda tek bir şey vardı. Mahir babamın yanına gidecek ve gerçeği olduğu gibi anlatmasını isteyecektim çünkü ne sabrım ne de dayanacak gücüm kalmıştı. Baran'ın aksine gözlerimin içine bakacak ve beni bunca zaman neden kandırdıklarını açıklayacaktı.

Ama sonra vazgeçtim.

Seni yıllarca kandırmış bir adam tekrar kandırır, yine inanırsın.

Gaza basıp oradan uzaklaştığımda ulaşmak istediğim tek yer Şile'ydi. Efkan Kara'nın orman yolundaki evi...

O ve oğlu... Karşıma çıktıkları günden bu yana bana hep Mahir Demirdağlı'ya dikkat et, demişlerdi. Ama ben öyle güvenmiştim ki baba yerine koyduğum adama, düşünmek istememiştim sözlerinin ardındaki esas gerçeği...

Yapmış mıydı gerçekten?

Babama miras kalan o kirli para için...

Değil söylemeye, düşünmeye bile dayanamıyordum o ihtimali.

Şile'ye vardığımda kaç dakikamın yolda geçtiğini hesap edemedim. Kafamda boz bulanık düşüncelerle, yolun karşısına park ettiğim arabadan indim. Beklediğimin aksine telefon ekranım

CamScanner ile tarandı

bomboştu. Ne annem ne Baran ne de Irmak aramıştı. Baran babasına haber vermiş olsa mutlaka ararda ama o da aramamıştı.

Mahir Demirdağlı...

Baba, demeye dilim varmıyordu artık.

Arabanın önünde durup Efkan Kara'nın evine baktım. Eğer Reha burada değilse onu da çağıracaktım. Hatta Mahir Demirdağlı'yı da... Bugün, geçmişten kalan tüm hesaplar sonsuza dek kapanacaktı burada.

Demir kapının önünde durup zile bastım. Hem de bir değil, alacaklı gibi birkaç defa. Hava çok soğuktu fakat benim içimi gerçeğin zehri titretiyordu.

Kapı açıldı fakat hemen içeriye alınmadım. Önce bir adam çıktı dışarı ve ne için geldiğimi sorgular gibi yüzüme baktı. Daha önceki gelişimde güvenlik kulübesinde gördüğüm adam olmalıydı.

Adamın yüzüne bakarak, "Efkan Kara'yla görüşeceğim," dedim.

"Geleceğinizin bilgisi bana verilmedi," dedi adam.

"Biliyorum ama çok kalmayacağım," dediğimde, "Reha Bey'e haber vermem gerekiyor," dedi adam. Anlaşılan, burada Reha'dan habersiz kuş bile uçamazdı.

Anlayışla başımı salladığım sırada hızlı adımlarla buraya doğru yürüyen genç bir kadın gördüm. Beni gördüğünde adımlarını yavaşlattı. Onu da hatırlıyordum, evin çalışanıydı. O gün de bana böyle dikkatle bakmıştı. Eğer yanlış hatırlamıyorsam adı Mercan'dı.

Aramızda birkaç adımlık mesafe kala durdu, kollarını üşüyormuş gibi göğsünde birleştirdi ve, "Açelya Hanım?" dedi meraklı gözlerle. "Efkan Bey'i görmek için mi geldiniz?"

"Evet," dedim bakışlarımı Mercan ve adam arasında gezdirerek. "Lütfen kimi arıyorsanız hemen arayın çünkü bekleyecek vaktim yok."

Önümde dikilen adam güvenlik kulübesine doğru ilerlediği sırada, "Reha Bey'i ben ararım," dedi Mercan.

CamScanner ile tarandı

Adam tereddüt eder gibi dönüp Mercan'a baktığında Mercan başını salladı ve ardından içeri geçmem için kapıyı araladı. Vakit kaybetmeden içeri girdim. Taşla kaplı yolda eve doğru ilerlediğimiz sırada, "Yalnız, Efkan Bey uyuyordu," dedi Mercan. "Ben Reha Bey'i ararken siz salonda oturup dinlenirsiniz."

"Efkan Bey bir an önce uyansa iyi olur," dedim. Kimseyi bekleyecek sabrım da takatim de yoktu. "Reha Bey'e de her neredeyse çıkıp gelmesini söyleyin çünkü konuşacaklarımız var."

Eve ulaştığımızda Mercan salona kadar bana eşlik etti ve çabucak döneceğini söyleyerek gitti. Oturmamıştım. Salonun içinde bir aşağı bir yukarı sabırsızca volta atmaya başladım. Geri dönmesi beş dakika sürdü. Sürekli telefonumdan saate bakıp dakikaları saymasam bir saattir beklediğimi sanacaktım.

"Reha Bey'le konuşup geldiğinizi haber verdim," dedi Mercan. "Önemli bir işi varmış ama bir saat içinde burada olacakmış." Açıklamasının ardından içtenlikle gülümsedi. "Efkan Bey uyanana kadar bir şey içer misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Reha gelene ve babası uyanana kadar kös kös oturacak olmak canımı sıkmıştı. "Efkan Bey'in durumu nasıl?"

"Aslında eskiye nazaran daha iyiydi ama son günlerde biraz soğuk aldığı için hassaslaştı," diye açıkladı Mercan. "Dışarı çıkıp hava almak ona pek iyi gelmiyor, çabuk üşütüyor."

"Umarım daha iyi olur," dedim başımı sallayarak. Benimle konuşamayacak kadar kötü bir durumda değildi en azından.

"Bir şey isterseniz bana seslenebilirsiniz," diyerek gülümsedi Mercan. "Mutfakta olacağım."

Mercan gitti, salonda tek kaldım ama sabredemedim. İçimde bir ateş vardı, öyle harlıydı ki beni yakıp küle çevirmişti. Ayağa kalktım, sessiz ve temkinli adımlarla salondan çıkıp etrafa baktım; Efkan Kara'nın hangi odada uyuyor olabileceğini anlamaya çalıştım.

Mutfak, kapının girişinde olduğu için Mercan beni göremezdi. Geniş holde sessizce ilerlerken duyduğum öksürük sesiyle

CamScanner ile tarandı

duraksadım ve oraya yöneldim. Kapısını çaldım, birkaç saniye bekledim ve içeri girdim. Mercan doğru söylüyordu, Efkan Kara hakikaten de hasta halde yatıyordu.

Beni görmeyi hiç beklemediğinden kaşlarını çattı, yüzüme baktı ve, "Açelya," dedi, sesi pürüzlü ve kısıktı. "Senin burada..."

Muhtemelen Reha, o gelene kadar beklememi ve babasıyla konuşmamamı tembih etmişti ki Efkan Kara'nın burada olduğumdan haberi bile yoktu.

Öksürüğü konuşmasını böldüğünde, "Kendini zorlama," dedim ellerimi kaldırarak. Yatağının yanında küçük bir koltuk vardı, kendine gelmesini beklerken oraya oturdum. Odada hava temizleyici bir alet vardı, komodinin üstünde içi su dolu bir sürahi, birkaç ufak saksı çiçeği ve ilaçlar...

"Şaşırdığını biliyorum," dedim bakışlarımı odanın içinde gezdirirken. "Beni görmeyi beklemiyordun."

"Evet," dedi Efkan Kara. Sık ve derin nefesler alıyordu. "Şaşkınım... Görüşmemizin üzerinden epey zaman geçti. Bir daha gelmezsin sanıyordum."

Ben de öyle zannediyordum.

Şaşkın gözlerle yüzüme bakmaya devam ederken, "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordu.

"Birkaç soru sormam gerekiyor," dedim parmaklarımla oynarken. "Buraya seni suçlamaya ya da senden hesap sormaya gelmedim. O yüzden cevap verirken dürüst olmaktan çekinme, üstü kapalı konuşma ve bildiğin ne ise bana onu söyle..."

Çünkü benim artık avutulmaya değil, gerçeğe ihtiyacım var.

Bana gelen mesajdan bahsetmeyecektim. Videodan da söz etmeyecektim. O mesajı atan kişi, Reha dahil etrafımdaki herkes olabilirdi ama buraya kimseyi suçlamaya gelmemiştim.

Hâlâ odanın içinde gezen bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Neye dayanarak suçluyorsun Mahir babamı?"

Sorum açık ve netti fakat Efkan Kara bir kez daha kaşlarını çattı.

CamScanner ile tarandı

"Bir şey olmuş," dedi gözlerini kısarak. "Yoksa yolun durduk yere buraya düşmezdi."

"Ne olduysa oldu," diye karşılık verdim sertçe. "Net bir cevap istiyorum senden. Kendini açıklamak istemiyor muydun? Al sana fırsat."

Kısa bir sessizlik oldu. Efkan Kara bakışlarını tavana dikti ve bir süre, düşünür gibi bekledi. Ama benim sabrım yoktu.

Tam ağzımı açacakken, "Babanı ben öldürmedim," dedi her zamanki gibi. "Evet, hatalarım çok... Üzerimde gençliğin verdiği bir toyluk vardı ama asıl derdim para değildi. Babamın bizi kandırmış olmasına, annemi aldatmasına, ansızın ortaya çıkan bir kardeşe tahammül edemedim. Cahildim... Onu birçok kez tehdit ettim. En büyük hatam da buydu."

Bakışları yüzüme uzandı, çehresinde sert bir ifade yer aldı.

"Madem duymak istiyorsun, açıkça söyleyeyim kızım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Babanın asıl düşmanı, seni bu yaşa kadar getiren Mahir Demirdağlı'ydı. Bir düşün... Beş parasız herifin tekiyken kimsesiz sandığı arkadaşına büyük bir para kalıyor, bu parayı almasını istemeyen üvey abisi ise arkadaşını öldürmekle tehdit ediyor. Harika bir fırsat değil mi?" Canımı söküp almak ister gibi bakıyordu. "Ben onun eline çok büyük bir koz verdim, çok..."

Daha kaç kez ölecektim ben?

Daha kaç kez göğüsleyecektim aynı acıyı?

"Mahir Demirdağlı bana tuzak kurdu," diye devam etti. "Tehditlerimi fırsata çevirdi. Öyle bir tezgâh kurup babanın ölümüne sebep oldu ki geride kalan tüm deliller beni gösterdi. Yalancı şahit bile buldu. Sonunda olan bana oldu, polisler beni suçlu buldu. Ne savcıya anlatabildim derdimi ne hâkime... Bileklerimde kelepçeler, demir parmaklıkların ardında buldum kendimi. Ama bunu hak etmiştim ben. Bu fırsatı ona ben vermiştim, ben..."

Ateş olmayan yerden duman çıkmazdı.

CamScanner ile tarandı

Buna rağmen bu duyduklarıma asla inanmazdım, Azra'nın söylediklerine de inanmazdım. Hatta o videoda görüp duyduklarıma bile...

Ama Baran suçunu kabul etmişti, ötesi var mıydı?

"Sonra duydum ki Mahir Demirdağlı zengin olmuş..." Giderek kısılan sesine aldırmadan konuşmaya devam etti. "Öyle kin besledim ki içeriden çıkar çıkmaz onu ellerimle öldürmek istedim ama yapamadım. Bana değil ama aileme bir zarar vermesinden korktum, hiçbir zaman karşısına çıkamadım. Yüzüne gülüp kardeşim, dediği insanı öldüren bir adam, başkasına ne yapmazdı ki? Yaşananları sineye çektim, yok saydım ama vicdanım beni hiç rahat bırakmadı." Sesi öfke doluydu. "Hastalığımı öğrenince... Bu yükle ölmek istemedim. Gerçeği senin de bilmeni istedim Açelya. Sen yıllarca şeytanın ininde uyudun. O adamın sana gösterdiği melek yüzüne sakın aldanma."

"Yeter..." dedim elimi ona doğru kaldırarak. Duyacağımı duymuş, öleceğim kadar ölmüş, yerin yedi kat dibine girmiştim sanki. "Başka bir şey söyleme."

Ayağa kalktığımda gözlerim öyle doluydu ki görüş açım buğulandı. Bir an nereye adım atacağımı bilemedim. Her an düşecek gibiydim ama bir saniye daha kalamazdım burada, çekip gidecektim.

"Özür dilerim kızım," dedi Efkan Kara arkamdan. "Ben kötü bir adam değildim ama iyi bir adam da olamadım. Saçma sapan hırslarıma yenik düşüp kardeşimin sebebi olduğum için, kan bağın olan insanların yanında değil de babanın katiliyle büyümene izin verdiğim için çok özür dilerim."

Artık hiçbir anlamı yoktu.

Gökyüzü kadar uçsuz bucaksız hayalleri olan biriyken ölmeyi dileyecek kadar tükenmiştim.

İnandığım her şeyi yitirmiştim; aşka, sevgiye, sadakate ve iyiliğe dair ne varsa...

CamScanner ile tarandı

Nasıl devam edecektim şimdi yoluma? Yeni bir sayfa açmak ve her şeyi geride bırakmak mümkün müydü bu saatten sonra? Aile, her şey demekti. Güven, her şey demekti. Ailesi tarafından bir hiç uğruna sırtından bıçaklanan insan, o sırtı kime yaslayabilirdi?

"Benim babam senin kardeşin değildi," dedim kapıdan çıkmadan önce. "Hiçbir zaman da olmadı."

Efkan Kara'nın odasından çıktığımda Mercan kapının önündeydi. Konuştuğumuz her şeyi dinlemiş de halime acımış gibi bakıyordu bana. Kimbilir ne haldeydim ki kolumdan tutmuştu... Nereye gittiğini bilmediğim adımlarıma o yön verirken, "İyi misiniz?" diye sorup durdu. "Mutfağa geçelim, bir bardak su vereyim... Reha Bey gelmek üzeredir."

"İstemiyorum," diyebildim güçlükle. Kimseyi bekleyecek halim yoktu. Reha'yla da konuşacak bir şeyim yoktu. Kalmamıştı. "Kapıyı aç sadece. Gideceğim."

"Ama hiç iyi görünmüyorsunuz ki..." Sesi telaşlıydı. "Nasıl olacak bu şekilde?"

"Kapıyı aç," dedim tekrar. Ağlıyordum ve gözümün önünü göremiyordum. Mercan haklıydı ama asıl sorun nasıl gideceğim değil, nereye gideceğimdi.

Artık bir evim yoktu.

Ailem de yoktu.

Hiç kimsem yoktu.

Mercan beni bırakıp hızla yanımdan uzaklaştı, ben ise kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda buz gibi bir soğuk sarmaladı bedenimi. Salonda otururken sıcaktan bunalıp çıkardığım montu almak bile aklıma gelmemişti.

"Durun! Nereye?" Sarsak adımlarla demir kapıya doğru ilerlerken Mercan arkamdan seslendi. "Mont bile yok üstünüzde."

Mercan önüme geçince duraksadım, elindeki suyu bana uzattı. "Şunu bir için, ben de montunuzu getireyim."

Bardağı titreyen elime tutuşturup tekrar gözden kayboldu. Sudan bir yudum aldım ama yutamadım, boğazım acıdı. Bardak

CamScanner ile tarandı

elimden kayıp yere düştü ve cam parçaları dört bir yana saçıldı. O sırada Mercan geldi, montumu omuzlarıma bıraktı ve bana yine aynı, acıyan gözlerle baktı.

Montumu tutarak kapıya doğru yönelmiştim ki, "Bilmediğiniz şeyler var," dedi. Duraksadım ama dönüp ona bakmadım. "Size bu sabah tanımadığınız bir numaradan mesaj geldiğini biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Efkan Bey size her şeyi olduğu gibi anlatmadı, bilmediğiniz bir mesele daha var."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Yüzümü sırılsıklam eden yaşları silerken dönüp ona baktım. Mercan kimdi bilmiyordum ama bu evde sıradan bir çalışan olmadığı kesindi. "Bana mesaj geldiğini nereden biliyorsun?" Ona doğru bir adım attığımda Mercan bakışlarını etrafta gezdirdi.

"Görmenizi istediğim bir şey var," dedi tereddütle. Yavaşça dönüp eve doğru baktığında, "Reha Bey gelmeden size göstereyim, ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"Bir saniye ya..." dedim ellerimi kaldırarak. "Neyi görecekmişim ben?" diye sordum şaşkınca. "Kimsin sen Mercan?"

Mercan hiçbir şey söylemedi, sadece gel, der gibi elini kaldırdı ve evin arka tarafına doğru yürümeye başladı. Peşinden gidip gitmemekte kararsız kalsam da çok sürmedi. Yavaş adımlarla peşine düştüm. Mercan önde, ben arkada evin arka tarafına ulaştığımızda Mercan duraksadı ve omzunun üzerinden dönüp bana baktı.

"Şu kulübeyi görüyor musunuz?" Parmağıyla ağaçların arkasında kalan taş kulübeyi gösterdi. "Efkan Bey'in orada bazı eşyaları var. Cezaevinde yatarken ona gelmiş olan birkaç mektuba rastladım, okumayı hiç düşünmedim ama bir gün öyle bir şey gördüm ki..."

Mercan konuşmaya devam ederken ben oraya doğru ilerledim. Bunu neden yaptığımı bilmeden ve Mercan'ın bana neden yardım edebileceğini hiç düşünmeden... Basiretim bağlanmıştı. İçimde hâlâ bir umut olduğunu fark ettim. Ve o umudun, bana

CamScanner ile tarandı

mantıklı düşündürmediğini... En kötü hastalıklar, insanı en savunmasız anında ele geçirirdi.

Mercan kulübenin kapısını açtı, önünü ardını düşünmeden içeri daldım ve beni karşılayan ağır kokuyla sarsıldım. İçerisi o kadar pis ve havasızdı ki midem bulandı. Üstelik epey karanlıktı.

"Işığı aç," dedim Mercan'a. "Hiçbir şey göremiyorum."

Ama Mercan ışığı açmadı. Aksine kapıyı bir anda üzerime kapattı.

Oyuna geldiğimi anladığımda kapıya doğru ilerlemek istedim fakat kapı kapanınca içerisi hepten karanlık oldu, gözümün önünü göremeyince panikledim, bağırmak istedim ama göremediğim bir el ağzıma kapandı.

İçeride biri daha vardı, kalbim korkuyla kasıldı.

Kim olduğunu bilmiyordum, yüzünü görememiştim ama ağzımı kapattığı yetmezmiş gibi kollarımı sırtımda birleştirip dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. Çırpınmaya, kurtulmaya çalıştım ama öyle güçlüydü ki nefesim kesildi. Sadece bir an aralık kalan dudaklarımdan kuvvetli bir çığlık savurdum ama o bile yarım kaldı. Saniyeler içinde bir bant kapattı ağzıma. Ardından ellerimi bağladı sıkıca...

Ve ben hiçbir şey yapamadım.

Kara Ailesi'nin tuzağına düşmüştüm.

Efkan Kara suçsuz olduğuna inanmam için neredeyse yalvardıktan sonra bunu neden yapmıştı, anlayamadım. Üstelik ölüm döşeğindeyken... Zaten boz bulanık olan aklımı hepten kaybettim.

Tek bildiğim, başımın belada olduğuydu.

Ve bu defa, ne zaman düşsem beni kaldıracağına inandığım bir babam da yoktu.

CamScanner ile tarandı

9

Yokluğun, Yok Oluşumun Emaresiydi

♪ Mert Demir – Acı Veriyor ♪

Baran Demirdağlı...

"Yaşamaktan korktuğun o gün, elbet bir gün gelecek," derdim, bazen aynaya bazen duvara çoğu zaman ise onun fotoğrafına... Seni her düşündüğümde, sana her baktığımda, o günü her hatırladığımda... Yanlış aslında. *İnsan, hiç unutmadığı bir gerçeği hatırlayamaz.* O günü unutmayı her şeyden çok istedim fakat bunu başarabildiğim tek bir günüm bile olmadı. Olsaydı kafamın içinde her gün bir bomba patlamazdı. Ruhum bu kadar parçalanmaz, çocukluğum o enkazın altında kalmazdı. Unutamadım. Hem de hiçbir zaman... *İnsan, onu her gün öldüren bir gerçekle bu kadar uzun yaşayamaz.*

Ama ben yaşadım.

Yaşamaktan korktuğum o günün, elbet bir gün geleceğini bilerek yirmi beş yılı geride bıraktım.

Şimdi olmaktan korktuğum yerde, hissetmekten korktuğum acının içinde; geçmişte, o gece var ettiğim yangının alevlerinde, çocukluğumu yakan cehennemin dibindeyim.

Kapısı olmayan bir evdeyim, odalar yıkılıyor, duvarlar üzerime çöküyor ve ben dışarı çıkamıyorum. *Kendi içimde kayboluyorum.*

CamScanner ile tarandı

Hiçbir sır sonsuza dek gizli kalmazmış, gerçeklerin er ya da geç ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu varmış. Neye inanmıştım bunca zaman? Günün birinde gerçeğin ortaya çıkacağını bile bile nasıl susardı bir insan?

Konuşmak istedim, dilim yandı. Susmak istedim, içim kanadı. Kaçmak istedim, kaçamadım. Saklanmaya çalıştım, yapamadım... Her şey elime yüzüme bulaştı. Her zaman kaybeden ben oldum ve bu bir kanun gibi hiç sarsılmadı.

Yaşım yirmi altı.

Hayır, *dokuz.*

Bugün yine o savunmasız, küçük çocuğum. Ve yine dibine kadar suçluyum.

Küçük bir çocuk olsam da bazı meseleler kapalı kapılar ardında konuşulsa da neyin ne olduğunu idrak edecek bir yaştaydım. Henüz ölümün soğuk ve acımasız yüzüyle tanışmasam da Efkan Kara denen adamın, Kenan amcayı öldürmek istediğinin farkındaydım. Fakat bu bana hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir oyun gibi gelirdi, büyüklerin arasında dönen ve çocukların anlayamayacağı türden bir oyun... Ölüm gerçekte ne demekti, algılayamazdım.

O zamanlar sıklıkla bir arada olurduk, akşamları aynı sofraya otururduk, günlerimiz ayrı geçmezdi. Babam, Kenan amcanın yalnız kalmasına izin vermezdi, sanki olacakları hissetmiş gibi bir arada olmamız gerektiğini söylerdi.

Oysa Kenan amca korkusuz bir adamdı. Gözü kara bir asker olmasından kaynaklanıyordu belki de... Efkan Kara'nın tehditlerinden ve günün birinde ölebileceği ihtimalinden hiç korkmamıştı. Belki de tam tersi, hissetmişti öleceğini... Tam da bu yüzden babama ömrüm boyunca unutamayacağım o sözleri söylemişti.

"Mahir..." demişti büyük bir ciddiyetle. Kapının ardına saklanıp onları dinlediğimden habersizce. "Bana bir şey olursa Açelya sana emanet. Onu kimsenin eline bırakma."

CamScanner ile tarandı

Saniyeler süren bir sessizliğin ardından, "Anlamadım?" diye karşılık vermişti babam. Halbuki çok iyi anlamıştı.

Kenan amca, "Senden başkasına güvenemem," dediğinde, "Nereden çıktı bu?" diye sormuştu babam her zamanki sert ifadesiyle. "Sen o haysiyetsize pabuç bırakacak adam mısın Kenan? Açelya'nın senden başka kimsesi yok, sakın bir daha böyle şeyler söyleme..."

"Ölümle pazarlık edilir mi?" O anki ses tonu, hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "İnsan öleceği zaman hissediyormuş, öyle diyorlar. İçimdeki bu tuhaf hissin sebebi ne bilmiyorum ama..." Susmuştu. "Kızım sana emanet."

O günlerde bu sözlerin ağırlığı çökmüştü babama. Her zamankinden daha şüpheci ve agresif bir adam olup çıkmış, Kenan amcayı asla yalnız bırakmaz olmuştu. Bir keresinde beni bile karşısına alıp artık bazı şeyleri kavrayacak yaşta olduğumu, yabancı insanlara karşı dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

Ama ben bu sözleri umursamamış, yeterince dikkatli olamamıştım. Hep birlikte yemek yediğimiz o son akşam, Efkan Kara'nın adamının beni kandırmasına izin vermiştim. Kenan amcayı kendi ellerimle ölüme göndermiş ve bunu hiç kimseye söyleyememiştim.

Babam neye sebep olduğumu anladığında okkalı bir tokat patlamıştı suratıma. Dokuz yaşında küçük bir çocuk olmam ya da o tokadın bende bırakacağı ömürlük travma umurunda olmamıştı. Sızısıysa hâlâ yanağımdaydı. Bugün aynı tokadı aynı yere Açelya da atmıştı.

Hakkı da vardı.

Boynum kıldan inceydi karşısında, beni öldürse gıkım çıkmazdı.

Ağlama krizine girdiğimi, nefesim kesilene kadar susamadığımı ve sustuğum noktada ise kaskatı kesilip kaldığımı hatırlıyor, asla unutamıyordum. Babam beni kollarının arasına almış, sayısız kez özür dilemiş ve vurduğu yanağımı okşamıştı. Bana ne

CamScanner ile tarandı

kadar kızgın olsa da küçük bir çocuk olduğumun farkındaydı, istemsizce sebep olduğum ölüm yüzünden beni suçlayamazdı. Geçecek, demişti ama geçmeyecekti. İkimizin de vicdanında ömürlük bir sızı kalacaktı.

Bu meselenin aramızda bir sır olarak kalması gerektiğini söylediğinde onu dinlemiş ve susmuştum, neye sebep olduğumu unutmuştum. Yalnızca bir süre... Aradan birkaç yıl geçtiğinde, gitgide büyüdükçe ve onu her gün evimde gördükçe anlamıştım susmanın ağır bir ceza olacağını... Açelya'nın gerçeği bilmeye hakkı vardı. Benim de bu yükten azat olmaya... Hangi insan böyle yaşamak isterdi ki? Bir ömür boyu sırtında kamburla, kalbinde ağrıyla...

Ama babam konuşmama izin vermemişti.

Ne zaman ona gerçeği söylemek istesem, "O daha çok küçük," derdi. "Bunu ona söyleyemezsin, anlamaz... Anlasa da kaldıramaz."

Yıllar akıp gitti böylece...

Babam Açelya'ya hiçbir zaman kıyamadı ve babasının ölümünün ardındaki gerçeği ondan sakladı. Ben ise hep sustum çünkü gerçeği söyleyecek cesaretim gün geçtikçe kayboldu. Sustum, kabullendim ve olan bana oldu. Bu da benim cezamdı. En ağır suçların cezasının bile bir mühleti olurken benim payıma düşen müebbet bir vicdan azabıydı.

Kapının önündeki koridorda sırtımı duvara yaslamış oturuyor, bomboş gözlerle tek bir noktaya bakıyor ve ellerim gibi titreyen kalbimin sesini dinliyorum.

O gittikten sonra aradan ne kadar zaman geçti, hiç bilmiyorum.

Bunu kimin yaptığını, bizimle kimin oynadığını bilmiyordum ama her şey o günkünden daha karmaşık bir hal almıştı. Babamın odasına gizli bir kamera yerleştirip bize tuzak kuran her kimse Reha Kara'nın adamı olduğu kesindi. Yıllar önce yaptıkları yetmemiş gibi, hak etmedikleri bir intikamın peşine düşmüşlerdi.

CamScanner ile tarandı

Artık açığa çıkmasından korkacağım, saklayacağım bir sırrım kalmamıştı. Açelya her şeyi biliyordu, öğrenmişti. Babam ona zamanında ne halt yediğimi anlatmış olmalıydı. Hatta belki şu an babam da delirmiş bir haldeydi ve yana döne, odasına gizli kamera yerleştiren haini bulmaya çalışıyordu.

Peki ya Açelya?

O nerede ve ne haldeydi?

Keşke seni hiç tanımasaydım, demişti. Keşke bunu söyleyeceğine beni öldürseydi...

Güçlükle ayağa kalktım. Bu evden günlerce çıkmasam, hiçbir şey yemesem ve hiç uyumasam umurumda olmazdı. Nasıl olsa bu saatten sonra beni görmek istemeyecek, sesimi duymayı reddedecekti. Ha ölmüşüm ha böyle yaşamışım... Ne fark edecekti?

Bilmek istediğim tek şey, şu an ne halde olduğuydu.

Benim yüzümden...

Mutfaktaki sandalyelerden birine oturup babamı aradım. Telefon uzun uzun çaldı, neredeyse kapanacakken açıldı ve babamın keyifli sesi doldurdu kulaklarımı.

"Efendim Baran?"

Kaşlarım çatılırken, "Gülüyor musun sen?" diye sordum donuk bir sesle.

"Kahraman bir espri yaptı da..." Babam bana neden açıklama yaptığını anlamamış gibi duraksadı ve ardından, "Ne oldu?" diye sordu. "Sesin niye öyle geliyor?"

Bıçak sırtı bir korkuyla sarsıldım. "Açelya senin yanına gelmedi mi?"

"Hayır..." dedi babam tereddütle. Ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Gelmesi mi gerekiyordu?"

Siktir. Siktir. Siktir.

"Baba..." Telaşla ayağa kalktım. "Açelya her şeyi biliyor. Biri senin odana gizli bir kamera yerleştirmiş... O gün, Açelya lavaboya gittiğinde konuştuklarımız, bu sabah mesaj olarak telefonuna geldi."

CamScanner ile tarandı

Açelya buradan ayrılırken babamın yanına gideceğini söylememiş miydi? Evden çıkalı ne kadar olmuştu? Babamın yanına gitmediyse nereye gitmişti?

"Ne söylüyorsun sen Baran?" diye gürledi babam. Ardından bir kapının açılıp kapanma sesi duyuldu. Yalnız olacağı bir yere geçmiş olmalıydı. "Ne öğrenmesi? Ne kamerası? Baştan anlat şunu!"

Her şeyi olduğu gibi babama anlatırken kabanımı hızla üzerime geçirip evden çıktım. Açelya'nın nerede olduğundan emin değildim ama bir tahminim vardı. Umarım yanılırdım.

"Sen yola çık, ben de geliyorum," dedi babam telefonu kapatmadan önce. "Bu mesele fazla uzadı."

Evden çıktım, arabama bindim ve rotamı doğruca Şile'ye çevirdim. Neyin ne olduğunu anlamadan, babamdan dinlemeden, doğruca o katilin yanına gitmişti. Ama suç bendeydi... Gözlerime öyle bir bakmıştı ki ben yine o güne dönmüş, o günkü kadar suçlu hissetmiştim. Ne söyleyebilir, nasıl savunabilirdim ki kendimi?

Benim yüzümden...

Onlarca kural ihlali yaptığım halde bitmeyecekmiş gibi gelen yol sonunda bitti. Kara'nın evine yaklaştıkça yavaşladım ve Açelya'nın kapının önünde duran arabasını fark edince bitkin bir nefes aldım. Ne yapacaktım şimdi? Ne söyleyecek, nasıl ikna edecektim onu?

Beni görmek istemeyecekti.

Ama bana inanması gerekiyordu.

Hatta belki de gitmemi söyleyecekti...

Ama burada olmamalıydı, yanlış yapıyordu.

Açelya'nın arabasının arkasına yanaşıp durdum ve dışarı çıktım. Karşımdaki eve nefret dolu gözlerle bakarken Açelya'yı aradım ama açmadı. Bilerek açmıyor olabilirdi, burada durup çıkmasını bekleyemezdim. Hızlı adımlarla ilerleyip demir kapının önünde durdum. Tam zile basacakken kapı açıldı ve Reha

CamScanner ile tarandı

piçi çıktı. Beni görmeyi bekliyormuş gibi bir hali vardı, yüzünde şaşkınlık hissi oluşmadı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama konuşmasına izin vermedim.

"Açelya nerede?" diye sordum sertçe. Öyle öfkeliydim ki suratını dağıtmamak için zor tuttum kendimi. Yalnızca Açelya için... Onun gözünde fazlasıyla suçluyken olay çıkarıp onu üzmek istemezdim. Yeterince üzmemişim gibi...

Reha beni tepeden tırnağa süzerken temkini elden bırakmak istemiyormuş gibi bir adım geriledi.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi ve oldukça ciddi bir sesle devam etti. "Enteresan bir durum sözkonusu. Bir buçuk saat önce çalışanımız beni aradı, Açelya'nın buraya geldiğini ve babamla konuşmak istediğini söyledi. Ben de onay verdim. Önemli bir toplantının ortasında olmasam hemen çıkıp gelecektim ama işim uzun sürdü. Geldiğimde Açelya yoktu, babamla konuşmuş ve beni beklemeden çıkıp gitmiş." Bakışları Açelya'nın arabasına kayarken kaşlarını kaldırdı. "Arabasını neden bıraktı, hiçbir fikrim yok..."

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken inanmadığımı belirtircesine yavaşça salladım başımı.

Arabası buradaydı ama Açelya gitmişti, öyle mi?

Kurduğu hiçbir cümle mantıklı değildi.

Açelya hâlâ bu evdeydi ve muhtemelen beni görmek istemediği için karşımdaki piçe böyle bir yalan söyletiyordu.

Bir anda yakasından tutup kendime çektim onu. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan? Ne demek burada değil? Arabasını bırakıp nereye gider? Mantıklı mı bu söylediğin?"

Reha bileğimden tutup elimi hızla itekledi ve yakasını kurtardı. "Mantıklı değil evet! Ama olan bu! Nereden bileyim ben nereye gitti? Gitmiş işte!"

Reha bağıra çağıra konuşurken tekrar yakasından tutarak önümden çektiğimde sırtı gürültüyle demir kapıya çarptı. İçeri geçtim ve hızlı adımlarla eve ilerledim. Arkamdan hem Reha

CamScanner ile tarandı

hem de güvenlik kulübesinden fırlayan adam bağırıyordu ama benim sesim, ikisininkini de bastırıyordu.

"Açelya!" Yumruklarımı var gücümle kapıya indirdim. "İçeridesin biliyorum! Dışarı çık Açelya!"

Kapı açıldı ve ardında genç bir kadın belirdi. Beni gördüğünde ürkerek kapının önünden çekildi ve ben destursuz içeri daldım. Gördüğüm ilk kapı mutfaktı, başımı uzatıp baktım ama boştu. Mutfaktan çıktığım sırada Reha eve giriyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırmasını duymazdan gelerek hızlı adımlarla salona ilerledim ama burası da boştu.

Salon kapısının önünden uzaklaşacağım sırada Reha önüme geçti ve, "Derdin ne senin?" diye sordu öfkeyle. "Sana Açelya burada değil, diyorum! Bana inanmıyorsan çalışanlarıma sor!"

"Çekil önümden," dedim tehditkâr bir sesle. "Evini başına yıkmamı istemiyorsan eğer..."

Sözümü kesti.

"Babam içeride," dedi dişlerini sıkarak. "O sesini alçalt. Senin yüzünden ona bir şey olursa asıl ben yıkarım dünyayı başına..."

"Reha Bey doğru söylüyor," diyen bir ses duyduğumda evin girişine baktım. Kapıyı açan genç kadın korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Hemen arkasında güvenlikteki adam duruyordu. Reha ona karışmamasını söylemiş olmalıydı fakat yine de tetikte bekliyordu.

"Açelya Hanım burada değil. Geldiği gibi gitti. Efkan Bey'le görüşmedi bile."

"Arabası kapının önünde duruyor," dedim dışarıyı işaret ederek. "Nasıl gitmek bu?"

"Bilmiyorum..." diyerek başını iki yana salladı. "O evden çıktı, ben de sadece kapıyı kapattım, arkasından bakmadım. Reha Bey gelip de arabasının kapının önünde olduğunu söyleyene kadar farkına bile varmadım."

Açelya bunu bilerek yapmış olabilir miydi?

CamScanner ile tarandı

Gerçekten gitmiş ve sırf beni cezalandırmak için arabasını burada bırakmış olabilir miydi?

Bakışlarım arkadaki adama uzandı. "Peki ya sen? Açelya bahçe kapısından çıktığında arabasına binmediğini fark etmedin mi? Hiç mi dikkatini çekmedi lan? Hiç mi?"

"Görseydim sorardım elbette," dedi adam. Kırklı yaşlarda, iri yarı ve uzun suratlı bir herifti. Bakışları ve duruşu bana güven vermemişti. "Açelya Hanım geldiğinde buradaydım, ona kapıyı ben açtım ve başta onu içeri almadım. Ne de olsa Efkan Bey hasta bir adam ama Reha Bey'in onay verdiğini duyunca bir sorun olmayacağını düşündüm. O sırada beni eczaneden araladılar Efkan Bey'in ilaçları için. Onları almak için evden ayrıldım ama en fazla on beş dakika kadar yoktum burada... Geldiğimde çoktan gitmiş ama arabası kapının önünde olunca hâlâ evde sandım. Reha Bey gelene kadar Mercan Hanım da ben de farkına varmadık bu tersliğin."

Kadının adı Mercan'dı. Onda da beni huzursuz eden bir şeyler vardı.

"Duydun," dedi Reha, adamı sustuğunda. "Hepimizin bir olup da sana yalan söyleyecek hali yok."

"Kes sesini." Geriye dönüp öfkeyle yüzüne baktım, onun da çalışanlarının da söylediği hiçbir şeye inanmamıştım. "Evin her yerine bakacağım."

"Bu seni ikna edecekse bak tabii," dedi Reha, karşı çıkmamıştı. "Babamın odasına girmemen şartıyla..."

Şart falan dinlemezdim. Evin bütün odalarına tek tek baktığım sırada Reha arkamdaydı, son olarak babasının odasının kapısını açtığımda bana engel olamamıştı. Odanın ortasındaki yatakta boylu boyunca uzanan, hastalığın tükettiği bitkin bir adam gördüğümde duraksadım. Uyuyordu. Ve Açelya, burada da yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Odada Efkan Kara'dan başkasının olmadığını görmeme rağmen kapıyı kapatmamış, uzun bir süre ona bakmıştım.

CamScanner ile tarandı

Çocukluğumun katili karşımda duruyordu.

Anlamıyordum, anlamam da mümkün değildi. Geçmişte yaptıkları yetmemiş miydi? Bizden hâlâ ne istiyordu? Ölümün eşiğine geldiği halde neden durmuyordu? Açelya'nın aklına girip kendini aklamayı başarsa bile ne değişecekti? Her türlü ölüp gidecekti... Tek derdi giderayak her şeyi mahvetmek miydi?

"Gördün işte," dedi Reha kısık bir sesle. Öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. "Kapat artık şu kapıyı."

"Dilerim..." Bakışlarım Reha'ya çevrildi. "Çocukluğumuzu mahveden bir katil kolayca can veremesin."

Reha öfkeyle kaşlarını çattığında oradan uzaklaştım, aksi halde hasta bir adamın önünde kendimi tutamayacaktım. Mercan'ın dikkatli bakışları eşliğinde evden çıktım ve duraksayıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. Evin epey büyük bir bahçesi vardı. Her yere tek tek bakmadan ve emin olmadan hiçbir yere gitmeyecektim. Etrafta kamera olup olmadığına baktığım sırada Reha kolumdan tutarak beni kendine doğru çevirdi. Az önce söylediklerim iliğine oturmuş olacak ki, "Defol git evimden!" dedi yenik düştüğü öfkesiyle. "Elimden bir kaza çıkmadan..."

İçimde patlamaya hazır bir bomba vardı ve Reha Kara, o bombanın pimini çekmişti. Kafamı yüzünün ortasına gömdüğümde afallayarak bıraktı kolumu, birkaç adım sendeledi ve arkasındaki duvara tutunarak ayakta zor durdu.

"Elinden bir kaza çıkmadan öyle mi?" diye sordum. Sinsi bir hastalık gibi usul usul sızmışlardı Açelya'nın aklına. Bugün bu haldeysek sebebi oydu ve bir de utanmadan konuşabiliyordu. "Durduk yere, yıllar sonra çıktın onun karşısına... Saçma sapan şeyler söyleyip aklını karıştırdın, oyunlar oynadın... O mesajları da sen attın!"

Patronuna vurduğumu gören adam üzerime yürüdüğünde Reha elini kaldırarak adamı durdurdu.

"Mesaj falan atmadım ben!" diye bağırdı güçlükle doğrulurken. "Neler oldu, Açelya neden buraya geldi bilmiyorum ama

CamScanner ile tarandı

yine bir şeyler yapıyorsunuz ve yine bizi suçlu göstermeye çalışıyorsunuz!" Büyük bir hiddetle üzerime yürüdü. "Ama bu defa izin vermeyeceğim." Kollarımdan tutarak beni itekledi. Bir sonraki hamlesi yumruğunu suratıma geçirmek olacaktı ama bunu başaramazdı. Bu konuda benimle başa çıkması imkânsızdı. Öyle de oldu. Havada yakaladığım elini ters çevirerek sırtına getirdiğimde acıyla inledi ve bacağına sertçe vurduğumda kendini yerde buldu. Adamı bu tabloya daha fazla seyirci kalamayıp üzerime atladığında olduğu yerde kalmadığına pişman ettim onu. Şimdi o da iki büklüm uzanmış bir halde yerdeydi ve Reha toparlanmaya çalışırken, "Seni mahvedeceğim," diyordu. "Bu defa bittin sen... Mercan, derhal polisi ara."

Açelya fazlasıyla mutluydu.

Ve bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu.

İlk defa Baran'la baş başa dışarı çıkmışlardı. Baran artık onun büyüdüğünü görebiliyor ve onu ciddiye alıyordu. Birlikte dışarı çıkacaklarını söylediğinde Açelya o kadar mutlu olmuştu ki dakikalar içinde hazırlanıp soluğu tekrar Baran'ın yanında almıştı. Uzun zamandır beklediği filmi sinemada beraber izlemiş, yemek yemiş, bowling oynayıp kahve içmişlerdi. Bu güzel gün ona, Baran'ın doğum günü hediyesiydi.

Açelya artık on dört yaşında genç bir kızdı. Günden güne büyüyor ve güzelleşiyordu. Bu sene liseye başlayacaktı. Artık saçlarını yaparken daha çok özeniyor, hafif makyajlar yapıyor ve kıyafet konusunda seçici davranıyordu. Bembeyaz parlak bir teni, iri yeşil gözleri ve uzun, sapsarı saçları vardı. Gün geçtikte her görenin dönüp bir kez daha bakacağı kadar güzel bir kız olacağına hiç kimsenin şüphesi yoktu.

Ne yazık ki Baran o zamanlar burada olmayacaktı.

Yakında New York'a gidecek ve üniversiteyi orada okuyacaktı. Bu durumdan Açelya'nın haberi yoktu, henüz ona söylememişti Baran. Daha doğrusu kimsenin haberi yoktu. Bu meseleyi sadece

CamScanner ile tarandı

babasıyla konuşmuştu ve bir süre daha aralarında sır olarak kalacağa benziyordu.

Fakat babasının da bilmediği bir şey vardı ki Baran uzunca bir süre evine dönmeyecekti.

Ve bu durum yıllarca sürecekti.

Alışkındı zaten, ona koymazdı. Üç senedir evinden uzaktaydı. Babası öyle uygun görmüştü; Baran sürgün edilmişti. Şimdi de kilometrelerce uzağa gidecekti. Ha deyince çıkıp gelemeyeceği kadar uzağa... Bu sebeptendi ki bu doğum günü hediyesi aslında bir vedaydı.

Baran uzun zamandır Açelya'ya soğuk davranıyor, eve geldiği zamanlarda bile ondan uzak durmaya özen gösteriyordu. Ama bu kez ve son kez, ona yakın olmak istemişti. Gidecekti. Araya giren uzun yıllar boyunca onu bir daha görmeyecekti ve kurtulacaktı içini yakan bazı hislerden.

Bir umut, kilometrelerce uzakta olmanın, vicdan azabını dindireceğini düşünüyordu Baran. Olurdu ya belki oradaki hayatı çok sever ve geri dönmek istemezdi. Orada bir kıza âşık olur, onunla evlenir ve mutlu olurdu. Zamanla Açelya'yı ve ondan ne çaldığını unutur, çocukluğundaki huzura kavuşurdu.

O zamanlar bu isteğin asla gerçek olmayacağını bilmiyordu.

Baran, Açelya'yı seviyordu. Onu çocukluğundan bu yana her zaman sevmişti. Tıpkı Mehmet'i sevdiği gibi... Fakat bir o kadar da nefret etmişti çünkü ona karşı hep suçlu hissetmişti. Ona böyle hissettirdiği için Açelya'yı unutmak isterdi. Yıllar sonra onu tekrar görünceye kadar içindeki duygunun aşka dönüşeceğini de o zamanlar bilmiyordu.

Kader, onları birbirlerine düğümlemişti.

Gün sona erdiğinde Açelya eve gitmeden önce kitapçı gezmek istediğini söyleyerek Baran'ı bir kitap mağazasına sürüklemişti. Bir süredir almak istediği bazı kitaplar vardı ama bu bir bahaneydi, Açelya'nın asıl derdi Baran'a bir şiir kitabı hediye etmekti.

Bunu neden yapmak istediğini de bilmiyordu. Bir süredir Baran'ı, Mehmet'ten daha farklı bir şekilde sevdiğini hissediyordu ama

CamScanner ile tarandı

hislerine bir isim koyamıyordu. Ne zaman Baran'ın yanında bir kız görse içi içini yiyor, kıskançlıktan deliriyordu. Baran'ın kız arkadaşlarından nefret ediyordu ve bunu kimseye belli etmemek için üstün bir çaba sarf ederken şekilden şekle giriyordu.

Geçen sene Baran'ın bir kız arkadaşı olmuştu. Kısa bir süre flörtleşmişler, sonrasında ayrılmışlardı ama Açelya o kızı ne zaman görse odasına kapanıp yastığını ısırırken bulurdu kendini. Bir keresinde bu durumu içinde tutamayıp okuldaki en yakın arkadaşına anlatmıştı. O zaman aldığı cevapla tokat yemiş gibi hissetmişti. Arkadaşı, Açelya'nın Baran'a âşık olduğunu iddia etmişti.

Hayır, bu delilikti.

Açelya bunu asla kabul etmiyordu. Ama içinde sevdiği şiirlerin olduğu bir kitabı Baran'a hediye etmek istiyordu. Şiirlerin ana teması aşk olabilirdi ama bunun, hissettikleriyle hiç alakası yoktu.

Baran şiir sever miydi bilmiyordu. Fantastik kitaplar okumayı sevdiğini, odasında bir Harry Potter serisinin bulunduğunu ve en sevdiği yazarın Stephen King olduğunu biliyordu. Onu daha önce hiç şiir okurken görmemişti ama yine de o kitabı Baran'a hediye edecekti.

Rafların arasında gezerek istediği kitabı bulmaya çalışırken Baran ilgisiz bir tavırla onu izliyordu. Açelya, Baran'ın sürekli değişen ruh haline bir anlam veremiyordu. Artık anlamaya da çalışmıyordu çünkü yorulmuştu. Baran bazen iyiydi bazense kötü... Mesela bugün onu üzecek ya da kıracak bir söz söylememişti ama yeterince sıcakkanlı ve ilgili olduğu da söylenemezdi. Özellikle son bir saattir, artık eve dönelim, der gibi bakıyordu.

Açelya rafları gezerken öylesine göz attığı birkaç kitabı aldı, istediği şiir kitabını bulmuştu fakat Baran büyük bir dikkatle peşinde geziyorken o kitabı alamazdı. O zaman hediye etmenin bir anlamı kalmazdı. Başka bir şey düşündü, elindeki kitapların ödemesini yaptı ve mağazadan çıktılar. Çıkışa doğru yürüyorlarken lavaboya gitmesi gerektiğini söyleyerek Baran'ın yanından uzaklaştı. Beyaz yalanı ortaya çıkmasın diye lavaboya girdi ve birkaç dakika

CamScanner ile tarandı

bekledi. Bir an sonra Baran telefonuyla ilgilenmeye başladığında lavabodan çıktı, görünmeden uzaklaştı ve tekrar kitapçıya girip o şiir kitabını satın aldı.

Bir de hediye paketi yaptırmıştı.

İşini bitirip lavabonun bulunduğu yere döndü ama Baran görünürlerde yoktu. Etrafa baktı, hatta birkaç mağazaya girip çıktı ama Baran'ı bir türlü bulamadı. Şanssızlık buydu ya şarjı da saatler önce bitmişti, telefonu kapalıydı. Bir süre daha etrafta dolandı, dışarı çıkıp alışveriş merkezinin önünde bekledi fakat Baran'ı bir türlü göremeyince daha fazla uğraşmadı. Belli ki kaybetmişlerdi birbirlerini. Üstelik hava da kararmıştı. Açelya bir an önce eve dönse iyi olurdu.

Yola çıkıp taksi aramaya başladı ama şanssızlığı devam ediyordu. Gelen geçen taksilerin hepsi doluydu. Boş bir taksi bulup binebilmesi dakikalar sürdü, bu kez de trafiğe yakalandı ve uzun bir süre yollarda mahsur kaldı. Eve vardığında aradan neredeyse iki saat geçmişti. Taksiden inen Açelya, Baran'ı kapının önünde beklerken buldu. Gülümseyecek gibi oldu ama Baran o kadar kötü bakıyordu ki tebessümü dudaklarında soldu.

Karşısına dikilir dikilmez, "Neredesin sen?" diye sordu Baran bağırarak.

"Ben..." dedi Açelya. Ne diyeceğini bilememişti. Bu kadar sert bir tepkiyle karşılaşmayı beklemediği için afallamıştı. "Seni bulamayınca..."

"Kafana göre ortadan kaybol diye mi çıkardım ben seni?" Baran bağırmaya devam ediyordu. "Tam iki saattir yoksun! Her yere baktım, her yere! Sen daha on dört yaşındasın ya! Akşam akşam nasıl kaybolursun? Hadi kayboldun, telefonunu neden kapatıyorsun?"

Telefonunu bile isteye kapatmamıştı. Şarjı bitmişti. Onun yanındayken telefona ihtiyaç duymayacağını düşündüğünden şarj etmek de aklına gelmemişti. Baran neden anlayıp dinlemeden bağırıyordu anlayamamıştı ama Açelya'nın kalbi kırılmıştı.

CamScanner ile tarandı

Gözlerinin dolduğunu hissederken, "Şarjım bitti," diye karşılık verdi. Neredeyse ağlayacaktı, zor tutmuştu kendini. "Ben de seni aradım ama bulamadım. Sonra da çıkıp eve geldim işte." Bakışları eve kaydığında derin bir iç çekti. "Çocuk değilim ben artık, beni azarlama."

"Çocuk değilmiş, bak sen şuna," dedi Baran öfkeyle karışık bir alayla. "Sen hiç büyümeyecek bir çocuksun Açelya... Başa belasın üstelik. Püsküllü bela..."

"Yeter," dedi Açelya ama Baran'ın onu duyduğu yoktu.

"Ben sen kayboldun zannedip deliriyorum, sendeki şu rahatlığa bak!"

"Sonuç olarak kaybolmadım değil mi?" diye sordu Açelya. "Geldim işte bak, buradayım! Yeter artık, bağırıp durma!"

"Lütfettiniz hanımefendi ya... Hiç gelmeseydiniz! Lavaboya gidiyorum deyip ortadan bir kayboluyorsun, gidiş o gidiş. Sonra ara ki bulasın. Bir daha seninle dışarı falan çıkmam ben bu saatten sonra. Sen adamı deli edersin!"

"Çıkmazsan çıkma be!" diye bağırdı Açelya da. Sabrı tükenmişti. "Asıl seninle dışarı çıkanda kabahat!" Baran'ı orada bırakıp eve yürümeye başladı. Hızlı adımlarla ilerliyordu ki birden durdu, döndü ve tekrar bağırdı Baran'a. "Günün birinde gerçekten kaybolursam görürsün! O zaman karşısında bağıracağın bir Açelya da bulamazsın! Benden tamamen kurtulursun!"

Bir hışımla eve girip odasına çıktığında ağlamaya başlamıştı. Çantasını yere savurmuştu, içinde Baran'a aldığı hediyeyle beraber... Sonrasında bir azar da Selma annesinden yemişti. Tatlı bir azardı ama Açelya yine de üzülmüştü. Evdeki herkes Baran'ı haklı bulmuş, kafasına göre ortadan kaybolduğu için kızmışlardı Açelya'ya. Kafasına göre kaybolmamıştı ama neden uzaklaştığını tam olarak kimseye açıklamamıştı.

Birkaç saat sonra herkes uyuduğunda Açelya odasından çıktı. Uyku tutmamıştı. Aynı şekilde Baran'ı da... Onu salonda tek

CamScanner ile tarandı

başına otururken bulunca yanına gitti, hatalı olduğunu düşünüp özür diledi ama Baran tepkisizdi.

Hiçbir şey söylemiyor, bomboş gözlerle yüzüne bakıyordu Açelya'nın.

Çünkü saatlerdir aynı şeyi düşünüp duruyordu.

Günün birinde gerçekten kaybolursam, demişti Açelya. Bu cümle Baran'ı mahvetmişti. Açelya günün birinde gerçekten kaybolur muydu? Gerçekleri öğrendiğinde ve Baran'ı bir daha görmek istemediğinde; alıp başını gider miydi bugün olduğu gibi?

Baran zaten Açelya'dan kurtulmak istemiyor muydu? Bu ihtimal, onu neden bu kadar delirtmişti?

"Baran..." dedi Açelya korkuyla. "Sen iyi misin?"

İyi değilim.

Yokluğunun tehdidi bir bıçak gibi boğazıma yaslanmışken, nefes bile aldırmıyorken... Nasıl iyi olabilirim?

Ben hiç iyi olmadım aslında. Senden kilometrelerce uzaktayken de iyi değildim. Ama nerede olduğunu, nasıl olduğunu bilirdim. Evimdeydin; olman gereken yerde, aile bildiğin insanların yanında... Yolunda giden bir hayatın vardı, iyiydin ve mutluydun, ben yanında olamasam da...

Ama şimdi yoksun.

Ve bu bana, ölüyormuşum gibi hissettiriyor Açelya.

Biliyordum, bana çok kızgındı. Gerçeği bu şekilde öğrenmek onu paramparça sarsmıştı. Öfkeliydi, ne yapacağını bilemez bir haldeydi ve tam da bu yüzden, yalnız kalmak istiyor olabilirdi. Çünkü ne zaman canı acısa kalabalıklardan uzaklaşırdı fakat bu defa her şey çok farklıydı.

Biliyordum, çıkıp gelecekti birkaç saat sonra. Daha doğrusu buna inanmak istiyordum. Hayatını mahvettiğimi söyleyip bir tokat daha patlatacaktı suratıma. Belki de bağıracaktı çığlık çığlığa... Kusacaktı öfkesini, hesap soracaktı, beni bir daha asla

CamScanner ile tarandı

affetmeyeceğini söyleyecekti. Ve ben yine susacaktım karşısında, içim yana yana.

Onu bir daha hiç görmemeye, bir kez daha evimden defolup gitmeye razıydım oysa.

Yeter ki gelsin ve ben iyi olduğunu bileyim. Yeniden, nefes alabileyim.

"Yirmi dört saat dolmadan kayıp ihbarı verilmez Mahir," diyordu Rıdvan Bey. Konuşmalar, telsiz sesleri ve ara sıra yükselen bağırışlar kulaklarıma uğultu gibi doluyordu. "Prosedür böyle... Ama biz yine de bir şeyler yapacağız, merak etme."

"Açelya saatlerdir ortada yok Rıdvan! Telefonu da kapalı... En son Efkan Kara'nın evine gitmiş. Sonra da arabasını evin önünde bırakıp ortadan kaybolmuş! Sence de ters giden bir şeyler yok mu?"

Babam da en az benim kadar deliye dönmüştü ama benim aksime ne yapması, nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Ben kendimde değildim. Aklımı kemiren düşünceler öyle korkunçtu ki mantıklı düşünemiyordum. Açelya'nın kaç saattir ortada olmadığını, ne kadar zamandır burada olduğumuzu bile hesap edemiyordum.

Her bir dakika bir asır olmuştu sanki.

Reha'nın çağırdığı polislere Açelya'nın ortada olmadığını söylemiştim ama onlar bu durumu sorgulamak yerine beni emniyete götüreceklerini söylemişlerdi çünkü Reha Kara benden şikâyetçiydi. Tam o kargaşa sırasında babam da çıkıp gelmişti ve Rıdvan Bey'i arayıp olaya müdahale ettirmişti.

Emniyete ulaştığımızda Reha'yı ayrı bir odaya kapatmışlardı. Sonrasında ifadelerimiz alınmıştı. O ne söylemişti bilmiyordum ama benim fikrim hâlâ aynıydı. Açelya'nın ansızın ortadan kayboluşunda onun parmağı vardı.

Başından beri de tek bir amacı vardı: Açelya'nın aklını bulandırarak bizden uzaklaştırmak. Ve başarmıştı.

Ama ne Reha'ya ne de polislere o videodan ve bu sabah olanlardan bahsedebilirdim. Artık sır olarak kalmasa bile bu mesele

CamScanner ile tarandı

babamla benim aramdaydı. Bizi tehdit edenin, canıma kastedenin ve o mesajları gönderenin Reha Kara olduğundan emin olana kadar da öyle kalmalıydı. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden Reha'yı bununla açıkça suçlayamazdım. İşler bir hayli karışırdı.

Önce Açelya'yı bulmamız lazımdı.

Ama önce buradan kurtulmam gerekiyordu.

Açelya'nın nerede olduğunu bilmiyorken, ondan haber alamıyorken burada elim kolum bağlı halde oturamazdım. Tehlikede olabilirdi. Hayır... Düşüncesi bile çıldırmama sebepti. Burada kalamazdım. Nezarethaneye alınamazdım.

Babam, Rıdvan Bey'le konuşmaya devam ederken ellerimi kulaklarıma bastırıp gözlerimi kapattım. Sesler çok yoğundu ve ben bu şekilde düşünemiyordum. Açelya ortada yoktu. Açelya, ortada yoktu. Yoktu. Kaybolmuştu. Birdenbire. *Ansızın.* Sanki toz olup havaya karışmıştı. Arabası kapının önündeyken şehirden uzaktaki o evden nereye gitmişti?

Civardaki taksicileri bulmalıydım.

Kalbimde dolaşan ve bana nefes aldırmayan ağrıyı yok saymaya çalışarak düşünmeye çalıştım. Her şeyi en başa sardım. Açelya'nın telefonuyla uyandığım o ana... Uzun zaman sonra ilk defa huzurlu bir uykuya dalmıştım. Geceyi onunla aynı çatı altında geçirmek ve döndüğüm günden bu yana ilk defa bana bakan gözlerinde kırgınlıktan ziyade bir parça umut görmek, beni dünyanın en mutlu adamı yapmıştı.

Bakışlarım sert, dilim sivri olsa da dün gece bir çocuk kadar mahzun ve mutluydum aslında.

Uzun zaman sonra ailemin yanında, sevdiğim kadın doğum günümü kutlamıştı.

Ve her şey garip bir şekilde, sadece birkaç saatliğine de olsa yolundaydı.

İlk defa, babaannemin beni unutmuş olması canımı acıtmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Öyle devam edeceğini sanmıştım. Ne büyük yanılgıydı...

Ayağa kalktım ve kapının önünde Rıdvan Bey'le konuşan babamın yanına ilerledim.

"Şile'ye bir ekip yolladım, etrafa bakacaklar," diyordu Rıdvan Bey o sırada. "Ama kamera kayıtlarına bakabilmemiz için yirmi dört saatin dolması gerekiyor. Savcının izni olmadan evde arama yapamayız."

"Yirmi dört saat içinde bir insanın başına neler gelebilir Rıdvan?" diye sordu babam. "Sana kızım kayıp, ortada yok, diyorum."

"Belki de kayıp değildir Mahir... Neden hemen en kötüsünü düşünüyorsun ki?"

"Arabası kapının önündeyken nereye gidebilir?" diye sordu babam. Bu noktada mantıklı açıklamaların hepsi devre dışı kalıyordu. "Savcılıktan izin çıkması için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ben bekleyemem!"

"Sakin ol," dedi Rıdvan Bey. "Sakin ol, çözeceğiz."

"Baba," diyerek araya girdim o sırada. "Daha ne kadar bekleyeceğim burada? Çıkmak istiyorum ben."

Babam dönüp bana baktığında bakışları ateş püskürür gibiydi. "Çıkmak istiyorsun, öyle mi?" diye bağırdı bir anda. "Adamın evine zorla gir, adama saldır sonra da elini kolunu sallaya sallaya çık git hiçbir şey yapmamışsın gibi! Padişah mı lan senin baban? Kimsin sen?"

Babam tüm öfkesini benden çıkarmak ister gibi bağırınca büyük bir sessizlik oldu ve bütün gözler üzerimize çevrildi.

"Ne bakıyorsunuz?" diye bağırdı Rıdvan Bey bize bakan tüm memurlara. "Herkes işinin başına!" Sonra bana döndü ve, "Reha Kara'dan özür dile," dedi. "Şikâyetini geri çekmezse eğer..."

Tam bunun mümkün olmayacağını söyleyecekken durdum.

"Gerek yok," diyen bir ses Rıdvan Bey'i sustururken kaşlarım çatıldı. Reha'ydı. Rıdvan Bey'in bir adım gerisinde durup önce babama ardından bana baktı.

CamScanner ile tarandı

"Yaptığın onca şeye rağmen senden şikâyetçi olmayacağım ama bu iyi niyetimden değil, tamamen Açelya'yı düşündüğümden."

Duraksayıp Rıdvan Bey'e çevirdi bakışlarını.

"Madem Açelya kayıp, madem ortada şüpheli bir durum var ve madem en son babamı görmeye geldi, o halde evin kameralarına bakmanız için savcılık izninin çıkmasını beklemeye gerek yok." Bakışları tekrar beni buldu. "Açelya'nın geldiği gibi çıkıp gittiğini görünce özür dilersin belki..."

Babamla birbirimize bakakaldık. Reha'nın neyin peşinde olduğunu ikimiz de anlamamıştık ama belki de dediği gibiydi... Açelya sahiden de geldiği gibi çıkıp gitmişti fakat bu, Açelya'nın güvende olduğunu, Reha'nın da suçsuzluğunu göstermezdi. Reha sadece işin içinden sıyrılmaya çalışıyordu.

Vakit kaybetmeden yola çıktık. Geldiğimiz yere, tekrar Şile'ye gidiyorduk. Reha'nın arabası önümüzdeydi. Babam ve ben ortadaydık. Rıdvan Bey ise arkamızdan geliyordu. Yol boyunca babamın telefonundan Açelya'yı arayıp durdum fakat her seferinde aynı sonuçla karşılaştım. Telefonu kapalıydı.

Babam Rıdvan Bey'le konuşurken tam aksini söylememiş gibi Açelya'nın iyi olduğunu, sadece bana öfkeli olduğunu ve gerçeği hazmedemediği için uzaklaştığını söylüyordu.

Ama esasen öyle değildi. Sadece beni teselli etmeye çalışıyordu.

İçime bir ateş düşmüştü. Yaktıkça yakıyor, nefes aldırmıyordu.

"O gün, ofisinde konuştuğumuz her şey, fazlasıyla yanlış anlaşılmaya müsaitti ve Açelya her şeyi, anlayabileceği en yanlış şekilde anladı." Konuşurken babamın yüzüne bakamadım. Bakışlarım yoldaydı. "Onu kandırdığımızı, Kenan amcayı bilerek bizim öldürdüğümüzü..."

Sustum ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Doğrusunu anlatamamış olmak benim hatamdı.

"Tamam, ben suçluyum, kendimi savunamadım. Savunulacak bir tarafım da yok zaten..." Derin bir nefes aldım. "Ama bizi,

CamScanner ile tarandı

seni hiç mi tanımadı? Nasıl sana gelmek yerine doğruca babasının katiline gider aklım almıyor."

Babam sessizdi. Sadece yola bakıyordu. Sesimdeki suçluluk hissi mi hoşuna gitmemişti? Böyle olmasını o istemişti. Sanmıştı ki ben sustuğum müddetçe gerçekler sır olarak kalacak. Ama kalmayacaktı ve kalmamıştı.

"Susuyorsun..." dedim içimi yakan bir öfkeyle. "Çünkü söyleyecek hiçbir şeyin yok."

Babam susmaya devam ettikçe yakıp yıkmak istedim her şeyi.

"Susuyorsun çünkü hepsi senin suçun!" Sonunda tutamadım kendimi. O bana nasıl bağırdıysa ben de ona bağırdım ama bu defa kimse duymuyordu bizi. "İşleri bu noktaya sen getirdin. Sen susturdun beni bu zamana kadar! Sen yıktın bu yükü omuzlarıma! Beni, bizi sen mahvettin! Sen benim çocukluğumu mahvettin baba!"

"Kes sesini Baran!" dedi Mahir Demirdağlı her zamanki hiddetiyle. Ne zaman haklı olsam beni bu şekilde bastırırdı. "Benim için kolay mıydı sanıyorsun?" Bakışlarını yoldan ayırıp yüzüme baktı. "Açelya'nın gözlerinin içine baka baka ondan gerçeği saklamak hoşuma mı gitti bunca zaman? Olan olmuştu, Kenan gitmişti! Açelya gerçeği bilse ne değişirdi? Hiçbir zaman bizim yanımızda kalmazdı. Çekip gider, hayatla tek başına mücadele ederdi! Kenan onu bana emanet etti. Gitmesine göz yumamazdım! Böyle olması gerekti ve oldu!"

"Ne değişti peki?" diye sordum koca bir hayal kırıklığıyla. "Açelya yine gitmedi mi baba?"

Babam yine sustu.

"Gitti... Sen sadece geciktirdin kaçınılmaz olan sonu."

"Ben ikinizi de korumak istedim," dedi babam bir süre sonra. "Beni yalnızca baba olduğun zaman anlayacaksın."

"Baba olunca öyle mi?" Acıyla karışık bir alayla gülümsedim. Ben hiçbir zaman baba olmayacaktım. Ondan başkasını sevmeyecek, ondan başkasıyla evlenmeyi aklımın ucundan bile

CamScanner ile tarandı

geçirmeyecektim. Ama o hiçbir zaman istemeyecekti beni. Aramızdaki her şey, başlamadan bitmişti. Tam da hak ettiğim gibi...

Telefonum çaldı. Irmak arıyordu. İfade vermeden önce onu aramış, ters giden bir şeyler olduğunu belli etmemeye çalışarak Açelya'nın nerede olduğunu sormuştum. Ama o ters giden bir şeyler olduğunu çoktan anlamıştı. O da bana aynı soruyu sormuştu: Açelya'nın nerede olduğunu.

"Gidebileceği her yere baktım Baran." Sesi öfke ve korku doluydu. "Yakın olmayan arkadaşlarımızı bile arayıp sordum ama Açelya hiçbiriyle görüşmemiş. Yağız'ı bile arayıp sordum ama o da bir şey bilmediğini söyledi."

"Ne yaptım dedin?"

Olay Yağız'a kadar gittiyse annemin de öğrenmesi an meselesiydi.

"Açelya ortada yok!" Irmak öyle bir bağırdı ki sesi telefondan taşıp arabayı inletti. "Sence mesele benim ne yapıp yapmadığım mı?"

Açelya ortada yok.

Bu cümle, defalarca yankılandı kafamın içinde.

"Hepsi senin suçun! Ama ben neler olduğunu biliyorum, Açelya'yı neyin bu hale getirdiğini de..." Irmak ne biliyordu bilmiyordum ama artık hiçbir şey umurumda değildi. "Eğer ona bir şey olursa..."

Telefonu Irmak'ın yüzüne kapattım. Daha fazlasını duymaya takatim kalmamıştı.

"Sence Reha neyin peşinde?" diye sordum babama. Irmak'ın sözlerini düşünmek istemiyordum.

"Saman altından su yürütmeye çalışıyor," dedi babam. "Bizim onlardan başka düşmanımız yok. Reha, polisin dikkatini çekmemek için şikâyetçi olmadı. Şüpheyi kendi üzerinden atmaya çalışıyor."

"Açelya'ya bir zarar verecek kadar ileri gidemezler, değil mi?" diye sordum. Bu sorunun cevabını biliyordum, sadece teselliye ihtiyacım vardı. "Gidemezler, de baba..."

CamScanner ile tarandı

"Kötüyü düşünme Baran," dedi babam yalnızca.

"Elimde değil."

"Anlayamıyorum." Babam derin bir iç çekti. "Her şey geride kalmışken bunca yıl sonra neden?"

Ben de anlayamıyordum, bir türlü yerine oturmayan taşlar vardı fakat babam haklıydı. Bizim onlardan başka düşmanımız yoktu ve bu savaşı yıllar sonra yine onlar başlatmıştı.

Efkan Kara'nın Şile'deki evine ulaştığımızda aynı manzara karşıladı bizi. Açelya'nın evin önünde duran arabası, onun hemen arkasında ise benim arabam...

Reha bizden önce varmıştı. Demir kapının önünde bekliyordu. Rıdvan Bey polislere kapının önünde beklemeleri gerektiğini söyledi. Hep beraber içeri geçtiğimizde Mercan bana ürkerek baktı. Benden korkuyor olabilirdi. Eve zorla girmiş ve patronunu dövmüştüm nihayetinde ama hayır, bakışlarında gördüğüm şey korku değildi.

Bir tereddüt gibiydi, sanki bana söylemek istediği bir şey vardı...

Reha kamera görüntüleri için bilgisayarını açarken sabırsızca beklemeye başladım. Rıdvan Bey koltuğa geçip oturmuştu ama babam ve ben ayaktaydık. Babam elleri arkasında, çatık kaşlarla Reha'yı izliyordu, ben ise bir aşağı bir yukarı volta atıyordum salonun ortasında. Efkan Kara hâlâ odasındaydı. Belli ki ayağa kalkamayacak kadar kötüydü durumu. Rıdvan Bey kamera kayıtlarını izledikten sonra onunla da konuşacağını, uyandırılması gerektiğini söyledi. Reha yalnızca başını salladı.

Salonda öldürücü bir sessizlik vardı ve Reha, epeydir bilgisayarın başındaydı. Bizi beklettikçe bekletiyordu.

Daha fazla dayanamadım. "Alt tarafı kamera kayıtlarını açacaksın," dedim sertçe.

Reha başını kaldırıp tedirginice bana baktı. Sonra tekrar bilgisayarına baktı ve içime bir şüphe düşürdü.

"Ne oldu?" diye sordu babam.

CamScanner ile tarandı

"Bir sorun var," dedi Reha endişesini gizlemeye çalışarak. "Kayıtlara ulaşamıyorum."

"Ne demek ulaşamıyorum?" Kendimi tutamayıp Reha'nın üzerine doğru yürüdüğüm an babam atağa geçti. "Bu da yeni numaran mı?"

"Ne numarasından bahsediyorsun sen?" diye çıkıştı Reha, ayağa kalkmıştı.

Babam önüme geçerek bana engel olurken, "Sakin ol," diye uyardı beni. Sakin falan olamazdım ben.

"Kayıtları izletmeyecektin ki zaten," dedim işaretparmağımı Reha'ya doğrultarak. "Sadece bizi oyaladın çünkü bir şeyler karıştırıyorsun!"

Reha sessizce gülerken parmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Sen delirmişsin..."

"Şüpheyi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun ama yaptığın her şey, bir bir açığa çıkacak," dedim.

"Saçma sapan ithamlarından çok sıkıldım," dedi Reha, sabrı taşmış gibiydi. "Öyle ya da böyle, kamera kayıtlarına ulaşacağım ve size izleteceğim. Açelya'nın bu evden kendi isteğiyle gittiğini göreceksiniz ve sonra da evimden defolup gideceksiniz!" Sözlerinin ardından bakışları Rıdvan Bey'e kaydı. "Şimdi izninizle, güvenlik şirketini arayıp kamera kayıtlarına neden ulaşamadığımı soracağım. Bir problem olmalı."

"Umarım," dedi babam, onun da sakin kalamadığını, bunun için kendini fazlasıyla zorladığını görebiliyordum. "Aksi halde olacakları düşünmek dahi istemiyorum."

"Tehdit mi ediyorsunuz siz beni?" diye sordu Reha yarım bir gülümsemeyle. "Hem de benim evimde?"

"Benim kızım en son buraya geldi," dedi babam sert bir sesle. "Senin evim, dediğin yerde eğer onun başına bir şey gelmişse..."

"Mahir..." diyerek uyardı Rıdvan Bey. "İleri gitme."

"Açelya neden buraya geldi, asıl bu sorunun cevabıyla ilgilenin siz," dedi Reha meydan okuyan bir tavırla. "Şimdi müsaade ederseniz güvenlik şirketini arayacağım."

CamScanner ile tarandı

Reha önce babama ardından bana ters bir bakış atarak salondan çıktığı sırada bakışlarımla onu takip ettim ve o sırada koridordan geçen Mercan'ı gördüm.

"Sen," diye seslendim, adını hatırlayamamıştım.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sorduğumda Mercan konuşmak için izin ister gibi Reha'ya baktı. Reha başını salladı ve evin içinde gözden kayboldu.

"Bir senedir Efkan Bey'le ben ilgileniyorum." Mercan yavaşça içeri girdi. "Neden sordunuz?"

"Açelya buraya ne zaman geldi?" diye sordu babam.

"Öğlene yakındı." Duraksadı. Düşünüyor gibiydi. "Saat on bir falandı."

"Ne zaman geri gitti peki?"

"En fazla yirmi dakika sonra," dedi sanki ezberden konuşur gibi.

"Neler olduğunu kısaca anlatır mısın?" dedi Rıdvan Bey.

Mercan başını salladı. "Geldiğinde morali bozuk gibiydi. Efkan Bey'le görüşmek istiyordu, ben de Efkan Bey uyanana kadar beklemesi gerektiğini söyledim ama beklememiş; odasına girip onunla konuşmuş. Sonra da ateş almaya gelmiş gibi çıkıp gitti zaten. Bir süre sonra da Reha Bey geldi." Bakışları bana çevrildi. "Ben ancak o zaman fark ettim Açelya Hanım'ın arabasının kapının önünde olduğunu..."

"Bir saniye..." diyerek susturdum onu. "Hani Açelya, Efkan Kara'yla konuşmadan gitmişti?"

Mercan, apaçık yalan söylüyordu.

"Evet, ben öyle sanmıştım çünkü," dedi telaşla. "Siz gittikten sonra Efkan Bey'le konuştum, evdeki gürültü onu bir hayli endişelendirdiği için sakinleştirmem gerekti. O sırada bana Açelya Hanım'la konuştuğunu söyledi. Ben fark etmeden girmiş Efkan Bey'in odasına."

"Ne konuşmuşlar peki?" diye sordu babam.

"Bilmiyorum," dedi Mercan. "Ben sadece çalışanım."

CamScanner ile tarandı

"Dikkatini çeken bir durum oldu mu peki?" diye sordu Rıdvan Bey.

"Hayır... Açelya Hanım'ın üzgün görünmesi dışında dikkatimi çeken bir şey olmadı."

"Anladım..." dedi Rıdvan Bey. "Siz en iyisi Efkan Bey'i uyandırın, onunla konuşmam gerek."

Ansızın aklıma gelen ihtimalle kaşlarım çatılırken istemsizce kapıya doğru yürüdüm. "Baran, nereye?" diye sordu babam arkamdan.

Duraksamadan, "Açelya'yı bulabileceğim tek yere," dedim. Kenan amcanın mezarına. Tabii eğer oradaysa... "Burada kalırsam kendimi tutamam."

Babam kamera kayıtlarını izleyene dek burada kalırdı ve ne gerekiyorsa yapardı, gözüm arkada kalmazdı.

Benim Açelya'yı bulmam lazımdı. Yanılmış olabilirdik. Açelya babasının mezarına gitmiş olabilirdi. Belki de arabasını burada bırakmasının sebebi artık bize ait olan hiçbir şeyi istememesiydi...

Evden çıktığımda Reha'yla burun buruna geldim ve omzuna çarparak ilerledim. Gideceğimi fark ederek, "Nereye?" diye sordu alayla. "Teknik servisi aradım. Gelip bakacaklar. Merak etme, teknik bir arıza varsa da hallolacak."

Hiçbir şey söylemeden bahçe kapısına doğru yürüdüm. Sonra durdum ve dönüp Reha'ya sert bir şekilde baktım. Hiçbir şeyden emin olamıyordum fakat emin olduğum bir şey vardı. O da Açelya'ya bir şey olursa dünyaları yakacağımdı.

"Dua et... Açelya iyi olsun ve gittiğim yerde onu bulayım."

"Aksi halde?" diye sordu Reha tavrımı küçümseyerek.

"Seni cayır cayır yakarım."

Reha'nın bakışları üzerimdeyken oradan uzaklaştım. Arabama binmeden önce Açelya'nın arabasına etraflıca baktım. Bir ihtimal telefonunu ya da çantasını arabada bırakmış olabileceğini düşündüm ama arabada görünen bir şey yoktu. Vakit

CamScanner ile tarandı

kaybetmeden arabama atlayıp haritadan Zincirlikuyu Mezarlığı'na bir rota oluşturdum.

Dakikalar yine asırlara dönüştü. Bildiğim yolları unuttum. Direksiyonu tutan ellerim titredi. Hava soğuktu ama ben terlediğimi hissettim. Sonunda mezarlığa ulaştım ama Kenan amcanın mezarını bulmam zamanımı aldı. Mezarı bulduğumda ise dizlerim titredi. Açelya burada da yoktu. Sanki gökyüzü tüm ağırlığıyla üstüme devrilmişti.

Burada olabileceğine tüm kalbimle inanmıştım ama değildi. Belki de hiç gelmemişti...

Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim kendimi.

"Neredesin Açelya?" diye mırıldandım kendi kendime. "Nereye kayboldun bir anda?"

Telefonum kötü bir haber vermek ister gibi acı acı çaldığında içim de titredi. Babam arıyordu. Telefonu açar açmaz, "Baba," dedim titreyen sesimle. "Kenan amcanın mezarına geldim ben. Açelya burada da yok."

Babam ne diyeceğini bilemezmiş gibi bir müddet sustu.

Ardından, "Kamera kayıtlarını izleyemedik Baran," dedi, sesi öfke doluydu. "Yanılmadık... Bunlar bir işler çeviriyorlar. Kamera arızalanmış, tam üç gündür devre dışıymış. Yani Açelya'nın buradan nasıl gittiğini gösteren hiçbir kayıt yok."

Babam konuşmaya devam ediyordu ama ben ne dediğini duyamadım. Telefon elimden kayıp yere düştü. Ardından ben de düştüm. Dizlerim taş zemine sertçe çarptı.

Canımın acıyor olması gerekirdi belki...

Ama kalbimdeki acı öyle büyüktü ki başka bir acıya yer bırakmadı.

CamScanner ile tarandı

10

Sensizlik Bıçak Sırtında Yürümek Gibi

♪ İzel – Işıklı Yol ♪

Baran Demirdağlı...

Yokluğunun kaçıncı saatiydi?

Sigaramın biri sönüyor, diğeri yanıyordu, saatler akıp gidiyordu ama ondan hâlâ bir haber yoktu.

Eve de gidememiştim, Açelya ortada yokken *benim bir evim yoktu.*

"Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakabilirsiniz." Bu uyarıyı kaçıncı dinleyişimdi? Hiçbir şey bilmiyordum. Her seferinde telefonu kapatıyor, yeni bir sigara yakarken tekrar arıyordum ama telefonu kapalıydı; her seferinde aynı ses ona bir mesaj bırakabileceğimi söylüyordu ama dinleyeceğinden emin olamıyordum.

"Neredesin Açelya?" diyebildim sonunda, sinyal sesi beynimin içinde dalgalanıyordu. "Benim seni öldürdüğüm gibi sen de beni mi öldüreceksin?"

Bir ihtimal kendi isteğiyle ortadan kaybolmuşsa ve tek istediği yalnız kalmaksa bir süre sonra mesajımı dinleyebilirdi.

Buna, tüm kalbimle inanmak istedim.

"Tamam, haklısın, ben çok kötü bir şey yaptım ama yemin ederim böyle olmasını istemedim." Sesim bölük pörçüktü. "Çocuktum Açelya... Küçük, savunmasız bir çocuktum. Beni

CamScanner ile tarandı

şimdiye kadar sustuğum, sana hiçbir şey anlatmadığım için cezalandır ama önce dinle beni, anlatmama izin ver... Yine de git, dersen giderim, yemin ederim ki giderim ve bir daha hiç gelmem ama sen, neredeysen çık gel... Hiçbir şeyden haberi olmayan anneme, Mehmet'e bunu yapma. Onların hiçbir kabahati yok..." Duraksadım. "Seni çok seviyorlar."

Ben de seni çok seviyorum, diyemedim.

Keşke diyebilseydim...

Telefon elimden kayıp bacaklarımın arasından koltuğa düşerken başım da direksiyona düştü. Gözlerim kapandı ve iki damla gözyaşı, aynı anda akıp gitti. Uzun zaman sonra ağlıyordum. Yıllar akıp gitmişti, koca adam olmuştum ama hiç büyümemiştim sanki. Hâlâ dokuz yaşındaki o küçük çocuktum, hiçbir şey değişmemişti.

"Ben de seni çok seviyorum," dedim duyamayacağını bilmenin verdiği acıyla. "En çok ben seviyorum Açelya..."

Gidebileceği her yere gitmiş, arayabileceği herkese ulaşmış, civardaki tüm taksi ve otobüs duraklarına gidip gördüğüm herkese onu sormuştum ama kimse onu görmemişti, kimse bir şey bilmiyordu ve o, hiçbir yerde yoktu.

Babam, Efkan Kara'nın evinden ayrıldıktan sonra beni aramış ve savcılıktan çıkacak izni beklemekten başka çaremiz olmadığını söylemişti. Yirmi dört saat dolmadan kayıp ihbarı oluşturulamazdı ama Rıdvan Bey o kadar beklememize izin vermeyecekti. Reha da biliyordu, polisler o eve ansızın baskın yapacak ve her yeri didik didik arayacaklardı ama biliyordum, hiçbir ize rastlanmayacaktı. Çünkü arkalarında iz bırakmayacaklardı.

Rıdvan Bey de doğru düzgün bir şey öğrenememişti zira Efkan Kara, Açelya hakkında işe yarar hiçbir şey söylememişti. Tek söylediği Açelya'nın ona sıradan bir ziyarette bulunup gittiğiydi. Halbuki o, Açelya'nın durduk yere ziyaret edebileceği biri değildi; aralarında bağ yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Baba oğul ayaklı yalan makinesi gibilerdi.

CamScanner ile tarandı

Beni diri diri mezara gömen, inanmayı reddettiğim halde gerçekmiş gibi delirten tek bir ihtimal vardı. Onlar Açelya'ya bir şey yapmışlardı ama bu ihtimal, kabullendiğim taktirde delirebileceğimin, olmaktan en korktuğum insana dönüşebileceğimin kanıtıydı. İnanmak istediğim tek şey Açelya'nın kendi isteğiyle, sırf beni cezalandırmak için ortadan kaybolmuş olmasıydı ama öyle olsa kamera kayıtları ortada olmaz mıydı?

Gözlerimle görmez miydim o evden çıktığını?

Delirmek üzereydim.

Saatler akşamın onunu gösterirken içim keskin bir öfkeyle doldu. Daha fazla kaçamayacağımın farkındaydım, o gün olanlarla yüzleşmem gerekiyordu.

Nasıl gittiğimi bilemediğim evim ilk defa bu kadar yabancıydı bana. Demir kapı ağır ağır açıldı ve avlunun ışıkları yandı ama ben bir süre içeri giremedim. Ellerim direksiyonda, puslu gözlerle baktım Açelya'nın odasına. Penceresi kapalı, perdesi çekili ve odası ışıksızdı.

Bir umut, döndüğümde onu evde bulmayı dilemiştim.

Bakışlarım hâlâ penceredeyken içimde bir mum yandı sanki, onun yokluğunda giderek tükenecek, söndüğünde beni de bitirecek bir mum...

Arabayı avlunun ortasına gelişigüzel bırakıp dışarı çıktım ve ağır adımlarla yürüdüm eve doğru. Attığım her adımda eve yaklaşırken kendimden uzaklaştım, biraz daha kaybettim yolumu.

Gözümün önünü görmüyor, hiçbir şeyi duymuyordum. Annem geldiğimi görmüş olmalıydı ki ben kapıya varmadan dışarı çıkmış ve bana, "Açelya nerede?" diye sormuştu. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı, gözlerimin içine kabahatimi biliyormuş gibi bakıyor ve sorular sormaya devam ediyordu.

"Neler oluyor Baran? Bu halin ne? Baban, sen, Açelya... Hiçbiriniz ortada yoksunuz... Siz beni öldürmek mi istiyorsunuz?"

Konuşamadım, dudaklarımı bile kıpırdatamadım.

CamScanner ile tarandı

Annem yanıma geldi, kollarımdan tuttu ve beni kendime getirmek ister gibi sarstı. "Baran? Duymuyor musun sen beni?" Sesi kısıktı. Konuşmalarımızın duyulmasını istemiyormuş gibi bir hali vardı. "Açelya nerede? Neden hâlâ dönmedi eve?"

Ne söyleyecektim ben şimdi?

"Bilmiyorum," dedim sadece. Daha fazlası dökülemezdi dudaklarımdan. Buna gücüm yoktu.

Annem kaşlarını çatarak, "Ne demek bilmiyorum Baran?" diye sordu. "Irmak geldi, Açelya ortada yok, dedi. Sabahtan beri Açelya'yı arıyorum ama ulaşamıyorum, seni arıyorum, açmıyorsun telefonu..." Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Baban da endişe edilecek bir durum yok, diyerek geçiştirdi beni. Kavga ettiğinizi, Açelya'nın bu yüzden ortadan kaybolduğunu söyledi ama Irmak bambaşka şeyler söylüyor..." Başıyla evi işaret etti. Sanırım Irmak içerdeydi. "Sen Açelya'dan bir şeyler gizliyormuşsun," dedi inanamıyormuş gibi. "Hatta bunu Azra bile biliyormuş... Neler oluyor Baran?"

Irmak'ın ne söylediğinin hiçbir önemi yoktu.

Azra'nın neyi bilip bilmediğinin de...

"Anne..." dedim güçsüz bir şekilde. "Açelya ortada yok."

Tek gerçek buydu.

"Neden?" diye sordu annem. Hiçbir şey anlamıyordu. "Kavga ettiğiniz için mi? Allah aşkına Baran... Ne yapmış, ne söylemiş olabilirsin ki Açelya hiçbirimize haber vermeden ortadan kayboldu?"

Verdiğim karşılık, derin bir sessizlik oldu, ne yapmış olabileceğim konusunda hiçbir fikri yoktu, olamazdı.

"Baran?" dedi sorarcasına. "Susacak mısın böyle?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum..." dedim, içimi acıtan bir nefes alırken. "Bana değil, babama sor ne soracaksan..."

Bugün bu haldeysem tek sorumlusu oydu.

Annemi yüzünde şaşkın bir ifadeyle bırakıp eve yürüdüğüm sırada, "Baran?" diye seslendi arkamdan. "Babana ulaşamıyorum

CamScanner ile tarandı

bile, siz benden ne gizliyorsunuz? Delireceğim, gerçekten delireceğim!"

Durmadım çünkü verecek bir cevabım yoktu. Aralık kapıdan içeri girerek merdivene doğru ilerledim. Buraya tek bir şey için gelmiştim. Açelya'nın odasına bakacak, ne aradığımı bilmediğim halde bir şeyler bulmaya çalışacaktım. Duramazdım. Ondan haber almadığım bir saniye bile duramaz, hiçbir şey olmamış gibi nefes alamazdım.

"Baran!"

Merdivene attığım ilk adımda duraksadım.

Irmak'ın sesi evin içini doldurmuştu fakat geriye dönüp ona bakmadım. Ne bildiğini bilmiyordum ama Açelya'nın benim yüzümden kaybolduğunun farkındaydı. Belki de Açelya her şeyi anlatmıştı ona... O mesajda ne olduğunu da...

"Açelya nerede?" diye sordu hesap sorar gibi. "Ne yaptın ona?"

Yavaşça başımı çevirip Irmak'a baktığımda acı bir tebessüm vardı dudaklarımda.

Ben ona ne yapabilirim ki diye sormak istedim bağıra çağıra. Ama yapacağımı yapmamış mıydım zaten? On altı yıl boyunca susmamış mıydım gözlerinin içine baka baka?

Yapmıştım.

Susmuştum.

Şimdi de susuyordum.

"Bir şey biliyorsan söyle Baran," dedi Irmak telaşla. "Açelya nerede?"

Bakışlarım anneme kaydı, bana yalvaran gözlerle bakıyor ve bir şeyler söylememi bekliyordu.

"Bilmiyorum," dedim bir kez daha.

"En son senin yanındaymış." Irmak bana şüpheyle bakıyordu. "Sonra birden, hiçbirimize haber vermeden ortadan kayboldu... Bilmiyor musun gerçekten?"

"Bilmiyor," dedi annem araya girerek. "Az önce ben de sordum."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, biliyor," dedi Irmak öfkeyle. "Ama bize söylemiyor belli ki... Açelya son zamanlarda hiç iyi değildi. Baran'ın ondan bir şeyler sakladığından şüphe ediyordu. Azra bile söyledi bunu, Baran senden bir şeyler saklıyor ve bu babanın ölümüyle ilgili, dedi." Bir çırpıda sarf ettiği sözlerin ardından bakışlarını üzerime çevirdi. "Öyle değil mi Baran?"

"Anlamadım?" dedi annem o sırada. Kaşları çatılmıştı. "Azra, Kenan'dan mı bahsetti?"

"Evet, tam olarak böyle söylemiş," dedi Irmak. "Baran karşında Selma teyze... Ona sor bakalım ne diyecek?"

"Baran..." Annem bana baktı, sabrı tükenmiş gibiydi. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Artık hiçbir önemi kalmamıştı fakat yıllardır sakladığım sırrı öyle ha deyince dillendiremezdim. Ne yüzüm vardı ne de gücüm... Tükenmiştim.

Sadece uyumak istiyordum. Derin bir uykuyla zihnimi susturmak ve her şeyi unutmak... Uyandığımda yeniden bu sabaha dönmek istiyordum. Açelya o kapıdan çıkmadan önce onu durdurmak, gitmesine engel olmak ve cesaretimi toplayıp ona her şeyi olduğu gibi anlatmak... *Öldür beni,* demek istiyordum sonra. *Tam şu anda, ne istiyorsan onu yap, uzun zamandır boynum kıldan ince sana... Ama gitme, beni yokluğunla cezalandırma.*

"Bu sabah..." dedim güçlükle. "Açelya, Efkan Kara'nın evine gitmiş. Sonrası yok... Arabası hâlâ o adamın evinin önünde ama Açelya ortada yok. Evden çıktığını söylüyorlar ama nerede olduğunu gören de yok bilen de..."

Annem eliyle ağzını kapatırken Irmak büyük bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne diyorsun sen Baran?" diye sordu annem bağırarak. "Açelya'nın o adamın evinde ne işi var? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Duymasa keşke...

CamScanner ile tarandı

"Babanı arayacağım." Annem bir telaşla telefonuna sarılırken, "Baran..." dedi Irmak çaresizce. "Bu sabah tam olarak ne yaşandı da Açelya o eve gitti bilmiyorum ama bu böyle olmaz... Onu bulmamız lazım."

Onu bulmam lazım.

Onu bulmam lazım.

Nefes almam lazım.

"Evine git Irmak," dedim. "Polisler gerekeni yapacak, ben de öyle... Senin yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Öylece durup bekleyemem," diye itiraz etti. "Ya başına kötü bir şey gelmişse?"

Kötü bir şey duymaya tahammülüm yoktu.

"Gelmeyecek," diyebildim sadece. Bunu söylerken bile içim paramparçaydı.

Annem ısrarla babamı aramaya devam ederken kaçar gibi yukarı çıktım, Açelya'nın odasına girdim ve Irmak'ın arkamdan seslenişini duymazdan gelerek kapıyı kapattım. Parmaklarım, iki defa çevirdiğim anahtarın üzerinde kalırken ben de öylece kalakaldım.

Oda karanlıktı, hiçbir şey göremiyor ama kokusunu alıyordum; sanki buradaydı, ışığı açsam karşımda olacaktı. Ya yatağında oturuyor olacaktı ya çalışma masasında; elinde bir kitap varken başını kaldırıp bakacaktı bana, neden geldiğimi sorgulayacaktı ama ben bir cevap veremeyecektim. Bazen onu görmek için delirirdim ve arkasına sığınabileceğim saçma bir neden bulamazdım. Tam da bu yüzden geceleri seçerdim. Ne de olsa uyurken soramazdı neden geldiğimi. Ben de cevap vermek zorunda kalmazdım. Onu uyandırmaktan korkarak nefesimi bile tutardım ama uykusu derin olurdu, uyanmazdı.

Onu izlerdim uzun uzun... Başımı yastığının yanındaki boşluğa bırakıp ona baktığımı, kendimi tutamayıp saçlarını okşadığımı, parmak uçlarından öpecek kadar hasret kaldığımı bilmezdi. Bazı geceler yüzündeki o ağlamaklı ifadeyi izlerken gözyaşları

CamScanner ile tarandı

içinde uyuyakaldığını fark edip sıkardım yumruklarımı. Sonrasında uyuyamazdım geceler boyu.

Ama o, bunların hiçbirini bilmezdi.

"Şimdi ışığı açsam," dedim yakarırcasına, "burada olur musun Açelya? Sanki hiç kaybolmamışsın gibi?"

Işığı açtım. Oda bomboştu. Açelya, burada da yoktu. Bu sabah odadan aceleyle çıkmış olmalıydı. Yatağı toplanmıştı fakat masasının üstü dağınıktı. Üst üste dizilmiş kitaplar, notlar ve makyaj malzemeleri bir aradaydı, üstünde saç tellerinin olduğu tarak da o masadaydı. Hepsine son kez dokunmuş olabileceği ihtimali içimi ürperttiğinde bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

Kitaplarını karıştırdım, çekmecelerine baktım ve ne aradığımı bile bilmeden her yeri kurcaladım. Belki bir bilete ya da bir rezervasyon bilgisine ulaşırdım. Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını bile bile, bir umut her şeyine baktım.

Küçük bir defter bulmuştum. İçinde benimle ilgili bir şeyler yazıyordu. Tek tek çevirdim sayfaları ve okudum bütün hayal kırıklıklarını. Ve mahvoldum... Onu bu denli mahvettiğimi bilmiyordum.

Şarkılar yalan söylüyormuş Baran, kimse kimseyi öldürmüyormuş sevdadan.

Öyle olsa girmez miydim benim için kazdığın mezara?

Düşmez miydim o dipsiz çukurlara, karanlık kör kuyulara?

Şiirler de yalan söylüyormuş Baran, düşülmüyormuş öyle ha deyince...

Yürekteki yangın kül etmiyormuş hiçbir bedeni.

Şimdi ışıkları söndürmeli,

Seni yazan kalemi kırmalı,

Kalbimin kapılarını kapatmalıyım.

İçim çok kanıyor ama savaşmalıyım.

Bir damla gözyaşıma hapsedeceğim seni Baran.

Yutkunduğum an gözümden değil, kalbimden düşeceksin inan.

CamScanner ile tarandı

Sonunda aradığım hiçbir şeyi bulamamanın verdiği yorgunlukla fakat aramadığım halde bulduğum o defterde yazanların ağırlığıyla bitap düştüm, olduğum yere çöktüm ve bacaklarımı uzattım. Yatağın kenarındaydım, sırtımı yatağa yasladım ve başım da geriye doğru düşerken gözlerimi kapattım.

Sadece bir an, çok kısa bir an, kurtulmak istedim göğsümdeki acıdan.

Hakkım değildi nefes almak, o yokken insan gibi yaşamak; çektiğim acıyla savaşmak ve hiçbir şey yapamamak.

Bir şey söyle Açelya, bir yol göster bana.

Ne yapacağım ben şimdi?

Öylece durup bekleyecek miyim dönmeni?

Ya dönemeyeceğin bir yerdeysen?

Ya kendi isteğinle gitmemişsen?

"Baran..."

Sesini duyduğum an telaşla aralandı gözlerim. Uyumuş muydum? Ne kapının açıldığını duymuştum ne de yanıma geldiğini... Gelmişti. Açelya gelmişti. Yanımda oturuyor ve kırılgan bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. Şaşkınlığı üzerimden atabildiğim an kollarından tutup onu kendime çektim, sarıldım ve bedeni kollarımın arasında kaybolup gitti.

"Açelya..." dedim acı içinde. "Neredeydin sen? Kaç saat geçti?"

Cevap vermedi. Kollarımın arasındaydı, omuzlarından aşağı dökülen saçlarına dokunuyordum, hızla alıp verdiği nefesleri hissediyordum ama ne konuşuyor ne de kıpırdıyordu.

"Kızgın mısın bana?" diye sordum. Hiçbir şey söylemedi.

"Bir daha sakın yapma bunu." Ona ne kadar sarılırsam sarılayım yetmiyordu. Yetmeyecekti. "Gitme hiçbir yere. Gerekirse ben giderim ama sen..."

"Ellerimi bağladılar Baran," dediğinde sustum. Sesi boğuktu. "Canım acıyor."

Geri çekilip yüzüne baktım, ağlıyordu. Teni gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bakışlarım ellerine kaydı ama elleri yoktu, arkasındaydı.

CamScanner ile tarandı

Bir kez daha, "Canım acıyor," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Sırtında duran ellerim aşağı doğru kaydı. Belinde birleşen elleri bileklerinden sıkıca bağlanmıştı, bileklerinde ince ama keskin bir ip sarılıydı. Hiçbir şey söyleyemedim o an, bunun nasıl olduğunu da soramadım ama içim parçalandı.

"Ellerimi çöz," dedi Açelya, sesi ağlamaklıydı.

Telaştan titreyen ellerimle bileklerine sarılmış ipi çözmeye çalıştım ama öyle sıkı bağlanmıştı ki yapamadım.

"Çözeceğim," dedim sadece. "Çözeceğim, merak etme."

Açelya gözlerimin içine baktı, ben de ona bakakaldığımda gülümsedi ve gözyaşları akmaya devam etti.

"Ama önce beni bulman lazım."

Bu cümle, bilincime inen sert bir darbe gibiydi. Bileklerine dolanan ipin üstünde duraksayan parmaklarım hissini kaybetti, derinlerden gelen bir ses duydum; biri var gücüyle kapıya vuruyor gibiydi.

"Baran? Duymuyor musun beni? Baran!"

İrkilerek doğrulduğum sırada, "Açelya?" diye seslendim. Yoktu. Bakışlarım odada gezindi ama içeride benden başkası yoktu. "Açelya..." O sırada kapı tekrar vuruldu. "Abi?" Bu ses Mehmet'e aitti. "İyi misin? Bir şey söyle!"

Neler olduğunu algılamam uzun sürdü. Açelya'nın odasına girdiğim an kapıyı kilitlemiştim. Bir şeyler aramış ama bulamamış sonra da ya olduğum yerde uyuyakalmıştım ya da uyumadığım halde kâbus görmüştüm. Onun sesini duyduğuma emindim; ona sarıldığıma, saçlarına ve bileklerine dolanmış o ipe dokunduğuma...

Ellerimi bağladılar Baran, demişti.

Delirecektim. Korkularımdan beslenen bir kâbus muydu bu gördüğüm yoksa gerçek miydi?

Mehmet'in kapıya omuz vurduğunu fark ettiğimde sancılı düşünceler yerini derin öfkeye bıraktı, oturduğum yerden

CamScanner ile tarandı

hızla doğrulup ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Annemin endişeli, Mehmet'in ise şüpheli bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne yapıyordun içeride?" diye sordu annem bana doğru bir adım atarak. Tedirginice odayı kolaçan etti, ne zamandır içeride deydim bilmiyordum ama muhtemelen annemi endişelendirecek kadar vakit geçmişti.

"Hiçbir şey," diyerek geçiştirdim. Aklımda sadece Açelya'ya sarıldığım o an ve bana söylediği o söz vardı. *Ellerimi bağladılar Baran.* "Babam nerede?"

"Aşağıda," dedi Mehmet. Neler olduğunu biliyor olmalıydı ki yüzünden düşen bin parçaydı. "Açelya'yı bulamamışlar, kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Konuşmamız lazım," dedi annem, sesi titriyordu ve elleri boynundaydı, onu en son ne zaman bu kadar korkmuş gördüğümü hatırlamıyordum. "Hemen."

"Babam ve sen..." Mehmet bana ilk defa böyle bakıyordu, sanki beni tanımıyormuş ve ilk defa gördüğü bu yabancıdan nefret ediyormuş gibi. "Siz ne gizliyorsunuz bizden?"

Anlamışlardı. Zaten anlamamaları imkânsızdı.

"Irmak gitti, artık konuşacağız."

Bakışlarım tekrar anneme kaydı fakat hiçbir şey söylemeden merdivene yöneldim. İçimde yılların biriktirdiği bir öfke vardı, patlamaya hazır bir volkan gibiydi ve bu evi babamın başına yıkmamak için bir sebebim kalmamıştı.

Yeri sarsan adımlarla salona girdiğimde babam telefondaydı, geldiğimi fark eder etmez üzerime çevrilen bakışlarında büyük bir boşluk vardı çünkü elleri boş dönmüştü bu eve... Sorduğum her sorunun altında kalacak, verecek bir cevap bulamayacaktı.

"Açelya nerede?" diye sordum konuşmasını bitirmesini beklemeden. "Hani Açelya? Nerede? Neden döndün ki sen eve?"

"Tamam Kahraman," dedi babam telefona. Anlaşılan Açelya'nın yokluğundan herkes haberdar olmuştu. "Ben sana haber vereceğim. Sağ ol, eksik olma."

CamScanner ile tarandı

Annem ve Mehmet de peş peşe salona girdiler ve bakışlarını üzerimize çevirdiler. Birazdan kıyamet kopacaktı, onlar da her şeyi öğrenecekti ve bu ev hepimizin başına yıkılacaktı.

"Baran..." Babam kapattığı telefonu koltuğa fırlatırken, "Sakin ol," dedi uyarır gibi. Hâlâ aynı düşünce mi vardı aklında? Gerçeği saklamaya devam mı edecekti bunca olandan sonra?

"Sakin mi olayım?" diye sordum gülerek. "Açelya kimbilir nerede, ne halde... Ben burada sakin mi olayım?"

"Henüz hiçbir şey belli değil," dedi babam. "Büyük bir ihtimalle Açelya kendi isteğiyle kayboldu ortadan... Polisler bütün evi didik didik aradı ama şüpheli hiçbir duruma rastlanmadı." Derin bir nefes aldı. "Açelya çocuk değil Baran, ortaya çıkmasını beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Duyduklarıma inanamayarak, "Neye dayanarak söylüyorsun bunları?" diye sordum öfkeyle. Babamın bakışları anneme kaydı. Annem üzülmesin, telaşlanmasın diye mi? Bu muydu tek derdi?

"Ortada tek bir gerçek var, o da Açelya'nın kendi isteğiyle ortadan kaybolmadığı," dedim sert bir sesle. "Yeter artık! Kandırıp durma herkesi! Neler olduğunu annem de öğrenecek Mehmet de!"

Mehmet kaşlarını çatarken annem daha şimdiden büyük bir hayal kırıklığıyla baktı ikimize de. Ne duyacağını bilmiyordu ama duyacağı şeyin onu mahvedeceğini biliyordu. Bunun sessizliği çökmüştü üstüne. Hüzün dolu güzel gözlerinde dökülmeye hazır yaşlar parlıyordu.

"Ne anlatacaksınız bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. Mehmet annemin omuzlarını sıvazladı. En azından o, annemin yanında olacaktı. "Ama umarım ikinizi de affedebilirim."

Babam bu sözlerin ardından bakışlarını yere indirdiğinde gülümsedim. "Ne oldu Mahir Demirdağlı? Daha şimdiden eğdin başını..."

Babam bir şey söylemedi.

"İkimizi de affetmeyeceksin anne," dedim kollarımı iki yana açarak. "Zaten sakın affetme."

CamScanner ile tarandı

"Anlatacağım her şeyi," dedi babam artık susmayacağımı anladığında. Ama çok geç kalmıştı.

"Sen değil, ben anlatacağım," dediğimde başını kaldırıp bana baktı. Suçumuzu hafifletecek cümleler kurmasına izin vermeyecektim. Aksi halde içim soğumazdı, benim bu yangından kurtulmam lazımdı.

"Ne anlatacaksın?" diye sordu babam. "Senin tek yaptığın boş yere kendini suçlamak."

"Anlatsın da ona biz karar verelim baba." Mehmet'in sesi sert çıkıyordu, öyle ki babamın haddini bilmesini isteyen bakışları bile tesir etmiyordu. "Irmak bile bir şeyler biliyor ama biz bilmiyoruz. Bunca zaman annemi de beni de ayakta uyutmuşsunuz."

"Ne biçim konuşuyorsun sen?" diye çıkıştı babam, Mehmet'e. "Haddini bil yoksa ben bildiririm."

Mehmet karşılık verecek olduğunda araya girdim.

"Açelya'nın kafası bir süredir çok karışıktı," dediğimde tüm dikkatler üzerime çevrildi. "Çünkü Reha Kara karşısına çıkıp babasının suçsuz olduğunu, Kenan amcanın ölümünde babamın bir parmağı olduğunu söyledi."

Önce kafa karıştıran bir sessizlik oldu. Ardından, "Ne yani? Açelya da buna inandı mı?" diye sordu annem. Reha'nın Açelya'nın karşısına çıkmış olması onu şaşırtmamıştı çünkü Efkan Kara onca yılın ardından boş yere dönmemişti İstanbul'a. Herkes de bunun farkındaydı.

"Hayır... İnanmadı, inanmazdı da... Ama bu mesele bir türlü kapanmadı," dedim.

"Açelya bana bundan hiç bahsetmedi, hiçbiriniz bahsetmediniz..." Annemin sesi sitem doluydu. "Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındaydım, ısrarla soruyordum." Bakışları babama çevrildi. "Ama hep geçiştiriliyordum."

"Ben de çok sonradan öğrendim," dedi babam.

"Haksız da sayılmaz," dedim iç çekerek. "Açelya bu meseleyi benden bile gizleyecekti, eğer onu yakalamamış olsaydım..."

CamScanner ile tarandı

"Ne oldu sonra?" diye soran Mehmet oldu.

"Reha'yla karşılaştığı günden sonra Açelya biraz sarsıldı ama bu konuyu kapattı, bizden şüphe etmedi ve Reha'yı da bir daha görmedi. Sadece sular bir türlü durulmadı. Bu nasıl bir tesadüftür bilmiyorum ama Azra, ben onunla görüşmeyi kestikten sonra Açelya'yla konuşmuş. Amerika'dayken babamla yaptığım bir telefon konuşmasını duyduğunu, benim Açelya'dan bir şeyler gizlediğimi ve bu konunun da geçmişle ilgili olduğunu söylemiş." Gözlerimi kapattım derin bir nefes alıp verirken. "Daha doğrusu, Kenan amcanın ölümüyle ilgili olduğunu..."

"Anlamıyorum Baran," dedi annem öfkeyle. "Irmak da bunu söyleyip duruyor geldiğinden beri... Allah aşkına senin, Kenan'ın ölümüyle ne gibi bir alakan olabilir ki?"

"Yine de tüm bunlara rağmen Açelya bana inanmayı tercih etti." Buruk bir tebessüm ettim. "Bana bir söz verdi; ne olursa olsun ne Efkan Kara denen adama ve oğluna inanacaktı ne de bir başkasına... İnanmadı da zaten... Ama bu sabah olanlar oldu. Açelya gerçeği öğrendi, hem de öğrenebileceği en yanlış şekilde." Annem de Mehmet de nefesini tutmuş bir halde beni dinliyordu. "Telefonuna yabancı bir numaradan mesaj gelmiş. Mesajda babamın ofisinde, babamla konuştuğumuz sırada gizlice kaydedilmiş bir görüntümüz vardı. Sonra bana geldi ve zaten benden duymasına rağmen doğru olup olmadığını sordu. Ben de doğru olduğunu söyledim ve Açelya gitti... Babamın yanına gideceğini sanıyordum ama o soluğu Efkan Kara denen adamın evinde aldı ve sonra da kayboldu."

"O konuşma," dedi annem, hissettiği korku sesine de yansımıştı. "Neyle ilgiliydi?"

Babamın gözlerinin içine baktım. *Bak, kaçamadık, olmaktan korktuğumuz yerdeyiz şimdi.* "Kenan amcanın ölümüne sebep oluşumla ilgili..."

CamScanner ile tarandı

Annem ayakta duramıyormuş gibi sendelediğinde Mehmet masanın altındaki sandalyelerden birini çekti. Annem, Mehmet'in yardımıyla otururken gözlerini ayıramadı gözlerimden.

"Kenan amcanın evinde çıkan yangın, öylesine bir yangın değildi," diye itiraf ettim gerçeği. "Sizin yıllardır bildiğinizin aksine doğalgaz kaçağı yoktu. O akşam o evde bir bomba patladı, alevler kısa sürede büyüdü ve Kenan amca kurtulamadı."

"Peki bunun seninle ne ilgisi var?" diye sordu Mehmet.

"Çünkü o bombayı patlatan bendim," dedim, babamın gözlerinin içine bakarak. "Hem de saçma sapan bir oyuncak yüzünden."

O gün, Kenan amca Açelya'yı bize bırakıp gitmeden önce hep birlikte son yemeğimizi yedik. Kenan amca o gece bir yola çıkacaktı ama aksilik bu ya, Açelya oyun oynarken babasının kimliğini kendi çantasına koymuştu. Kenan amcanın vakti yoktu. Babam kimliği ona vermek için yola çıktığında peşine takıldım çünkü o uzaktan kumandalı arabayı çok istiyordum, babam söz vermişti, dönüş yolunda o arabayı alacaktı. Babam, Kenan amcanın kapısını çaldığında ben bahçede durdum. Elime bir taş almıştım, yağmurdan sonra çamurlaşan toprağa şekiller çiziyordum. Sonra kapı açıldı, babam içeri girdi ve hiç tanımadığım bir adam geldi yanıma... O çok istediğim uzaktan kumandalı arabayı verdi, hiç düşünmeden aldım çünkü babamın hediyesi olduğunu söylemişti. Ve arabayı evin içine doğru sürmemi... Dediğini yaptım. Araba aralık kapıdan içeri girerken babam dışarı çıkıyordu, sonrasında büyük bir patlama sesi duyuldu ve babam bahçeye doğru savruldu.

Ben de elimde uzaktan kumandayla, öylece kalakaldım.

Bir süre sonra dönüp arkama baktım, bana arabayı veren adam ortadan kaybolmuştu.

Ben sustum, nasıl olduğunu babam anlattı ve o sırada bakışlarım tek bir noktaya takılı kaldı. O akşam yaşanan her şey tekrar gözümde canlandı ve tekrar, tekrar, tekrar hissettim o acıyı."

CamScanner ile tarandı

Derin bir sessizlik oldu ve o sessizliği, annemin sessiz sessiz ağlayışı bozdu.

Açelya da ağlıyor muydu böyle?

Kimbilir nerede ve ne halde...

"Çocuktu," dedi babam. "Şeytanın bile aklına gelmezdi böylesi, Baran sadece tuzağa düştü."

"Çocuktum evet..." diyerek bozdum sessizliğimi. İçimde, fırtına öncesi sessizliğin çanları çalıyordu. "Sen suratımın ortasına, acısını yıllar sonra bile hatırlayacağım bir tokat attığında dokuz yaşındaydım ben daha! Ne kadar suçlu hissedebileceğim hiç mi gelmedi aklına?"

Annem susuyordu fakat başından aşağı buz gibi sular dökülmüş de ne yapacağını bilemezmiş gibi bakıyordu bana. Keza Mehmet de öyle... Babamla aramda böyle bir sır olması ikisini de afallatmıştı.

"Düşünemedim," dedi babam. "Bir anlık öfkeyle vurdum ben sana."

Başımı salladım yavaşça. "Sonra da sarıldın ama hiçbir işe yaramadı baba..." Gülümsedim. "Bak bana, hâlâ aynı yerden yaralıyım. Bugün aynı tokadı Açelya da attı bana. Hak ettiğim bu benim..."

"Baran sen..." Annem konuşmayı unutmuş gibiydi. "Neler söylüyorsun oğlum?"

"Duyuyorsun işte," dedim anneme dönerek. "Ne sanmıştın anne? Babam sence beni neden yolladı sanıyorsun o cehenneme?" Sesim her solukta biraz daha yükseliyordu. "Kardeş gibi büyümemek falan hikâye. Susayım diye... Bir gün vicdanıma yenik düşüp Açelya'ya gerçeği söylemeyeyim diye!"

"Mahir sen bunu bizden nasıl gizlersin?" diye sordu annem. Aklı almıyordu. "Anlamıyorum, nasıl..."

"Hepsi Açelya'nın iyiliği içindi!" diye bağırdı babam. "Kenan onu bana emanet etti. Ne yapsaydım? Babanın ölümüne Baran sebep oldu, diyerek aklında ömürlük bir şüphe mi bıraksaydım?

CamScanner ile tarandı

Hem sen benim yıllarca nasıl bir yük taşıdığımı biliyor musun? Sen böyle bir yükü taşıyamazdın Selma..."

"Sustunuz da iyi mi oldu peki?" diye bağırdı annem.

Babam bu meselenin hiçbir zaman açığa çıkmayacağından, mezara kadar aramızda bir sır olarak kalacağından o kadar emindi ki bugün kendi inancının altında eziliyordu.

Yıllar boyu susmamın bedeli, Açelya'nın gerçeği öğrenip ortadan kaybolduğu ilk gün, evimize karanlık bir matemin çöktüğü o ilk akşam; çıldırmış gibi ortalığı dağıtmama, kimsenin beni durduramamasına sonra da bir köşeye oturup hıçkıra hıçkıra ağlamama sebep oldu.

O akşam ağladığım esas şey, yıllar süren suskunluğum ve yorgunluğum değildi aslında. Annem beni düşündüğüm kadar suçlamamıştı, hatta bana sarılmış ve başımı göğsüne yaslayıp, "Geçecek," demişti. Açelya'nın da döneceğini, beni affedeceğini ve suların durulacağını söylemişti ama biliyordum, dönmeyecekti.

O akşam hiç kimse olacakları benim kadar hissetmemişti. Bir ateş düşmüştü benim içime, yıllarca içinde yandığım ateşe hiç benzemeyen bir ateş... Beni yakıp kül edeceğini görememişlerdi, bir an bile.

"Açelya dönmeyecek," demiştim aklımı kaçırmış gibi bağırırken. "Dönemeyecek çünkü onu alıkoydular."

Dile getiremedim o an. *Açelya'nın ellerini bağladılar.*

O gece, sabaha varmak bilmeyen gecelerimizin başlangıcı oldu. Gün ağarırken ve hepimiz elimiz kalbimizde, iyi kötü bir haber beklerken babam yanıma oturdu.

"Özür dilerim oğlum," dedi. "Tek isteğim sizin iyiliğinizdi. Böyle olacağını bilemedim."

"Bilemezdin evet," dedim, gözlerim kapalıydı, sigaramdan bir nefes daha çektim. "Ama beni dinleyebilirdin... Ben hissetmiştim, bir çocuğun hislerine güvenmeliydin."

"Doğru... Seni dinlemedim," dedi babam, sesinde bir pişmanlık sezdim. "Ama keşke sen de beni dinlemeseydin Baran..."

CamScanner ile tarandı

Peki ben neden susmuştum? Suçu babama atmak en kolayıydı... Esas ben suçluydum. Onu dinlemeyebilirdim. Açelya'nın karşısına geçip gerçeği söyleyecek onca zamanım, onca fırsatım olmuştu ama ben hep susmuştum... Neden susmuştum?

Sigaramdan bir nefes daha çektim içime, gözlerimin buğulandığını hissederken bilmem kaçıncı kez acıyla gülümsedim.

"Keşke..." diye mırıldandım, puslanan bakışlarımın ardında çocukluğumu görüyordum. Elinde kumanda, karşısında cayır cayır yanan bir ev vardı. Babası öylece yanından geçip gitmişti o çocuğun, elinden tutmamıştı. İşte biz o akşam baba oğul olmayı bırakmıştık. Babam bütün babalığını, babasız bıraktığım küçük bir kız çocuğuna adamıştı. Bana kalansa dinmeyecek bir vicdan azabıydı.

"Çocukluğumu yaktın sen benim..."

"Özür dilerim Baran," dedi babam bir kez daha.

"Dileme."

"Bu tercihi sana bıraktığım için özür dilerim," dediğinde başımı çevirip gözlerinin içine baktım. "Senin gözünde hep ben suçluydum ama hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Neden biliyor musun?" Sustu ama cevabımı beklemedi. "Çünkü beni suçlamak sana iyi geliyordu, ben de sustum çünkü sen iyi ol istedim. Aslında ben seni susmaya, bu sırrı saklamaya zorlamadım, susmayı sen tercih ettin."

Babam az önce düşünüp bir cevap bulamadığım o sorunun cevabını veriyordu.

"Açelya'ya ben değil, sen kıyamadın Baran," dedi babam, bir sırrı açık edercesine. "Sana gerçeği söyle desem de söyleyemezdin, söyleyemediğin her gün de mahvolurdun... Biri suçlanacaksa o ben olayım istedim." Buruk bir tebessüm ediyordu şimdi. "Ben de sana kıyamadım oğlum."

Sözlerinde ufacık bir haksızlık payı yoktu.

Babam suçsuzdu.

Tek suçlu bendim.

CamScanner ile tarandı

Ayağa kalktım. Sarsak adımlarla yürüyüp dışarı çıktım ve arabama atlayıp sokak sokak Açelya'yı aradım. Okuluna gittim, bütün arkadaşlarına sordum, arkadaş olmadıklarına bile sordum ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kahraman amcanın evine gittim, kapılarına dayandım ve Yağız'dan hesap sordum sanki bir şeyler biliyormuş ve benden gizliyormuş gibi...

Keşke Açelya'nın nerede olduğunu bilseydi ve benden gizleseydi...

Sadece iyi olduğunu söyleseydi... O bana yeterdi.

Açelya ortadan kaybolalı yirmi dört saati geçmişti ama bu daha hiçbir şey değildi.

Değil saatler, günler hatta aylar geçecekti.

Kendimi tutamayıp Şile'ye gittim. Efkan Kara'nın evinin önünde polisler dikiliyordu, beni içeriye almadılar ama ben saatlerce orada bekledim. Önce bağırdım avazım çıktığı kadar sonra da çaresizce yalvardım. Eğer biri bir şey biliyorsa, Açelya saklanmak istemişse ve biri ona yardım etmişse gerçeği söylemeleri için yalvardım. Ama sesimi duyan olmadı. Polisler gitmemi söylediler ama benim gidecek bir evim kalmamıştı.

Bu ev Açelya'nın ortadan kaybolmadan önceki son durağıydı. Ne olmuşsa burada olmuştu ama nasıl olurdu da bir ize rastlanmazdı? Her şeyi planlayan, Reha Kara'ydı, öyle kılıfına uygun hareket etmişti ki ondan şüphe bile duymamışlardı.

O günün akşamında Açelya'nın olmadığı o eve giremedim. Ev kalabalıktı. Açelya'nın kaybolduğunu, dünden beri mahvolduğumuzu duyan herkes gelmişti. Her ağızdan bir ses çıkıyordu, herkes bir teselli sözcüğü sarf ediyordu. Tüm konuşmaları kapının ardından dinleyip uzaklaştım.

O günden sonra o eve bir daha giremeyecektim.

Her an, her saat biraz daha şuurumu yitirdiğim tam beş gün geçti ama Açelya dönmedi.

Artık herkes aynı fikirdeydi, Açelya kendi isteğiyle kaybolmamıştı, bu mümkün olamazdı.

CamScanner ile tarandı

Efkan Kara, Reha Kara ve evdeki çalışanlar bir kez daha sorgulandı ama yine aynı şeyler söylendi. Hatta Efkan Kara babamı suçladı, Açelya'nın ortadan kaybolmasının arkasında babamın olduğunu dile getirdi.

O ev bir kez daha didik didik arandı ama Açelya'ya dair bir iz bulunamadı.

Civardaki tüm evlere bakıldı, o evlerde oturanlar sorgulandı. Taksicilerin ifadeleri alındı, bütün kamera kayıtlarına tek tek bakıldı, savcı tüm emniyeti ayağa kaldırdı ama bu beş gün boyunca bir arpa boyu bile yol alınamadı.

Fotoğrafının bulunduğu kayıp ilanlarını ellerimle astım duvarlara. Bir kişi bile aramadı, onu gören kimse olmamıştı. Sanki yer yarılmıştı, Açelya da o yerin içine girmişti.

Bir akşam bitap düştüm, bir haber alabilme umuduyla kapısından ayrılmadığım emniyet binasının önünde kendimden geçtim. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Günlerdir uyuyamamak beni tüketmişti. Ayağa kalkmak istesem de başaramadım ve tekrar uyudum. İkinci defa gözümü açtığımda bir daha olmak istemediğim yerdeydim.

Artık Açelya'nın olmadığı o evde...

Annem ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerle bakıyordu yüzüme. "Gitme Baran," dediğini duydum. "Mahvoldun günlerdir... Ne olur gitme bir yere."

Ben ise yine aynı soruyu sordum.

"Açelya nerede?"

Günlerdir dilimden düşmeyen o kahrolası soru. Ve bir cevabı yok. Çünkü ondan ufacık bir iz bile yok. Tam buldum derken kaybettim. Ruhumu yerinden söken acının izahı yok.

"Açelya nerede anne?"

Yaşımı unuttum. Küçük bir çocuk gibi yıllar sonra annemin dizine yattım. O saçlarımı okşadı ben ağladım. Cevap veremiyordu, onun da tek yaptığı ağlamaktı.

CamScanner ile tarandı

"Anne..." dedim sızlanır gibi. "Anne... Oğlun ölüyor. Ne olur bitsin bu kâbus. Uyandır beni, yalvarırım."

Benimleydi ama benim değildi.

Yanımdaydı. Uzatsam elimi, dokunabileceğim kadar yakınımdaydı ama ne kadar yakınsa bir o kadar da uzaktı.

Bizim aramızda dipsiz, hudutsuz bir uçurum vardı.

Belki de her zaman öyle kalmalıydı... Tek bir adım bile atmamalı, o uçurumun kıyısında durmamalıydım. Kabullenmeliydim ve yanacağımı bile bile o ateşe elimi uzatmamalıydım. Kalbimde sevgisine yer vardı ama sevdasına olmamalıydı, sonsuza dek kapatmalıydım o kapıları... Ama kapatmamıştım, o ateşe elimi uzatmıştım; o uçurumdan yuvarlanmıştım ve en çok ben yanmıştım.

Kendime verdiğim sözü tutamamış, ondan uzak duramamıştım. Önce aşılmaz duvarlar örmüştüm aramıza sonra o duvarları tek tek yıkmıştım. Bir daha hiç açılmayacak kapılar kapatmıştım yüzüne sonra o kapıların önünde diz çökmüş ve beni içeri alması için yalvarmıştım. Çünkü aptal gibi, onu gerçekten unutabileceğime inanmıştım, canını yakarsam ve onu hiç sevmediğime inandırırsam eğer, o da beni sevmez ve her şey biter sanmıştım.

Günün birinde o gerçek ortaya çıktığında canım acımaz sanmıştım.

Canım acımamıştı. Öyle yanmıştım ki küle dönmüştü ruhum. Benden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Açelya yoktu.

Öyleyse Baran da yoktu.

Onunla beraber ben de kaybolmuştum.

Sayamadığım kadar çok gün ve gece devrilmişti yokluğunun üstüne. Hatta mevsimler bile değişmişti. O gittikten sonra çok yağmur yağmıştı yeryüzüne, hiçbirinin içimdeki yangını söndürmeye gücünün yetmeyeceği yağmurlar... Koca bir nehre dönüşseler ve içine düşüp boğulsam bile...

CamScanner ile tarandı

İnsanlarla konuşmuyordum artık, aynalara bakmıyordum, ölecek gibi hissetmedikçe yemek yemiyor fakat yaşamaya devam ediyordum. Bu benim cezamdı. Cezamın, yıllar boyunca çektiğim vicdan azabı olacağını sanmam da en büyük yanılgımdı. İçimde hâlâ kahrolası bir inanç vardı, bir gün çıkıp geleceğine ve onu yeniden karşımda göreceğime dair... Hâlâ yaşıyorsam sebebi o inançtı. Oysa ufacık bir iz bile bırakmamıştı ardında. Ne iyi ne kötü bir haberi ulaşmıştı, en beteri de buydu ya... *Belirsizlik...* Öldürmüyordu ama yaşatmıyordu da.

Daha ne kadar ölüp ölüp dirilecektim ben?

Öldüğünü bilsem mesela, her gün ziyaret edebileceğim bir mezarı olsa, bilsem ki o artık yerin altında, bundan daha fazla acı çekebilir miydim? Ben de ölürdüm ardından, hâlâ nefes alıyor olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ortalık, yaşayan ölülerle doluydu ne de olsa... Ama bilmiyorum neredesin, ne haldesin, kimlerlesin? Yaşıyor musun bir yerlerde? Benim alamadığım nefesi sen alabiliyor musun? Bilmiyorum ki iyi misin, bir gün çıkıp gelecek misin?

Kapısını kimseye açmadığım bir evim vardı, bazen annem geliyordu, eve ne zaman girdiği de ne zaman çıktığı da umurumda olmuyordu. Ertesi gün çöpe dökülecek yemekler yapıp bırakıyor, giymeyeceğim kıyafetlerimi ütülüyordu. Bazen de uyurken yanıma geliyor, saçlarımı sıvazlıyor ve sessiz sessiz ağlıyordu.

"Seni de kaybedemem," dediğini duyuyordum uykumun arasında. "Ne olursun toparla artık kendini."

Beni çoktan kaybetmişti, henüz fark edemiyordu.

Uyumak benim için bir kaçış değildi, yine de sırf onu görebilmek için uyuyordum. Bazen rüyalarıma geliyordu, sanki hiç gitmemiş gibi gözlerimin içine bakıyor ve baharları kıskandıran gülümsemesiyle, buz tutan içimi ısıtıyordu. Rüyalarımda bile gittiğinin farkındaydım, ne zaman gelse ona sımsıkı sarılıyor ve gitmemesi için yalvarıyordum. Bazen o da bana sarılıyordu, parmaklarını yüzümde gezdiriyor, gözyaşlarımı siliyor ve, *"Buradayım,"* diye fısıldıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Değilsin," diyordum boğazımda kocaman bir yumruyla, rüyalarımda bile acıyı en derinimde hissediyor olmaya alışamamıştım hâlâ. *"Birazdan gideceksin. Ben ise gözlerimi açacağım ve koca bir karanlıkla karşılaşacağım. Sen gittin, güneş bir daha hiç doğmadı Açelya."*

Yine onu görebilmek için uykuya sığındığım bir gün annem odama girdi. "Dünden beri buradayım, saatlerdir uyuyorsun," dedi isyan eder gibi.

Sessiz kalıp gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim ama uykum dağılmıştı. Annem perdeleri sonuna dek açtı, yetmemiş gibi pencereyi de açtı ve içeri sıcak bir hava girdi.

Onun ardından koca kış bitmiş, bahar gelmişti.

"Kapat," dedim öfkeyle. Güneşi görmekten nefret ediyordum. Yatağın diğer tarafına döndüm ve daha sıkı kapattım gözlerimi.

Annem yanıma geldi, yatağın boş kısmına oturdu ve bir süre sessizce bekledi. "Baran..."

Cevap vermedim.

"Baran?"

"Uyuyorum," dedim.

"Hayır," diye itiraz etti. "Saklanıyorsun."

"Ne yapmamı istersin anne?" diye sordum.

"Sen böyle yapınca hiçbir şey değişmiyor," dedi annem.

Giden geri gelmiyor.

"Başka türlüsünü bilmiyorum." Gözlerimi aralayıp boşluğu izledim. "Siz devam edebiliyorsunuz ama ben edemiyorum."

"Hiçbirimiz, eskisi gibi değiliz Baran." Değildik. Annemin sesi bile eskisi gibi değildi. Soğuktu, donuktu. "Açelya kayboldu." *Belki de öldü...* Ama bunu söylemeye dili varmıyordu. "Bizim de yaşama sevincimiz, huzurumuz kayboldu. Ama elimizden beklemekten başka bir şey gelmiyor. Yaşıyoruz bir şekilde, her sabah yeni bir güne uyanıyoruz çünkü hayat devam ediyor."

"Benim için etmiyor," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Ne zamana kadar etmeyecek?" diye sordu annem. "Ya Açelya hiçbir zaman dönmezse?"

"Söyleme böyle..." dediğimde sesim titredi. "Ben sadece bu umutla yaşıyorum."

"Dört ay oldu Baran... Dile kolay, koskoca dört ay." Annem umudunu yitirmiş miydi? "Dönecek olsa şimdiye kadar dönmez miydi?"

Başımı yastıktan kaldırıp doğruldum ve anneme baktım. "Öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey düşünemiyorum," dedi annem. Eliyle yüzümü kavradı. "Sadece korkuyorum Baran... Seni de kaybetmek istemiyorum."

Gözyaşları ardı ardına yüzüne düştüğünde hiçbir şey yapamadım. Konuşmadım. Başımı tekrar yastığa koydum ve gözlerimi kapattım.

Günler akmaya devam etti.

Bir gece kendimi bir kafesin içinde buldum. Tıpkı eski günlerdeki gibi... Sayısız kez dağıldı yüzüm, kemiklerim kırılana kadar dayak yedim ve yine ölümden döndüm. Gözümü bir hastane odasında açtığımda babam başımdaydı. Beni eve götüreceğini ve bir daha gözünün önünden ayırmayacağını söylüyordu. Bunun için çok geç kalmamış mıydı?

Ben, Açelya'nın olmadığı o eve dönemezdim.

Dönmemiştim.

Bazen de Mehmet gelirdi yanıma. İyi olmam için elinden geleni yapacağını söylerdi, oysa iyi olmak için duymam gereken tek bir cümle vardı ama kimse dillendiremezdi. Çünkü herkes onun döneceğinden umudu kesmişti. Geri dönemeyeceği bir yerdeydi, eğer dönebilecek olsaydı çoktan dönerdi, bunca zaman beklemez, kimseyi bu denli üzmezdi.

Nadiren dışarı çıktığım, sokak sokak dolaşıp onu aradığım günler olurdu. Aynalara bakmadığımdan nasıl göründüğümü de bilmezdim ama tuhaf görünüyor olmalıydım. İnsanların bana

CamScanner ile tarandı

baktığını fark eder ve bulunduğum yerden uzaklaştırdım. Bir gece eve gitmedim, Galata Kulesi'nin olduğu sokakta bir kaldırım taşına oturup geceyi dinledim. İlk defa o kadar sessiz, sakin ve dingindim. Ben acı çekmekten yorulmamıştım ama sanki çektiğim acı benden yorulmuş gibi elini eteğini çekmişti o gece. Ama uzun sürmedi. Bir ses duydum. Bir şarkı. Yoldan geçen bir arabanın radyosunda çalıyor olmalıydı.

"Şimdi o sevdiğim ışıklı yolu, yalnız mı yürüyeceğim?" diyordu. "Seçtiğimiz filmleri birer birer yalnız mı izleyeceğim?"

Araba uzaklaştı, şarkının devamı duyulmadı ama duyduğum o iki cümle yer etti kafamın içinde.

Şimdi o sevdiğim ışıklı yolu yalnız mı yürüyeceğim?
*Seçtiğimiz filmleri birer birer yalnız mı izleyeceğim?**

"Boğaz'ın da denizin de senin olsun İstanbul," diye mırıldandım. "Ben sadece onu istiyorum. Nasıl aldıysan onu benden, öyle geri ver."

Bazı geceler eve döndüğümde karanlığın içinde onu gördüğümü sanırdım. Ellerim titrerdi, aklım çıkardı yerinden. Koşup ışığı açardım ama yokluğuyla karşılaşıp sükût-u hayalle sarsılırdım. Sonraki gecelerde ışığı açamadım. Karanlığın içindeki silueti hiç gitmedi. Ben de gözümü üzerinden ayırmadım çünkü buna da razıydım.

Herkesi kendimden uzaklaştırdım. Mehmet'i, Tolga'yı, Irmak'la Sahra'yı, nasıl olduğumu merak eden tüm arkadaşlarımı... Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordum. Bu yüzden telefonumu kapatıp bir kenara attım ama yetmedi. İçimde dipsiz, karanlık bir kuyu vardı, onsuz yitip giden her gün, kuyu biraz daha yükselirdi ama ben en dipte kalmaya devam ederdim.

Bir gün, ansızın bir karar aldım. Gidecektim. Ne kadar süreceğini bilmediğim bir zaman boyunca herkesten ve her şeyden uzakta olacaktım. Dağ başında küçük bir evde kalırdım belki ya

* İzel. *"Işıklı Yol."*

CamScanner ile tarandı

da bir karavanın içinde geçirirdim günlerimi. Ya o dönene kadar ya da ben ölene kadar... İnsan yüzü görmeyecektim. Onun hayaliyle yaşayacak, rüyalarımda gördüğüm yüzüyle avunacaktım. Geceleri karanlıkta oturacak, ışıkları açmayacak, boşlukta beliren siluetini seyredecektim.

Önce kimseye haber vermeden gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Babamın değilse bile annemin bilmeye hakkı vardı. Kafama göre ortadan kaybolamazdım, Açelya'dan sonra bunu kaldıramazdı. Onunla vedalaşacaktım. Babaannemle ve Mehmet'le de... Gecenin bir yarısı uzun zamandır sokağından bile geçmediğim eve geldiğimde hemen içeri giremedim, bir süre kapının önünde bekledim. Sadece bu sokakta ve bu kapının önünde bile bir sürü yaşanmışlık vardı. Çocukluğumuz birlikte geçmişti, ben uzaklara gitmiş olsam da o hep buradaydı, bu kapının ardındaydı.

Burada olmanın, birazdan o kapıdan içeri girecek olmanın beni mahvedeceğini biliyordum ama yine de buradaydım. Ben zaten her an acı çekiyordum, bundan daha fazla acıyamazdı canım. Sonunda başardım, önce bahçe kapısından içeri girdim sonra eve geçtim. *Bir zamanlar güneşin hiç batmadığı evimize artık güneş doğmuyordu.* İçerisi matem kokuyordu. Uzaktayken özlediğim ne varsa o varken güzelmiş. Birlikte boyadığımız duvara bile hasret duyardım... Şimdi koca ev, terk edilmiş bir harabeden farksız görünüyordu.

Sessizce kapattığım kapının ardından merdivene doğru ilerledim. Gece vakti, herkes uyurken gelmiş olmamın bir sebebi vardı. İlk onunla vedalaşacaktım. Odasıyla, eşyalarıyla, kaldıysa kokusuyla... Sabahı onun yatağında selamlayacak sonra herkese buralardan gideceğimi söyleyecektim.

Saat ikiye yaklaşıyordu fakat henüz uyumayan biri vardı. Salondan gelen bir tıkırtı duyduğumda kaşlarım çatıldı. Salon kapısının altından oldukça cılız bir ışık yayılıyordu, *lambader* açık olmalıydı. Kimin uyumadığına bakmak için adımlarımı salona

CamScanner ile tarandı

çevirdim. Yavaşça araladığım kapının ardında babaannem vardı. Salonun boydan camlarının önünde durmuş avluya bakıyordu.

Geldiğimi fark ettiğinde arkasını dönüp bana baktı ve beni görünce gülümsedi. Halbuki beni hatırlamıyordu, hiçbir zaman da hatırlamamıştı. Ben onun gözünde işe yaramaz, serseri, sırık oğlanın tekiydim. Belki de birazdan suratını asacak beni evden kovacaktı...

Ama bu defa öyle olmadı.

"Ah, Baran..." dedi kollarını açarak. "Geldin sonunda!"

Büyük bir sevinçle bana doğru yürüdüğünde ne yapacağımı bilemedim. Babaannem yanıma geldi, bana sarıldı ve başını göğsüme yasladı.

"Ne çok özledim seni bir bilsen..."

Şaşkınlığımı üzerimden atıp ellerimi sırtına bastırırken, "Babaanne, sen..." dedim tereddütle. "Beni hatırlıyor musun?"

Babaannem geri çekilip yüzüme baktı. "O nasıl soru Baran? Ne demek seni hatırlıyor muyum?"

Gülümsemeye çalıştım ama içim acımıştı. Babaannem beni unuttuğunu bile unutmuştu. Ve Amerika'dan döndüğümden bu yana beni ilk defa hatırlıyordu.

"Şaka yapıyorum," dedim.

"Gel sana bir daha sarılayım..." Başını tekrar göğsüme yasladığında dişlerimi sıktım ağlamamak için.

"Neden uyumadın ki sen?" diye sordum. "Saatten haberin var mı?"

"Biliyorum, geç oldu," dedi babaannem. En azından vakitleri unutmuyordu. "Selma, Baran dönüyor, deyince öyle sevindim ki uyku tutmadı. Herkes uyudu ama ben seni bekledim. Gözüm yollarda kaldı."

"Nereden dönüyormuşum ben?" diye sordum bozuntuya vermemeye çalışarak.

"Nereden olacak? Gavur memleketinden işte..." Başını kaldırıp tekrar yüzüme baktı. "Kafa mı buluyorsun sen benimle? Nasıl sorular bunlar böyle?"

CamScanner ile tarandı

Babaannem hastalanıp beni unutmadan önce böyleydik. Ben onu çok severdim, o da beni çok severdi. İstanbul'da bulunduğum kısıtlı zamanlarda en çok onunla vakit geçirirdim. Ona annemden daha yakın olduğumu hissederdim çünkü beni anlardı, asla yargılamazdı ve beni hiç kırmazdı. Babaannemin o hallerini çok özlemiştim, bir daha beni hiç hatırlamayacağını düşünürken yaşadığımız bu an, bir armağandan farksızdı.

"Keşke o gün, bugün olsaydı babaanne..." dedim sessiz bir şekilde. O güne dönebilseydim eğer her şey çok farklı olurdu. Açelya hâlâ burada olurdu ve şu anda odasında, derin bir uykuda olurdu. Ne olursa olsun izin vermezdim gitmesine. Bunun için ölmem gerekse bile...

"Hangi gün?" diye sordu babaannem geri çekilirken.

"Babaanne..." Boğazıma yine aynı acı yumru gelip oturdu. "Açelya nerede?"

"Nerede olacak, odasında uyuyor." Kolumdan tutup beni koltuğa doğru çekiştirdiğinde peşinden sürüklendim. Benim de bazı şeyleri onun gibi unutmaya ihtiyacım vardı. "Senin geleceğini duyunca nasıl heyecanlandı bir bilsen..."

"Öyle mi?" dedim babaannemin yanına otururken.

"Öyle ya... Sabahtan beri dolanıp durdu evin içinde. Deli kız..."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. İçimde fırtınalar kopuyorken hiçbir şey olmamış gibi davranmak çok zordu.

Bakışlarımı tavana dikip, "Şimdi yukarı çıksam," dedim hüzünle. "Açelya'yı görebilir miyim babaanne?"

"Şimdi mi?" diye sordu babaannem şaşırarak.

"Şimdi."

"Kızcağız uyuyor oğlum. Sabah görürsün. Hem bu saatte odasına girmen yakışık almaz."

Bakışlarım babaanneme döndüğünde güçlükle gülümsedim. "Ama çok özledim."

CamScanner ile tarandı

Babaannem kaşlarını çatarak elini yüzüme uzattı. "Sen ağlıyor musun yoksa?" Parmakları yanaklarıma düşen gözyaşlarına dokunduğunda gözlerim kapandı.

"Erkek adam ağlar mı hiç?"

"Ağlamaz mı?"

"Ağlamaz tabii..." Kısa bir sessizlik oldu. Ardından, "Çok mu seviyorsun sen Açelya'yı?" diye sordu.

"Çok," dedim içim yana yana. "Çok seviyorum babaanne."

"Ay üstüme iyilik sağlık..." Babaannem güldü. Her şeyden bihaberdi çünkü. Ne halde olduğumuzun, Açelya'nın yokluğunun... Yaşanan hiçbir şeyin farkında değildi. "O da seni çok seviyor oğlum," dedi. "Ağlanır mı bunun için?"

En çok buna ağlanır, dedim içimden. Çünkü ben kıymetini bilemedim o sevginin. Her şeyi mahvettim ve nefret ettim kendimden.

Koltuğa kıvrılıp babaannemin dizlerine uzandım; o saçlarımı okşadı, ben ağladım. Yüzümde tek bir mimik bile oynamadan akıyordu gözyaşlarım. Engel olamazdım. Babaannem hiçbir şeyin farkında değildi ama beni hatırlıyordu. Beni unutmamıştı.

Bir ara annem yanımıza geldi. Sesimizi duymuştu. Beni uzun zaman sonra evde gördüğü için şaşırdı ama öyle sevindi ki ona veda etmek için geldiğimi söyleyemedim. Sabahı bekleyecektim. Babaannemi yatırıp odasından çıktığımızda, "Bugünlerde epey kötü," dedi. "Olup biten hiçbir şeyin farkında değil. Artık hepimizi unutuyorken seni hatırlaması beni çok şaşırttı. Belki de bu iyi bir gelişmedir... Gitme Baran, ne olur artık burada kal..."

Hiçbir şey söyleyemedim.

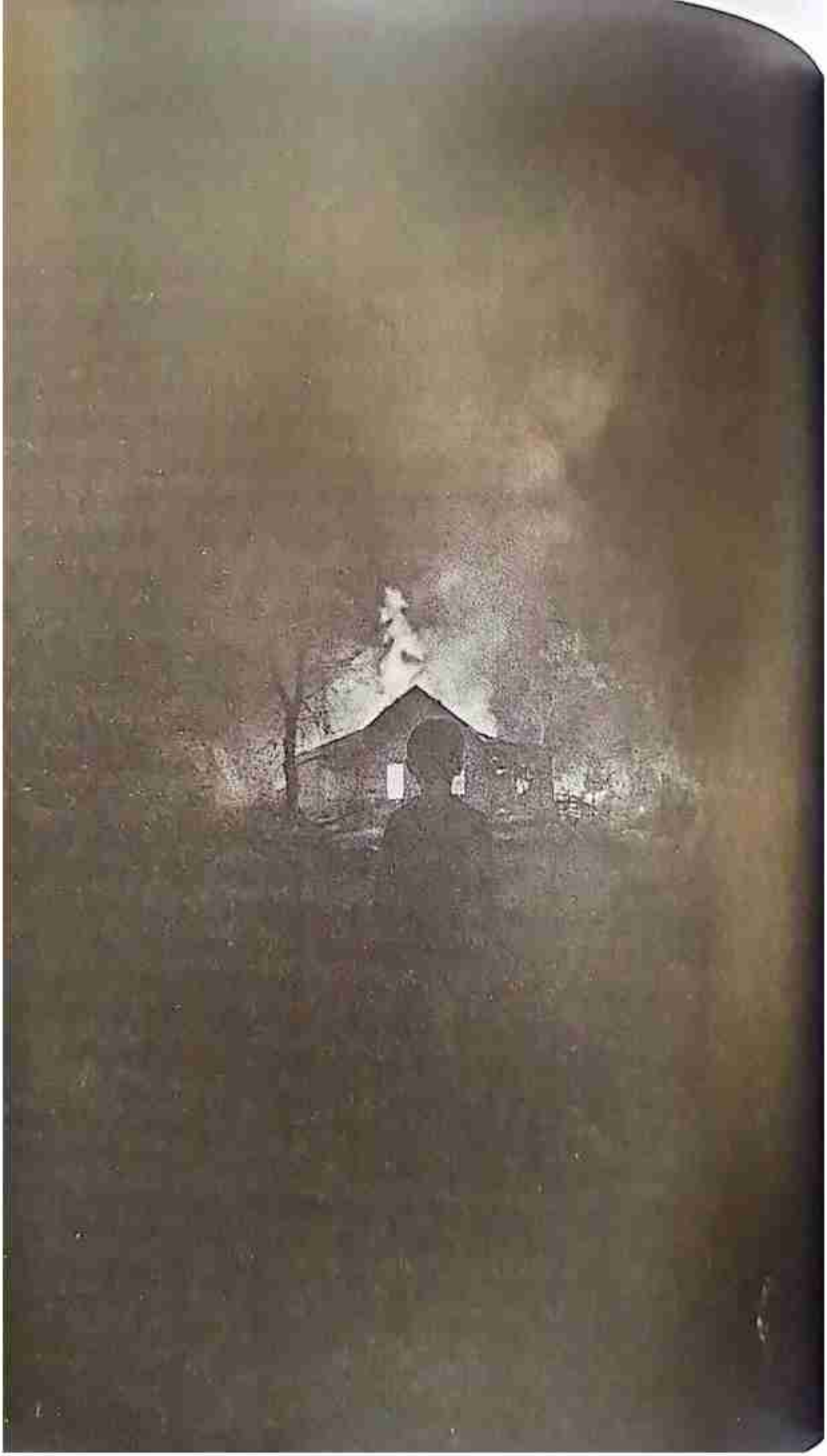
Sabahı bekleyecektim.

Ama o sabah, babaannem uyanmadı.

Yüzünde tatlı bir tebessümle sonsuzluğa gitti.

Açelya gibi, o da bizi terk etti.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

11

Maskelerin Düştüğü Sahnede Gerçekler Acıtır

♪ Emre Fel – Veda Türküsü ♪

Aylar önce...

Soğuk, ıssız, dipsiz bir karanlıktaydım.

Hem koyu bir sessizliğin içinde hem de uğuldayan bir kalabalığın ortasındaydım. Gözlerimi açmak istiyordum fakat bir türlü başaramıyordum. Kaşlarımın çatıldığını hissediyordum, sanki yüzüme loş bir ışık vuruyor ve gözkapaklarımın üstünde dans ediyordu ama aynı zamanda gözlerimi açmama izin vermiyordu.

Başlangıçta derin bir uykuda olduğumu, kötü bir kâbus gördüğümü ve bir türlü uyanamadığımı düşündüm fakat zihnim gittikçe berraklaşan bir su gibi dalgalandı, hatırladıklarım göğüskafesime bir kıymık gibi battı ve kalbimdeki sızı *buradayım*, der gibi hatırlattı varlığını.

Sonra içimde, sonsuz bir telaş duygusu dallanıp budaklandı.

Baran...

Kalbimdeki sızının da içimde büyüyen telaşın da adı Baran'dı.

Dün günlerden 21 Aralık'tı. Uzun zaman sonra hepimiz bir aradaydık, ailecek Baran'ın doğum gününü kutlamıştık. Mutluyduk. Her şey, hayatımıza sihirli bir değnek dokunmuşçasına

CamScanner ile tarandı

yolundaydı. Bir masanın etrafında saatlerce oturmuş, geçmiş günleri yâd edip kahkahalara boğulmuştuk. Baran uzun zaman sonra ilk defa içtenlikle gülmüştü o masada. Babam tüm kurallarını bir kenara bırakıp ikimize de sarılmıştı, aynı anda. *Ne olursa olsun ne yaşanırsa yaşansın, hiçbir zaman ayrılmayın,* deyişi hâlâ kulaklarımdaydı. Vakit geceye uzanırken kar yağmaya başlamıştı ve çocukluğumuza dönmüştük. Sanki zaman bize hiç dokunmamıştı...

Hiçbir şeyi düşünmemiştim o anlarda, ne geçmişi ne de geleceği... Yaşananlar hiç yaşanmamış gibi, aklımda şüphe yokmuş ve her gece ruhumu kanatmıyormuş gibi... Unutmak istemiş ve unutmuştum, tıpkı çocukken olduğu gibi... Bu, her zaman böyleydi.

Baran ne kadar canımı acıtsa da tek bir tebessümüne bakardı. Ben her şeyi unuturdum.

Yine unutmuştum.

Yorgun bir akşamın ardından uykusuz geçen geceye rağmen sabah ne kadar mutlu uyandığımı hatırladım. Dün gece yağan karın yolları kapatmasını ummuştum İstanbul'da yaşadığımız gerçeğini yok sayarak... Oysa yollar tamamen açıktı. Okula geldiğimizde ders başlamadan önce birer kahve içecektik eğer konuşmaya dalmamış olsaydık... Irmak'a, Baran'ı affedeceğimi ve onu ne kadar çok sevdiğimi itiraf etmiştim sonunda, bozulmaması gereken bir yemini bozmuş gibiydim.

Ve bir anda tepetaklak olmuştu dünya, derse girmeden önce telefonuma gelen o mesajla.

Sonrasında yaşananlar, sırasıyla devrilen domino taşı etkisi yaratmıştı zihnimde. Peş peşe patlamıştı bütün bombalar ve bin parçaya bölünmüştüm o enkazın içinde.

Baran, o videoda gördüğüm ve duyduğum hiçbir şeyi inkâr etmemişti. Eğer etseydi görmeme ve duymama rağmen ben yine ona inanırdım ama kabul etmişti.

Onun yanından ayrıldığımda bir enkazdan farksızdım, düşünememiştim, hata yapmıştım. Gitmemem gerektiği halde Şile'ye

CamScanner ile tarandı

gitmiştim. Efkan Kara'yla konuştuklarımızı, evinden ayrılmak üzereyken yanıma gelen Mercan'ı hatırladım. Öyle dalmadağındım ki mantıklı hareket edememiştim, o kızın beni tuzağa çekmesine izin vermiştim. O izbe, karanlık kulübede birinin üzerime çullandığını ve ağzıma kapattığı ellerini anımsadığım an gözlerimi telaşla araladım.

Üzerime bir kova buzlu su dökülmüşçesine irkilerek gözlerimi açtığımda aldığım nefes yankılandı. Yüzüme loş bir ışığın düştüğü konusunda yanılmamıştım. Tam tepemde bir lamba vardı. Bulunduğum yer kapkaranlıktı ve lambadan yayılan loş ışık etrafı aydınlatmaya yetmiyordu.

İçimi amansız bir korku sararken, "Neredeyim ben?" dedim soluk soluğa.

Sesim bir kez daha yankılandı. Nerede olduğumu bilmiyordum, her yer karanlıktı ve buraya nasıl geldiğime dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Ve korkuyordum çünkü yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Başımı yasladığım zemin sert ve soğuktu, ağzımda buruk bir tat vardı ve kıpırdatmaya çalıştığım ellerim hareket etmiyordu. *Ellerim bağlıydı.* Uzandığım yerden doğrulmaya çalıştıysam da olmadı ve kalbim daha beter bir korkuyla kasıldı.

Telaşla etrafa bakındım, bir şeyler görebilmek umuduyla çırpındım fakat karanlık buna izin vermiyordu. Sakin olmalıydım... Derin nefesler aldım, aklımı zorladım, hatırlamaya çalıştım.

Korkudan titrememe rağmen, "Kimse yok mu?" diye bağırdım. Sesim pürüzlü ve kısıktı. "Kimse beni duymuyor mu?"

Neredeydim? Ne zamandır bu soğuk zeminin üzerinde kaskatı kesilmiş bir haldeydim? Yokluğumu fark eden olmuş muydu? Nabzım öyle hızlı atıyordu ki kalbim duracak zannettim.

"Kimsin sen?" diye sordum çaresizce. "Neden kapattın beni buraya? Ne istiyorsun benden?"

Sesim tekrar yankılanırken bir ses duydum, bir kapı açılmıştı. Nefesimi tutarak başımı kaldırdım ve sesin geldiği yöne

CamScanner ile tarandı

baktım. İçeri, gözlerimi acıtan bir ışık sızdığında kaşlarım çatıldı, görebildiğim kadarıyla dışarıda hava aydınlıktı. Eğer yanılmıyorsam sadece birkaç saattir burada olmalıydım ve denize yakın bir konumdaydım. Gün ışığı dışında bir şey görememiştim ama dalgaların ve martıların sesini duymuştum.

Burası Efkan Kara'nın evi olamazdı. Onun evi ormana yakındı ve denize uzaktı.

Kapı saniyeler içinde kapanırken içerisi tekrar karanlığa boğuldu ve yeri titreten ayak seslerinin yankısı duyuldu.

Karanlık, içeri kimin girdiğini görmeme engel olduğunda korkuyla bekledim yaklaşmasını. Bir erkekti. Güçlü ayak sesleri görebileceğim kadar yaklaştığında ve siyah, rugan ayakkabılar görüş açıma girdiğinde anladım.

Kalbim korkuyla tekledi.

Bakışlarım yavaşça yukarı tırmandı.

Onu gördüm, gözlerim kısıldı ve âdeta beynimde bir fırtına uğuldadı.

"Sen..." dedim büyük bir şaşkınlıkla.

Şayet aklım benimle oyun oynamıyorsa ve gözlerim doğru görüyorsa, bu ne demekti?

"Beklemiyordun değil mi?" Soğuk bir tebessüm ettiğinde kanım damarlarımda dondu. "Yıllarca masal gibi bir hayat yaşadın, şimdi korkudan küçükdilini yutmuşsundur." Aramızda ufak bir mesafe bırakıp tek dizinin üzerine çöktüğünde, "Ama bilirsin ki..." dedi. "Her masal mutlu sonla bitmez. Bu da senin hazin sonun." Elini saçlarıma uzattığında irkilerek kapattım gözlerimi.

"Yeni evine hoş geldin, Açelya."

Söylediği onca söz defalarca bir araya gelse de anlamlı bir cümleye dönüşemedi kafamın içinde. Uzun uzun baktım yüzüne, gördüğüm ilk andan beri içime tuhaf bir korku salan masmavi gözlerine. Donup kalmış gibiydim, gözlerimi kapatıp açıyor fakat kâbustan kurtulamıyordum. Beni neden buraya

CamScanner ile tarandı

hapsetmişti ve az önce kurduğu saçma sapan cümlelerle ne söylemek istemişti? Yeni evine hoş geldin, ne demekti?

Karşımda duran adam, Çetin Adalı'ydı.

Azra'nın babası...

Ve Mahir babamın otel projesindeki iş ortağı...

Bildiğim tüm sıfatlarını defalarca sıraladım ama neden burada olduğumun cevabını bir türlü bulamadım.

Efkan Kara'nın evine gitmiştim. Onunla yaptığım konuşma dünyamı bir kez daha başıma yıkarken nereye gideceğimi bilemeyerek evinden çıktığım sırada Mercan denen kız beni durdurmuştu. Buraya kadar olan her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. Bana bir şeyler söylemişti, ne söylediği aklıma gelmiyordu ama beni evin arkasındaki küçük kulübeye götürmeye ikna etmişti.

Kulübenin içini, oradaki karanlığı ve küf kokusunu da hatırlıyordum.

Tuzağa düştüğümü anladığımda hissettiğim çaresizliği de...

Gerisi yoktu.

Gözlerimi açtığımda buradaydım ve karşımda Çetin Adalı duruyordu. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Beni buraya o mu hapsetmişti? Bunu neden yaptığı, benden ne istediği ve Efkan Kara'yla nasıl bir bağlantısı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bir süre sadece yüzüme baktı. Sözlerini kavramamı ve kendime gelmemi ister gibi beklerken saçlarımı okşadı. Ben ise sustum çünkü donup kalmıştım, sakin olmaya çalıştım ama başaramadım.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparken, "Çek ellerini üzerimden," dedim tiksintiyle. Yakınlığı ve teması midemi bulandırırken hızlıca doğrulmaya çalıştım ve yoğun bir çabanın ardından bunu başardım. Oturur hale gelebilmiştim ama daha fazla hareket edemedim. Arkamda bir demir vardı ve ben ayaklarımdan o demire zincirlenmiştim.

Ellerim de ayaklarım da bağlıydı.

CamScanner ile tarandı

"Ne demek oluyor bu?" diye sordum saklayamadığım bir korku ve telaşla. Korkuya kapılmamam gerekiyordu, korku insanı zayıf gösterirdi ama elimde değildi. Çetin Adalı'nın bakışlarında içimi delip geçen bir şeyler varken karşısında sakin kalabilmek imkânsızdı.

Yavaşça doğrulup ayağa kalktı, bana tepeden bakarken korkunç bir biçimde sırıttı ve orada durduğunu fark etmediğim sandalyeyi çekip karşıma oturdu.

"Sana soruyorum!" dedim bağırarak. "Tüm bunlar ne anlama geliyor? Neden buradayım ben? Neden bağlı ellerim? Ne istiyorsun benden?"

"Güzel sorular," dedi ellerini iki yana açarken, tekinsizce gülümsemeye devam ediyordu. "Ama cevabı sen bulacaksın. Düşün taşın ve parçaları birleştir."

Sessiz ama vurgulu, sakin ama korkutucu bir tonda konuşuyordu. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Sence neden buradasın?"

"Anlamıyorum," diyerek başımı salladım. "Bunu yapmanı Efkan Kara mı istedi?"

Düşün taşın ve parçaları birleştir, demişti ama ortada birleştirebileceğim bir parça yoktu, yaşadığım bu saçmalığın mantığa uyan bir yanı da yoktu. Efkan Kara ve Azra'nın babası... Aralarında nasıl bir bağlantı vardı?

Çetin Adalı soğuk bir sesle güldü. "Sence ben emir alacak bir adama mı benziyorum?"

Cevap bekler gibi gözlerime baktı ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Öyle büyük bir şoktaydım ki konuşabildiğime bile inanamıyordum.

"Söyle," dedi ısrarcı bir tavırla. Hafifçe öne eğildi ve kollarını bacaklarına yasladı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Gömleği de siyahtı. "Sence ben nasıl bir adamım Açelya?"

"Korkunç bir adamsın," dedim hiç düşünmeden. Ve bu cesaretin bana nasıl bir zarar verebileceğini hesap etmeden. "Seni

CamScanner ile tarandı

gördüğüm ilk anda da böyle düşünmüştüm, senin gibi bir babası olduğu için Azra'ya acımıştım, ne kadar da haklıymışım..."

Sözlerimin onu öfkelendireceğini düşünüp tedirginçe bekledim ama o sessiz bir şekilde gülmeye devam etti.

"Babamla ters mi düştün?" diye sordum. Bana öyle büyük bir dikkatle ve öyle korkunç gözlerle bakıyordu ki toparlanamıyor, mantıklı düşünemiyordum. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptı? O yüzden mi buradayım?"

"Hayır," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Senin burada olma sebebin çok başka."

"Ne o zaman?" Artık sesim bile çıkmıyordu korkudan. "Sebep Azra mı? O mu istedi burada olmamı?"

Bu defa sesli bir kahkaha attı ve dizlerim titrerken gözlerim korkuyla kapandı.

"Maksadın ne bilmiyorum ama ben hiç iyi değilim," diyerek pes ettim. Güçlü görünmeye çalışmam saçmalıktı. "Gitmek istiyorum. Lütfen bırak beni..."

Çetin Adalı ayağa kalktığında sürünerek geriledim. Bana yaklaşmasını, dokunmasını istemiyorum. "Yaklaşma," dedim. "Lütfen... Bırak beni gideyim."

Tekrar eğildi ve tek dizinin üstüne çökerken dikkatli gözlerle yüzüme baktı. "Yeni evin burası," dedi aklımı kaçırmama sebep olan sesiyle. "Hâlâ anlamadın mı?"

Kendimi tutamayıp, "Neyi anlayacağım Allah'ın belası!" diye bağırdım. "Bana neden burada olduğumu bile söylemiyorsun, benimle ne derdin olduğunu, benden ne istediğini..." Nefesim kesildiğinde öksürerek sustum. Boğazım kurumuştu, nefes alamıyordum. "Delilik bu," dedim bölük pörçük sesimle. "Beni bulamazlar mı sanıyorsun? Babam peşime düşecektir, polisler her yerde arayıp mutlaka..."

"Baban..." Parmağını kaldırarak beni susturdu. "Sen beş yaşındayken öldü diye hatırlıyorum."

CamScanner ile tarandı

Mahir babamdan bahsettiğimi adı gibi biliyor, benimle dalga geçiyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

"Mesajımı aldıktan sonra Mahir Demirdağlı'dan hâlâ babam, diye bahsediyor olamazsın..." dedi ve tepkimi görmek ister gibi sustu. Kaskatı kesildiğimi hissettim. *Sendin,* demek için araladım dudaklarımı ama kelimeler dilime ulaşmadı. "En son büyük bir öfkeyle Baran'ın yanına, sonrasında da amcanın evine gittin... Eğer babam, dediğin adama inanıp güvenseydin ilk tercihin onun yanı olurdu. Güvenmediğin bir adamın seni kurtarmasını bekleyemezsin."

"Sendin..." dedim güçlükle, şaşkınlıktan sesim çıkmıyordu. O görüntüleri kaydeden de bana mesaj olarak gönderen de oydu. Efkan Kara'nın evine ilk gidişimde Baran'a mesaj atan ve orada olduğumu haber veren de oydu.

"Neden? Neden yaptın bunu?"

Artık korkudan daha güçlü bir duygu vardı içimde. *Merak.* Çetin Adalı, ne zamandır bu meseleyle ilgileniyordu ve bizden, benden ne istiyordu?

"Fazlasıyla geçerli sebeplerim olduğundan emin olabilirsin," diye karşılık verdi. Benim aksime oldukça sakindi. "Merak ettiğin her şeyi anlatacağım ama önce seni buradan çıkarayım. Burası senin gibi narin bir kız için fazla soğuk. Üşütüp hasta olmanı istemem."

Karşımdaki adamın normal biri olmadığını anlayalı uzun zaman olmuştu ama kırk yıl düşünsem içinde böyle hasta bir ruh taşıyabileceği aklıma gelmezdi. Beni alıkoymasının iki nedeni olabilirdi: Ya Azra'nın intikamını alıyordu ya da babamla ters düştüğü için ona bir gözdağı vermeye çalışıyordu. İki türlüsü de çok saçmaydı. Aile meselelerimizin içine girip sırlarımızı öğrenecek ve bize tuzaklar kuracak kadar ileri gitmiş olması çok fazlaydı.

"Nereye götüreceksin beni?" diye sordum. Cebinden çıkardığı anahtarla ayak bileklerime bağlı demirlerin kilidini açtığında

CamScanner ile tarandı

korkudan nefesimi tuttum. Bana her an zarar verebilirdi. İyi biri değildi, olsaydı beni buraya hapsetmezdi. Ayaklarım serbest kaldığı an bacaklarımı hızla kendime çekerek ondan uzaklaştım, bir çırpıda ayağa kalktım fakat arkamdan bağlanmış ellerim yüzünden dengemi sağlayamadım ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Canımın acısıyla iki büklüm olup sızlanırken, "Yeni evini görmek için bu kadar sabırsızlanacağını düşünmemiştim," dediğini duydum. Ses tonu alaycıydı.

Kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdığı sırada, "Dokunma bana," diye mırıldandım. Sonrasında tüm gücümle bağırdım. "Dokunma bana!"

"Boş yere çırpınıyorsun Açelya," dedi kulağıma doğru. Tek eliyle omuzlarımı sıkıca kavradığı yetmezmiş gibi sırtımı göğsüne yaslamıştı. Midem bulanıyordu. Diğer eliyle hangi ara hazırladığını bilmediğim bandı dudaklarımın üstüne kapattı. Artık istesem de konuşamazdım. Dizlerim titriyor, başım dönüyordu. Son olarak başıma bir örtü geçirdiğinde etraf yeniden karanlık oldu. Beni nereye götürüyordu bilmiyordum fakat orayı görmemi istemiyordu.

Haklıydı, boşuna çırpınıyordum. Ellerim bağlıydı ve beni sıkıca tutuyordu. Şu durumda istesem de ondan kurtulamaz, hiçbir yere kaçamazdım.

"Ha şöyle..." dedi keyifli bir sesle. Debelenmeyi bırakmıştım. Kapıldığım korku ve panik duygusu mantıklı düşünmeme engel olsa da dikkatimi toparlamam lazımdı. Göremiyor olabilirdim ama duyuyordum. Duyacağım en ufak bir sese bile ihtiyacım vardı.

Omuzlarımı sıkıca kavrayan elini gevşetip benden uzaklaştı fakat kolumu bırakmadı. Beni muhtemelen kapıya yönlendirdiğinde, attığım her adımda daha fazla titreyen dizlerime rağmen sessizce yürüdüm. Dişlerimi sıkıyordum. Aklım tümüyle sabahtan bu yana yaşadıklarımla, Baran'la ve bir aptal gibi düştüğüm tuzakla doluyken etrafa dikkat kesilemiyordum ama kendimi zorladım.

CamScanner ile tarandı

Baran, ben o kapıyı çarpıp çıktıktan sonra ne yapmıştı?

Ne kadar zamandır buradaydım hiçbir fikrim yoktu fakat yokluğum anlaşılmış olmalıydı.

Kapı açıldı, Çetin Adalı beni dışarı çıkardı ve yüzüme soğuk bir hava çarptı. Martıların sesini duyuyordum, kıyıya vuran denizin hatta uzaktan da olsa arabaların seslerini... Şehirden uzakta değildim, bilakis şehrin içindeydim. Çimenlerin üzerinde bata çıka ilerliyorduk, toprak çamurluydu. Tek tek saydım attığım bütün adımları. Yirmi birinci adımda beni durdurdu. Tekrar bir kapı açıldı ve içeri girdik, adım attığım zemin sertti. Soğuk ve sesler kesilmişti. On yedi adım boyunca ilerledik, bir kapıdan daha geçtik ve bir merdivenden inmeye başladık.

Önümü göremediğim için dengem sarsıldı, indiğim her basamağın ardından düşecek gibi oldum fakat Çetin Adalı kollarımı sıkıca tutuyor ve düşmeme izin vermiyordu. İndiğimiz basamakların sonu gelmiyordu ve içimdeki korku, zehirli sarmaşıklar gibi büyüyordu.

Oldukça uzun olan merdiven bittiğinde birkaç adım attık, sonra bir kapı daha açıldı ve bir kapı daha... Açılan kapılar art arda, gürültüyle kapandı. Durduk. Çetin Adalı, ilk olarak başımdaki örtüyü çekip aldı, ardından ağzımı kapattığı bandı yavaşça çıkardı ama hâlâ arkamda bağlı duran ellerim için hiçbir şey yapmadı.

Parmaklarımı hissetmiyordum, uyuşmuşlardı.

Korkuyla etrafa bakarken, "Neresi burası?" diye sordum. Penceresiz, tek bir alandan oluşan depo gibi bir yere gelmiştik ve burası bahsettiğinin aksine bir ev olmaktan çok uzaktı. Telaşla arkama, sağa sola dönüp baktım fakat az önce geçtiğimiz kapı dışında her yer duvardı. Duvarların rengi koyu griydi, tavanda içeriyi aydınlatmaya yetmeyecek fakat karanlıkta da bırakmayacak bir ışık yanıyordu. Duvarın bir köşesinde karşılıklı iki koltuk, ortada da bir sehpa vardı. Diğer tarafta ise bir yatak, yanı

CamScanner ile tarandı

başında ise küçük, ahşap bir dolap ve iki çekmeceli komodin... En dip köşede paravan bir duvarla ayrılmış küçük bir alan çekti dikkatimi. Tahminimce banyoydu.

Bakışlarımı güçlükle çevirdiğim Çetin Adalı ise bana bakıyordu.

"Sana soruyorum," dedim kaskatı kesilmiş halde. "Nereye getirdin beni?"

"Yeni evine," dediğinde içime yakıcı bir ateş yayıldı. Delinin teki olduğuna şüphem kalmamıştı, tıpkı kendisi gibi beni de delirtmek istiyordu.

"Lütfen, oyun oynamayı bırak," dedim yalvarır gibi. Artık takatim kalmamıştı. İstemsizce geriye doğru attığım adımlar çarptığım duvarla son buldu. "Bana neden burada olduğumu söyle yoksa aklımı kaybedeceğim."

Onun karşısında ağlamak, tamamen güçsüz görünmek istemiyordum ama insan böyle bir durumda güçlü kalamıyordu.

"Burada mı tutacaksın beni? Peki ama neden? Benimle ne gibi bir derdin olabilir ki?" Peş peşe düşen gözyaşlarım yüzünden bakışlarım buğulandı. "Azra yüzünden mi?" diye sordum. "Onu üzdüğüm için mi cezalandırıyorsun beni?"

"Ağlama," dedi Çetin Adalı, sanki bu durum onu üzüyormuş gibi. "Sana bir faydası yok." Ellerini cebine atarken o da sırtını duvara yasladı ve sol bacağını bükerek sağ bacağının üstüne attı. "Çünkü saatlerce ağlasan da kendini yerden yere atsan da hiçbir şey değişmeyecek."

"Yani?" dedim sorarcasına. Ağlarken güldüğüme inanamıyordum. Sanırım, aklımı kaybediyordum. "Ne demek bu?"

"Bundan sonra hayatının geri kalanını bu evde geçireceksin, demek."

"Ev değil burası, mahzen," dedim sertçe. Bakışlarımı bir kez daha gezdirdim ev dediği mahzenin içinde. "Yerin kaç kat altı burası? Tek bir pencere bile yok, nasıl bir tımarhane inşa ettiğinin farkında mısın? Benden ne istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Penceresiz ev de olur," dedi sorularımı umursamadan. "Yerin kaç kat altında olduğunun hiçbir önemi yok."

"Sen normal değilsin," dedim başımı sallayarak.

"Hiçbirimiz normal değiliz," diye karşılık verdi. "Ama merak etme, aklım yerinde."

Buna hiç şüphem yoktu çünkü o, aklını bir zehir gibi kullanabiliyordu. Onu gördüğüm ilk andan beri hissettiğim huzursuzluğu saymazsak yan yana geldiğimiz ve hatta aynı masaya oturup yemek yediğimiz o anlarda, gayet aklı başında bir adam olduğunu düşünmüştüm. Çünkü öyleydi, konuşmasını bilen tavrı ve üslubuyla, esen rüzgârdan dahi şüphe duyan babamı etkilemeyi başarabilmişti.

Böyle biri olduğunu hangimiz bilebilirdik ki?

"Sorularıma bir cevap veremiyorsun," dediğimde sözümü keserek, "Sakinleşmeni bekliyorum," dedi. "Elbette bir açıklama yapacağım ama anlatacaklarımı kaldırabilir misin pek emin değilim."

"Daha ne kadar kötü olabilirim ki?" diye sordum. Oysa bunun bir sonu yoktu. İyi şeyler duymayacağımı biliyordum. Bu sabah bir fırtına kopmuş, beni oradan oraya savurmuştu ama bu sadece başlangıçtı. Beni paramparça edecek o hiddetli kasırga bir köşede durmuş, sırasını bekliyordu.

"Anlat..." Sakin görünmeye çalıştım. "Hiçbir şey bilmediğim ve neden burada olduğum sorusuna bir yanıt bulamadığım her dakika biraz daha kaybediyorum kendimi." Ellerimi kullanamıyor, sırılsıklam olmuş yüzümü silemiyordum. Burnumu çekmekle yetindim. "Dinliyorum."

"Oturalım," diyerek koltukları işaret etti. Belli ki ellerimi çözmeyecekti. Ellerim arkamda, karşılıklı konumlanmış koltuklara doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve birine geçip oturdum. Oturur oturmaz bileklerime sıkıca bağlanmış olan ipleri gevşetmeye çalıştım. Ha deyince mümkün olmayacağının farkındaydım ama belki, küçük bir ihtimal, ellerimi çözmeyi başarırdım.

CamScanner ile tarandı

Çetin Adalı, yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden bir şey aldı. Sonrasında koltuklara doğru yürümeye başladı. Karşımdaki boş koltuğa oturmak yerine bana yaklaştığını fark edince ürkerek arkama yaslandım. Elinde bir mendil vardı, karşımda durdu ve o mendili yüzümde gezdirdi.

"Ağlama artık," dedi, teselli etmek istiyormuş gibi.

"Beni zorla alıkoymuş bir adamın gözyaşlarımı düşünmesi çok saçma," dedim buz gibi bir sesle. Gözyaşlarımı silerken fazla detaycı davrandığını ve bakışlarını çehremde büyük bir dikkatle dolaştırdığını fark ettiğimde yüzümü diğer tarafa çevirdim. "Uzak dur benden. Bana dokunmanı istemiyorum."

Kısık bir sesle, "Korkuyor musun?" diye sordu. "Merak etme, sana zarar vermeyeceğim."

"Öyle mi?" dedim alayla. "Çok rahatladım."

Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı ve karşımdaki diğer koltuğa geçip oturdu. Daha fazla bekleyecek gücümün kalmadığının farkındaydı ama yine de ağırdan alıyordu.

"Anlat artık," dedim dişlerimi sıkarak. İçten içe, beni geçici bir süreliğine alıkoyduğunu, aslında gitmeme izin vereceğini söylemesini umuyordum.

Çetin Adalı, bir süre hiçbir şey söylemeden yüzümde gezdirdi içimi titreten gözlerini. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama sabrımı sınadığı kesindi.

"Babamla aranız mı bozuldu?"

Bu soruyu kaçıncı kez soruyordum?

"Azra için mi yapıyorsun bunu? Baran'ın canını yakmak için mi?"

Peki ya bu soruyu?

Gülümsediğinde içimdeki huzursuzluk daha da büyüdü.

"Hiçbiri için değil," dedi, gülümsüyor olmasına rağmen bir o kadar da ciddiydi.

Sakince, "Ne için peki?" diye sordum. Oysa bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Sakin olmazsam benimle

CamScanner ile tarandı

konuşmayacağını, bana hiçbir şey anlatmayacağını anlamıştım. Sakin kalmalıydım.

"Bu sabah..." dedi arkasına yaslanarak. Sesi düşünceliydi. "Neden Efkan Kara'nın evine gittin? Neden Mahir babanın yanına değil de sana hiçbir zaman amcalık yapmayan adamın yanına gittin?"

Bir an ne cevap vereceğimi bilemediğim için sustum. Yalan söylemenin bana bir faydası yoktu, karşımdaki adam neyin ne olduğunu benden iyi biliyordu.

"Dağılmıştım çünkü," dedim dürüstçe. "Mantıklı düşünecek halde değildim. Bana attığın o mesaj..."

Sözümü keserek, "Kafanı karıştırdı değil mi?" diye sordu.

Hayır, dedim içimden. *Beni mahvetti.*

"Neden girdin ailevi meselelerimizin içine?"

Anlamak istiyordum, anlayamadığım her saniye biraz daha deliriyordum.

"Meselenin ta kendisi olduğum içindir belki de..." dedi kafamı daha da karıştıracak bir şekilde. Bilmece gibi konuşuyordu.

"Anlamıyorum," diyerek başımı salladım. *Ve sabırlı olamıyorum.* "Gerçekten... Hiçbir şey anlamıyorum."

Tıpkı sesim de ellerim gibi titriyordu. Ne kadar sakin görünmeye çalışsam da bir noktada patlak veriyordum. Bakışlarım da korku doluydu ve bu, karşımdaki adama keyif veriyordu.

"Anlayacaksın birazdan," dedi Çetin Adalı. Elini ceketinin içcebine attığında bakışlarım oraya kaydı. Telefonunu ve beraberinde telefon büyüklüğünde siyah bir cihazı çıkardı. Başta ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Sonra duvara bir ışık yansıdı ve dev bir ekran oluştu. Cihaz, projeksiyondu. Çekmeceden çıkardığı şey bu olmalıydı.

Bakışları telefonundaydı. Benim bakışlarım ise duvardaki ekranla onun arasında gidip geliyordu. Bana göstereceği bir şeyler olduğunu anladığımda kalbim boğazımda atmaya başladı.

"Sana uzun bir hikâye anlatacağım Açelya," dedi kısa bir an kaldırdığı bakışlarını yüzümde gezdirirken. "Bu o kadar

CamScanner ile tarandı

eski bir hikâye ki seninle zamanda yolculuk yapmamız gerekecek."

Tekrar telefonuna baktığında kaşları çatıktı. O sırada ekranda bir fotoğraf belirdi ve dikkatim duvara kaydı. Fotoğrafta genç bir adam vardı, en fazla yirmilerinin başında olan ve üzerinde askeri üniforma bulunan, sert bakışlı bir adam. Onun, Çetin Adalı olduğunu anlamam uzun sürmedi zira acımasızca geçen yıllar ondan pek bir şey götürmemişti. Kırlaşan ve seyrelen saçları dışında yüzü hâlâ aynıydı.

Dikkatim yüzünden ziyade üzerindeki üniformaya kaydığında dudaklarım istemsizce aralandı.

Çetin Adalı'nın üzerinde neden yabancı bir ülkenin askeri üniforması vardı?

"Fotoğraftaki adam sensin," dedim, neden böyle bir fotoğraf gösterdiğini bir türlü anlayamazken.

"Evet," diyerek onayladı sözlerimi. "Sene 1994, Saraybosna'da savaş var ve fotoğrafta gördüğün genç adam, gözü kara bir Sırp askeri."

Bakışlarım anında ona çevrilirken, "Anlamadım?" dedim şaşkınlık içinde. Askerdi. Hem de bir Sırp askeri. Öyleyse üzerindeki üniforma Sırplara aitti. 1994. Savaş bitmeden bir yıl öncesi. Annem... Savaş için Saraybosna'ya giden ve o zamanlar bir asker olan babam... Karşımdaki adama uzun uzun baktım ama zihnimde beliren parçaları mantıklı bir zemine oturtamadım.

Çetin Adalı, aslında kimdi?

"Gerçek adım Vedran ve Türk değilim," dediğinde kaşlarım çatıldı. Yüzümde gördüğü şaşkın ifade hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Hepinizin tanıdığı ve bildiği o Çetin Adalı bir illüzyondan ibaret..." Dudaklarım tekrar şaşkınca aralandı ama konuşamadım. "Şimdi söyle bakalım, Mahir ya da Selma, sana hiç Vedran'dan bahsetti mi?"

Vedran.

Vedran.

CamScanner ile tarandı

Vedran.

Hayır. Artık adımın Açelya olduğundan bile emin değilken bundan fazlasıyla emindim, hiç bahsetmemişlerdi. Selma annem de Mahir babam da o savaşta yaşananlar hakkında çok şey biliyordu. Ben küçük bir çocuktum, babam bana savaşla ilgili hiçbir şey anlatamamıştı ama onlar her şeyden haberdarlardı. Ve bana hiçbir zaman, Vedran diye bir adamı anlatmamışlardı.

Büyüdükçe bazen aklıma düşerdi, ne zaman babamı ve hiç tanımadığım annemi özlesem Selma anneme sorardım. Annemle babamın nasıl tanıştığını bir masal anlatır gibi anlatırdı, oysa onları bir araya getiren savaş oldukça acımasızdı. Annem o savaşta tüm ailesini kaybetmişti. Babamın bir ailesi zaten yoktu. Bütün bildiklerim bu kadardı.

Hafızamın derinliklerinde Vedran diye biri yoktu.

"Susuyorsun," dedi Çetin Adalı. *Ya da Vedran.* "Daha önce benimle ilgili hiçbir şey duymadın mı?"

Donuk bir ifadeyle, "Ne duymam gerekiyordu?" diye sordum. Kaşlarımsa hâlâ çatıktı. "Kimsin sen?"

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten." Gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı ve iç çeker gibi bir nefes aldı. "Beni, sanki hiç var olmamışım gibi yok saymaları her zaman öfkelendirmiştir."

Hâlâ hiçbir şey anlamıyordum ama bazı taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Vedran bir Sırp askeriyse babamın geçmişten tanıdığı biri olmalıydı. O savaşta karşı karşıya geldiği ve düşman olduğu biri... Ama savaşlarda düşman olmak, zaten olağan değil miydi?

Savaş bitince düşmanlık da bitmez miydi?

"Savaşta her şey mubahtı," dediğinde düşüncelerim dağıldı. Beni korkutsa da dikkatle gözlerine baktım, bakışlarında saf bir kötülük vardı. "Düşmanına âşık olmak dışında... Bu kuralı çiğneyebilen tek asker bendim çünkü babam nüfuzlu biriydi. Sözümün üstüne söz söyleyemezdi kimse, Vedran Vlahoviç'in emirleri çiğnenmezdi..."

CamScanner ile tarandı

Aşktan bahsetmişti ve bu, aklıma hiç olmayacak bir ihtimali getirmişti.

Artık nefes bile alamıyordum.

"Taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmadan ilerliyorduk. Birini öldürmemiz için, onun Müslüman bir Boşnak olması yetiyordu, bu büyük bir suçtu." Anlattıkları kanımı dondururken o, kazandığı bir zaferden bahsediyormuş gibiydi. "Ama sonra bir şey oldu," dedi kaşlarını çatarak. "Olmaması gereken bir şey..."

Ne olduğunu soramadım çünkü dilim varmıyordu.

"Savaş tüm acımasızlığıyla devam ederken girdiğimiz köylerden birine sığınmış bir baba kıza rast geldim. Kaçmayı nasıl başardılar bilmiyorum, ikisi de korku doluydu. Kızın annesi ve ablası ölmüş, babasıyla o günlerce yakalanmadan kaçmayı başarıp henüz girmediğimiz o köye sığınmışlar."

Duraksadı ve gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

"Onu gördüğümde bombalar içimde patlamıştı sanki. Çok güzeldi. Onu istedim. Onu, her şeyden çok istedim ve benimle gelirse ona da babasına da zarar verilmeyeceğine dair söz verdim. Kabul ettiler. Ettiler çünkü başka çareleri yoktu, eğer bana karşı çıkarlarsa babasını öldüreceğimi ve onu her türlü alıkoyacağımı biliyordu. Savaş, aklının bile almayacağı kadar acımasızdı. Boşnak erkekleri yakalandıkları yerde öldürülüyorlardı. Kadınlara tecavüz ediliyordu ve esir kamplarına bırakılıyordu. O kızı ve babasını alarak Saraybosna'ya döndüğümde onları güvenli bir eve yerleştirdim ama bana güvenmediler, ihanet ettiler ve yardım için gelen Türk askerlerine sığındılar. Çok öfkelendim, peşlerini bırakmadım ve onları bulur bulmaz babasını öldürdüm. Kız, ona duyduğum zaafı kullanarak tekrar kaçmayı başardı ve ben onu bir daha bulamadım. Sonra Türk askerleriyle birlikte gittiğini öğrendim..."

Derin bir nefes aldı ve bir şeyler söylememi bekler gibi sustu. "Parçaları birleştiremedin mi hâlâ?" diye sordu.

Yüzüme sert bir tokat atılmış gibi hissettim. O bombalar şimdi de benim içimde patlıyordu.

CamScanner ile tarandı

"O kız..." dedim tereddütle. Ve ruhumu yerinden söken acı bir ihtimalin eşliğinde... "Annem miydi?"

Cevap vermek yerine, "O askerle birlikte Türkiye'ye gittiğinde benden kurtulduğunu sandı ama yanıldı," dediğinde acı bir gerçekle sarsıldım. Yaşanacakların gölgesi üzerimize bir karabasan gibi çökmüştü ama ne annem ne de babam farkına varmıştı. "Adım adım sürdüm izini. Ayağının değdiği taşlar kokusunu hapsetmişti onu bulabilmem için. Ve buldum da..." Yeniden gülümsedi. "Ama bir aksilik vardı. Ceyna hamileydi."

Annemin adını onun ağzından duymak, karnıma kuvvetli bir tekme yemişim gibi soluğumu kesti. Gözlerimden yaşlar boşalırken hıçkıra hıçkıra ağlamamak için tuttum kendimi.

Yine de inatla gözlerine baktım; korkmayacak, gözlerimi kaçırmayacaktım.

Bakışlarını tekrar telefonuna indirdi, sonra duvardaki fotoğraf değişti ve yerine annemle babamın bir görüntüsü geldi. Uzaktan çekilmiş bir fotoğraftı ama yine de yüzleri netti. Denizin kenarındaki bir banka oturmuşlardı. Gülümsüyorlardı. Annemin üstünde kareli bir elbise, babamın üstünde keten bir gömlek ve koyu renk bir pantolon vardı. Yaşanacak her şeyden habersizlerdi, çok mutlu görünüyorlardı. Annem başını babamın omzuna yaslamıştı, babamın elinde ise küçük bir kâğıt parçası vardı ve ona bakıyorlardı.

"Ne harika bir kare ama..." dedi Çetin Adalı. Hayır, Vedran. Sesi alaycıydı. "Babanın elindeki ne biliyor musun? Senin ultrason fotoğrafın."

Yalan söylemiyordu. Sahiden de annemin izini sürüp onu bulmayı başarmıştı.

Bakışlarım duvardaki fotoğrafın üzerindeyken, "Ceyna'nın o Türk askeriyle evlendiğini, onunla mutlu olduğunu görmek bana öyle acı verdi ki oracıkta öldürmek istedim ikisini," diye devam etti Vedran. Şimdi de ben onu öldürmek istiyordum. "Ama yapamazdım, savaşta değildim, birini öldürmek de artık

CamScanner ile tarandı

o kadar kolay değildi. Üstelik Ceyna'yı istiyordum, ona kıyabilmem mümkün değildi."

Nefret dolu gözlerle ona baktığımda dudaklarında ruhsuz bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyordu. Ağzından çıkan her sözün bir cam parçasına dönüşüp kalbime battığını görmekse ona zevk veriyordu.

"Günbegün izledim onu..." diye devam etti Vedran. "Hangi doktora gittiğini, hangi hastanede doğum yapacağını öğrendim. Doktorunu ele geçirmem, sandığımdan daha kolay oldu, hayatını kurtaracak bir servet teklif ettim, hiç düşünmeden kabul etti. Hamileliğinin sekizinci ayında, son kontrolleri için hastaneye geldiği bir gün, muayene odasında çıktım karşısına. Ceyna beni görmeyi beklemiyordu, öyle büyük bir şok yaşadı ki âdeta dili tutuldu. Ona iki seçenek sundum, ya doğumdan sonra benimle Belgrad'a dönmeyi kabul edecekti ya da bebeğiyle ve o çok sevdiği kocasıyla ölmeyi kabul edecekti. Bunu gözümü bile kırpmadan yapabileceğimi, hayatına bir kâbus gibi çökeceğimi biliyordu. Benimle dönmeyi kabul ettiği takdirde kocasının da bebeğinin de yaşamasına izin verecektim. Kabul etmekten başka çaresi yoktu, öyle de oldu... Önce doğum yapacaktı, sonra doktoru tarafından ölü gösterilecekti ve ben onu cenaze öncesi o hastaneden çıkaracaktım."

Sözlerinin sonuna doğru gülüşü soldu ve sesi kısıldı. Ben ise büyük bir şoktaydım. Kıpırdayamıyor, tek kelime edemiyordum. Nefes bile alamıyordum.

"Ama anladım ki hayat ona kafa tutulmasından hiç hoşlanmıyor." Bakışları duvara kaydı. Fotoğraf değişmişti, bu kez annem tek başınaydı ve yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Bir sokakta tek başına yürüyordu ve dalgın gözlerle etrafa bakıyordu. "Ceyna o hastanede gerçekten öldü, seni doğurur doğurmaz son nefesini verdi."

Vedran sustu ve ortama boğucu bir sessizlik çöktü. Bakışlarım hâlâ annemin habersizce çekilmiş fotoğraftaki çaresiz

CamScanner ile tarandı

yüzündeydi. Karnı o kadar belirgindi ki bu fotoğrafın, doğumumdan önceki son günlere ait olduğunu anladım. Belki de öleceğini, hiç tanımadığı bebeğine ve sevdiği adama veda edeceğini hissetmişti. Vedran'a nasıl boyun eğdiğini aklım almıyordu. Bu durumdan nasıl olurdu da babama hiç bahsetmezdi?

Güçlükle, "Senin yüzünden," diyebildim. Konuşuncaya dek fark etmemiştim, kendimi öyle çok sıkıyordum ki çenem uyuşmuştu. Karlar altında kalmış gibi titriyordum. "Onu öyle bir baskı altında bırakmışsın ki..."

"Belki de öyleydi..." dedi kabullenir gibi. "Benim yüzümdendi. Ama onu ölüme ben yollamadım." Yavaşça başını salladı. "Benimle olmak yerine ölmeyi o seçti."

"Ruh hastası," diye mırıldandım öfkeyle.

"Sonra..." dedi derin bir nefes alarak. Bakışları duvara kayarken kaşlarını kaldırdı. "Artık İstanbul'da olmak için bir sebebim kalmasa da ülkeme dönmedim. Kimliğimi değiştirdim, küçük bir kızı olan bağımlı bir kadınla evlenerek Türk vatandaşı oldum ama sanki tüm bunlar yakınınızda olup sizi parçalayabilmek içindi." Sesi alay doluydu. "İyi bir insan olmaya çalıştım, çabaladım. İnan bana... Savaş çoktan bitmişti, sağ kalanlar kurtulmuştu ama ben içimdeki o yakıp yıkma, her şeyi küle çevirme isteğinden kurtulamamıştım."

Küçük bir kızı olan, bağımlı bir kadın...

Azra'dan bahsediyordu.

Azra, babasının nasıl bir canavar olduğunu biliyor muydu?

Daha da önemlisi, Azra babasının, öz babası olmadığını biliyor muydu?

"Ceyna artık yoktu ama içimdeki öfke bir türlü dinmiyordu," diye devam etti Vedran. Sesindeki nefreti artık gizlemiyordu. "Hepsi o ciğeri beş para etmez baban yüzündendi."

"Babam hakkında doğru konuş!" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Ciğeri beş para etmez biri varsa o da sensin!"

CamScanner ile tarandı

Ama Vedran beni duymuyordu. Parmağını üzerime doğrultmuş, konuşmasını sürdürüyordu.

"Eğer Ceyna benim yerime onu seçmeseydi, onunla Türkiye'ye dönmeseydi ölmeyecekti. Sizi uzaktan uzağa izlemeye devam ettim. Sizi parçalayabilmek için güçsüz düşmenizi bekleyen bir akbaba gibi bekledim etrafınızda, yıllar boyunca. Ama hiçbiriniz görmediniz. Hiç hesapta yokken ortaya çıkan Efkan Kara ise bana istediğimi verdi. Babanı öldürecek, suçu da o adamın üzerine atacaktım. Öyle de yaptım."

Avazım çıktığı kadar çığlık çığlığa bağırdım. Kendimi, sakinliğimi, aklımı kaybetmiştim.

Babamın esas katili karşımda duruyordu.

Çetin Adalı...

Hayır, Vedran...

Azra'nın üvey babası...

Babamın esas katili, annemin geçmişindendi.

Böylesi kırk yıl düşünsem de aklıma gelmezdi.

"Katil!" diye bağırdım. Sesim boş duvarlara çarptı, öyle bir yankı yaptı ki sesimdeki acı dönüp dolaşıp kalbime saplandı. "Katilsin sen! Annemi de babamı da öldüren korkunç bir katilsin!"

Bir hışımla ayağa kalktığımda o da kalktı, karşısına dikilip gözlerinin içine nefretle baktığımda ve yüzüne yüzüne, "Katilsin sen!" diye bağırdığımda gülümsemeye başladı. Karşımda duruyor ve üstünlüğün onda olduğunu gösterir gibi bana tepeden bakıyordu. Ellerimi çözmemesinin nedeni buydu. Tüm bu anlattıklarından sonra kendimi tutamayacağımı, ölümü göze almak pahasına ona saldıracağımı biliyordu. Ve dediği gibi, bana bir zarar vermek istemiyordu. Aksi halde çoktan verirdi. Ben çıldırmış gibi bağırıyor ve ellerimi çözebilmem mümkünmüş gibi debeleniyordum ama öyle sıkı bağlanmıştı ki ipler hareket bile etmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Öldüreceğim seni," dedim öfkeden titreyen ve bağırmaktan kısılan sesimle. "Yemin ederim öldüreceğim, duydun mu? Seni geberteceğim iğrenç herif, seni mahvedeceğim!"

Acıdan kıvrandığımı görmekten memnunmuş gibi gülümsemeye devam ederken, "Şimdilik gidiyorum," dedi. "Sakinleştiğinde burada olacağım."

"Nereye?" diye bağırdım arkasından, sahiden de gidiyordu. "Nereye Allah'ın cezası pislik! Çıkar beni buradan!"

O kapıya doğru yürüdükçe ben de arkasından takip ettim ama kapının ardını görmeme izin vermedi, beni itti, dizlerimin üzerine düşüp kaldığımda ise kapıyı açıp çıktı ve üstüme defalarca kez kilitledi. Beni buraya hapsedip gitmişti. Onun ardından güçlükle yerden kalkıp bir çıkış yolu bulabilme umuduyla gezdim kapanıp kaldığım mahzenin içinde. Ama her yer duvardı ve tek çıkış yolu, üzerime kapanan kapıydı.

Tek bir alan, tek bir kapı, her yer duvar...

Yerin altında, tek bir pencerenin bile bulunmadığı bir mahzendeydim.

Nasıl kurtulacaktım ben buradan?

Mümkün değildi.

Birileri beni bulmadığı sürece benim kurtulmam mümkün değildi.

Önce boğazım yırtılana kadar avaz avaz bağırıp kinimi kustum, sonra sustum, içimi çeke çeke ağladım. Gözyaşlarımın ıslatmadığı tek bir zerre kalmadı yüzümde. Sonra tekrar bağırdım tamamen kısılmış sesimle.

"Yardım edin! Kimse yok mu? Kimse beni duymuyor mu?"

Kimse beni duymuyordu.

Ve gözyaşlarım dinmek bilmiyordu.

Bitkin düşüp aynı koltuğa tekrar oturdum. Bir hayli zaman geçti. Neye ağladığımı bile bilmeden ağlıyordum. Babamı kimin öldürdüğünü öğrenmek beni mahvetmişti. Viran olmuştum. Efkan Kara'nın hiçbir suçu yoktu. Tek suçu, babamı alenen tehdit

CamScanner ile tarandı

etmek ve işlemeyeceği bir suça zemin hazırlamaktı. Onca yıl boş yere hapis yatmıştı. Öleceğini anladığında benimle yüzleşmek istemesinin sebebini de şimdi anlıyordum. Ona göre tek suçlu Mahir babamdı, böyle düşünmekte de sonuna kadar haklıydı çünkü masumdu ve geriye şüpheli olarak görebileceği tek kişi babam kalıyordu.

Nasıl ki babam Efkan Kara'yı yeterince tanımıyorsa o da Mahir Demirdağlı'yı yeterince tanımıyordu.

Berbat bir haldeydim. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Şakaklarımdan başlayan bir ağrı enseme kadar uzanıyor ve gözlerimi açmama izin vermiyordu. Susamıştım. Ağzım kupkuruydu. Kaç saattir ortada değildim hiçbir fikrim yoktu ama şimdiden, günlerdir buradaymış gibi hissediyordum. Pencere yoktu, gün ışığı yoktu, gece ve gündüz kavramı yoktu. Saatten de bihaberdim çünkü bu mahzende zamanı gösterecek hiçbir şey yoktu.

Aldığım her nefesin ardından küçük bir çocuk gibi içimi çekiyordum. Sonsuza kadar burada kalmayacaktım, birileri beni bulacak, buradan çıkaracaktı. Kurtulacaktım ama bu ne zaman olacaktı? Şimdiden tahammülüm kalmamıştı. İçimde kör edici bir umutsuzluk hissi vardı ve yitip giden her saniye o his biraz daha büyüyordu.

Vedran denen pisliğin geleceğinden umudu kestiğim bir anda kapının açılma sesini duydum. Beni bu halde görmesini istemediğim için toparlanmaya çalıştım ama başım daha çok döndü ve gözlerim kararadı. Midemdeki bulantı şiddetlendi ve bayılıyormuş gibi hissederek başımı koltuğa yasladım.

Gözlerim kapandı ve nefeslerimin sıklığı arttı.

Giderek yaklaşan ayaklarının sesini duyuyordum. En fazla elli metrekare bir alandı burası. Yanı başımda durdu ve, "Uyumamışsın," dedi düz bir sesle. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Gözlerimi açmadan, "İstemiyorum," dedim. "Geri götür."

CamScanner ile tarandı

"Ama iyi görünmüyorsun." Elindekileri ortadaki sehpanın üzerine bırakmış olmalıydı. "Bir şeyler yemen lazım, sanırım başın da ağrıyor. Su içmezsen geçmez."

Tüm bunları büyük bir ciddiyetle, beni gerçekten düşünüyormuş gibi söylüyordu. Delirmemek elde değildi.

Sessiz kalıp hiçbir tepki vermediğimde, "Uslu duracağına söz verirsen ellerini çözerim," dedi.

"Uslu duracağım," dedim gözlerimi güçlükle açarken. Elim kolum bağlıyken buradan kurtulamazdım, aç ve susuzken de sağlıklı düşünemezdim. Karşımda, ona istediğini verdiğim sürece bana zarar vermeyecek türde bir manyak vardı. Karşımda hayatımızı mahveden, babamı öldüren bir psikopat vardı. Ellerimi çözdüğü dakika ona saldırmadan nasıl duracaktım, yüzüne baka baka ona nasıl katlanacaktım bilmiyordum ama bunu yapmak zorundaydım. İçimdeki öfkeye fırsat tanımam bana hiçbir şey kazandırmazdı.

Vedran, doğruyu söyleyip söylemediğimden emin olmak ister gibi buz mavisi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Pekâlâ," dedi bir süre sonra. "Ellerini çözeceğim. Bir şeyler yemen, lavaboya gitmen ve kendini iyi hissetmen için... Ama eğer ki iyi niyetimi suiistimal edersen maalesef ki canını yakmak zorunda kalırım."

"Sana istesem de zarar veremem," dedim dürüstçe. "Gücüm yetmez çünkü..."

"Gücün yetseydi peki?"

"Öldürürdüm seni," diye karşılık verdim.

"Ona ne şüphe..." diyerek gülümsediğinde dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. "Adil bir ölüm olurdu."

"Merak ettiğim bir şey var," dediğimde nedir, dercesine gözlerini kıstı. O gittiğinden beri bu soru kemiriyordu aklımı. "Nasıl öldürdün babamı? Baran'la ne gibi bir alakası vardı?"

"Ah..." dedi şaşırmış gibi. "Baran sana açıklamadı mı?"

CamScanner ile tarandı

Hayır, dercesine başımı salladım. Söyleyeceği hiçbir şeye güvenmiyordum ama yalan da olsa bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. Düşünmekten delirecek hale gelmiştim. Daha bu sabah telefonuma bir video gelmişti, sonra Baran'la yüzleşmiştim ve onun şokunu atlatamadan kendimi burada, Çetin Adalı sandığım psikopatın yanında bulmuştum. Anlattığı hiçbir gerçeği sindirememiştim ama kafamda hâlâ yerine oturmayan taşlar vardı.

Bir cevap bulmam lazımdı.

"O gece..." dedi, heyecan duyduğu bir zaferden bahsediyormuş gibi. Yine aynı yerde, karşımda oturuyordu. Üzerini değiştirmiş, siyah bir kazak ve bir pantolon giymişti. "Baban bir yola çıkacaktı ve seni o çok güvendiği dostuna emanet etmişti her zamanki gibi. Ben ise yine onu izliyordum, her zamanki gibi..." İşaretparmağıyla burnunun ucunu kaşırken gülümsedi. Babamdan bahsederken adını hiç anmaması dikkatimden kaçmadı. "Onu öldürmeyi kafama koymuştum, ortada tam da Efkan Kara gibi bir tehdit varken bunu kullanmalıydım ve oldukça doğru bir hamle yapmalıydım. Babanın ölümü hususundaki en büyük hayalim neydi biliyor musun, Açelya?"

Gözlerimin içine baktı, bir cevap bekler gibiydi ama benim konuşacak gücüm kalmamıştı.

"Savaş sırasında kullandığımız bombaları bir kez daha kullanabilmek," dedi acımasızca. "Babanı ve beraberindeki diğer Türk askerlerini Saraybosna'dayken bin parçaya bölememiş olmak içimde ukde kalmıştı. O küçük, mutlu yuvanıza basit bir bomba düzeneği yerleştirecektim ama çok dikkatli olmam, yakalanmamam lazımdı. Bir yol bulmuştum: Düzeneği uzaktan kumandalı bir arabanın içine yerleştirir ve bir gece vakti o arabayı bahçe kapısından içeri gönderebilirsem gerisi çocuk oyuncağı olacaktı. Sadece doğru anı bekleyecek ve baban evde yalnızken patlatacaktım o bombayı. O gece, tam zamanıydı."

Gözyaşlarım bir kez daha ıslatıyordu yanaklarımı.

CamScanner ile tarandı

"Baban yola çıkmak için hazırlık yapıyordu, ben ise patlayıcı yüklü oyuncak arabayı evinizin bahçesine bırakacağım bir anı kolluyordum. Plan basitti, arabayı kapının önüne kadar sürecektim ve baban kapıyı açtığı an her şey bitecekti. Ama beklenmeyen bir gelişme oldu. Mahir geldi, yanında da Baran vardı. Birlikte arabadan inip bahçe kapısından içeri geçtiler. Mahir telaşlıydı, kapıyı aralık bıraktığını fark etmeden ilerledi. İçeri girerken Baran'ı bahçede tek başına bırakmıştı. O an içimi öyle bir arzu kapladı ki önünü ardını düşünmedim, planımın elimde patlayacak olması bile umurumda olmadı. Baran'ın yanına gittim, ona babasından bir hediye getirdiğimi söyledim ve kumandayı eline tutuşturdum. Sonra da o arabayı eve sürmesini istedim. Hediyemi kabul edeceğinden, dahası planımın tıkırında işleyeceğinden şüpheliydim ama her şey düşündüğümden de kolay oldu. Arabama biner binmez bekledim ve kapı açıldığı an o bombayı patlattım. Bir taşla iki kuş vurduğumu düşünmüştüm ama Mahir'e bir şey olmadı. Artık Baran'la birlikte saklamaları gereken büyük bir sırları vardı. Ömürleri boyunca bu olaydan Efkan Kara'yı sorumlu tutup onu suçladılar, hakları da vardı. Sonuçta Efkan Kara, babanı ölümle tehdit ediyordu ve bu tehditlerin altı boş değildi. Çünkü o günden sonra polisler ona ait işyerindeki depoda aynı patlayıcılardan ele geçirmişti."

Anlattığı her şey gözyaşlarımın puslandırdığı sahnede yeniden yaşanıyor gibiydi. Hayal meyal anımsadığım evimiz sapasağlam karşımda duruyordu. Baran'ın dokuz yaşındaki hali ise bahçedeydi. Elinde bir kumanda olduğunu, çocuksu bir heyecanla arabayı eve doğru sürdüğü anı izledim. Oradaydım ama değildim. Elimi uzatmak, o küçük çocuğu kurtarmak istedim ama sadece izledim. Evimiz havaya uçmadan saniyeler önce dışarı çıkan Mahir babamı gördüm. Babam içeride kalmıştı. Bağıra çağıra babamı kurtarmasını söyledim ama sesim çıkmadı, kimse beni duymadı. Bir anda büyüyen alevler evimizin dört bir yanını çepeçevre sardı ve babam dışarı çıkamadı.

CamScanner ile tarandı

Küçük bir çocuğun, ömrü boyunca unutamayacağı o tabloya bakan çaresiz gözlerini izledim.

Baran bana bu sabah aynı gözlerle bakmıştı ama ben hiçbir şey görememiştim.

"Şeytanın aklına bile gelmez böylesi," dedim güçlükle. "Sen... Nasıl bir canavarsın?"

Sessizce, "Her insanın içinde kötü bir ruh yaşar Açelya," dedi Vedran bir sır verir gibi. "Ama herkes farkına varamaz bunun. Kimilerinin korkusu, kimilerinin de inancı vardır. O inanç ya da korku, adına her ne deniyorsa, o kötü ruha engel olur. Bende ikisi de yok. Ne inanç ne de korku... Bir kere tattım insan öldürmenin nasıl hissettirdiğini... Beni ne durdurabilirdi ki?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey," dedim başımı sallayarak. Henüz farkında değildi ama tüm bunları bana anlatarak kendi elleriyle sonunu getirecekti. Benimle ilgili planı neydi bilmiyordum, belki beni öldürecekti belki de buradan hiçbir zaman çıkmama izin vermeyecekti fakat tek bir şeyi çok iyi biliyordum.

"Burada olmam boşuna değil, biliyorum," dedim gözyaşları içinde. "Beni alıkoymamış olsaydın eğer, bugüne kadar yaptığın her kötülük yanına kâr kalacaktı, kimse senin nasıl bir canavar olduğunu anlamayacaktı. Ama bu saatten sonra herkes her şeyi öğrenecek, yaptığın her kötülük senin ayağına dolanacak ve sen sonunda hak ettiğin cehennemde yanacaksın."

"Kim söylüyor bunu?" diye sordu gülerek. "İnandığın Tanrı mı?"

"Göreceksin," dedim başımı sallayarak. "O gün gelecek ve ben sana, bize yaşattığın her şeyin hesabını soracağım."

Sözlerimi hafife alır gibi başını salladı. "Buradan çıkabilirsen eğer..."

"Çıkacağım," dedim büyük bir inançla. "Ve senin sonunu ben getireceğim."

Sözlerim ona hiç dokunmuyormuş gibi görünse de öyle değildi. Ellerimi çözeceğini söylemiş olmasına rağmen çözmeden

CamScanner ile tarandı

tekrar gitmişti. Yanı başımda kokusunu aldığım bir sandviç ve açılmamış bir şişe su duruyordu. Açlık hissetmiyordum ama midem kıvranıyordu. Beni bu şekilde cezalandırıyordu, belki de bir lokma ekmek ve bir yudum su için yalvardığımı görmek istiyordu ama ona istediğini vermeyecektim.

Nitekim vermemiştim de.

Saatler geçmiş olmalıydı. Uykuyla uyanıklık arasında kıvranıp dururken kilitler tekrar açıldı, kapı aralandı ve Vedran içeri girdi. Yanıma kadar gelip başucumda durdu ve uyuyup uyumadığımı kontrol etmek ister gibi elini gözümün önünde salladı. Sonrasında hiç konuşmadan ellerimi çözdü, istesem de ona saldıramayacak kadar bitkin bir haldeydim, toparlanıp uyuşmuş bileklerimi dakikalarca ovaladım, şişeyi alıp suyu son yudumuna kadar içtim ama sandviçe dokunmadım. Karnım ağrıyordu, bir an önce tuvalete gitmem gerekiyordu ama biraz daha sabredebilirdim. O buradayken gitmeyecektim.

Vedran yeniden karşıma oturduğunda, "Düşündüğümden daha dayanıklı çıktın," dedi alayla. "Ya da inatçı mı demeliyim, bilemedim."

Gözlerinin içine nefretle bakıyordum ve bu, onu gülümsetirken beni delirtiyordu.

"Azra..." diye mırıldandım yavaşça. "Baran'ın karşısına çıkması, onunla arkadaş olması... Tüm bunlar tesadüf değildi, öyle değil mi?"

Sözlerimi onaylarcasına başını salladığında anladım, yanılmamıştım. Hiçbir şey gibi bu da tesadüf değildi.

"Azra'yı Baran'ın hayatına ben soktum," diye itiraf etti. "Azra'nın o dönemde sözde sevgilisi olan adam, benim adamımdı. Baran'ı bıçaklaması bile planın bir parçasıydı, böylece Azra ve Baran tanışmış oldular."

"Neden peki?" diye sordum hayretle. "Amacın neydi?"

"Baran, Azra'ya âşık olsun istedim ama işler istediğim gibi gitmedi." Gülümsedi. "Tam tersi, Azra, Baran'a âşık oldu."

CamScanner ile tarandı

Azra'nın o gün karşıma çıkıp kafamı karıştıracak sözler sarf etmesi de onun işi olmalıydı.

"Azra da en az senin kadar kötü," dedim. Sesim zar zor çıkıyordu.

"Hayır," dedi itiraz eder gibi. "O hiçbir şey bilmiyor ve ne yapmasını istersem onu yapıyor." Gülümsemesi ciddi bir hal aldı. "Çünkü istediklerimi yapmadığı taktirde eski karıma neler yapabileceğimi çok iyi biliyor."

Kanım dondu. Vedran, Azra'yı annesiyle tehdit ediyordu. Bu, Azra'yı aklamazdı belki ama artık anlıyordum. Neden bu kadar hırçın ve sevgisiz olduğunu, neden yerimde olmak istediğini... Annesi sadece alkolik değildi, aynı zamanda bağımlıydı ve üvey babası ise onu tehdit eden bir psikopattı.

"Onu da annesini de kullanmışsın," dedim şaşkınlık içinde. Nasıl bu kadar kötü olabildiğini aklım almıyordu.

Sözlerimi reddetmedi. Bilakis, kabullenir gibi başını salladı.

"Bana bütün bunları neden anlattın?" diye sordum.

"Yıllarca içimde tuttuklarıma ortak olacak birine ihtiyacım vardı."

"Korkmuyor musun?" diye sorduğumda kaşlarını çattı.

"Neden korkayım ki?"

"Kendi kendini ele verdiğin için..."

"Korkmuyorum çünkü sen ömrünün sonuna kadar sırlarımı saklayacaksın," dedi alayla. Sözlerinin ardından ayağa kalktı. "Çünkü hiçbir zaman buradan çıkamayacaksın."

Belki de haklıydı...

Hiçbir zaman buradan çıkamayacaktım.

Hiçbir zaman, bu dört duvardan kurtulamayacaktım.

Yitip giden günlerin haddi hesabı yoktu. Zamanın çetelesini tutabileceğim, kaç günü ve geceyi bu dört duvardan ibaret mahzende geçirdiğimi hesap edebileceğim hiçbir şey yoktu. *Ne bir takvim ne bir saat...* Pencere yoktu, güneş yoktu. Ne gece oluyor

CamScanner ile tarandı

ne de gün doğuyordu. Ne zaman uyuduğumu ya da ne zaman uyandığımı idrak edemediğim için her uyandığımda tırnaklarımla duvara attığım çiziklerin de artık bir anlamı yoktu.

Belki günde iki defa uyuyordum...

Belki de iki gün boyunca hiç uyumuyordum...

Belki saatler boyunca uyuyordum...

Belki de sadece birkaç saat uyuyup gözlerimi açıyordum...

Hiçbir şey bilmiyordum.

Kimbilir, tırnaklarımla duvara kazıdığım son çiziğin üstünden kaç gün geçmişti... Bir işe yaramadığını kabullendiğimden beri ne yeni bir çizik atıyor ne de önceden attıklarımı sayıyordum. Son saydığımda yüz on dört çizik vardı duvarda. Eğer yanılmamışsam ve o kadar günü burada geçirmişsem, dört aydan fazla süredir burada olduğum anlamına geliyordu bu. Belki daha da fazla... Aklımı kaybetmenin eşiğinde, dayanma gücümün son raddesindeydim. Nasıl bir yere hapsolmuşsam hiçbir çıkış yolu bulamamıştım, çığlıklarımı hiç kimse duymamıştı. Hiç kimse de beni bulamamıştı.

Ne Baran ne de Mahir babam... Sahi, yokluğuma alışmışlar mıydı? Selma annem, Mehmet, Firuze babaanne... Beni unutmuşlar mıydı?

Belki de Vedran haklıydı...

Beni çoktan unutmuşlardı.

Yanıma geldiği anlardan birinde, "Hayatlarına devam ediyorlar," demişti. "Seni aramaktan vazgeçtiler, öldüğünü düşünüyorlar ve yokluğunu çoktan kabullendiler. Mahir kendini işlere verdi, Selma bir doktor desteğiyle iyileşmeye çalışıyor, Firuze Hanım artık seni hatırlamıyor, Mehmet desen seni unutmaya dünden razıymış gibi... Baran'a gelince... Onu daha birkaç gün önce gördüm, babasıyla birlikte şantiyeye gelip işlerle ilgilendiğine ve gülümseyebildiğine göre seni unutup yoluna bakabilmiş gibi görünüyor."

Anlattıklarının gerçek olmadığını bilsem de parampar-ça olduğumu hissetmiştim. Ben onlarla yıllarımı geçirmiştim;

CamScanner ile tarandı

onları çok iyi tanıyordum, beni hiçbir zaman unutmayacaklarını ve yokluğumu kolay kolay kabullenmeyeceklerini biliyordum. Ne kadar mahvolduklarını, beni arayıp bulamadıkça ve günün sonunda o evde acı dolu gözlerle birbirlerine baktıkça nasıl hissettiklerini tahmin edebiliyordum. Öldüğüme inanmış olsalar bile bundan yüzde yüz emin olmadıkça hayatlarına devam edemezlerdi. En azından bir süre daha... Çünkü bu belirsizliğin bir sonu gelmeyecek gibiydi. Belki yıllarım burada geçecekti belki de burada ölecektim... Günün birinde herkes yokluğumu kabullenecek ve hayatına devam edecekti.

Ve hiç kimse, onun gerçek yüzünü göremeyecekti. En acısı da buydu, ara sıra aynı masaya oturup yemek yedikleri Çetin Adalı'nın nasıl bir canavar olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi.

"Bu süreçte onlara en çok ben destek oldum biliyor musun?" demişti. Bakışlarım duvardaydı, onu dinlemiyormuş gibi görünsem de tüm dikkatim sözlerindeydi. "Hep yanlarında oldum, onları anladığımı düşünmeleri için elimden geleni yaptım. Ne de olsa benim de bir kızım var. Azra ortadan kaybolsa ben de onlar kadar mahvolurdum sonuçta... Seni bulabilmek için elimden geleni yapacağımı söyledim, hatta söylemekle kalmayıp bu konuda onlara yardım ettim. Mahir Demirdağlı'nın güvenini kazandım, bir an bile benden şüphe duyduğunu hissetmedim. Duymaz da zaten... Sen kaybolduktan bir süre sonra Mercan'ı yurtdışına kaçırdım. Onun da kuşkulu bir şekilde ortadan kayboluşu tüm okların Kara Ailesi'ne çevrilmesine neden oldu."

Peki ya annem? O da zamanla güvenmiş miydi Çetin Adalı olarak tanıdığı bu canavara? Onun da içinde hep bir şüphe vardı, bu adamı ne zaman görse tedirgin olur ve huzursuzlanırdı. Peki ya o bir an bile şüphe duymamış mıydı?

İçimdeki umut sönmek üzere olan, tükenmiş bir muma benziyordu.

CamScanner ile tarandı

Hâlâ nefes alıyorsam sebebi ilahi adalete inanıyor olmamdı.

Buradan çıkacaktım, gitgide azalan umuduma rağmen bütün benliğimle buna inanmak istiyordum. Buradan çıkacaktım ve Çetin Adalı sanılan Vedran'ı yargıya teslim edecektim. Bize yaşattığı her şey için bir bedel ödeyecekti ve ben bunu izleyecektim. Babamın mezarına gidecek, ona gerçekleri anlatacak ve rahat uyumasını söyleyecektim. Baran'ın çocukluk yarasını saracak, ona hiçbir suçu olmadığını söyleyecektim. İkimiz de affedecektik birbirimizi, bir daha birbirimizin yüzüne bakamayacak olsak dahi... Sonra da ona veda edecektim çünkü biz yan yana olmayı beceremezdik, zaten hiç beceremediğimiştik... O ne zaman gözlerime baksa benden çaldığını düşündüğü babamı görecekti, ben ise ondan şüphe duymamın acısını en derinlerimde hissedecektim.

Kimbilir ne haldesin Baran...
Hangi acının elleri sıkıyor boğazını?
Hangi pişmanlığın denizinde boğuluyorsun?
Oysaki sen yüzmeyi biliyorsun.
Nasıl bir karanlık yutuyor seni?
Gecenin bir vakti, hangi kâbusla uyanıyorsun?
Ya da gözlerini bile kapatamıyorsundur belki...
Beni yakan ateş seni de yakıyor mu ilk günkü gibi?
Belki sen de ölmek istiyorsun...
İçinde sönmek üzere olan bir mum yanıyor tıpkı benim gibi.
Tek bir anın hayaliyle avunuyorsun.
Her yerde beni arıyor ama bulamıyorsun.
Bul beni Baran.
Bu acı ikimizi de boğmadan,
Karanlıklar bizi daha fazla yutmadan...
Her şey için çok geç olmadan...
Bir nefeslik canım kaldı inan.
Seni görmeden ölmenin korkusudur beni hâlâ hayatta tutan.

Bazen, ansızın yanımda beliriveriyordu. Ben koltukta otururken o da karşımda oturuyordu. Bazen hiçbir şey söylemeden

CamScanner ile tarandı

gözlerimin içine bakıyor bazense bir şeyler mırıldanıyordu. "Sabret, az kaldı," diyordu ve ben sesini duyduğum an tutamıyordum gözyaşlarımı, yanaklarım sırılsıklam oluyordu. Gerçek olmadığını, karşımda oturmadığını ve ayağa kalkıp ona doğru bir adım atsam toz bulutu gibi kaybolacağını biliyordum, denemiştim fakat sesini duymak bana yaşadığımı hissettiriyordu. Her şeye rağmen onun sayesinde nefes aldığımı...

"Gitme," diye yalvarıyordum her seferinde. "Gerçek olmadığını biliyorum ama ne olur, biraz daha kal. Benimle kal." Onu son gördüğümde sarf ettiğim her söz birer cam parçasına dönüşüyordu ağzımın içinde, yutkundukça parçalıyordu boğazımı. "Senden nasıl şüphe ettim?" diye soruyordum her seferinde. "Bunu sana, bunu bize nasıl yaptım Baran? Bizi nasıl paramparça edebildim?" Oysa gözlerinin nasıl baktığı hâlâ aklımdaydı, bir an olsun unutmuyordum. Onu şimdiye kadar hiç tanımadığımı, tanıyamadığımı haykırmıştı bakışları. Nasıl görememiştim? Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

Bazen de yatağa kıvrılmışken ve gözlerim kapalıyken geliyordu. Bir hayalin kokusu olur muydu? Onun kokusunu alıyordum bana sıkıca sarılıyor, çenesini omzumdaki boşluğa bırakıyordu. "Dayan," diye fısıldıyordu kulağıma. "Benim de senden bir farkım yok, inan bana. Sen gittin, ben kayboldum. Yolumu bulamıyorum Açelya."

O bunları söylerken ne kıpırdayabiliyor ne de gözlerimi açabiliyordum. Bir hayale sarılamazdım, buna kalkıştığım an gideceğini biliyordum. "Ne olur, biraz daha kal," diyebiliyordum sadece. *Benimle kal.*

Bazen de sadece sesini duyuyordum. Adımı haykıran, nerede olduğumu soran ve beni bir türlü bulamayan sesini... Başımı kaldırıp duvarlara bakıyordum sanki onu görebilecekmişim gibi. Sonra ayağa kalkıyor ve kapıya koşuyordum, ellerim yorulana kadar kapıyı yumruklarken buluyordum kendimi, sanki o kapıyı kırabilecekmişim gibi...

CamScanner ile tarandı

Ve bazen açılıyordu o kapı. Ama karşımda bulduğum Baran değil, Vedran oluyordu.

Onu görünce çıldırmış gibi saldırmalarım her zaman aleyhime sonuçlanıyordu. Vedran öyle akıllı bir adamdı ki bu dört duvardan ibaret mahzende ne ona ne de kendime zarar verebileceğim bir şey barındırıyordu. Yemeklerin yanında getirdiği kaşık ve çatal plastik olurdu. Kesici hiçbir alet yoktu. Cam yoktu. Ayna bile yoktu. Bazen ellerimi bağlayarak beni durdururdu bazense sakinleştirici bir iğne vurarak... Sonrasında karşıma otururdu ve uzun uzun, gününün nasıl geçtiğini anlatırdı.

Korkunç derecede yapayalnız ve hasta bir adamdı.

Onu her gördüğümde aynı soruyu sorardım ama o soru her zaman cevapsız kalırdı.

"Benden ne istiyorsun? Beni neden burada tutuyorsun?"

"Çünkü sen..." Bir gün, o kapıdan çıkmadan önce duraksadı. "Ceyna'ya çok benziyorsun."

CamScanner ile tarandı

12

Karanlığın Sonunda Doğar Her Güneş

♪ Nilüfer – Böyle Ayrılık Olmaz ♪

Başını kaldırdığında görebildiğin gökyüzü, yağdığında şemsiyeni açarak kaçtığın yağmurlar, tenine değdiğinde yandığın güneş ve saçlarını birbirine karıştırdığında şikâyetçi olduğun rüzgârlar... *Şimdi benim göğsümde, hepsinden mahrum kalmanın acısı var.*

İnsan yokluğunu bilmediği şeyin kıymetini bilemezmiş. Bu gerçeği bu kadar acı bir biçimde tecrübe edeceğimi bilseydim eğer sırf acı çekiyorum diye küsmezdim bulutlara, gündüz vakti girmezdim o yatağa ve bazı geceler ağlamazdım hıçkıra hıçkıra. Meğer özgürce yaşamak ne kadar da güzelmiş... En büyük derdimin sevilmemek olduğunu sandığım o zamanlarda farkına varamamışım. *İnsan kendinin ya cenneti ya da cehennemiymiş.*

Her şey için çok geç olmadan buradan kurtulmayı başarabilirsem eğer sadece nefes almanın, hiçbir şeye sahip olmasam da gökyüzüne bakmanın, canım ne zaman isterse kapıyı çarpıp çıkmanın, bir banka oturup saatlerce ağlamanın, kısacası özgür olmanın kıymetini bilecektim. Bunun için kendime bir söz vermiştim. Varsın kimse beni sevmesin, en başta da Baran... Varsın ayrılsın yollarımız, hem de sonsuza kadar... İyi olduğunu bilmenin bana yettiği bir hayatı seçecek, ne olursa olsun kendimi

CamScanner ile tarandı

sevecektim. İnsan bir defaya mahsus geliyordu bu hayata, nasıl oluyordu da başka bir insan bu hakkı elinden almayı hak görebiliyordu kendinde? Çok fazla düşünüyordum bu aralar, iyi değildim son günlerde. Fakat bir o kadar da kendimdeydim, hem de hiç olmadığım kadar...

Artık çırpınmıyor, buradan kurtulmak için çabalamıyor, Vedran'ı gördüğümde ona duyduğum kini bağıra çağıra kusmuyordum yüzüne. Yorgundum. Umudumu tam olarak yitirmesem de –ki o da en az benim kadar yorgundu– yavaş yavaş pes ediyordum çünkü farkındaydım acı gerçeğin... Yokluğumda hiç kimsenin ondan şüphe etmediğinin ve onun hasta bir adam olduğuna ihtimal dahi vermediğinin.

Bazı canavarlar hiçbir zaman düşmeyecek maskeler takardı.

Her yerde beni aramışlardı, her taşın altına bakmışlardı belki ama kimsenin aklına bu işin arkasında Çetin Adalı'nın olabileceği gelmemişti. Kusursuz bir plan yapmıştı ve attığı her adımın ardından geride bıraktığı izleri yok etmişti. Beni öyle bir yere hapsetmişti ki kimseler bulamıyordu, ne kadar bağırırsam bağırayım sesimi kimseler duymuyordu.

Duymayacaklardı da... Farkındaydım. Buradan kurtulabilmem için artık bir mucize yaşanması gerekiyordu.

"Çünkü sen... Ceyna'ya benziyorsun."

Bunu söylediğinde tamamen emin olmuştum. Anneme benziyordum. Onu hiç görmemiş olsam da geride bıraktığı fotoğraflar yetiyordu. Sahip olduğum her şey onun bir parçasıydı sanki; gözlerimin rengi, yüzüm, saçlarım hatta bakışlarım... Babam bana tıpkı annem gibi baktığımı, onun gibi güldüğümü söylerdi. Eğer yaşamak denirse buna, anneme olan benzerliğim sayesindeydi.

Vedran beni öldürmüyordu çünkü bana ne zaman baksa hiçbir zaman sahip olamadığı annemi görüyordu. Tam da bu yüzden beni burada esir tutuyordu.

CamScanner ile tarandı

Başlangıçta anlayamasam da artık biliyordum sebebini. Burada olmam sadece intikam, hırs ya da kötülük için değildi.

"Reha Kara o akşam sebepsiz yere çıkmadı karşına," demişti Vedran. İtiraflarının ardı arkası kesilmiyordu çünkü nasıl olsa mahkûmdum burada. Duyduğum her şey beni mahvediyor olsa da elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sadece dinliyor, ona hiçbir zarar veremiyordum. Gücüm yetmiyordu buna.

"Aradan geçen onca yıldan sonra neden babasının suçsuzluğunu ispat etmek istedi, düşündün mü hiç? Çünkü zehirli yemi ilk önce onların önüne attım. Babana miras kalan parayı Mahir Demirdağlı'nın aldığını ve bu sayede zengin olduğunu düşünmelerini sağladım. İnandılar. Zaten onlara göre babanı Mahir'in öldürmüş olması olasıydı ve o para, bunun için yeterli bir sebepti. Efkan Kara öleceğini biliyordu, ölmeden önce onu affetmeni ve yıllarca evinde yaşadığın adamın gerçek yüzünü görmeni istedi. İşte her şey böyle başladı Açelya. Reha karşına çıkıp seninle konuşmak istedi ve kafan karıştı, Baran gerçeği öğrenmenden ve babana tuzak kurup öldüren adamlara inanmandan korkup telaşlandı... Hatalar hataları, şüpheler şüpheleri doğurdu ve Azra'nın yaptığı hamle seni can evinden vurdu. İşler tam da istediğim sona doğru ilerliyordu."

İtiraf etmesine gerek yoktu. Bunları zaten biliyordum, onun nasıl bir canavar olduğunu gördükten sonra zihnimdeki tüm taşlar yerine oturmuştu. Yine de anlatıyordu çünkü karşısında çaresizlikten, nefretten ve öfkeden geberdiğimi görmek ona iyi geliyordu. Bana baktığında annemi görüyor olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu aslında. Aynı zamanda babamı da görüyordu, kimin kızı olduğumu biliyor ve bundan nefret ediyordu.

Saplantılı olduğu kadın, onun değil başka bir adamın çocuğunu doğurmuştu.

"Baran'la okuldan çıktığınız gün uğradığınız saldırının arkasında ben vardım. Önce o Murat Yıkılmaz denen adamdan şüphelendiniz ama sonra oklar Kara Ailesi'ne döndü. Ortalık kızışınca

CamScanner ile tarandı

Baran'ın yaptığı kazayı da planladım ve böylece iki aile arasındaki gerginliği yeniden başlattım. Geriye yalnızca suyu daha da bulandırmak ve seni ortadan kaldırıp suçu Kara Ailesi'nin üstüne yıkmak kalıyordu. İnanır mısın hiç de zorlanmadım... Mahir'in odasına yerleştirdiğim kamera görüntülerini izledikten sonra fazlasıyla dağıldın, soluğu senden hiç ummadığım şekilde Efkan Kara'nın evinde aldın. Reha ortalıkta yoktu ve sen hiçbir şey düşünemeyecek durumdaydın. Mercan her şeyi ayarlamıştı, son darbe seni kandırması olacaktı ve sen ona inandın. Seni orada beklediğimi bilmeden bir aptal gibi ayağıma kadar geldin ve ben seni kimsenin ruhu duymadan o evden çıkarmayı başardım."

Tüm bunları planlayan bir adamdan tam da bu beklenirdi: *Geride hiçbir iz bırakmamış olması.*

Ne bir kamera kaydı...

Ne bir görgü tanığı...

Ne de ufacık bir delil...

Bunca zaman, bunca kötülüğü yapan bir canavar nasıl olmuştu da hiçbir açık vermemişti, aklım almıyordu. Ama düşününce anlıyordum bazı şeyleri. Mahir babam yıllarca Efkan Kara'dan, o ise Mahir babamdan şüphe etmişti. Hiçbiri üçüncü birinin varlığından kuşku duymamıştı çünkü o, *görünmezdi.* İnsan her şeyle, herkesle savaşabilirdi ama varlığından haberdar bile olmadığı bir canavarla değil. Vedran zaten ortada yoktu. Çetin Adalı ise kimsenin aklına gelmeyecek bir isimdi. Burnumuzun dibinde duran ama aynı zamanda her şeyden uzak olan o canavar, elinde bir kumandayla bütün hayatımızı yönetmişti kimsenin ruhu duymadan.

Peki Efkan Kara tüm bu olanları kaldırabilmiş miydi? Reha hem yaşananlarla hem üstlerine kalan bu suçla hem de hasta babasıyla nasıl mücadele edebilmişti?

Sormaya gücüm yoktu, bir noktada tüm bunlara ben sebep olmuş gibi hissediyordum. Günün birinde buradan çıkabilirsem eğer o insanların yüzüne nasıl bakacaktım, hiç bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Günden güne eriyor, anılarda kayboluyor ve bazen delirmiş gibi hissediyordum. Hâlâ ne kadar zamandır burada olduğumu da bilmiyordum çünkü Vedran bu sorulara bir cevap vermiyordu. Verse bile onun söyleyeceği hiçbir şeye inanmazdım. Buraya hapsolduğum ilk zamanlar birkaç kitap getirip bırakmıştı. Başta direnmiş, hiçbirine dokunmamıştım fakat sabahtan akşama kadar duvarları izlemek de bir yere kadardı. Kitapları okumaya başlamıştım. Bitirdiğim kitabı alıyor, bir sonraki gelişinde yenisini getiriyordu. Buradayken kaç kitap bitirdiğimi sayamamıştım. Belki de bu sayede kaybetmiyordum aklımı...

Yine aynı başlayan ve aynı bitecek olan bir güne uyandığımda gerinerek çıktım yataktan. Gözümü açtığımda gördüğüm tavan, başımı çevirdiğimde izlediğim boş duvarlar ve koltuklar, ne zaman açılacağını bilmediğim ve ardına bir türlü gidemediğim o kapı... Sıklıkla değişen kitaplar dışında her şey aynıydı.

Ağrılarım her gün biraz daha artıyordu. Ya başımın ağrısıyla ya boynumun tutulmasıyla ya da midemdeki bulantıyla açıyordum gözümü. Artık bedenim de dayanmıyordu. Bugün mide bulantım vardı. Banyoya geçip uzun uzun yıkadım yüzümü. Koltukların ortasında duran sehpada kahvaltım, başucumdaki komodinde yeni kitabım beni bekliyordu. Vedran ne zaman gelirdi bilmiyordum. Dışarıda nasıl bir hava vardı, gece miydi yoksa gündüz müydü bilmiyordum. *Hiçbir şey bilmiyordum.* Eski bir *DVD* oynatıcı, eski bir televizyon ve birkaç film getirmişti. Burayı benim için daha çekilir bir yer haline getirmek için, onun deyimiyle, bu mahzenin bir ev olması için uğraşıyordu. Yere halılar sermiş, duvarlara tablolar asmıştı.

Beyhude bir çaba sarf ettiğini anlamamakta diretiyordu çünkü hasta manyağın tekiydi.

Kahvaltımı alıp koltuğa oturdum. Dünden kalma, soğumuş bir sandviç ve açılmamış bir şişe su. Yarısından daha azını yiyebildiğim sandviçi sehpaya geri bıraktım çünkü içim almıyordu. Uzun bir süre oradan kalkmadım ve kitap okudum. Son yüz

CamScanner ile tarandı

sayfası kalmış bir *Jane Eyre*. Vedran sadece klasik kitaplar getiriyordu. Sonrasında yoruldum. İnsan hiçbir şey yapmasa da yorulabiliyordu. Kaç saattir uyanık olduğumu bilmiyordum ama yeniden uykumun geldiğini hissediyordum. Zaten buradayken uyumaktan, ara sıra uykumdan kâbuslarla sıçrayarak ya da kusmak üzere uyanmaktan başka yapabildiğim bir şey yoktu. Kitabı sehpaya bırakarak olduğum yere kıvrılıp uzandım, gözlerimi kapattım ve onları düşündüm.

Onları düşünmediğim tek bir an bile yoktu.

Selma annemi, Mahir babamı...

Mehmet'i...

Baran'ı...

Yan yana olduğumuz o son sabahı, birbirimizi hissedebildiğimiz o son anı, gözlerime acı dolu bakışlarını değil, güzel geçen günlerimizi düşünüyordum artık. Diğer türlüsü acı veriyordu, nefes aldırmıyordu, yaşatmıyordu ama öldürmüyordu da... *Süründürüyordu.* Kelimenin tam anlamıyla...

Uykuya yenik düşeceğim sırada bir ses duydum ama aldırmadım, başta Vedran'ın geldiğini düşünüp kıpırdamadım ama sonra kapının zorlandığını fark ettim ve kaşlarım çatıldı. Aynı sesi ikinci kez duyduğumda gözlerim hızla aralandı ve uykum büsbütün dağıldı. Sessiz ve yavaş bir şekilde doğrulup kapıya doğru baktığımda kalp atışlarım hızlandı.

Vedran'ın anahtarlarının çıkardığı sesi bile ezberlemiştim; bu ses, o ses olamazdı.

Ve Vedran bu kapıyı açarken hiçbir zaman zorlanmamıştı.

Kapı giderek zorlandığında kalbim göğüskafesimi döver gibi çarpmaya başladı.

Kapının ardında başka biri vardı. Ya da birileri...

"Kimsin sen?" diye bağırdım, titreyen elimi hiddetle çarpan kalbime bastırırken. Korkmuştum. Birinin bana zarar vermek için gelmiş olma düşüncesi, kurtulacağım düşüncesinden daha baskındı çünkü bunca zaman kimse gelip beni kurtarmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Bir cevap gelmedi, üstelik kapının ardındaki hareketlilik de bıçak gibi kesilmişti.

Elim göğsümde, korku dolu gözlerle kapıya bakarken bir ses duydum, onun sesiydi.

"Her şey geride kaldı sabah güneşim," diye fısıldadı kulağıma. Oysa o, burada değildi. *"Seni bekliyor olacağım."*

Yine sarsıcı bir sanrının eşiğinde olduğumu düşünürken, "Açelya?" diyen babamın sesini duydum. Kalbim atmayı kesti. *Hayır.* Hayır, gerçek değildi. Bakışlarım kapının üstünde donup kaldı. Hiçbir şey söyleyemedim, hiçbir tepki veremedim.

"Açelya!" diye bağırdı bu kez.

Gerçek olduğunu bilsem ayakta duramazdım, dizlerimin üzerine düşer ve kalkamazdım ama biliyordum. *Gerçek değildi.* Daha önce de duymuştum sesini. Hatta o kapıyı kırıp içeri girdiğini ve yanıma gelip beni kurtaracağını söylediğini... Fakat tıpkı o anlar gibi bu an da gerçek değildi.

Şimdi arkamı dönecek, yatağın içine girecek ve gözlerimi sımsıkı kapatacaktım. Gerçek olmayan bir anın beni hayal kırıklığına uğratmasına izin veremezdim. Her yerim yara bere içindeydi, acı çekmekten usanmıştım.

Ama kıpırdayamadım çünkü kapının ardındaki sesler algılarımla alay edercesine çoğalıyordu, sanki biri kapıyı açmak için var gücüyle sert bir şey vuruyordu ve kapı her darbede kırılacakmış gibi sarsılıyordu. Gerçek olmadığının farkındaydım ama ikna olamıyordum, *gerçek gibiydi.*

Bakışlarımı bir an olsun ayırmadan kapıya bakmaya devam ederken Mahir babamın sesini duymaya devam ediyordum.

"Açelya?"

"İyi misin?"

"Bir şey söyle!"

Dizlerimin takati giderek kesildi, gerçek olmadığını düşündüğüm bu anın gerçekliği her zerremdeydi ama emin olamıyordum. Ve çok korkuyordum.

CamScanner ile tarandı

Kapı daha büyük bir şiddetle sarsılırken yabancı bir sesin, "Geri çekilin," diye bağırdığını duydum. Daha önce bu anı çok kez yaşamıştım ama hiçbirinde yabancı birinin sesini duymamıştım.

Gerçek miydi?

Babam gerçekten de burada mıydı?

Kapı birden kırıldı ve kuvvetli bir şekilde duvara çarptı. Aynı saniyelerde korku dolu bir çığlık atarak dizlerimin üstüne düştüm, ellerim kulaklarıma kapandı ve titremeye başladım. Fakat bakışlarım bir saniye bile kapıdan ayrılmadı.

Kırılan kapının ardında babam vardı.

Mahir Demirdağlı.

İçeri girer girmez olduğu yerde kaldı, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana baktı ve bir süre hiç konuşmadı. Boğazımı keskin bir hıçkırık tırmaladı, oysa nefes almayı bile unutmuş gibiydim. Eğer bu an gerçek değilse ilk defa bu kadar gerçek hissettiren bir sanrının içindeydim. Belki de aklımı çoktan yitirmiştim...

Babam bana doğru bir adım atarken, "Açelya..." dedi yavaşça. "İyi misin?" Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu ve sesi korku doluydu. "İyi misin güzel kızım?"

Hiçbir şey söylemedim. Sadece gözlerine bakıyordum; kıpırdayamıyor, nefes alamıyordum. Onu ilk defa böyle görüyordum. Benim tanıdığım Mahir Demirdağlı hiçbir şeyden korkmazdı, bakışları hiçbir zaman bu kadar endişeli olmazdı. Gerçek miydi? Uzatsam ellerimi, dokunsam; tıpkı Baran gibi yok olup gider miydi? Konuşsam şimdi, *iyi değilim ama yaşıyorum,* desem yine bomboş duvarlarla baş başa mı kalırdım her zaman olduğu gibi?

Sessiz kalmaya devam ettiğimde babam bir adım daha attı ve bana doğru kaldırdı ellerini.

"Seni buradan çıkaracağım," dediğinde içimde şiddetli bir ağlama isteği uyandı. "Korkma Açelya, her şey geride kaldı. O herif bir daha asla yaklaşamayacak sana."

CamScanner ile tarandı

Uzun zamandır burada, sonu gelmeyen bir karanlıktaydım ama o kapı açıldığında ve babam içeri adım attığında güneşim doğmuş gibi hissetmiştim. O benim bu hayattaki en büyük şansımdı, o benim bu hayatta tanıdığım en merhametli insandı. Ben ise ondan şüphe etmiştim.

Ağlamak istiyordum, boğazım parçalanıyordu ama gözyaşlarım gözlerime ulaşmıyordu.

Konuşmayı unutmuş gibiydim. Hiçbir şey söyleyemedim.

"Mahir Bey?" Kapının ardında birileri vardı. Bu anın, gerçek olduğunu hissettiren birileri...

"Bir dakika, lütfen..." Babam parmağını geriye doğru kaldırdı. "Bize biraz zaman verin, kızım iyi değil."

Kızım iyi değil.

Gözlerim yaşlarla dolarken, "Sen..." dedim inanamayarak. "Gerçek misin baba?"

Tıpkı benim gibi paramparça olsa da gülümsedi ve yavaş adımlarla yanıma geldi. "Evet," dedi dizlerinin üzerine çökerken. Sonra ellerimi tuttu sıkıca. "Geldim Açelya. Buradayım."

"Gerçekten geldin mi?"

Babam başını salladı, elleri sıcacıktı. *Gerçekti.* Gerçekten gelmişti. Benim için gelmişti.

"Beni kurtarmak için mi?" diye sordum, hâlâ inanamıyordum.

"Bitti," dedi. "Kurtuldun artık, her şey bitti."

Daha fazla tutamadım kendimi, babama sıkıca sarıldım. Sarılınca gider sandım ama gitmemişti, gerçekti, buradaydı fakat bunu idrak edebilmem kolay olmayacaktı. "Hiç gelmeyeceksin sandım!" dedim haykırarak. "Hep burada kalacağım, burada öleceğim sandım!" Ellerim titriyor, hıçkırıklarım konuşmama izin vermiyordu ama susamıyordum. Babam güven veren elleriyle sırtımı sıvazlıyor ve, "Geçti, artık güvendesin," diyordu, ben ise ikna olamıyordum. Durmadan aynı şeyleri tekrar ediyordum.

CamScanner ile tarandı

"Burada öleceğim sandım... Hiç gelmeyeceksin sandım..."

"İyi olacaksın," dedi babam. Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni buna inandırmak istercesine gözlerimin içine baktı. "İyi olman için ne gerekiyorsa onu yapacağım."

Sesim titreyerek, "Baran..." diye sayıkladım. O da gelmiş miydi? "O nerede?"

"O iyi, merak etme," dedi babam fakat bunu söylerken bakışlarını kaçırmıştı. Baran'ın iyi olması her şeyden daha önemliydi ama sorumun cevabı bu değildi. O neredeydi?

"Annem?" diye sordum bölük pörçük bir sesle. "Mehmet?"

"Biz, hepimiz iyiyiz," dedi babam. "Sen de iyi olacaksın."

Sadece başımı salladım çünkü titremekten konuşamıyordum. Buraya hapsolduğum günden beri Vedran'dan başkasının girmediği kapıdan içeri biri daha girdiğinde bakışlarım ona çevrildi. Hâlâ inanılır gibi değildi ama beni bulmuşlardı. Babam, benim için gelmişti. *Kâbus bitmişti.*

Kırklı yaşlarda bir kadın, yavaş adımlarla bize doğru yaklaştı. Üzerinde beyaz bir takım vardı, saçlarını özenle toplamıştı ve yüzünde tereddütlü bir tebessümle beni inceliyordu. Tıpkı babam gibi dizlerinin üzerine çöküp gözlerimin içine baktıktan sonra kendini tanıttı. Doktordu. Peş peşe birkaç soru sordu. Adımı, yaşımı, ne okuduğumu, nasıl olduğumu...

Sorularına verdiğim yanıtların ardından, "Aklım yerinde," dedim. Burada geçirdiğim zamanın bende nasıl bir travma bıraktığını anlamaya çalışıyordu. İyi değildim ama şuurumu kaybetmemiştim. Günün birinde buradan çıkabilmenin, ailem dediğim insanların iyi olduğunu görebilmenin tesellisi beni hayatta tutmuştu.

Bakışlarım babama çevrildiğinde, "Vedran..." dedim telaşlı bir şekilde. Adını söylemek kalbimin sıkışmasına neden oldu. Elimi göğsüme bastırırken, "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Beni nasıl bulmuşlardı? Babamın, Çetin Adalı'nın nasıl biri olduğundan haberi var mıydı?

CamScanner ile tarandı

Sakince, "Biliyorum," dedi babam. "Her şey kontrolümüz altında, o pislik de ait olduğu yere götürülüyor şimdi."

Çetin Adalı yakalanmış mıydı?

Nasıl olmuştu bilmiyordum. Babam beni nasıl bulmuştu, Vedran'ın gerçek yüzü nasıl ortaya çıkmıştı...

Bildiğim tek bir şey vardı. Bunca şey, bunca acı; boş yere yaşanmamıştı. İçimde her zaman bunun inancı vardı. Vedran'ın yaptığı hiçbir şey yanına kâr kalmayacaktı. Benim kurtuluşum, onun cehennemi olacaktı. Bundan sonra yalnızca, onun müebbet bir hapis cezasına çarptırıldığı günü duyacağım an için yaşayacaktım. Bunu hiç tanımadığım anneme, beş yaşında kaybettiğim babama, çocukluğu mahvolan Baran'a ve ailem dediğim insanlara borçluydum.

"Nasıl buldunuz beni?" diye sordum. Hâlâ nerede tutulduğumu bile bilmiyordum. "O mu söyledi yerimi? Neler yaptığını da itiraf etti mi?"

Saçlarımı okşarken, "Hepsini konuşacağız," dedi babam. "Ama şimdi değil."

Kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve ona yaslanarak yürümemi sağladı. Yürüyemeyecek halde olmamdan endişeleniyor, Vedran'ın bana bir zarar verdiğini düşünüyordu. İyi olduğumu söyleyip durdum ama beni dinlediği yoktu. Bugüne dek, defalarca kez çıkmaya çalıştığım o kapının öteki tarafını hiçbir zaman görmemiştim. Nasıl bir yere kapatıldığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir kez geçmiştim bu yoldan, o sırada hem ellerim hem de gözlerim bağlıydı. Hatırladığım tek şey uzun bir merdivenden indiğimdi. Şimdi o uzun merdiven karşımda duruyordu ve babam bana buranın, Çetin Adalı'nın evi olduğunu söylüyordu. Beni uzun bir zaman boyunca kendi yaşadığı evde, evin planına dahil olmayan bir mahzende tutmuştu. Duvarlar ses geçirmiyordu. Yalnız yaşayan bir adam olduğu için hiç kimse de bu evde birinin zorla tutulduğundan şüphe etmemiş gibi görünüyordu. *Ta ki bugüne kadar...*

CamScanner ile tarandı

Attığım her adımda, korku dolu gözlerle bakmıştım etrafa fakat görülmeye değer hiçbir şey yoktu. Tıpkı mahzen gibi kapının ardındaki ufak koridor da karanlıktı ve loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Merdivenlerin sonunda ulaştığımız diğer kapı ise kiler gibi bir odanın içindeydi. Sıradan bir malzeme dolabının arkasına gizlenmiş bir kapıdan çıktığımızda hayretler içindeydim.

Bunca zaman neden bulunamadığımı şimdi anlıyordum.

Denize yakın bir konumdaki, iki katlı gösterişli evden dışarı adım attığımızda etraf karanlıktı. Ufukta kurşuni bir hava vardı. Daha yeni akşam olmuştu. Dışarıda bir ambulans beni bekliyordu ve doktor olduğunu söyleyen kadın da yanımızdaydı.

Etraf polislerle doluydu.

"Baba..." dedim güçlükle. İyi değildim. Midemin çalkalandığını ve başımın döndüğünü hissettiğim saniyelerde duraksayıp ona tutunma ihtiyacı hissettim. "Ne zamandır buradayım ben?" diye sordum. Sabredecek takatim yoktu, o adamın benden ne kadar zaman çaldığını bilmek istiyordum.

"Yedi ay oldu," dedi babam. Bir şeyler daha söyledi ama ben ne olduğunu anlamadım. Farkında olduğum tek şey bilincimi kaybettiğim ve kendimden geçtiğimdi.

Yedi ay...

Yedi yıl gibi hissettiren; her günü ve her saati ıstırapla geçen, koskoca yedi ay...

Uyandığımda kendimi yine aynı yerde, aylarca ruhumun cehennemi olan o karanlık mahzende bulacak olmanın korkusuyla araladım gözlerimi. Olup biten her şey tüm netliğiyle hafızamdaydı. Babamın o kapıdan içeri girdiği anı hatırlıyordum, beni düştüğüm yerden kaldırdığını ve hiç kurtulamayacağımı sandığım o mahzenden dışarı nasıl çıkardığını...

Vedran'ın evinde geçirdiğim ayların ardından aldığım ilk gerçek nefes bana hem yaşadığımı hissettirmiş hem de takatimi

CamScanner ile tarandı

kesmişti. Heyecandan, şaşkınlıktan, belki de yaşadığım her şeyin bir sanrı ya da rüya olmasından korkup kendimden geçmiştim ama değildi. *Gerçekti.* Gözümü açtığım yer bir hastane odasıydı ve başucumda Selma annem vardı. Gördüğüm ilk şey güzel yüzünde hüzünle parlayan gözyaşlarıydı.

"Açelya..." dedi içimi ısıtan sesiyle. Ne zaman geldiğini bilmiyordum ama buradaydı, yanı başımdaydı. Onu gördüğüm an tutamadım kendimi, ona sarıldım, dakikalar boyunca ağladım, o da benimle ağladı. "Buradayım, yanındayım," diyordu şefkatli ellerini sırtımda gezdirip saçlarımı okşarken. "Bitti, kavuştuk artık... Şükürler olsun ki her şey geride kaldı."

O da en az benim kadar inanamıyordu yeniden yan yana olduğumuza. Onun ardından Mehmet'e sarıldığımda da tutamadım gözyaşlarımı. O da tutamamıştı. Yokluğumda beni unuttuklarını düşünüp kahrolmuştum, oysa buna hakkım da yoktu ama görüyordum ki onlar da benden farklı değillerdi. Ben ne kadar mahvolduysam o kadar mahvolmuşlar, ne kadar dağıldıysam o kadar dağılmışlardı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Mehmet geri çekilip yüzüme baktığında. "Sahiden kavuştuk mu biz şimdi? Bunca zaman sonra gerçekten çıkıp geldin mi?"

Yüzünde ağlamakla gülmek arasında bocalayan bir ifade vardı. Onu ilk kez böyle görüyordum, Mehmet kolay kolay ağlamazdı.

"Kavuştuk," diyerek başımı salladığımda bana bir kez daha sarıldı. "Sonunda..."

Tuhaf bir duygu karmaşası yaşıyordum. Hem konuşmak, neler hissettiğimi ve neler yaşadığımı anlatmak istiyor hem de susuyordum. Öte yandan bilmek istiyordum her şeyi. Beni nasıl bulduklarını, ben yokken neler yaşadıklarını ve nasıl hissettiklerini... Ama sormaya da korkuyordum. Annem başucumdaki sandalyede oturuyordu. Mehmet yatağın kenarındaki boşluğa oturmuştu ve nutku tutulmuş gibi beni izliyordu. Babam ise

CamScanner ile tarandı

kapının önündeydi, omzunu duvara yaslamış bir halde bize bakıyordu ve bakışlarında kapkara bulutlar geziniyordu.

Yalnızca Baran yoktu ve hiçbiri onunla ilgili bir şey söylemiyordu.

Ağlamamı durdurabildiğim ilk an, "Baran nerede?" diye sordum korku içinde. Derin bir nefes alırken parmaklarımı yüzümde gezdirip gözyaşlarımı sildim. Aylardır ortada yoktum ben, şimdi burada olmam bile bir mucizeyken o neredeydi? Yaşadığımız her şey bir yana birbirimize duyduğumuz sevgi bir yana değil miydi? İki eli kanda bile olsa yine de gelirdi, neden gelmemişti? Onu son gördüğümde kalbini paramparça ettiğim için mi?

Sorumun ardından annem ve babam birbirlerine baktılar. Mehmet ise bakışlarını kaçırdı.

"Neden susuyorsunuz?" diye sordum bu kez. Kalbimin üstüne nefes aldırmayan bir ağırlık çökmüştü. "Baran neden gelmedi?"

Susmaya devam ettikleri her saniye, o ağırlık daha da büyüdü. Elim kalbimde bekledim, bakışlarımı ısrar ve korkuyla yüzlerinde gezdirdim çünkü bir cevaba ihtiyacım vardı. Kötü bir şey mi olmuştu Baran'a? O iyi, demişti babam, Baran nerede, diye sorduğum anda. İyi mi diye sormamıştım, o an anlamalıydım benden bir şey sakladıklarını.

Babam tam bir cevap verecekken kapı tıklandığında bunu fırsat bilmiş gibi sustu, kapının önünden çekildi ve açılan kapıdan içeriye aynı doktor girdi. Mahzendeyken yanımızda olan ve bana sorular soran kadın... Kapıyı yavaşça kapatırken bakışlarını babamın yüzünde gezdirdi, ardından bana baktı ve, "Açelya?" dedi yavaşça. Temkinliydi. "Uyanmışsın, nasılsın?"

Doktor yanıma doğru yaklaşırken Mehmet ayağa kalkıp bir köşeye çekildi.

"İyiyim," dedim ama değildim; Baran'ın nerede, nasıl olduğunu duymadan da iyi olmayacaktım.

"Herhangi bir yerin ağrıyor mu?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır. İyiyim ben." Sabırsız bir nefes aldım. "Sahiden iyiyim, o adam bana bir zarar vermedi."

Sözlerimin ardından derin bir sessizlik oldu. Farkındaydım, herkes bundan endişe ediyordu.

"İyi olmana sevindim," dedi doktor gülümseyerek. "Değerlerin biraz düşük ama endişe edilecek bir durum yok. Birazdan seni başka bir doktor arkadaşım görmeye gelecek. Onunla biraz konuşman gerekecek."

"Her şey yolunda mı Sude Hanım?" diye sordu annem endişeyle araya girerek. Ben uyurken tanışmış olmalılardı. "Açelya gerçekten iyi mi?"

"Her şey yolunda," dedi adının Sude olduğunu öğrendiğim doktor. "Çabucak toparlayacağından hiç şüphem yok."

Gülümseyerek yüzüme baktı fakat bakışlarındaki endişeyi saklayamadı. Bedenen iyiydim, ruhum darmadağındı. Birazdan beni görmeye gelecek olan diğer doktor bir psikiyatr olmalıydı.

"Öncesinde bize biraz zaman verir misiniz?" diye sordu babam.

Doktorun bakışları babama çevrildi. "Tabii. Ama lütfen diğer doktor gelene kadar..."

Sabrım tamamen tükenmiş bir halde, "Benim doktora değil, polise ifade vermeye ihtiyacım var," dedim kararlılıkla. *Ama hepsinden önce Baran'a ihtiyacım var. Onunla ilgili iyi bir şeyler duymaya...* Benim yaşadıklarımı bir başkası yaşasa aklını kaybedebilirdi ama ben oradan çıkacağımdan o kadar emindim ki bir gün olsun ne umudumu ne de inancımı yitirmiştim. *Yorgun düştüğüm anlar dışında...* "O adama ödetmem gereken bir bedel varken dağılmam, kötü olmam mümkün değil."

Öyle büyük bir öfkeyle ve hırsla doluydum ki ayağa kalkar kalkmaz ilk işim onun peşine düşmek olacaktı. Vedran'ın hak ettiği cezayı alabilmesi için bir adalet savaşı verecektim ve kazanacaktım da.

Aksi ihtimal dahilinde değildi.

CamScanner ile tarandı

"Madem iyiyim, hastaneden çıkabiliriz."

Baran'ı görmek istiyordum. Her neredeyse, ne haldeyse tüm hesaplaşmalardan önce onun yanında olmak istiyordum. Ellerini tutmak, sarılmak istiyordum ona; gözlerine bakmak ve özür dilemek istiyordum yalnızca. Onun yanında iyileşmek, paramparça olan çocukluğunu iyileştirmek istiyordum.

"Henüz değil," dedi doktor ama onu dinlemeyecektim. Bakışları babama çevrildi. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Odada tekrar biz bize kaldığımızda bakışlarım duvarda asılı duran saate takıldı. On ikiye çeyrek vardı. Gecenin bir yarısı olmuştu, kimbilir kaç saattir uyuyordum, daha fazla durup beklemek istemiyordum.

Odada derin bir sessizlik hüküm sürerken, "Baran nerede?" diye sordum bir kez daha. Bu kez sakin değildim, biraz daha cevapsız kalırsam kendimi de aklımı da kaybedecektim. "Beni görmek istemiyor mu?" *İmkânsızdı bu.* "Onu son gördüğümde çok ağır sözler söyledim," dedim telaşla. *Ona vurdum, onu dinlemedim...* "Onu mahvettim değil mi? Bu yüzden görmek istemiyor beni..."

Sessizliği ilk bozan annem oldu.

"Öyle değil," dedi başını sallayarak. Gözleri neden dolmuştu? "Düşündüğün gibi değil Açelya."

"Ne o zaman?" Gözyaşlarımı tutamadım. "Bir şey mi oldu Baran'a?" Bakışlarım tek tek gezindi yüzlerinde. "Ne saklıyorsunuz siz benden?"

Babam, "Baran'ın haberi yok henüz," dediğinde kaşlarım çatıldı. Nasıl olmazdı? "Seni bulduğumuzdan kimsenin haberi yok. Zaten annen ve Mehmet de yeni öğrendi. Uyandığında onları görmek isteyeceğini düşündüğüm için apar topar buraya getirttim ikisini de."

Odanın içinde ilerleyip pencere önündeki sandalyeyi aldı ve annemin yanına geçip oturdu. Anlatacağı bir şeyler vardı, iyi şeyler olmadığını biliyordum, şimdiden nefes alamıyordum.

CamScanner ile tarandı

Tam o sırada, "Abim iyi değil," dedi Mehmet, sabrı tükenmiş gibi.

"Mehmet..." Babam anında uyardı.

"Ne var baba? Nasıl olsa öğrenecek," dedi Mehmet.

"Ne demek iyi değil?" diye sordum kısık bir sesle.

"Basbayağı işte," dedi Mehmet tekrar yatağın kenarına otururken. Babamın ters bakışlarına aldırmıyordu. Yitip giden zaman onu olgunlaştırmıştı. "Sen ne zaman ki kayboldun, o da seninle birlikte kayboldu. Hepimiz kahrolduk ama o yaşamayı bıraktı. Delirdi. Hepimizden uzaklaştı. Dağın başında bir eve kapattı kendini. Neredeyse üç aydır da orada. Öncesinde de iyi değildi. Ya kendine zarar veriyordu ya da bir başkasına..."

"Nasıl?" diye sordum gözyaşlarımı durduramazken. "Nasıl bir zarar?"

"Bunları konuşmanın sırası değil," diyerek araya girdi babam.

"Sırası," dedim inatla. "Bilmek istiyorum her şeyi."

"Mehmet söyledi zaten söyleyeceğini," dedi annem o sırada. "Böyle öğrenmeni istemezdim ama senin yokluğunda olan biten bu Açelya... Baran'a haber verebilmemizin tek yolu yanına gitmek çünkü orada telefon çekmiyor. Hoş, telefon kullandığı da yok zaten... Hiçbirimizi yanında istemiyor, bizimle konuşmuyor... Kaybolmandan kendini sorumlu tutuyor."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Nefes almaya çalıştım fakat başaramadım. Suçlusu bendim, onu bu hale ben getirmiştim. Anlayıp dinlemeden suçlamış sonrasında yokluğumla cezalandırmıştım. Onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim yüzüne. Belki de bile isteye ortadan kaybolduğumu düşünüp kahrolmuştu yok yere... Daha fazla bir şey soramadım zira duyacaklarımı kaldırabileceğimden emin değildim.

Ona gidecek, ne halde olduğunu gözlerimle görecektim.

"Nasıl buldunuz beni?" diye sordum babama bakarak. "O adamın Vedran olduğunu nasıl öğrendin? Suçunu itiraf mı etti?"

CamScanner ile tarandı

Aksi mümkün değil gibi geliyordu. Bunca zaman bir hayalet gibi saklanmayı başaran, hiçbir zaman ortada olmayan bir canavar nasıl olmuştu da kendini açık etmişti?

"Hayır, aksine," dedi babam, onun adını duyduğu an öfkeyle parladı gözleri. "Sen kaybolduğun günden beri hep yanımızdaydı. Sözde bize hep destek oldu, yardımını hiç esirgemedi. Öyle iyi sakladı ki maskesinin altındaki gerçek yüzünü, hiç kimse ondan şüphe etmedi."

Biliyordum, Vedran anlatmıştı hepsini. Bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterirdi, inanmamayı tercih etsem de söylediklerinde doğruluk payı olduğunu hissediyordum.

"Benim içimde hep bir şüphe vardı," dedi annem, bakışları babamın üstündeydi ve sesi nefret doluydu. "O pislikten en başından beri hiç hazzetmedim ama sebebinin Azra olabileceğini düşünüp içsesimi susturdum. İyi biri olmadığını hep hissediyordum ama yine de böyle bir konuda ondan şüphe etmek aklımın ucundan geçmezdi, hiçbirimizin de geçmedi..." Bakışları gözlerime çevrildiğinde hüzünle doldu. "Bugün öğrendiklerim hayatımın şokunu yaşattı bana. Bu nasıl bir canilik, nasıl bir şeytanlık; aklım almıyor..."

"O herifi elime geçirdiğim an geberteceğim." Konuşan Mehmet'ti. En az babam kadar öfkeliydi. "Hepimizin hayatını mahvetti orospu çocuğu... Bir de utanmadan evimize girdi, masamıza oturdu piç kurusu..."

"Peki nasıl oldu?" diye sordum sabırsızca. "Her şeyin arkasında onun olduğunu nasıl anladın baba?"

Babam derin bir nefes aldığında bakışları boşluğa kenetlendi. "Senin ansızın ortadan kayboluşun hepimiz için büyük bir yıkım oldu," dedi. "Başlangıçta her şey çok karmaşıktı. Kaçtın mı kaçırıldın mı hiçbir fikrimiz yoktu. Günlerce, haftalarca her yerde seni aradık. Altına bakılmadık taş bırakmadık. Reha ve Efkan Kara, ağır bir suçlama altında kaldılar ve uzun bir süre

CamScanner ile tarandı

boyunca sorgulandılar ama tek söyledikleri senin kaybolmanla bir ilgileri olmadığıydı. Polisler onlara ait olan her yere baktılar, peşlerini bırakmadılar. Savcılık yurtdışına çıkma yasağı getirdi, mahkûm gibi bir hayat yaşadılar..." Duraksayıp yüzüme çevirdi bakışlarını. "Fakat bir noktadan sonra polisler de pes etti çünkü sen hiçbir yerde yoktun. Onları suçlu çıkaracak bir delil de yoktu, böylece onların üstündeki şüphe dağılır gibi oldu ama sonra evlerindeki çalışan birden kayboldu ve bu durum şüpheyi yeniden onların üstünde yoğunlaştırdı."

Vedran bana bundan da bahsetmişti, Mercan denen o kadın onun maşasıydı ve emir verdiği an yurtdışına kaçıp Kara Ailesi'ni zan altında bırakmıştı.

"Mercan..." dedim babamın sözünü keserek. "Beni o kandırdı. Onun yüzünden düştüm ben tuzağa. Meğer o kadın en başından beri Vedran'ın emrindeymiş..."

Annem ve babam tekrar birbirlerine baktılar. Vedran'ın daha ne kadar ileri gitmiş olabileceğini düşünüyor olmalılardı.

"Bu olayın arkasında bir bityeniği olduğunu anlamıştım zaten," dedi babam öfkeli bir nefesle. "Vedran'ı öğrendikten sonra aklıma bu ihtimal gelmişti. Mercan'ın onun maşası olduğu... Yanılmamışım."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

Babam anlatmaya devam etti. "Olaylar basında da derin bir yankı uyandırdı ama yine de hiçbir faydası olmadı. Seni bulamadık, sanki yer yarılmıştı da içine girmiştin... Herkesin umudunun tükendiği noktada biz de tükendik, Baran ise tamamen delirdi. Yokluğun onu bitirmişti. Onun o hali anneni mahvediyordu ama elimizden hiçbir şey gelmiyordu." Parmaklarıyla burun kemerini sıkarken benimle göz temasını kesti. "Sen bana Kenan'ın emanetiydin ve ben sana sahip çıkamadım," dedi suçlulukla. "Bu da beni mahvetti ama yine de kalktım ayağa. Birinin ayakta durması, güçlü olması gerekiyordu. Seni aramaktan vazgeçmeyecektim ama bunu kimseye söylemedim. Aksine,

CamScanner ile tarandı

Baran dahil herkese, her şeyin mümkün olabileceğini söyledim çünkü çaresiz bir umut insanı yavaş yavaş öldürür."

"Bir de kendini mi suçladın?" diye sordum. İnanamamıştım, merhametinin ve iyiliğinin karşısında ilk defa ezilmiyordum. Ama ilk defa, gözlerine bile bakamayacak kadar kendimi suçlu hissediyordum. Ben ondan şüphe etmiştim ama o, bunu bildiği halde benden hiçbir zaman vazgeçmemişti.

"Bundan tam iki ay önceydi," dedi babam iç çekerek. "Bir telefon aldım." Başını kaldırıp tavana baktı uzun uzun. "Arayan bir kadındı, acilen görüşmemiz gerektiğini söyledi ama kim olduğunu söylemedi. Bana bir konum attı ve belirttiği saatte orada olmamı söyledi. Kimseye haber vermeden üstelik... Başta işkillendim ve bunun bir tuzak olduğunu düşündüm çünkü seninle ilgili önemli bir bilgiye ulaştığından bahsetmişti. Ama sözkonusu sendin, o yüzden hiç düşünmedim. Kadının dediğini yaptım, kimseye haber vermedim ve istediği saatte istediği yerde oldum. Ve o gün orada, ben de hayatımın sillesini yedim."

Babam sustuğunda, "Kimmiş o kadın?" diye sordum merak içinde.

Babam ayağa kalktı ve bakışları üzerimdeyken, "Kendisi burada," dedi eliyle kapıyı işaret ederek. "Gelmesini söyleyeceğim."

"Kim olduğunu söylemeyecek misin?" diye sorduğumda, "Sen onu zaten tanıyorsun," dedi.

Babam kapıyı açıp dışarı çıktığında bakışlarım kapıda kaldı. "Kimden bahsediyor?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı.

"Biz de tanımıyoruz," dedi Mehmet. Onun da tüm dikkati kapıdan içeri girecek olan kadındaydı. "Ama sen uyurken babamın anlattıklarından anladığım kadarıyla babam seni o kadın sayesinde bulmuş."

Merakım büsbütün artarken zamanın yavaşladığını hissettim. Sanki babam gideli saatler olmuştu ve bir türlü dönmek bilmemişti. Odaya ölüm sessizliği çökmüştü ve hepimizin bakışları kapıdaydı.

CamScanner ile tarandı

O sırada babam kapıyı açtı ve kenara çekilmeden önce gözlerimin içine baktı. Hemen ardından içeri giren kadını gördüğümde yüzümdeki ifade donup kaldı. Birkaç saniye boyunca ne diyeceğimi bilemeyerek sustum, karşımda onu görmeyi beklemiyordum.

"Siz..." dedim şaşkınca. Tomris Yüce buradaydı. *Irmak sayesinde tanıştığım emekli polis...*

Tüm bunlar yaşanmadan önce onunla bir kafede buluşmuştuk. Ona geçmişimden, hikâyemden, aklımdaki şüphelerden bahsedip yardımını istemiştim. Öyle bir çıkmazdaydım ki Irmak'a güvenip hiç tanımadığım birinden gerçeğe ulaşma konusunda medet ummuştum. O zamanlar tüm gerçek bulanık bir nehrin dibindeydi, şimdiyse sular çekilmişti ve gerçek tüm şeffaflığıyla gün yüzüne çıkmıştı.

İnanasım gelmiyordu. Babam beni onun sayesinde mi bulmuştu? Nasıl olmuştu bu?

"Merhaba Açelya," dedi Tomris Hanım. Az önce babamın kalktığı sandalyeye otururken, "Öncelikle geçmiş olsun," dedi ve yorgun bir nefes alıp verdi. "Koskoca meslek hayatımda şahit olduğum en tuhaf, belki de en korkunç hikâyeydi seninki..." Lafı dolandırmayı sevmezdi, zaman onun için değerliydi. Bakışlarını ilgiyle yüzümde gezdirirken, "Ama iyi görünüyorsun..." dedi. "Ya da ben öyle görmek istiyorum. Nasılsın?"

"İyiyim," dedim gülümsemeye çalışarak. Bu soruya verilecek en saçma cevabı veriyordum her defasında. "Aylarca gün ışığı girmeyen bir mahzende kapalı kalmış ve orada zorla tutulmuş olmak dışında gayet iyiyim."

"Seni sağ salim kurtarabildiğimiz için çok mutluyum," dedi Tomris Hanım içtenlikle. "Görüştüğümüz günü hatırlıyor musun?"

Utancımdan yerin dibine girme isteğiyle dolup taşsam da, "Hatırlıyorum," dedim. Bakışlarım babama kaydı o an. Onun gibi bir adamdan nasıl şüphe duyduğumu da hatırlıyordum.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir zaman da unutmayacaktım. O beni affedebilirdi ama ben kendimi affetmeyecektim.

"İşte ben o günden beri bu olayın içindeyim, hiçbir zaman peşini bırakmadım," dedi Tomris Hanım. Gözlerimin içine bakıyordu. "Hatta kaybolduğunu duyduğumda bütün işimi gücümü bırakıp sadece seninle ilgilendim, diyebilirim." Parmaklarını birbirine geçirip birer birer kütletmeye başladı. "Seni arama çalışmalarını, olayın basında uyandırdığı yankıyı yakinen takip ettim. Sen ortada yokken araştırmalarıma devam ettim çünkü uykularım kaçmış durumdaydı. Seni polisler bile bulamamıştı ama ben bulacaktım, bu konuda oldukça kararlıydım." Hafif bir tebessüm ettiğinde gözlerinin çevresi kırıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu, hepimiz pürdikkat onu dinliyorduk. Babam yine ayakta, kapının önünde dikiliyordu. Mehmet de annem de gözlerini onun üstünden ayırmıyordu.

"Başta hiç yol katedemedim," diye devam etti Tomris Hanım. "Elimdeki bilgiler kısıtlıydı. *On yedi yıl önce, kendi evinde çıkan şüpheli bir yangında ölen adam, yıllar sonra yine şüpheli bir şekilde ortadan kaybolan kızı ve iki şüpheli taraf...* Demirdağlı ve Kara Aileleri... İki taraftan biri suçluydu ama hangisiydi?" Konuşurken gözlerini, gözlerimden çekmedi. "Bir cevap bulamadıkça emin oldum ki buzdağının görünmeyen tarafında çok daha fazlası vardı. Ben de en başa döndüm. En derine indim. Ta babanın çocukluğuna... Kara Ailesi'yle olan bağına... Askerlik yaptığı zamanlara... Ama ortada şüpheli sayılabilecek hiçbir duruma, olaya rastlamadım bilinenin dışında. Yine de her ihtimali düşündüm, en ince ayrıntıyı dahi atlamadım fakat günün sonunda ellerim hep boştu. Altıncı hissime güvenirim, içimden bir ses yanlış bir yol izlediğimi söylüyordu. Tekrar düşündüm ve kendime bir soru sordum: Şimdiye kadar elimde olan bilgilerin içinde dikkatimi en çok ne çekmişti?"

Tomris Hanım babamdan sonra annemi de araştırmış olmalıydı. Belki de bu sayede ulaşmayı başarmıştı Vedran'ın gerçekte

CamScanner ile tarandı

kim olduğuna... Fakat bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Baran'ın eski sevgilisinin sana söyledikleri..." dediğinde o gün yaşadıklarım bir film sahnesi gibi gözlerimin önünden geçti. Azra o sözlerle beni mahvetmişti. *"Baran'ın senden sakladığı bir şey var. Bu senin öz babanla ilgili. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama geçmişte her ne olduysa Baran bu konuda kendini çok suçlamış belli ki..."* Azra o sözlerle içimde hiç dinmeyecek bir şüphenin yangınını başlatmıştı, o günden sonra her gün yanmıştım. Ve her şey bu noktaya gelmişti. Fakat ne garipti ki beni bir canavarın elinden kurtaran da yine o sözler olmuş gibiydi.

"Bu detayı görüştüğümüz gün sen anlatmıştın," dedi Tomris Hanım. "Azra Adalı'nın bir akşam karşına çıkıp Baran'ın telefon konuşmasına şahit olduğunu ve babanın ölümüyle alakalı kendisini suçladığını söylemesi şüphe uyandırıyordu. Bu kez Azra'yı araştırmaya başladım. Sen kaybolduktan kısa bir süre sonra Amerika'ya gitmiş olması içime bir şüphenin tohumlarını ekti." Azra Amerika'ya mı dönmüştü? "Babasının üvey olduğunu ve Mahir Bey'le iş yaptığını öğrendiğimde bunun bir tesadüf mü olduğunu yoksa işin içinde başka bir iş mi olduğunu merak ettim. Böylelikle tam bir ay boyunca izledim Çetin Adalı'yı... Başlarda kendi halinde, zararsız bir adama benziyordu; onunla ilgili de şüpheli bir duruma rastlamadım ama yine de pes etmedim. Sonra yine peşinde olduğum bir gün, tuhaf bir şey oldu."

"Ne oldu?" diye sordum kısa bir an duraksadığında. Nefes almasını bekleyecek sabrım bile yoktu.

"Onu bir kozmetik mağazasında alışveriş yaparken gördüğümde peşinden mağazaya girdim. Bir şeylere bakıyordu. Yanından geçtiğim sırada oradaki satış görevlisine sorduğu soru tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Sarışın, beyaz tenli bir kadına hangi renk rujun yakışacağını soruyordu."

CamScanner ile tarandı

Vedran'ın bana pahalı bir ruj hediye ettiği günü hatırladığımda tüylerim ürperdi. O ruju elinden kaptığım an duvara fırlatmıştım delirmiş gibi.

"Belki de bir sevgilisi vardı ve bu alışverişi onun için yapıyordu diye düşündüm ama içimdeki ses bir tuhaflık olduğunu söyleyip durdu. Üstelik onu izlediğim bir ay boyunca kendisini herhangi bir kadınla yan yana görmemiştim. Zamanının çoğunu evinde geçiriyordu ve o eve kendinden başka giren çıkan da olmuyordu. O günden sonra Çetin Adalı'yı daha çok araştırdım, bütün bağlantılarımı kullandım ve enteresan bir detay yakaladım. Onunla alakalı tüm bilgiler bir noktada sınırlanıyordu. 1997 senesinden öncesi bomboştu. Sanki öyle biri hiç yaşamamış da bir anda ortaya çıkmış gibi... Annenle babanın Saraybosna'dan birlikte döndüğü yıl ise 1995'ti. İçimde tuhaf bir his uyandı. Artık bu noktadan sonra daha özel bilgilere ihtiyacım olduğunu kabullenip Mahir Bey'le iletişime geçtim ve ona şüphelerimden bahsettim." Tomris Hanım'ın bakışları kısaca babama uğradı. "Bana Ceyna ve Kenan'ın hikâyesini derinlemesine anlatırken Vedran diye bir adamdan bahsetti. Annenin o adamdan nasıl korktuğunu, sırf ondan kurtulmak için babanla birlikte Türkiye'ye geldiğini... O an çok da düşünmeden Vedran'ın Çetin Adalı olabileceğini söylediğimde bu sadece korkunç bir ihtimaldi ama günler sonra gerçeğe dönüşecekti."

Vedran hiçbir zaman yakalanmayacağından, yaptıklarının ortaya çıkmayacağından o kadar emindi ki hiç hesap etmediği, etmeyeceği detayların onu ele vermesinin şaşkınlığını yaşıyor olmalıydı şimdi.

Ben de en az onun kadar şaşkındım çünkü hiç ummadığım biri sayesinde bulunmuştum. Emekli bir polis, canla başla çalışıp karanlığıma ışık tutmuştu. Dilim tutulmuştu; ne söyleyeceğimi, ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyordum.

"Polislerin onu alabilmesi, daha doğrusu savcılıktan gözaltı kararı çıkabilmesi için sağlam bir delile ihtiyaç vardı." Konuşan

CamScanner ile tarandı

babamdı. "Ama bizim elimizde onu suçlayacak herhangi bir kanıt olmadığı için emniyete bu durumdan bahsedemezdim. Yine de Rıdvan mesleki hayatının tehlikeye girmesini göze alarak bana yardım etti. Bir oyun oynadık kendisine... Esas kimliğini ve seni ortadan kaldıranın o olduğunu bildiğimizi yazdığımız bir mektup ulaştırdık eline. Sonra ne yapacağını izledik. İlk işi yurtdışına kaçmaya çalışmak oldu ve polisler onu havaalanında yakaladı. Saatlerce farklı yöntemlerle sorguladılar, fazlasıyla direndi ama bir noktada patlak verdi ve yalan söylediği ortaya çıktı. Sonrası çorap söküğü gibiydi, Vedran'ın evine baskın düzenlendi ve arama kurtarma ekibinin köpekleri seni çıkardığımız o kilerin ardındaki dolabın önünde havlayıp durdu. Polisler dolabın arkasındaki kapıyı açtılar ve seni bulmuş olduk."

"Eninde sonunda o cehennemden kurtulacağımı ve kazananın ben olacağımı biliyordum," dedim şaşkınlıktan kısılan sesimle. "Zaman zaman umutsuzluğa düşsem de buna inancım tamdı. Fakat böyle olacağını hiç düşünmezdim, tahmin bile edemezdim."

Tomris Hanım gülümseyerek ellerime uzandığında, "İyiler her zaman kazanır," dedi. Ellerini titreyen ellerimin üzerine bastırdı. "Aksine hiç şahit olmadım. Eğer bir yerde, bir şekilde kötüler kazanıyorsa o hikâyenin sonu gelmemiş demektir."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedim. Ne söylesem yetersiz kalırdı.

"Tomris Hanım olmasaydı..." dedi annem ve sustu. Sözlerinin devamını getiremedi ama herkes anladı. *Belki de hiçbir zaman beni bulamayacaklardı...* "Gerçekten, size ne kadar teşekkür etsek, sizin için ne yapsak az kalır," dedi minnetle.

Övgü duymaktan hoşlanmıyormuş gibi, "Basının henüz haberi yok ama yarın olacak," diyerek konuyu değiştirdi Tomris Hanım. "Ve bu olay, şimdiye kadarkinden daha büyük bir yankı uyandıracak. Uzun bir mahkeme süreci sizi bekliyor. O adamın

CamScanner ile tarandı

hak ettiği cezayı alabilmesi için bu sürece iyi hazırlanmak şart. Akli dengesinin yerinde olmadığını öne sürüp işin içinden sıyrılmaya çalışacaktır ki çok da aklı başında biri olduğu söylenemez."

"Süründüğünü görmeden rahat bir nefes almayacağım," dedim yemin eder gibi. "Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Artık ona gün yüzü yok," dedi babam. Bu da bir yemindi. "Ben yaşadığım sürece o pisliğe rahat bir nefes aldırmayacağım."

Sonrasında kendi bildiklerimi anlattım, Vedran'ın diğer tüm itiraflarını... Nasıl ince ince planlar kurduğunu, babamı nasıl öldürdüğünü, Baran'ı nasıl kullandığını ve suçu nasıl Efkan Kara'nın üzerine yıktığını... Savcı ifademi alacaktı, psikiyatr ile de görüşecektim ama hepsi bekleyebilirdi. En azından bu gece... Ben Baran'ı görmek istiyordum. Hem de bir an önce... Saat gecenin ikisine uzanıyordu ama sabahı beklemeyecektim.

Ona gidecek ve aylar süren bu işkenceyi, sürgünümüzü bitirecektim.

CamScanner ile tarandı

13

Acının Dokunduğu Yerleri Sevgiyle İyileştirmeli

♪ Can Ozan – Ağlama Ben Ağlarım ♪

İnsan hangi yaşta büyüdüğünü hisseder, hangi acıya göğüs gerdiğinde fark eder, hangi vedayla bir yanı eksilirken bu gerçeği kabul eder bilmezdim; bilemezdim çünkü ne yaşarsam yaşayayım bir yanım çocuktu hâlâ. Beni doğuran annemi hiçbir zaman tanıyamamış, her şeyim olan babama beş yaşımda veda etmiş olsam da tam anlamıyla büyümemiş, büyümemiştim. Kötü bir gün görmemiş, kara kışlar geçirmemiştim. Sıcacık, sevgi dolu bir yuvam olmuştu benim. Güven dolu kanatların altında, ailem dediğim insanların yanında, hiçbir şeyin beni büyüttüğünü, büyütebileceğini hissetmemiştim.

Hissettirmemişlerdi.

Hiçbir kötülüğün bana dokunmasına izin vermemişlerdi.

En büyük şansımdı onlar benim.

Büyümek sancılı bir süreçti ve zaman alırdı; bazen aylarını bazense yıllarını... Bazen de tek bir gece yeterdi bunu hissetmeye, anlamaya ve kabullenmeye. *Büyümüştüm artık ben de.*

Karanlık bir odada aklımı kaybetmeden geçirdiğim aylar boyunca kendimle, kalbimle ve ruhumla baş başa kalıp düşünecek çok zamanım olmuştu. Beni üzen, canımı acıtan, aşamadığım

CamScanner ile tarandı

kaç acı varsa gözüme bir hiç gibi göründüğünde anlamıştım. Eskiden dert olarak gördüklerim artık canımı yakamıyordu. Bir canavarla yedi ay zaman geçirmiş olmak bile... Hatta kaybetmiş gibi değil de kazanmış gibi hissettiriyordu. Yaşanması gerekenler yaşanmıştı, çıkardığım ders buydu. Tüm bunlar olmasaydı babamın asıl katilini bulamayacak ve ömrümün geri kalanında, boynumuza bir yılan gibi dolanmış yalanlarla yaşayacaktım. Şimdi önümde bambaşka bir yol uzanıyordu ve ben de bambaşka bir insandım.

Yaşanan onca şeye rağmen benden vazgeçmemiş insanlara sahip olduğumu, onları kaybetmediğimi görmek; kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissetmeme neden olmuştu. *Sahiden de sevginin iyileştirici bir gücü varmış.* Bu saatten sonra beni ne durdururdu?

Sude Hanım'ın bahsettiği doktorla konuşacak, savcılığa ifade verecek ve yapılması gereken her neyse onu yapacaktım fakat hepsinden önce Baran'ı görmek, ona gitmek istediğimi söylediğimde babam karşı çıkmadı. Saat ikiyi geçerken hastaneden ayrılıp yola çıktığımızda peşimizde bize eşlik eden polisler vardı. Vedran gözaltında olabilirdi ama yine de güvende olmayabilirdik, her türlü ihtimali göz önünde bulundurmalıydık. Günün birinde yakalanacağını hesap etmişse böyle bir durumla karşı karşıya kaldığında uygulayacağı bir B planı olabilirdi. Benim düşündüğümü babam da düşünmüş olmalıydı ama yine de kafamın içinde dönen senaryolara engel olamıyordum.

Yol uzadıkça uzadı fakat göğsümü yakıp kavuran heyecan bir an olsun durulmadı. Beni nasıl bir Baran'ın beklediğini bilmiyordum, vereceği her türlü tepkiye kendimi hazırlamaya çalışıyordum ama ikimiz için de hiç kolay olmayacağının farkındaydım.

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

Bakışlarımı babama çevirdim. Elleri direksiyonda, bakışları yoldaydı.

CamScanner ile tarandı

"Az kaldı," diye karşılık verdi göz ucuyla bana bakarak. Şehirden epey uzaklaşmış, İstanbul'un dışına çıkmıştık. Yollar giderek ıssızlaşıyordu fakat bir türlü bitmiyordu.

"Ya beni gördüğüne sevinmezse?" Dünyayı karşıma alacak kadar güçlü hissetsem de bu korku bana nefes aldırmıyordu.

Soruma cevap vermek yerine, "İkinizin de korkuları aynı," dedi babam. "Boşuna endişe etme."

"Elimde değil," diyerek başımı salladım. Bakışlarım yeniden yola kaydı. "Birbirimizi son kez gördüğümüz o sabah hiç iyi şeyler yaşanmadı."

"Biliyorum, Baran hepsini anlattı," dedi babam kısık bir sesle. "Defalarca hem de..."

"Çok mu suçladı kendini?" diye sordum gözlerimin dolduğunu hissederken. "Çok mu üzüldü benim yüzümden?"

Babam derin bir nefes aldı. "Senin bir suçun yoktu," dediğinde sorumun cevabı bu olmasa da anlamam gerekeni anladım.

"Nasıl yoktu?" Babamın yüzüne bakamadım, hissettiğim suçluluk buna engel oldu. "Ben dinlemedim bile onu. Sana gelmem gerekirken gelmedim, ben..." Giderek kısılan sesim konuşmamı böldü. "Sen benim bu hayatta en güvendiğim insanken ben senden şüphe duydum ama sen..."

Sözümü keserek, "Bizim suçumuz ne olacak peki?" diye sordu babam. "Sana yalan söyledik, gerçeği gizledik. Aklının karıştığını gördüğümüz halde susmaya devam ettik." Tıpkı Baran gibi kendini suçluyordu. "O yüzden sakın kendini suçlama, kim olsa şüphelenirdi onca şeyden sonra."

Bunun için suçlayamazdım ben onları, suçlamamalıydım. Yalan söylemişlerse söylemişlerdi, gerçeği saklamışlarsa saklamışlardı... Bilmek en doğal hakkımdı ama öğrenmiş olmam neyi değiştirecekti? Eğer ki Vedran zayıf anımızı kollayan sinsi bir düşman olarak etrafımızda dolanmasaydı gerçeği bilmem ne halta yarayacaktı? Susmuşlardı fakat asıl niyetleri beni korumaktı.

CamScanner ile tarandı

"Beni hiç yanıltmadın," dedim boğuk bir sesle. *Bak yine buradasın. Güvendiğim o adamsın. Sırtımı yasladığım heybetli bir çınarsın.* "Bunu tüm kalbimle söylüyorum, sen de sakın kendini suçlama."

"Senden dilemem gereken koca bir özür var Açelya." Sesindeki suçluluk hissi kalbimi acıttı. "Beni, bizi affedebilecek misin hiç bilmiyorum..."

"O nasıl söz?" diye sordum, koca bir yumru gelip oturdu boğazıma. "Siz olmasaydınız benim bir ailem olmayacaktı. Siz benim her şeyimsiniz."

Babam gülümseyerek baktı bana. "Sen de kızım," dedi şefkatli sesiyle. "Sen de bizim her şeyimizsin. Yokluğunda evimize hiç güneş doğmadı."

Mahir Demirdağlı, her zamanki adamdı. O sert kabuğunun altında yumuşacık bir kalbi olan, bakışları sert olsa da merhameti boyundan büyük olan adam... Ona kendimi nasıl affettireceğimi bilmezken o affedilmekten bahsediyordu. Yıllar boyu bana babalık yaptığı yetmiyormuş gibi bir de benden özür diliyordu.

Saatlerce ağlamak istiyordum.

Böyle bir adamdan şüphe duyduğum için kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim.

Yolculuğumuz iki saati devirmişti ve bir türlü bitmek bilmiyordu. Zifiri bir karanlığın içinde gittiğimiz yolu aydınlatan tek şey arabanın farlarıydı ve bu beni korkutuyordu. Peki ya Baran? Böyle bir yerde yaşamak onu hiç mi korkutmuyordu?

"O hiçbirimizi istemese de ben onu kendi haline bırakmadım," dedi babam. Ne düşündüğümü anlamış gibiydi. "Etrafında biri vardı hep, başına bir şey gelse müdahale edebilecek, bana haber verebilecek... Çok şükür ki bir şey olmadı."

"Ya kendine zarar veriyordu ya da bir başkasına, derken neyi kastediyordu Mehmet?" diye sordum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Vereceği cevabı nefesimi tutmuş bir halde beklerken, "Geldik," dedi babam ve

CamScanner ile tarandı

yavaşlayarak sağ tarafta durdu. Başımı sağa çevirip önünde durduğumuz tek katlı eve baktım. Karanlıktan ötürü pek dikkat etmemiştim ama civarda başka ev yok gibi görünüyordu. Baran burada, tek başına ne yapıyordu?

"Burası mı?" diye sordum emin olmak için.

"Burası," diye onayladı babam. Gözüm arabanın dijital ekranındaki saate takıldı. Saat beşe geliyordu ama benim için zaman durmuştu.

Gün doğumuna bir saatten fazla vardı, etraf zifiri karanlıktı ve evde de hiç ışık yoktu.

Kalbim göğüskafesimi parçalayacakmış gibi çarparken, "Uyuyor mudur?" diye sordum.

"Belki..." dedi babam. O da bilmiyordu. "Uyumuyorsa da oturmuş duvarı seyrediyordur."

Ona gelebilmek için kendimi paralamışken birdenbire kaçıp gitme isteğiyle dolmuştum. Baran geri döndüğümü bilmiyordu, ben de beni gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. *Korkuyordum.*

"Al," dedi babam o sırada. Bana bir anahtar uzatmıştı. "Kapıyı çalma, kendin gir içeri."

Hızlıca başımı salladım.

"Ben burada bekliyor olacağım," dedi babam, anahtarları avucuma bırakırken.

"Uzun sürebilir ama..."

"Ben bu anı aylarca bekledim Açelya," dedi babam. "Saatlerce beklemenin lafı mı olur?" Buruk bir şekilde gülümserken başıyla evi işaret etti. "Hadi, git artık."

Arabadan çıktım ama öyle korku doluydum ki birkaç adım attıktan sonra duraksadım. Evle aramda en fazla on adım vardı, yalnızca birkaç saniye içinde atardım o adımları ama sanki ayaklarıma prangalar bağlanmıştı. Baran o duvarların ardındaydı ve burası ikimiz için de zorlu bir yolun sonuydu ama beni geri adım atmaya zorlayan bir şeyler vardı. Ne olduğunu

CamScanner ile tarandı

anlayamıyordum, belki de canım çok fazla yanacaktı ve kendimi buna hazır hissetmiyordum...

Belki de onu ne halde göreceğimi bilememenin korkusuydu beni durduran...

Eve doğru yavaş adımlarla ilerledim ve tam önünde durdum. Kapıya uzanan birkaç ahşap basamağı titremeye başlayan dizlerle çıktım, kapının önünde durdum ve nefes almaya çalıştım. *Ben geldim Baran.* Mümkün olmadı. İçime çektiğim nefes değil, azaptı. *Kalbinde hâlâ bir yerim var mı?* Tıpkı dizlerim gibi titreyen parmaklarımı kapının pürüzlü, soğuk yüzeyinde gezdirirken burnumun direği sızladı. *Yok dersen yoluma bakarım, canın sağ olsun, der, o defteri sonsuza dek kapatırım.* Anahtarı yuvaya sokup usulca çevirirken karnım heyecanla kasıldı. *Gözlerinin içine bakar, benden aldığın ruhuma rağmen gülümserim sana. Yeter ki sen iyi ol. Hayatta ol. Ve artık mutlu ol.*

Kapı umduğum sessizlikte açıldığında anahtarı üstünde bırakıp içeri girdim, kapıyı yavaşça kapattım ve geldiğimiz yolları yürümüşüm gibi bir yorgunlukla sırtımı kapıya yasladım. Göğsüm dakikalarca koşmuşum gibi hızla inip kalkıyordu. Evin içi fazlasıyla karanlıktı, gözlerim bir süre karanlığa alışmadı ama bu beni korkutmadı. Baran buradaydı. *Kalbim... Ruhum... Sızım...* Bundan sonra hiçbir karanlık beni korkutamazdı.

Evin içinde karanlığa rağmen ilerlediğimde bir şeylere çarparım ve gürültü çıkarırım korkusuyla öyle yavaş hareket ettim ki onun bulunduğu odayı bulmak dakikalarımı aldı sanki. Ya da bana öyle geldi. Giderek karanlığa alışan gözlerim pencerenin önündeki yatakta onu gördüğünde aklım çıkacak sandım, ağlamamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Uyuyordu.

Tam olarak göremesem de sırtüstü yatıyordu ve üzerinde örtü yoktu; yaz mevsiminde olsak da hava gecenin bu saatinde soğuk olurdu. Soğuktu da zaten. Dağın başıydı burası. Belki de üşüyordu ama farkında olmuyordu.

CamScanner ile tarandı

Odadan içeri bir adım attım, durdum. Sonra bir adım daha ve bir duraksama daha... Attığım her adımın arasına bir asır devrildi sanki. Kendimi yatağın kenarında bulduğumda karanlığa rağmen yüzüne diktim gözlerimi. Huzursuz bir uykudaymış gibi kaşları çatıktı. Ben yanında durup yüzüne baktığımda daha da çatıldı, hissetmiş gibi varlığımı... Zayıfladığını fark ettim, içe çökmüştü yanakları ve darmadağındı saçları, sakalları... İçini çeker gibi aldı nefesini; ağlayarak uyuyan bir çocuğun farkında olmadan aldığı, titrek nefesler gibi.

Ellerimi uzatmak, dokunmak istedim yüzüne. O mahzende, karşıma her dikildiğinde ne zaman dokunmak istesem ve elimi uzatsam tam da o an kaybolan yüzüne... Korkuyordum, bu anın gerçek olduğunu bile bile, dokunduğum an kaybolacak diye korkuyordum. Akıl kârı değildi birini bu denli sevmek, zira yokluğunda deliriyordum.

Ona doğru uzattığım elim havada kaldı, dokunamadım çünkü uyanmasından korktum. Ufacık bir ses bile duysa uyanırdı. Dizlerimim üstünde de daha fazla duramadım. Titriyordum, her an düşecek gibiydim, başucundan ayrılıp sessiz adımlar attım.

Yatağın boş tarafına geçip yavaşça oturduğum an Baran gözlerini açtı. Ne kadar sessiz olsam da yatağın içe çökmesi onu uykusundan koparmıştı. Hiçbir zaman derin uyuyamazdı, bilirdim fakat bu kadar çabuk uyanmasını da beklememiştim. Üzerime koca bir çığ düşmüştü sanki, öylece donup kaldım, kalbime buzdan iğneler battı ve nefes almayı bıraktım.

Başını çevirip bana, gözlerime baktı. O kadar uzun baktı ki bir an uyumaya devam ettiğini, gözlerini bilinçsizce araladığını düşündüm ama yanıldım.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sorduğunda zaman durdu. Öyle özlemiştim ki sesini duymayı, ruhum bin parçaya ayrıldı.

Korkuyla, "Ne yapıyorum sana?" diye karşılık verdim.

CamScanner ile tarandı

Baran gözlerini kaçırdı. Bakışlarını tavana dikerken, "Acı veriyorsun," dedi fısıldayarak. "Tek bildiğin de bu zaten."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. Parmaklarımın arasındaki çarşafı sıktım ağlamamak için direnirken. Acıdan başka bir şey vermemiş miydim ona sahiden?

"Gelmiyorsun aslında," dedi Baran. Bakışları hâlâ tavandaydı. "Ama gitmiyorsun da... Hani bir şiir var ya; *evren kaydı, sen göğüskafesimden milim kaymadın,** diye... İşte tam olarak öyle Açelya."

"Baran..." dedim yavaşça. "Ben buradayım."

Bakışları tekrar yüzüme çevrilirken, "Hayır, değilsin," dedi. "Işığı açtığım an gideceksin."

Kaç kez gitmiştim ben? Kaç kez onu burada, bu yalnızlıkta, paramparça bırakıp hiçliğe karışmıştım? O da aynı rüyayı aynı sanrıları mı görmüştü? Benim gibi kaç defa ölmüştü?

"Bu kez gitmeyeceğim," dedim güçlükle. "İnanmıyorsan kalk ve aç ışıkları."

Sonra da sarıl bana. Biraz daha dokunamazsam sana öleceğim çünkü.

Bakışları yüzümdeydi, bir hayalin onunla konuşmasına alışmış gibiydi çünkü o da benim gibi delirmişti. Uykuyla uyanıklık arasındaydı ve gerçek olmadığımı düşünüyordu ama gerçektim. Işıkları açsa görecekti.

"Hep aynı şeyi söylüyorsun," dediğinde bana inanmadığını anladım ve zor da olsa ayağa kalktım. Attığım her adımda daha çok titreyen dizlerime rağmen ilerledim odanın içinde. El yordamıyla kapının yanındaki ışık düğmesini bulup bizi karanlıktan kurtardım. Gözlerim ışığı yadırgasa da inatla baktım Baran'ın yüzüne. O da bana baktı fakat gözünün gördüğünden emin olamadı önce. Kaşlarını çatarken, "Hayır..." diye fısıldadı. Yattığı yerden hızla doğruldu ve sol elini yüzüne kapatıp bekledi birkaç

*Ezel Roz Manaz, *"Senden Sonra."*

CamScanner ile tarandı

saniye. Parmakları titriyordu, belki de gerçek anlamda delirdiğini düşünüyordu.

"Buradayım," dedim. Korkularına değil, bana inanması gerekiyordu. "Hayal değilim, gerçeğim."

Baran elini yüzünden çekip tekrar bana baktı, bu defa yüzünde anlaşılması zor bir ifade vardı. Ne düşündüğünü ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Dudakları aralandı ama konuşamadı, kelimeler diline uğramadı; gözleri irileşti ve saniyeler boyunca öyle kaldı, hiç kırpmadı.

"Buradayım," dedim bir kez daha. "Ben geldim Baran."

Seni de kendimi de kurtaracağım bu karanlıktan.

Parmaklarım hâlâ düğmenin üzerindeydi, elimi oradan çekip ona doğru birkaç adım attım. "Biliyorum," dedim ve duraksadım. "İnanması zor geliyor." Bir adım daha... "İyi olmadığını görebiliyorum." Ve bir adım daha... "Seni mahvettiğimi de..." Yanına geldiğimde başını kaldırarak bana baktı. Titriyordu dudakları. "Aynı şeyleri ben de yaşadım..." Titriyordu sesim. Karşısına oturup elimi yüzüne uzattım. "İnsan bu kadar çok sevince aklını yitirebiliyormuş, onu anladım..." Baran canı yanmış gibi gözlerini kapatırken, "İnan bana, ben de hiç iyi değilim," dedim fısıldayarak. "Seni, aklımı yitirecek kadar çok özledim."

Parmaklarım ona vurduğum yerde gezinirken içimin paramparça olduğunu hissettim.

O hiç anlatamamıştı derdini, anlatacak olduğunda ise ben dinlememiştim. Suskun kaleler inşa etmişti göğsündeki kente, aşılmaz duvarlar örmüştü aramıza... Ben de her gün yeni bir tuğla koymuştum o duvarlara. Böylelikle, istemsizce gelmiştik bizi ayıran o noktaya.

Baran ani bir şekilde bana uzandığında kollarının arasına çekildim. Ürkek bir feryat döküldü dudaklarımdan. Tüm kemiklerimin birbirine geçtiğini hissetsem de yoktu bir şikâyetim. Bilakis mutluydum, kokusunu içime çekebilmiştim. Başım sol omzuna yaslanırken yüzüm göğsünde kayboldu. Tek taraflı bir

CamScanner ile tarandı

sarılmaydı bu. Kollarımı kıpırdatamıyor, ben de ona sarılamıyordum ama ziyanı yoktu. Sanki boğularak ölmek üzereyken son anda nefes alabilmiştim. Öyle bir rahatlamaydı bu.

"Özür dilerim," dedim gözlerim kapanırken. "Seni mahvettim..."

Yüzünü saçlarımın arasına gömdü Baran, kokumu içine çekti ve saçlarıma dokundu uzun uzun. Ona göre şimdiye kadar çoktan gitmiş olmam gerekiyordu ama hâlâ buradaydım. İnanamıyordu. Omuzlarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırdı ve tekrar yüzüme baktı uzun uzun. Ellerini yüzüme uzattı ve kaybolmamdan korkarak dokundu, parmakları yine titriyordu. Tenimi hissedebiliyordu, parmak uçlarını ıslatan gözyaşlarımı da... Ama bir türlü ikna olamamış gibi bakıyordu.

"Sen..." dedi titreyen sesiyle. "Gerçekten burada mısın?"

"Buradayım," dediğimde bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama sustu.

"Pencereyi aç ve dışarı bak," dedim elleri hâlâ omuzlarımdayken. "Babam kapının önünde... Buraya onunla geldim."

Baran hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalksa ve bana arkasını dönse kaybolup gideceğimden endişe eder gibiydi. İkilemdeydi. Yine de ellerini çekti üzerimden, ayağa kalktı ve gözlerini yüzümden ayırmadan pencereye gitti. Perdeyi çekti, camı açtı ve başını uzatıp dışarı baktı. Sonra dönüp tekrar bana baktı. *İnanamadı.*

"Baba?" diye bağırdı.

Aradan birkaç saniye geçti. Babam arabadan çıkmış olmalıydı ki, "Baran?" diye seslendiğini duydum.

"Baba bu..." dedi Baran sayıklar gibi. Parmağını üzerime doğrultmuştu. "Gerçek mi bu?"

Babamın, "Onu bulabilmek için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiştim," dediğini duyduğumda ayağa kalktım. "Sözümü tuttum. Şimdi sözünü tutma sırası sende... Artık iyi ol oğlum, *birlikte iyi olun.*"

CamScanner ile tarandı

Baran hummalı bir telaşla kapattı pencereyi ve hangi ara yanımda aldığını bilmediğim soluğun ardından bana tekrar sarıldı. Gözyaşlarım gözlerimi yakarcasına boşaldı o an, zaten çok bile tutmuştum kendimi. Baran da ağlıyordu, ilk defa ağlıyordu ve bu benim içindi. Güçlükle kaldırdığım kollarımı boynuna sararken, "Ağlama," diye yakardım. "Ağlama ne olur, yakma içimi..."

Ama tam aksini söylemişim gibi daha fazla ağladı Baran. Başını eğdi, yüzünü sağ omzuma bıraktı ve küçük bir çocuk gibi fütursuzca ağladı. En savunmasız en hesapsız ve hazırlıksız yakalandığı andaydı. Yıkılmıştı tüm o kaleler, aşılmaz duvarlar ve tuğlalar... Çok özlemek insanı bu hale getirebiliyordu, kötü ihtimaller delirtebiliyordu ve tüm gardını yerle bir ediyordu bazı pişmanlıklar... Biliyordum, öyle günler yaşayacaktık ki dünlerin hepsini unutacak, ardımızda bırakacaktık fakat bu an, bu hıçkırıklar hiçbir zaman silinmeyecekti hafızamdan.

Parmaklarım dağılmış saçlarının üstünde gezerken, "Baran..." dedim fısıltıyla. "Baran..."

Sımsıkı sarıp sarmalamıştı bedenimi. Ellerini sırtıma kenetlemiş, kıpırdamama izin vermemişti. Ağlayışı sessiz iç çekişlere dönerken kolları gevşedi. "Neredeydin?" diye sordu ama sorudan ziyade yıkık dökük bir serzenişti bu. "Bunca zaman sonra nasıl..." Bakışları şaşkınlık doluydu. "Nasıl çıkıp geldin?"

Geri çekildiğinde kollarım boynundan uzaklaştı ama onu bırakmadım, kollarından tuttum. Ona dokunamazsam eksilecekmiş, yok olup gidecekmiş gibi hissediyordum. Baran da beni bırakmadı, yüzümü avuçlarının arasına aldı ve parmak uçlarını tenimde gezdirmeye başladı.

"Bir şey söyle yoksa delireceğim," dedi gözlerimin içine bakarak. Gözbebekleri bile titriyordu. "Karşımdasın, sana dokunabiliyorum, buradasın ama hâlâ inanamıyorum... Nasıl oldu bu?"

Ona nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum, buraya gelirken çok şey düşünmüştüm ama o bana bu soruları sorduğunda ne söyleyeceğimi hesap etmemiştim. Şimdiye kadar nerede

CamScanner ile tarandı

olduğum sorusuna alelade bir cevap veremezdim fakat gerçeği de pat diye söyleyemezdim. Kaldıramazdı.

"Buradayım," dedim sadece. "Önemli olan bu..."

"Hayır..." Baran başını hızla yana salladı. "Soruma cevap ver," dedi kaşlarını çatarak. "Sapasağlam karşımdasın. Ben seni öldü zannederken sen... Neredeydin?"

İstediği cevabı almadan durmayacağını fark ettiğimde derin bir nefes aldım, aylar boyunca yaşadığım işkenceyi hafifletilmiş cümlelerle anlatamazdım. Gerçeği olduğu gibi dile dökmekse onu delirtirdi ve ben onu o halde görmeye dayanamazdım.

Geri çekilmek, ondan uzaklaşmak istedim fakat Baran buna izin vermedi. Yüzümdeki elleri boynuma inerken tutuşu sıkılaştı; yanılmamıştım, bir cevap almadan beni bırakmayacaktı.

"Bir şey söyle!" diye bağırdı neredeyse. "Ben her gün, her gece delirirken, bir gün bile doğru düzgün uyuyamazken; her yerde her taşın altında seni ararken, gördüğüm herkese seni sorarken sen neredeydin?"

O an nefes alamadığımı hissettim, o bunu bilmiyordu ama onun için ne kadar zorsa benim için de o kadar zordu. Yaram henüz çok tazeydi. Dile getireceklerimin ağırlığı kaldıramayacağım bir yük olarak omuzlarıma bindi. Gözlerinin içine bakıp da hiçbir şey söyleyemediğim her saniye, kehribar kahvesi gözleri öfkeyle kararıyordu; kimbilir belki de bile isteye ortadan kaybolduğunu düşünüyordu, cevap vermediğim her saniye bu ihtimal daha da kuvvetleniyordu.

"Gelmek istesem bile gelemeyeceğim bir yerdeydim," dedim kısık bir sesle.

Aldığı yanıttan memnun olmamıştı, burnundan öfkeli bir soluk alırken benden uzaklaştı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan geriye doğru birkaç adım attı. Ellerini, orada durduğunu yeni fark ettiğim dolaba sertçe geçirdiğinde irkildim, gözlerim kapandı. Beni gördüğünde hissettiği her şey, yerini derin bir öfkeye bırakmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Bana oranın neresi olduğunu söyle Açelya!" diye bağırdı, titreyen ellerini bana doğru kaldırarak. "Kaçtın mı kaçırıldın mı onu söyle! Ben aylarca cehennemde yaşarken sen nasıl böyle sapasağlam kaldın onu söyle!"

"Sapasağlam olduğumu kim söyledi?" diye sordum bağırarak. "Bak bana! Ne kadar eksildiğimi görmüyor musun?"

"Sorularıma bir cevap veremiyorsun," dedi Baran. Yeniden bana yaklaştı, tam karşımda durdu ve parmağını üzerime doğrulttu. "Veremiyorsun," diye tekrar etti hayal kırıklığıyla.

"Seni bile isteye bırakıp gittiğimi düşünüyorsun, öyle değil mi?" diye sordum acı bir ses tonuyla.

"Öyle değil mi?" diye sordu, iki parmağıyla çenemin ucunu tutmuştu. "Söyle hadi, susma," dedi yalvarır gibi. "Bana mantıklı bir şeyler söyle."

"Sana kıyamıyorum," dedim, sesim ağlamaklıydı. "Anlatırsam canın yanacak..."

Baran gözlerini kapattı, burnundan sert bir nefes aldı ve beni orada bırakıp hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. Beklemeye, anlamaya çalışmaya tahammülü yoktu, gerçeği istiyordu. Odadan çıkıp evin kapısına doğru gittiğinde peşinden gitmek istesem de gücümün olmadığını fark ettim. Birkaç adım gerileyerek yatağa çarptım ve olduğum yere çöküp kaldım, sırtımı yatağın kenarına yaslarken başımı da geriye doğru atıp gözlerimi kapattım.

Benden alamadığı cevabı babamdan alacaktı.

Belki de böylesi ikimiz için de daha iyi olacaktı...

Yaşadıklarımın üzerinden geçecek takatim yoktu, hâlâ nasıl ayakta olduğum sorusuna verecek bir cevabımın olmadığı gibi.

Aradan dakikalar geçti, Baran'ın hiddetle yükselen sesini duydum. Ellerimi kulaklarıma kapatmak isteyeceğim kadar öfke dolu bağırışlar yükseldi. Şimdiye kadar nerede olduğumu, nasıl ortadan kaybolduğumu ve buna kimin sebep olduğunu öğrenmişti. Babam gerçeği olduğu gibi anlatıyor muydu hiçbir fikrim yoktu fakat hiçbir yalan onu bu denli delirtmezdi.

CamScanner ile tarandı

Bir zaman sonra hava aydınlanmaya başladı, odanın içini kurşuni bir renk dolduruyordu. Baran hâlâ dışarıda, babamın yanındaydı. Artık bağırmıyordu fakat yanıma da gelmiyordu, beni burada bir başıma bırakmıştı. Sonunda ayağa kalkmayı başardığımda sarsak adımlarla ilerledim kapıya doğru. Evden çıktığımı ikisi de fark etmedi. Baran kaputa yaslanmış oturuyor, babam karşısında dikiliyordu. Bir şeyler söylüyordu, bu mesafeden ne konuştuklarını duyamıyordum. Niyetim yanlarına gitmekti fakat Baran'ın yüzündeki çaresiz ifadeyi gördüğümde olduğum yerde kaldım. Kapının önündeki basamağa oturup kollarımı dizlerime sardım ve onları izledim.

Beni ilk fark eden babam oldu, Baran dalgındı, bir kez olsun dönüp eve doğru bakmamıştı. Belki de bakamamıştı... Öğrendiklerinden sonra her zamanki gibi kendini suçlamış olmalıydı. İkimiz de hatalar yapmıştık fakat ödediğimiz bedeller hatalarımızın boyundan büyük olmuştu. Ama buraya kadardı, daha fazlası olmayacaktı.

Baran, babamla konuşmayı sürdürürken gün ağarmaya devam etti. Kurşuni renk yerini açık bir griye bıraktı, birazdan güneş de doğacaktı.

Sonunda Baran'ın gözleri üzerime çevrildiğinde bana hayretle bakakaldı. Büyük bir şaşkınlık yaşıyor ve başa çıkamadığı bir öfke duyuyor olmalıydı fakat elinden hiçbir şey gelmeyeceğinin de farkındaydı. O da kandırılmıştı yıllarca, yanlış insanlara kin duymuş ve yanlış insanlara güvenmişti. Ve şimdi ne Azra'yı bulabilirdi hesap sormak için ne de o alçak adamı. Her şeyi geride bıraksak bile içindeki öfke kolay kolay soğumayacaktı.

Babam yanıma geldi, bir süreliğine gideceğini fakat yakınlarda olacağını ve dönüp bizi alacağını söyledi. Baş başa kalıp konuşmamızı istiyordu ve döndüğünde birbirini affetmiş bir Açelya ve Baran görmek istiyordu karşısında. Arabasına binip uzaklaştığında Baran bir süre arkasından baktı. Umursadığı babam değildi, benimle nasıl konuşacağını ve yanıma nasıl yaklaşacağını

CamScanner ile tarandı

bilmediğindendi uzaklara dalışı. Daha fazla kaçamayacağını kabul ettiğinde yanıma geldi ve benim gibi basamağa oturdu.

Uzunca bir süre orada kaldık ve ikimiz de hiç konuşmadık.

Güneş üzerimize doğdu ama aylarca hapsolduğumuz o karanlıktan çıkamadık. Zaman bizden çok şey çalmıştı, ha deyince de geri vermeyecekti. *Biz söke söke alacaktık.*

"Sabah oldu," diyerek bozdum sessizliğimi. *İkimiz için de o çok uzun süren gece, sona erdi.*

Baran sessiz kalmaya devam etti. Düşünüyordu, düşündükçe öfkeleniyor ve acı çekiyordu ama suskundu. İçinde bir şeyler yıkılıyordu, yanıyordu, kıyametler kopuyordu ama dışında yaprak bile kıpırdamıyordu.

"Bir şey söyle," dedim iç çekerek. "Daha fazla susma böyle."

"Seni her yerde aradığımı sanmıştım," dedi suçluluk kokan bir sesle. "Her taşın altına baktığıma inanmıştım." Öfkeyle sessizce güldü. "Ama ben daha gözümün önünü göremiyormuşum meğer..."

Sadece Baran değil, hiçbirimiz görememiştik.

"Bilemezdin," dedim. "Hiç kimse bilemezdi." *Bilememiştik de zaten.*

"Aylarca seni aradım ben," dedi Baran. Konuşuyordu ama bana bakmıyor, yolu izliyordu. "Sokak sokak gezdim, herkese sordum, yetmedi herkesten hesap sordum... Reha'yı da babasını da öldürmek istedim defalarca. Bana engel oldular. Hiçbir yerde bulamadım seni. Delirdim bir zaman sonra. Öldüğünü düşündükçe ölmek istedim, öldürmek istedim ama bir mezarının olmadığını bilmek bana hep bir umut verdi. *Öldürmeyen ama yaşatmayan, paramparça eden bir umut...*" Öne doğru eğilip çenesini dizlerinin üzerine bıraktı. "Elimden hiçbir şeyin gelmediğini fark ettiğim an ise küçücük hissettim kendimi. İşe yaramaz, ufacık bir kum tanesi gibi... Sonra buraya geldim. En azından yürüdüğüm sokaklarda seni görmeyecektim, duyduğum her seste seni aramayacaktım, delirmeyecektim daha fazla."

CamScanner ile tarandı

Gülümsedi. "Hep rüyalarımdaydın, geri geleceğini söyleyip duruyordun. Ben ise yapayalnız uyandığım her rüyanın ardından saatlerce ağlıyordum."

"Sen hiç ağlamazdın," dedim onu izlerken.

"Seni kaybedene kadar..." dedi Baran, cümlemi tamamlar gibi. Sonrasında başını çevirip yüzüme baktı. "Ben seni kaybettim Açelya."

Ben de seni kaybettim Baran. Başta sana olan inancımı, güvenimi kaybettim. Sonra sana duyduğum hayranlığı kaybettim, senden şüphe ettim. Fakat tüm bunlara rağmen sana hissettiğim aşktan hiçbir şey yitirmedim, yitiremedim. En sonunda da ruhumu kaybettim. Bu kadar kayıpla biz, yeniden biz olabilecek miyiz hiç bilmiyorum. Tüm bu olanlar, yaşananlar, kötü kâbus gibi geliyor. Hâlâ inanamıyorum.

Sanki bir sabah komadan uyanacakmış gibi hissediyorum, kötü bir kaza geçirmiş ve aylarca uyumuş gibi... Ve bunların hepsi kötü bir kâbusmuş gibi... Sen hiç beni üzmemişsin, kırmamışsın, inandığın mecburiyetten beni bir başkasına tercih etmemişsin gibi... Keşke böyle olabilseydi...

"Buradayım..." dedim. Önemli olan bu değil miydi? "Ben de aylarca bir cehennemin içinde yaşadım ama yine de sana geldim."

"Keşke ben sana gelebilseydim..." dedi pişmanlıkla. Gözlerinde kuvvetli bir ateş harlanıyordu. "Keşke ben çıkarabilseydim seni oradan ama bunu bile beceremedim... Gittiğinde seni durduramayan, kaybolduğunda seni bulamayan, hiçbir işe yaramayan aptalın tekine neden geldin?"

Çünkü kalbim sende kaldı.

"Elinde olsaydı dünyaları yakardın Baran," dedim büyük bir inançla. "Elinde değildi."

"Elimde değildi," diye tekrar etti Baran. "Elimde değildi." Kızgındı ve öfkesi tamamen kendineydi. "Böyle söyleyerek mi avutacağım, kandıracağım kendimi?" Buruk bir tebessüm etti.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl hazmedeceğim yaşananları? O piçi tutukladılar diye soramayacak mıyım hesabını? Benim içim nasıl soğuyacak Açelya? O pisliğin nefesini kesmeden nasıl nefes alacağım ben?"

"Biz, hiçbir zaman ellerimizi kirletmeyeceğiz," dedim sözlerine kaşlarımı çatarak. "Adalete güvenip bekleyeceğiz. Böyle şeyler söyleme Baran... Sen bu değilsin."

"Değildim evet," dedi öfkeyle. "Ama hayatımı siktiler... O adamı karşımda görsem bir saniye bile tereddüt etmeyecek hale geldim, onlar getirdiler."

İyi ki Baran buradaydı diye düşünmeden edemedim. Eğer babam Çetin Adalı'nın Vedran olduğundan şüphelenmeye başladığı an Baran yanında olsaydı asla uslu durmazdı, öfkesine yenik düşerdi ve bu iş, birinin mezara girmesiyle biterdi. Baran'ın gözlerinde o hiddeti görmüştüm. Reha Kara, sadece konuşmak için benimle buluştuğunda bile onu öldürmek isteyecek kadar çok öfkelenmişti. Çetin Adalı'nın hayatımızı mahveden adam olduğunu öğrenseydi her şey bambaşka olurdu. Mesela şu anda burada oturuyor ve konuşabiliyor olmazdık. Baran bu anın ne kadar kıymetli olduğunun farkına varamıyordu.

Yüzüme düşen güneşten rahatsız değildim, uzun zaman sonra güneşi görüyordum ve Baran yanımdaydı. Eskiden bizim için sıradan olan bu an, o mahzendeyken benim için bir hayale dönüşmüştü. Ama ben karanlıkta ışıksız kalmaya o kadar alışmıştım ki güneş beni rahatsız etmeye, gözlerimi yakmaya başladı.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve dönüp eve girdim. Evin içi hâlâ karanlıktı, havasızdı ve içeride kötü bir koku vardı. İlk girdiğimde fark edememiştim. Ağır bir sigara kokusu sinmişti her yere. Perdeler sonuna kadar kapalıydı, güneş içeri girememişti. İlk işim perdeleri çekip camları açmak oldu. Sonrasında oturma odasındaki şöminenin yanındaki koltuğa oturdum ve gözlerim yorgunca kapanırken Baran'ı bekledim.

Çok geçmeden Baran da içeri girdi, kapıyı kapattı ve yanıma geldi. Koltuğa oturmak yerine önümde dizlerinin üzerine

CamScanner ile tarandı

çökerken, "Canın çok yandı mı?" diye sordu alacağı cevaptan korkarak. "O piç sana kötü bir şey..."

"Hayır," diyerek kestim sözünü. Onunla ilgili hiçbir şey konuşmak istemiyordum. "Anneme benziyormuşum, öyle söyledi bir keresinde. Belki de bu yüzden hiçbir zaman zarar vermedi bana..."

Ara sıra ben uyurken burnumun dibinde bitip saçlarıma dokunmak dışında... Ne zaman uyansam ve çığlık çığlığa bağırarak ondan uzaklaşsam orada kalırdı, daha fazla yaklaşmazdı. Bana dokunmaya kalkışmazdı. Zaten bunu da yapsaydı benden geriye hiçbir şey kalmazdı.

"Çok acı çektin mi peki?" diye sordu Baran çaresizce.

"En az senin kadar," dediğimde alnını dizkapağıma yasladı, gözlerini kapattı.

"Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi sessizce. "İçimdeki bu karanlıkla, bu öfkeyle nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum."

Saçlarına dokunurken, "Ben seni hiçbir şey için suçlamıyorum," dedim. "Oradayken düşünecek çok zamanım oldu, düşündükçe anladım... Canımızı yakan sebeplerin ne kadar anlamsız olduğunu gördüm, toyluklarımızı gördüm, sonra da pişmanlıktan öldüm."

"Ama ben suçluyorum," dedi Baran. "Ben senden gerçeği sakladım. Yıllarca kandırdım seni, gözlerinin içine baka baka sustum ve bugünü kendi ellerimle inşa ettim."

"Sen susmasaydın ve ben gerçeği zaten biliyor olsaydım; belki de tüm bunlar yine yaşanacaktı Baran, engel olamayacaktık," dedim. "Biz yine Efkan Kara'yı suçlayacaktık çünkü Vedran'ın varlığından haberdar olmayacaktık. O bir yolunu bulup yine sızacaktı hayatıma, yine alıkoyacaktı beni. Çünkü bunu yapmayı kafasına koymuştu. Sadece yaşananlar işini kolaylaştırdı."

Belki de tam tersi, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Baran bana doğruyu söyleseydi Vedran bize yaklaşamayacaktı ama bunu

CamScanner ile tarandı

dile getirmenin bir faydası yoktu çünkü bu saatten sonra kendini suçlamasına izin vermeyecektim. İnsan kendini suçlamak istediğinde elbet bir yolunu buluyordu. Eğer en başa dönmek gerekirse esas suçlu bendim çünkü tüm bunlar hiçbir suçu olmasa bile annem yüzünden olmuştu, benim yüzümden olmuştu. Eğer annem babamla birlikte Türkiye'ye dönmeseydi, evlenmeselerdi ve ben doğmasaydım Baran'ın böyle bir hayatı olmayacaktı.

"Ben hep bunca zaman, babamı suçladım," dedi Baran. Başı hâlâ dizkapağımdaydı ve küçük bir çocuk kadar savunmasızdı. "Asıl suçlu bendim ama kendimi suçlarsam yaşayamazdım, farkındaydım. Babam beni evden göndermek istediğinde reddedebilirdim ama reddetmedim çünkü her gün aynı evin içinde senin yüzüne baka baka yapamadım. Sustuklarım içimde büyüdü, istesem sana her şeyi anlatırdım, babam kafama bir silah dayamamıştı sonuçta..." Kısa bir an sustu. Sustukları kadar dile getirdikleri de içinde büyürdü bazen insanın. "Ama o sus, dedi ben sustum; git, dedi gittim. Tüm bunlar işime geldi ama kabul etmedim, yine de onu suçlamaya devam ettim."

"Kendi ağzınla söyledin; sustukların içinde büyümüş, koca bir dağ olmuş, yıkılmış ve sen altında kalmışsın." Baran başını kaldırıp bana baktığında ayağa kalktım, dizlerimin üstüne çökerek karşısına oturdum. "Bitti," dedim yüzünü ellerimin arasına alırken. "Bir daha kendini suçlamana izin vermeyeceğim, eğer beni mahvetmek istiyorsan devam et, istemiyorsan unut... En azından bunun için çabala." Gözyaşlarım yeniden akıyordu.

"Şimdi söyle bana... Affedebilecek misin bizi?"

Hatalarımızla, yaşadıklarımızla ve acılarımızla biz, bir bütündük.

Baran inanamıyormuş gibi gözlerime bakarken elimi tuttu, parmaklarımı parmaklarıyla sardı ve dudaklarını bileğimin başladığı noktaya bastırırken akan gözyaşları sakallarına karıştı.

"Seni hak edecek hiçbir şey yapmadım ben," dedi acı içinde. "Seni kurtaran bile olamadım. Nasıl oluyor da nefret etmiyorsun benden?"

CamScanner ile tarandı

Ben ondan hiçbir zaman nefret etmemiştim, edemezdim, mümkün değildi. Ama birbirimizi gördüğümüz son gün ağzımdan çıkan her şey ona bunu düşündürmüştü. Baran benden daha yaralıydı. Ben nasıl iyileşeceğimi bile bilmiyorken onu iyileştirmenin derdine düşmüştüm ama emin olduğum tek şey, zamanın yaralarımızı saracağıydı.

"Sen benden nefret edebildin mi?" diye sordum.

Gözlerini aralayıp gözlerimin içine baktı. "Sen benim bunca yıllık hayatımda gördüğüm en güzel şeydin," diye itiraf etti. "Ben senden değil, kendimden nefret ettim. Sana gelecek cesaretim olmadığı için kendimi öldürmek istedim."

Yüzüne uzanıp sakallarının başladığı noktaya bastırdım dudaklarımı. "Ben bizi affettim," diye itiraf ettim. "Birbirimizin yaralarını saracağız, belki çok zaman alacak, canımız çok yanacak ama bunu başaracağız."

Alınlarımız birbirine yaslandı.

"Ben hep seni..." dedi Baran nefes nefese. "Ben bir tek seni..." Tamamlayamıyordu cümlesini. "Biliyorsun değil mi?"

Biliyordum.

"Ben de hep seni..." dedim. "Bir tek seni Baran..."

Sevdim ve seviyorum.

Ansızın birleşen dudaklarımızın arasında soluksuz bir savaş başladı. O an fark ettim şimdiye kadar aramızda nasıl aşılmaz bir duvar olduğunu. Geçmişteki saklı gerçek ve yaşanacakların ağırlığı, görünmez bir sınır gibi aramızda durmuştu. Birbirimize aittik ama birbirimize ait olamıyorduk. Ta ki bugüne dek... Birbirimizi ilk defa öpmüyorduk ama ilk defa bu kadar derin, gerçek ve doğru hissettiriyordu. Görünmez duvar yıkılmıştı, sınır ortadan kalkmıştı. Şimdi gerçekten birbirimize aittik ve bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Kucağına sokulup başımı göğsüne yasladığımda Baran sıkıca sarıp sarmaladı beni. "Bırakmayacağım seni," dedi yemin eder gibi. "Bir an, bir saniye... Bir soluk bile... Nereye gidersen git

CamScanner ile tarandı

orada olacağım, gölgen gibi peşinden ayrılmayacağım. Bir daha hiç kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Gülümseyerek başımı kaldırdım ve çenesine bir öpücük kondurdum. Saatlerce sarılsam da öpsem de hiç yetmeyecekmiş gibi hissediyordum. Yetmeyecekti de zaten...

"Oradan çıktığımda sana geleceğimi bilmeseydim şu an ayakta olmazdım. Sevginin sahiden de iyileştirici bir gücü varmış. Sen bana sarıldığında anladım." Ellerimiz birbirine kenetlendi, parmaklarımız birbirine düğümlendi. "Yanındayım, yanımdasın... Bir daha hiç düşmeyecekmiş, hiç yıkılmayacakmış gibi hissediyorum."

"Hiçbir şey yıkamayacak seni," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Düşecek olsan tutacağım çünkü. Yorulduğunda da bana yaslanacaksın. Ağladığında tam burada, kollarımın arasında olacaksın."

Ne kadar süre orada, birbirimize sarılmış ve iç içe geçmiş bir halde oturduk, saatlerce konuştuk bilmiyordum. Zaman o kadar hızlı aktı ki akşamın yaklaştığını haber veren kızıllık pencereden içeri düştüğünde bile birbirimizden kopamadık. Hiç acıkmadık. Çocukluğumuzdan başladık; günümüze, hatta geleceğimize uzanan konuşmalar yaptık. Bazen ağladık bazen sustuk bazen de saçmaladık ama ne ellerimiz ayrıldı birbirinden ne başım kopabildi göğsünden.

Babam geldiğinde ve bizi götüreceğini söylediğinde o evden el ele çıktık.

Baran hiçbir eşyasını almadı yanına, yokluğumu hatırlatan hiçbir şeyi istemediğini söyledi hayatında.

Bana yıllar gibi hissettiren yedi ayın ardından, arabayla evimizin bahçe kapısından girdiğim an, karakışımın bittiğini fark ettim.

Oysa bu kapının ardında beni kötü bir haberin beklediğinden habersizdim.

CamScanner ile tarandı

14

Bir Devir Kapandı, Kazanansa Aşktı

♪ Sezen Aksu – Uslanmadım ♪

Bir yıl sonra...

İyileşmek, düşündüğümüz kadar kolay olmamakla birlikte hiç düşünmediğimiz kadar canımızı yakıyordu fakat birbirimize duyduğumuz aşk, bağımlılık ya da adı her neyse; bir geceyi bile farklı bir çatının altında geçirmemize izin vermiyordu.

Unutmak ve kabullenmek de öyle... Bir yaranın iyileşebilmesi için kabuk bağlaması gerekiyordu önce. Kabuğu vaktinden önce koparırsan o yara tekrar kanıyordu ve ilk halinden daha beter acıtıyordu. İyileşmeyen bir yaraya ne kadar dokunursan o kadar derin bir iz bırakıyordu geride. *İzler her zaman kalırdı, kimisi bir hatıra kimisi kötü bir anı olarak.* Ama ben bunu bir türlü kabul etmemiştim, her şeyin bir zamanı olduğuna inanmak istememiştim; izi kalacak diye korktuğum yaraların kabuklarını vaktinden önce koparıp başa sarmıştım her seferinde. İçim soğumamıştı benim, dinmemişti öfkem geçmişe. Hata yaptığım o güne, tuzağa düştüğüm o saatlere, kurtulmak isteyip de kurtulamadığım her an hissettiğim o güçsüzlüğe...

En başta o mahzenden kurtulamamıştım mesela, geceler boyunca gördüğüm kâbuslarda, orada kıvranarak uyuduğum o yatakta açardım gözümü ve her defasında çığlıklar atarak

CamScanner ile tarandı

uyanırdım. Kurtulduğuma ve evimde olduğuma inanamazdım dakikalarca. Sesimi her duyduğunda Baran koşup gelirdi yanıma. Uykusu ağır olmadığından, kopardığım her feryat onu da uykusundan koparırdı. Kollarının arasında sakinleşirdim çoğu zaman, kokusuyla dalardım yeni bir uykuya. Uyandığımda da o kolların arasında olmak, yaşadığımı hissettirirdi bana. Her şeye rağmen yaşadığımı... İyileşmek fazlasıyla sancılı olsa da savaşacak gücüm hep vardı.

İnsanın bir gecesi, bir de gündüzü olurdu. Birbirimizi bir daha hiç üzmeyeceğimize dair verdiğimiz o sözler, gündüzümüz geceye döndüğünde son buluyordu. Bazen ağlama krizleri geçiriyor, kapıları çarpıyor, hiç olmadığım birine dönüşerek yastığı yorganı yere indiriyordum. Bazen de Baran çarpıyordu o kapıları, evi tepeme indiriyordu ve kırıp döküyordu eşyaları. Sonra da çekip gidiyordu ama çok geçmeden dönüyordu.

Ve her döndüğünde sarılıyorduk birbirimize, sımsıkı. Ben ondan özür diliyordum, o da beni bir daha asla kırmayacağını söylüyordu fakat tüm bunlar yaşanırken hayat bizi bir köşeden izliyor, söylediğimiz yalanlara gülümsüyordu. İnsan hep yazdan ibaret olamazdı, kapkara kışlar da vardı ve yaşanacaktı. Zamanı geldiğinde her fırtına kopacaktı, hayatın kanunuydu bu.

İlk büyük kavgamız, Baran'ı üstünü değiştirirken gördüğüm o akşamüstü, belinin sağ tarafındaki ameliyat izini fark ettiğimde gerçekleşmişti. O geceye dek Baran, sebebini çözemediğim bir şekilde benden kaçıp durmuştu. Başlangıçta bunu çok önemsememiştim, bu duruma içerlesem bile bize zaman tanımanın iyi geleceğini düşünmüştüm ama o izi gördüğümde anlamıştım ki Baran benden bir şey saklıyordu. Ne olduğunu sorduğumda kalakalmıştı, verecek bir cevap bulamamıştı, bir süre gözlerimin içine bakmış ve telaşla gözlerini kaçırmıştı.

Ben ise doğru cevabı alana kadar pes etmemiş, o ameliyat izinin nedenini öğrendiğimde aklımı yitirmiştim.

Baran artık tek böbrekle yaşıyordu.

CamScanner ile tarandı

Sağ böbreğini, ben ortada yokken katıldığı kafes dövüşlerinden birinde aldığı darbe sonucu kaybetmişti.

Delirmiştim, yokluğumda kendinden bu kadar vazgeçtiği için onu öldürmek isteyecek kadar çok delirmiştim. Nasıl yapabilmişti bunu kendine? Ya bir zaman sonra diğer böbreği ona yetmezse diye düşünmekten kafayı yemiştim... Yemeden içmeden kesilip günlerce konuşmamıştım onunla. Ona bir şey olacağı korkusuyla hayatı ikimize de zehretmiştim fakat bir gece ansızın odasına dalıp ona sımsıkı sarılmış ve ağlamıştım kollarında.

Ya kendine zarar veriyordu ya da bir başkasına...

Mehmet'in bu sözlerle ne demek istediğini anlamıştım böylelikle... O zaman sorduğumda bir cevap alamamıştım, muhtemelen babam Mehmet'i sıkıca tembihlemişti ve saklamışlardı benden bu gerçeği. Aradan bir hayli zaman geçtiğinde ve ben sözde daha iyi olduktan sonra öğrenirsem tepkimin daha az olacağını düşünmüşlerdi. Baran'ı kaybetmenin korkusu bir bıçak gibi yaslanmışken boğazıma, nasıl daha az üzülebilirdim ki? Asıl bu düşünce delilikti.

O kafes dövüşleri, girenin içinden sağ çıkamadığı bir kumardan ibaretti. Baran besbelli kendini öldürtmek istemişti ama ölmemişti, sadece böbreğini kaybetmişti. Sağ kurtulabildiğine mi sevinseydim yoksa bu kadar düşüncesiz davranabildiğine mi öfkelenseydim bilmiyordum hâlâ.

Yokluğumda ölmek isteyecek kadar çok sevmişti beni.

Keşke beni, benim onu sevdiğimden daha çok sevmeseydi...

Şimdi ona her baktığımda içim paramparça. Her şey yolunda olsa da mutlu olsak da yaşadıklarımız hep aklımda. Baran hatalar yapmış olsa da hepsi benim içindi. Onu tüm kalbimle affetmiştim de kendimi affedemiyordum hâlâ.

"Hiçbir şey göremiyorum ama," diye itiraz ettiğimde, sanki aksini söylemişim gibi ellerini daha sıkı bir şekilde gözlerime bastırdı Baran.

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir şey görme diye kapatmış olabilir miyim gözlerini?" diye sordu alayla.

Ayaklarımdaki ince topuklu, bantlı ayakkabılar yüzünden attığım her adımda düşecekmiş gibi hissediyordum. Normal günlerde tercihim düz ayakkabılardan yana olurdu ama bu gece, önemli bir geceydi. Üstümdeki bordo, kalın askıları boynumda birleşen ve vücudumu saran uzun, derin yırtmaçlı elbisenin altına başka bir ayakkabı düşünemezdim.

Huysuzca, "Düşeceğim ama..." diye söylendiğim an ayağım takıldı, ağzımdan çıkan sözün evrende bu kadar çabuk karşılık bulacağını bilseydim bambaşka şeyler dilerdim. Dengemi kaybederek tökezledim fakat neyse ki Baran beni kurtardı. Ellerini gözlerimden çekmek zorunda kaldığı için sürprizini görmemden endişe ederek beni kendine çevirdiğinde kollarım istemsizce boynuna dolandı.

"Sence ben..." dedi aklımı başımdan alan gülümsemesiyle. "İzin verir miyim buna?"

"Bilmem..." Bakışlarım dudaklarına kaydı. "Sana pek güvendiğim söylenemez."

Siyah bir takım giymişti, içindeki gömleğinden kolundaki saate kadar simsiyah olmuştu ve ona her baktığımda kalbim yerinden çıkıyordu.

"Bak sen..." diye mırıldandı Baran kaşlarını kaldırırken. "Ne zaman düşecek oldun da tutmadım ben seni?"

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Baran hiçbir zaman düşmeme izin vermezdi, çocukken de bu böyleydi.

Başımı sol omzuma doğru eğerken, "Kalbim düştü sana, tutmadın," dedim kısık bir sesle.

"Bence o konuyu hiç açma..." Hafifçe eğilip burnumun ucundan öptü. "Senin suç listen daha kabarık çünkü."

"Mesela?" dedim merakla ama Baran cevap vermedi, kollarımdan tutarak beni olduğum yere sabitledi, arkama geçti ve yeniden gözlerimi kapattı elleriyle.

CamScanner ile tarandı

"Bu soruya gece yarısı olduğunda cevap vereceğim," diye fısıldadı kulağıma.

Gece yarısı olduğunda ve takvimler bir sonraki güne kaydığında doğum günüm başlıyordu.

Yeniden yürümeye başladığımızda, "Bari bir kumaşla bağlasaydın gözlerimi," diye söylendim. "En azından adımlarımı yönlendirirdin. Düşeceğim senin yüzünden."

"Düşersen bu çenen yüzünden düşersin," dedi Baran. "Keşke bana güvenmeyi denesen..."

"Bastırıp durma, makyajım bozulacak senin yüzünden."

"Bir şey olmaz," dedi Baran. "Olmaz"ı uzatmıştı. "Düzeltirsin."

Beni nereye getirdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir tahminim vardı. Muhtemelen baş başa, romantik bir yemek yiyecektik hoş bir restoranın cam kenarındaki masasında. Az önce düşecek gibi olduğumda hâlâ otoparktan çıkamamış olduğumuzu fark etmiştim ama geldiğimiz yer sahile yakındı. Asıl doğum günümü yarın akşam ailecek kutlayacağımız için Baran bir gün önce özel olarak kutlamak istemiş olmalıydı.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sorduğumda, "Biraz daha yürüyeceğiz," dedi Baran.

"Arabayı neden daha yakın bir yere park etmedik o zaman?" diye sordum. Fazlasıyla söylendiğimin farkındaydım ama tüm suç, yürümemi zorlaştıran topuklu ayakkabılardaydı.

"Açelya..." dedi Baran sahte bir kızgınlıkla. "Sen gittikçe babaanneme benziyorsun."

Tam cevap verecekken sustum zira içim sızlamıştı. Firuze babaanne vefat edeli bir yıl üç ay oluyordu ama ben onun yokluğuna hâlâ alışamamıştım. Belki de öldüğünü görmediğim, o acılı anlara şahitlik etmediğim içindi... Evimizden bir cenaze çıkarken ben ortada yoktum; her şeyden habersiz, o mahzenden kurtulmayı bekliyordum. Geri döndüğüm ve evimize uzun bir zaman sonra ilk kez girdiğim o akşamı çok net hatırlıyordum. Baran, onun öldüğünü söylediğinde paramparça olmuştum.

CamScanner ile tarandı

Saatlerce ağlamıştım odasında, belki de Firuze babaannenin ölümü benim patlama noktam olmuştu... Bu yüzden hiç kimse susturamamıştı beni o akşam boyunca.

"Onu çok özlüyorum," dediğimde, "Ben de..." dedi Baran. İç çekti ardından. "Ona bu kadar çabuk veda edeceğimizi hiç düşünmemiştim. Onunla en son ben konuşmuştum, o kadar neşe doluydu ki... İlk defa hatırlamıştı beni ama ben buna bile sevinecek halde değildim."

Bu konu hakkında çok kez konuşmuştuk ama adı her geçtiğinde aynı cümleleri kurmaya aynı acıyı hissetmeye devam ediyorduk. Firuze babaanne ölmeden önce Baran'la konuşmuştu, uzun bir zaman sonra ilk kez tanımıştı onu. Benim kaybolduğumun farkında değilmiş, benim için hiç üzülmemiş... En büyük tesellim bu olmuştu. Eğer yokluğumun farkına varıp son günlerini üzülerek geçirseydi kolay kolay atlatamazdım bu durumu.

"Onu son kez görmüş olsaydın emin ol hiç üzülmezdin," demişti annem bir keresinde. "Sanki hiç acı çekmeden vermişti son nefesini. Yüzü bembeyazdı, ışık düşmüş de parlıyor gibiydi. Ve gülümsüyordu. Bu da bizim en büyük tesellimiz oldu."

Onu son kez görememiştim ama mezarına sık sık gidiyordum. Artık kabristana gittiğimde ziyaret edeceğim üç kişi vardı. Annem, babam ve Firuze babaannem. *Dilerim, başka da olmazdı.*

"Neyse..." dedim üzüntüyle. "Konuşmayalım şimdi."

Her seferinde gözlerim doluyordu ve bugün ağlamak istemiyordum.

Yürümeye devam ettik, sonrasında yavaşladık ve durduğumuzda bir kapı açıldı önümüzde. Kapıyı açan Baran değildi çünkü elleri hâlâ gözlerimdeydi. İçeri girip birkaç adım ilerledik, etraf tuhaf bir şekilde sessizdi.

"Neredeyiz Baran?" diye sordum. "Geldik mi?"

Baran cevap vermek yerine ellerini yavaşça gözlerimden çekti ve hep bir ağızdan çıkan, "Sürpriizzz!" sesiyle şaşkınlığa uğradım. Baş başa olacağımızı düşündüğüm restoran yerine sahil

CamScanner ile tarandı

kıyısındaki sevdiğim kafelerden birindeydik ve sevdiklerimiz içerideydi.

Irmak, Sahra, Tolga, Damla, Burak, Mehmet ve Eda buradaydı.

Aslında şaşırmamıştım ama bu sene, böyle bir kutlama beklemiyordum. Geçen sene de yine bu şekilde geçmiş doğum günümü kutlamak istemişlerdi ama o zamanlar henüz iyi değildim, yaram çok tazeydi. Ben döneli, o mahzenden kurtulalı on gün olmuşken doğum günümü kutlayıp beni mutlu etmek istemeleri onların suçu değildi ama ben çok ağlamıştım o gün. Ben ağlayınca kimse de eğlenememişti ve kutlama erken bitmişti. Beni doğurduğu gün ölen annem gelmişti aklıma, Vedran'ın ona hissettirdiği korku yüzünden ölmüş olabileceğini hatırladıkça boğazım düğümlenmişti. Ve sonrasında tüm yaşananların sebebi olduğumu düşünüp durmuştum. Doğduğum gün annemin ölmesi de sonrasında yaşananlar da benim suçum değildi fakat buruk bir suçluluk hissederdim aldığım her yeni yaşta. Kimselere belli etmesem de...

Dönüp Baran'a baktım, çok fenasın, der gibi bir bakışla. Hiçbir şey belli etmemişti bana. Hatta baş başa olacağımızı düşünmüştüm, bu akşam en güzel halinle hazır ol, dediğinde. Üstümdeki bordo elbise ve özenle yaptığım makyaj bu ortam için bir tık fazla kalıyordu ama sorun değildi.

Herkes uzun bir masanın etrafında toplanmıştı; masanın tam ortasında büyük, beyaz bir pasta vardı ve pastanın üstünde de yan yana konmuş iki ve üç sayısı vardı. Yirmi üç yaşıma giriyordum.

İstemsizce gülerken, "Bunu tahmin etmeliydim..." dedim. Çünkü Irmak ve Sahra hiçbir doğum günümü es geçmemişlerdi bugüne kadar.

"İyi ki doğdun Açelya!" diye bağırdılar hep birlikte. Fonda bir doğum günü şarkısı çalıyordu. Sahra ve Mehmet; ellerinde birer konfeti tutuyorlardı, masaya doğru yaklaştığımda aynı anda patlattılar üzerime doğru.

CamScanner ile tarandı

"Hadi çabuk ol," diye bağırdı Irmak heyecanla. "Mumlar eriyecek, üfle bir an önce."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle pastanın başına geçtiğimde Baran da soluma geçti. Mehmet, Eda ve Tolga, Baran'ın yanındalardı. Irmak, Sahra, Damla ve Burak ise sağ tarafımdalardı.

"Hadi üfle," dedi Irmak, birleştirdiği yumruklarını çenesine yaslamış, parlayan bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Üzerinde rengârenk, uzun bir elbise vardı. Başındaki bordo şal sayesinde benimle uyum içindeydi.

"Önce dilek tut," dedi Sahra. O ise her zamanki gibiydi; yırtık bir kot şort üstüne mavi bir tişört giymişti. Artık saçlarını renkten renge boyayamıyordu, öyle çok yıpranmıştı ki kısacık kestirip doğal rengine bırakmıştı bir süredir. Bu haliyle çok daha güzeldi.

Damla, bu yazın sonunda nişanlanacağı sevgilisi Burak'la kol kola, Mehmet de Eda'yla sarmaş dolaş bir haldeydi. O günden sonra hiç ayrılmamışlardı; ben kaybolduğumda Eda, Mehmet'i hiç yalnız bırakmamıştı. Birbirlerini gerçekten sevdiklerinden şüphem yoktu. Ciddi bir ilişkileri vardı ve bu ilişki Mehmet'i değiştirmeyi başarmıştı. Hayatı eğlenceden ibaret görmüyordu artık, babama inat çalışıyor ve kendini ispatlamak için elinden geleni yapıyordu.

Pastanın üstündeki iki ve üç sayılı mumları üflemeden önce gözlerimi kapattım ve ellerimi birbirine kenetleyip derin bir nefes aldım. Eskiden dilediğim ne varsa gerçek olmuştu. Baran yanımdaydı, beni seviyordu ve ben bundan şüphe bile duymuyordum. Bu saatten sonraki tek dileğim, bu mutluluğumun bozulmaması olurdu. Bir de o sınavı kazanmak... Henüz kimseye söylememiş olsam da yeni bir hayalim, güzel bir amacım vardı. Avukat olmaktan vazgeçmiştim, savcı olmak istiyordum. Vedran gibi adamlara nefes aldırmadığım, en azından bu uğurda dişimi tırnağıma takarak çalışacağım bir hayata sahip olmak istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Dileğimi tuttum, gözlerimi açtım, mumları üfledim ve herkese tek tek sarıldım. Baran'a sarıldığım sırada, "Bunu saymıyorum," diye fısıldamıştım kulağına. Bana romantik bir akşam yemeği borçluydu, ayrıca beklediğim evlenme teklifi bir türlü gelmiyordu ve bu durum gitgide sinirlerimi bozuyordu. Tam olarak neyi bekliyordu?

"Neyi saymıyorsun?" diye sordu Baran, anlamazdan mı geliyordu bilmiyordum ama ona ters bir bakış attığımda güldü. Doğum günleri benim için önemliydi, özellikle de onun doğduğu gün... Geride bıraktığımız yirmi bir aralıkta, harika bir sürpriz hazırlamıştım Baran'a. İstanbul yakınlarında bir dağ evi kiralamıştım ve duvarlarını fotoğraflarımızla süslemiştim. Baş başa kutladığımız ilk doğum günüydü ve benim için çok özeldi. En azından böyle günleri baş başa geçirmemiz gerekirdi ama burada olduğum için de mutsuz değildim.

Garsonlardan biri pastayı kesmek için götürdüğünde hepimiz masaya oturduk. Baran ve ben tam ortada, yan yanaydık. Irmak ve Sahra ise karşımızdalardı. Irmak'ın yanında Damla ve Burak vardı. Benim yanımda Mehmet ve Eda, Baran'ın yanında ise Tolga vardı. Masada yok yoktu, çok aç hissetmesem de tabağıma her şeyden biraz aldım ve yemeye başladım. Arka planda sohbetimizi bölmeyecek şekilde Sezen Aksu'nun hareketli şarkıları çalıyordu.

Konu dönüp dolaşıp mezuniyete geldiğinde, "Mezuniyet balosu nerede olacakmış peki?" diye sordu Sahra, Irmak'a.

İki hafta sonra mezuniyet törenimiz olacaktı. Bölümümüz törenden üç gün önce bir balo düzenleyecekti ama daha nerede olacağı belli olmamıştı.

Ben kaybolduğumda Irmak da okulu bırakmıştı; devam etmemiş, edememişti. Beraber geri dönmüştük; kalan sınavlarımıza girmiş ve en yüksek notları almıştık, sonrasında diğer dönemi tamamlamış ve stajımızı da yapmıştık. Tüm bunlar olurken gece

CamScanner ile tarandı

gündüz demeden çalışmış, araştırmalar yapmış ve Vedran Vlahoviç davasına hazırlanmıştım.

Bir adalet savaşı vereceğimi ve kazanacağımı söylemiştim. *Kazanmıştım.*

Dava dört ayrı celse şeklinde görülmüştü mahkemede. Tomris Yüce, Vedran'ın kurtulabilmek için hasta olduğunu öne süreceğini söylerken hiç yanılmamıştı ama adalet de yanılmazdı. Türlü yalanlara başvuran ve kurtulabilmek için inanılmaz iddialar ortaya atan Vedran yargıyı epey oyalamış olsa da sonunda pes etmişti. Pes etmek zorunda kalmıştı çünkü herkesten ve her şeyden önce o demir parmaklıkların ardındayken yüzüne tükürmek için yemin eden ben vardım karşısında.

Onu demir parmaklıkların ardında görmüş ve yüzüne tükürmüştüm.

Sahte kimliğiyle Çetin Adalı, gerçek kimliğiyle Vedran Vlahoviç, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Ortaya başka başka suçları da çıkmıştı. Sadece cinayet, başkasının üstüne suç yıkma, birini zorla alıkoyma ve adaleti yanıltmak değildi suçları. Aynı zamanda kara para aklamıştı uzun bir zaman boyunca. Silah kaçaklığı yapan bir örgütün maşası olması da cabasıydı. Tüm suçları bir araya geldiğinde ve hepsi birer cezaya döndüğünde korkunç fakat tam da ona yakışacak bir ceza çıkmıştı ortaya. Ömrü boyunca parmaklıklar ardında olacak ve kendi gibi en azılı suçlara sahip canavarlarla aynı koğuşu paylaşacaktı.

O günden sonra Reha'yla da görüşmüştüm. Aynı kanı taşıyor olmamız bir şey ifade etmiyordu, bizim aramızda bir bağ yoktu ve muhtemelen bir daha görüşmeyecektik ama yine de Vedran'ın aldığı cezayı bilmesini, içinin rahat etmesini istemiştim. Efkan Kara, ben ortada yokken ölmüştü. Kayboluşumun ardından tekrar suçlanmak ona ağır gelmişti ve durumu günden güne kötüye gitmişti. Belki bu yüzdendi ki Reha beni gördüğünde kapıyı suratıma kapatmamak için zor tutmuştu kendini. Yaşananların

CamScanner ile tarandı

suçlusu ben değildim ama o öyle görmüştü. Acısı tazeydi, belki zamanla daha iyi anlardı bazı şeyleri ve yaşananların bizim suçumuz olmadığını idrak edip her şeyi geride bırakabilirdi benim gibi.

Irmak, "Belli olmadı daha," dediğinde düşüncelerim dağıldı. "Ama otelde olacak gibi görünüyor."

"Geçen seneki otelde yapılır muhtemelen," dedi Damla. O ve Burak, geçen yıl mezun olmuşlardı. "Ne giyeceksiniz?" diye sordu Irmak'la bana bakarak.

Ekru tonlarında, çok hoş bir elbise seçmiştim. Fotoğrafını açıp Damla'ya gösterdiğimde, "Henüz kargoda," dedim. "Geldiğinde giyer, fotoğrafını çeker ve atarım size."

"Harika görünüyor, senin üstünde de harika duracağından hiç şüphem yok," dedi Damla.

Irmak, "Ben daha ne giyeceğime karar vermedim," dediğinde, "Şunun sırasında ne kaldı ki?" dedi Damla şaşırmış gibi.

"Balo pek umurumda değil açıkçası," dedi Irmak. "Ben daha çok mezuniyet töreni için heyecanlıyım."

"Koluna takıp götürebileceğin bir sevgilin olsaydı umurunda olurdu," dedi Sahra. Bu sözlerin üstüne Irmak'ın attığı ters bakışlara aldırmayıp omuz silkti. Sahra'nın şimdiye dek aşktan yana yüzü gülmemişti ama Irmak için uğraşıyordu. Sahra'nın karşısına ne istediğini bilmeyen tipler çıkıyordu ya da Sahra en olmayacak tipleri beğeniyordu. Mesela en son Yağız'ın en yakın arkadaşı Kıvanç'ı beğenmişti ama Kıvanç pek oralı olmamıştı. Şimdilerde Kıvanç'ın bir sevgilisi vardı. Sahra onu aklından bir türlü çıkaramadığı için sosyal medya hesaplarını *stalk*'lamaya devam ediyordu.

"Ben böyle mutluyum Sahra," dedi Irmak. "Yalnız olmaktan yana bir şikâyetim yok. Herkes biriyle olacak değil, bazı insanlar ömrünün sonuna kadar yalnız kalabilir."

Tolga dayanamayıp sessizliğini bozduğunda bakışlarım ona çevrildi.

CamScanner ile tarandı

"Mutlu musun gerçekten?" diye sormuştu.

Irmak'ın da bakışları, değmemesi için uğraştığı Tolga'ya çevrildi o an. Tolga, gördüğü ilk günden beri Irmak'tan hoşlanıyordu ve bunu yeterince belli etmişti. Ben ortadan kaybolduğumda Irmak da içine kapanmıştı, Tolga duygularını itiraf edememişti ama o dönemde Irmak'tan desteğini hiç esirgememişti. Ben döndüğümde ve her şey yavaş yavaş yoluna girmeye başladığında Tolga nihayet Irmak'a açılmıştı ama Irmak önceliğinin okul olduğunu söyleyerek Tolga'yı reddetmişti. Korkmuştu aslında... Irmak zor biriydi ve aşk dediğin de zor olmalıydı ona göre. Tolga için geçici bir heves olduğunu düşünmüştü o zamanlar, reddederse çabuk unutacağını ve başkalarıyla ilgilenmeye başlayacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Tolga inatla ve sabırla Irmak'ın peşinden koşuyordu. Artık Irmak'ın bahane edeceği bir okulu da kalmamıştı ve bana kalırsa o da Tolga'ya karşı derin hisler besliyordu.

Sadece çok inattı, bir türlü itiraf etmiyordu ama ben onu tanıyordum. Tolga'dan hoşlanmasa bizimle aynı ortamda bulunmasına asla izin vermezdi.

"Mutluyum," dedi Irmak kısık bir sesle. Bakışlarında ve sesinde bir tereddüt vardı.

"Neden ömrünün sonuna kadar yalnız kalacağını düşünüyorsun?" diye sordu Tolga. Aralarındaki engelin, Irmak'ın düşünce yapısından kaynaklandığını biliyordu. Kendisine karşı boş olmadığının da farkındaydı, bu yüzden pes etmiyordu.

"Genelleme yaptım," dedi Irmak. Hepimiz pürdikkat onları dinliyorduk. "Herkes biriyle olacak, hiç kimse yalnız kalmayacak diye bir kural yok sonuçta."

"Yok tabii..." dedi Tolga içeceğinden bir yudum alırken. "Ama bazı insanlar yalnızlığı tercih ederken bazıları da yalnızlığa mahkûm olur."

Irmak kaşlarını kaldırırken, "Ne demeye çalışıyorsun sen?" diye sordu. Bu ses tonunu biliyordum, öfkeleniyordu.

CamScanner ile tarandı

"Diyorum ki..." dedi Tolga, damarına basmak ister gibi. "Senin büyük bir güven problemin var." Masaya doğru eğilip bakışlarını Irmak'a kenetledi. "Karşındakinden ziyade kendine duyduğun güvensizlik yüzünden sürekli bir savunma halindesin."

"Nereden vardın bu kanıya?" diye sordu Irmak sertçe. Sahra dudaklarını birbirine bastırdı. Konuyu açtığına da açacağına da pişman olmuştu.

"Tecrübemden belki," dedi Tolga, geri adım atmaya niyeti yoktu hiç. "Seni tanıdığımdan ya da..."

"Sen beni hiç tanımıyorsun," dedi Irmak. "Bu gidişle hiç tanıyamayacaksın da..."

Masada birdenbire bir gerginlik oluşunca, "Sevgilimin doğum gününde tartışma istemiyorum yalnız," diye araya girdi Baran. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Siz aranızdaki bu elektriği, pardon bu gerginliği başka bir zamanda halledin en iyisi. Mümkünse de baş başa..."

Irmak gözlerini devirerek, "Ne münasebet..." dedi. "Hiç gerek yok."

"Sanki biraz var gibi," diyen Sahra masanın altından bacağına bir çimdik yemiş olacak ki, "Ne var canım?" diye parladı. "Kendi mürüvvetimi göremiyorum, sizinkini göreyim bari diye şey etmiştim..."

"Sus Sahra, sus canım arkadaşım," dedi Irmak, dudaklarında tehditkâr bir tebessüm vardı.

Ama Sahra'nın susmaya hiç niyeti yoktu.

"Tolga..." diye fısıldadı eliyle dudaklarını kapatarak. "Kaçır, ikna olana kadar da bırakma, kaçır ben arkandayım."

"Sahra!" diye bağırdı Irmak sonunda. Sözde sadece Tolga'nın duymasını istediği sesini tüm masa duymuştu ve herkes bir anda kahkahaya boğulmuştu ama Irmak da Tolga da gülmüyordu. İkisi de ters ters birbirine bakıyordu.

"Sahi, siz o olayı biliyor musunuz ya..." dedi Mehmet o sırada. "Abim de Açelya'yı kaçırmıştı."

CamScanner ile tarandı

Eda, Damla ve Burak dışındaki herkes biliyordu ama en çok Eda'nın ilgisini çekmişti bu olay.

"Ciddi misin?" diye sordu gülerek. "Ne zaman?"

"Çok trajikomik bir olaydı," dedim göz ucuyla Baran'a bakarak. O akşam evden uzaklaşmak ve yalnız kalıp konuşmak ikimize de iyi gelmemişti. Birbirimizi yeterince anlamış ve bazı kararlara varmış olsak da mutsuz ayrılmıştık oradan.

"Yok ya, bayağı komik bir olaydı bence," dedi Mehmet, bana bakarak. Sonrasında bakışlarını masaya çevirdi. "O zamanlar abim yeni dönmüştü daha. Bizimkilerin de arası limoni, baba-annem de abimi hatırlamıyor tabii... Sürekli abimin Açelya'yı kaçıracağını söyleyip duruyordu, abim de neden olmasın diye düşünmüş olacak ki bir akşamüstü Açelya'yı omzuna attığı gibi götürmüş. Babamın gözleri önünde üstelik..."

"Mahir amca ne tepki verdi peki?" diye sordu Eda. "Onu o halde düşünemiyorum, sinir küpü olmuştur kesin."

"Babamın her zamanki hali işte..." dedi Mehmet umursamaz bir tavırla. "Ben eve döndüğümde olayın üstünden saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ söylenip duruyordu."

"Çok zor günler atlattınız beraber," dedi Eda bize bakarak. Baran, yanımda olduğunu hatırlatırcasına belimi kavradı. Ne zaman biri bundan bahsedecek olsa kötü olacağımdan korkuyordu ama iyiydim. Kabullenmiştim. Özellikle de Vedran'ın davası sonuçlandıktan sonra o günleri ardımda bırakabilmiştim. "Ben başlangıcınıza şahit olmasam da Mehmet'in anlattıklarından biliyorum. İkiniz de birbirinizi çok sevmişsiniz." Gözlerinde hayranlık dolu bir bakış vardı. "Hiç ayrılmayın. Yan yana çok güzelsiniz."

Bakışlarımı Baran'a çevirdim, o zaten bana bakıyordu. İkimizin de gözleri dolmuştu ve bu, bunca şeyden sonra engelleyemediğimiz bir durumdu. Birlikteyken gülebilmek herkesçe normal kabul ediliyordu ama biz, bazen hiç konuşmadan, birbirimize

CamScanner ile tarandı

bakarak ağlıyorduk. Birbirimizi susarak daha iyi anlıyorduk, ağlamak bize iyi geliyordu.

"Yalnız ben ağlamaya başlarsam kimse susturamaz," dedi Sahra. "Gülün bakayım, neşelenin, hatta kalkın kurtlarımızı dökelim."

"Başladı bizimkinin mesaisi," dedi Irmak, Sahra'yı işaret ederek.

Derin bir nefes aldım ve birden bastıran gözyaşlarımı geri göndermek için gülmeye çalıştım.

"Sana göre mesai, bana göre yaşam biçimi," dedi Sahra gururla. "Dans etmekten daha güzel bir şey var mı ya bu hayatta?" Ellerini masaya yaslayıp, "Gençler..." dedi heyecanla. "Halay da çekeriz değil mi ya?"

"Horon bile teperuz da," diyen Eda'ydı. Yakında ailemizin deli mi deli ama bir o kadar da güzel, Karadenizli bir gelini olacaktı.

"Bu kız benim damardan işte," dedi Sahra, ayağa kalkıp beşlik vurması için Eda'ya elini uzattı. "Mehmet, aferin koçum... Turnayı gözünden vurmuşsun."

Eda, Sahra'ya beşlik çakarken Irmak, "Açelya..." dediğinde ona baktım. Parmağını kaldırıp diğer masanın üzerindeki kutuları işaret etti. "Hediyelerini merak etmiyor musun?"

"Ediyorum," dedim gülümseyerek.

"Ee hadi o zaman, kalk da aç bakalım," dedi Irmak. Sonrasında, "Bizim hediyemiz Sahra'yla ortak, umarım çok seversin," diye ekledi.

"Hepsini çok seveceğimden şüphem yok," dedim ayağa kalkarken.

Diğer masaya geçtiğimde tüm gözler üzerime çevrildi. Hediye vermeyi ne kadar seviyorsam alırken o kadar utanıyor ve sebebini de bilmiyordum. Yanaklarımın kızarmamasını dileyerek dikkatimi ilk çeken, dikdörtgen pakete uzanıp açtım. İçinden bir defter çıktı, defter o kadar güzeldi ve her sayfasında öyle

CamScanner ile tarandı

güzel tasarımlar vardı ki muhtemelen ömür boyu saklayacak ve kullanmaya kıyamayacaktım. Tolga'nın hediyesi olduğunu öğrendiğimde teşekkür ettim. Defter kullanmayı sevdiğimi Baran söylemiş olmalıydı. İkinci paketten özel tasarım olduğu belli olan siyah bir müzik kutusu çıktı. Kapağını kaldırdığımda zarif bir balerin dans ediyordu. Mehmet'in hediyesiydi. Bu tarz şeyleri çok sevdiğimi biliyordu, nokta atışı yapmıştı. Üçüncü açtığım paketten Baran'la fotoğraflarımızın bulunduğu, ışıklı dijital bir çerçeve çıkmıştı. Eda'nın hediyesiydi ve en az kendisi kadar tatlıydı. Eve gider gitmez kitaplığımın en güzel köşesine koyacaktım tüm bunları. Sondan bir önceki paketin içinden el örgüsü, hasır bir çanta çıkmıştı, Damla'nın hediyesiydi ve beni zevkine hayran bırakmıştı.

Geriye Irmak ve Sahra'nın ortak hediyesi olan son bir paket kalmıştı, paketi açtığımda içinden küçük bir kutu çıktı. Kutunun içinden ne çıkacağını merak ederek kapağını kaldırdığımda içinden çıkan şey bir zarftı. Adıma güzel bir bağış yapmış olabileceklerini düşünerek sevindim ve zarfın üstündeki kalpli mührü sökerken tepkimi merakla beklediklerini fark ettim.

Fakat düşündüğümün aksine zarfın içinden çıkan şey bir bağış sertifikası değildi.

Irmak, Sahra ve benim adıma düzenlenmiş uçak biletleriydi.

İstanbul'dan Saraybosna'ya giden, üç bilet...

Anında gözlerimin dolduğunu hissederken, "Kızlar..." dedim. İnanamamıştım. Annemin doğup büyüdüğü, acımasız bir savaş yüzünden terk etmek zorunda kaldığı, babamla tanıştığı o şehir... Kendimi bildim bileli hep gitmek istemiştim aslında. Mahir babam da Selma annem de ne zaman istesem gidebileceğimizi söylemişlerdi ama ben nedensizce korkmuş ve hep ertelemiştim. Liseden sonra, üniversiteden sonra... Bundan bir ay sonrasına kısmet olacağını hiç düşünmemiş ve gitmek için hiç bu kadar hazır hissetmemiştim.

Bu yaşıma kadar aldığım en anlamlı en güzel hediye buydu.

CamScanner ile tarandı

"Çok teşekkür ederim," dedim ikisine de ayrı ayrı sarılırken. "Benimle geleceğinize de inanamıyorum ayrıca... Ne zaman planladınız bunu?"

"Uzun zamandır aklımızdaydı, zaten biletleri de epey önce aldık ama doğum günü hediyen olarak sakladık," dedi Irmak.

"Çok mutlu ettiniz beni," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Böyle güzel yürekli, düşünceli arkadaşlara, hayır kız kardeşlere sahip olduğum için çok şanslıydım. "İyi ki varsınız, çok seviyorum sizi."

"Biz de seni çok seviyoruz ama ağlayacağım ben şimdi," dedi Sahra. "Ne yapsak? Oynasak mı artık?"

Irmak'la aynı anda güldüğümüzde Sahra omuzlarını kıvırarak oynamaya başladı bile. "Yok mu hareketli bir parça ya... Açsanıza abiciğim şöyle güzel bir oynak parça, kurtlarımı dökeyim ben azıcık."

Gecenin devamı eğlenceli geçmişti. Sahra durmadan oynamış, hepimizi zorla halaya kaldırmış, Irmak'ı bile ikna etmeyi başarıp oynatmıştı. Oynamayı en az onun kadar seven Eda da hiç oturmamıştı. Damla da yorulmak bilmemişti Burak da... Bir ara Irmak'la ben bir köşeye çekilip konuşmuştuk, o sırada Baran ve Tolga sigara içmek için dışarı çıkmıştı.

Irmak'a Tolga'yla ilişkiye bir şans vermesini söylediğimde, "Korkuyorum," demişti. Şimdiye kadar hiç itiraf etmemişti ama biliyordum, onu iyi tanıyordum. "Bağlanmaktan, çok sevmekten, sonrasında üzülmekten, yıpranmaktan ve günün birinde biteceğini hissedip yanılmaktan korkuyorum. Başlangıçta tüm ilişkiler güzeldir, kimse üzüleceğini bildiği bir yola çıkmaz ama zaten sorun da bu değil mi? Başlarken sonunu göremezsin."

"Kötü şeyler yaşarım korkusuyla güzel şeyler yaşama ihtimalini de harcıyorsun, yapma," dedim ellerinden tutarak. "Hiçbir yolun sonunu başından göremezsin zaten, bu mümkün değil ama hissedebilirsin." Bakışlarımı kapıya çevirdim. Tolga'nın

CamScanner ile tarandı

yüzü dışarıya dönüktü, baktığımızı fark edemedi ama Baran ona baktığımı düşünerek gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

"Tolga kötü biri değil," dedim. Yıllardır tanıyordum onu. "Onunla ilgili kötü bir hisse mi kapıldın?"

"Hayır," dedi Irmak başını sallayarak. "Sadece güvenemiyorum, hepsi bu."

"Belki de asıl güvensizliğin kendinedir, bir düşün bunu," dedim. Öyleydi de zaten. Irmak'ın yıkılması zor duvarları vardı; birinin gelip o duvarı yıkmasından, onu alaşağı etmesinden korkuyordu. Yıllar boyu yaşadığı sınırların dışına çıkacak olmak ona korkunç geliyordu.

"Düşüneceğim," dedi Irmak dalgın bakışlarla dışarıyı izlerken.

Gülerek, "Çabuk düşün," dedim. "Belki balo konusunda seni heveslendirecek birine ihtiyacın vardır..."

Irmak kaşlarını çatarak bana baktığında, "Hiç bakma öyle," dedim. "Sahra çatlak ama çok haklı..." Bakışlarım ona çevrildi. Eda'yla birlikte roman havası oynuyorlardı. "Çok saf ve temiz bir kalbi var, umarım karşısına değerini bilecek bir adam çıkar."

"Umarım," dedi Irmak iç çekerek. "Mesela siz..." Bakışları yeniden dışarı çevrilmişti. "Eğer o olay yaşanmadan önce birlikte olmuş olsaydınız benim içimde Baran'a karşı hep bir şüphe olacaktı. Nedenini biliyorsun zaten... Başından beri affedemiyordum sana yaptıklarını. Sonra ben, senin yokluğunda Baran'ın ne hale geldiğini gördüm ve dedim ki hiç kimse bu kadar çok sevemez kendinden başkasını... Artık hiç şüphem yok Açelya. Siz, birbiriniz için yaratılmışsınız."

Farkında olmadan gülümsedim. Eskiden bu düşünce sadece benim aklımda, benim kalbimde ve benim ruhumdaydı. Onun için yaratılmış olduğumu düşünürdüm fakat bir zaman sonra onun beni sevmediğini, istemediğini gördüm; daha doğrusu böyle düşündüm ve bu düşünceyi ateşe vermek istedim içimde. Kendimle savaştım, kalbimi yerinden sökmeye çalıştım ve her

CamScanner ile tarandı

seferinde ona daha çok yaklaştım. *Çünkü ben, onun için yaratılmıştım.* Şimdilerde, bu herkesin dilindeydi. *Biz, birbirimiz için yaratılmıştık.*

Doğduğum andan beri Baran hayatımdaydı. Babamın arkadaşının oğluydu öncesinde... Sonra kötü bir olay yaşanmıştı ve kader bizi aynı eve düşürmüştü kederlerle birlikte. Baran o günden sonra hep kendiyle savaşmıştı, vicdan azabıyla savaşmıştı, farkında bile değildim ama benimle savaşmıştı... Ona her baktığımda anlam veremediğim bir bakış olurdu gözlerinde. Sebebini nefret sanırdım ama acıydı... İkimiz de çocuktuk ve yaşananlar, küçük omuzlarımızın kaldıramayacağı kadar ağırdı. Mahir babam bu yükün altında kalmamızı istememişti hiçbir zaman. Bu yüzden sus, demişti Baran'a. *Sus ve unut.* Ama Baran kendini o kadar çok suçlamıştı ki babasının da onu suçladığını düşünmüştü. *Yapamıyorsan git,* demişti sonra. Sadece bir seçenek sunmuştu ama Baran kendini evinden kovulmuş gibi hissetmişti.

Şimdi ona ne kadar sarılırsam sarılayım ne kadar seversem seveyim yetmeyecekmiş gibiydi, sanki hiç geçmeyecekti. Çocukluğuna açılan o yara hiç iyileşmeyecekti.

Kendimden biliyordum.

Irmak'la konuşmaya devam ederken Baran birden yanımda belirdiğinde irkildim. Konuşmaya dalmıştım. Baran, "Gitmemiz gerekiyor," dediğinde, "Nereye?" diye sordum şaşkın bir şekilde. Kısa an bir an endişeye kapıldım fakat Baran'a baktığımda dudaklarında gördüğüm gülümsemeyle rahatladım.

"Gece bizim için daha yeni başlıyor," diyerek elimden tuttu Baran.

Beni ayağa kaldırdığı sırada, "Nasıl yani?" diye sordum, buradan çıkınca eve gideceğimizi sanıyordum. "Başka bir planımız mı var?"

Eğildiğinde yanağımı öpeceğini sandım ama o, "Ben hediyemi vermedim daha..." diye fısıldadı kulağıma.

CamScanner ile tarandı

İşte bu sürpriz olmuştu. Kalbim heyecanla kasılırken herkesle vedalaşıp güzel sürprizleri için tekrar teşekkür ettim. Sonrasında hediyelerimi eve götürme görevini Mehmet'e yıkarak kafeden çıktık. Biz ayrılırken Tolga'nın, Irmak'ın yanına gittiğini, Irmak'ın ise bu durumdan rahatsız olmadığını görerek gülümsedim.

Olacaklardı, hissediyordum. Çok güzel olacaklardı.

Sahil boyunca Baran'la el ele yürürken en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi düşündüm. Sanırım bu duyguyu en son çocukluğumuzda hissetmiştim, Baran evden ayrılmadan önce... Baran'ın gidişi ve uzun uzun dönmeyişi beni derin bir hüzne boğardı. Gözlerim kapıda onu arar, telefonda ondan gelecek bir haberi beklerdi hep. Yıllarım böyle geçmişti, ne kadar mutlu olsam da o mutluluğun hüzünlü bir tarafı olurdu çünkü Baran hiç yoktu.

Arabayı bıraktığımız otoparka gitmediğimizi fark ederek, "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum. Epeydir yürüyorduk.

"Sürpriz," dedi Baran kesin bir dille.

Yine de, "Ne sürprizi?" diye sordum. "Bir ipucu ver bari."

"Etrafına baksan göreceksin zaten," dediğinde bakışlarımı Baran'dan ayırdım. Neyi görecektim ki? Sahil kenarında yürüyorduk ve etrafta gemilerden, teknelerden başka bir şey yoktu.

"Bir şey göremedim," dediğimde Baran durdu, ben de durdum ve ona baktım. Sonrasında elimi bıraktı ve ben onu izlerken önünde durduğumuz yata doğru ilerledi. Yatla sahil duvarını ayıran boşluğun üstünden atlayıp yata geçtikten sonra geriye dönüp bana baktı ve gülümseyerek uzattı ellerini.

"Gel hadi, çirkin," dedi şaşkınlığımla eğlenerek.

"Bir saniye..." dedim o an. Çantamı açıp içinden telefonumu çıkardım ve, "Ne yapıyorsun?" demesine aldırmadan fotoğrafını çektim. İyi kötü her anımızı kaydediyordum bir süredir. Bu gece, sonrasında hatırlamak isteyeceğim nice güzel anları barındıracaktı içinde. Sadece hafızamda kalması haksızlık olurdu.

CamScanner ile tarandı

"Başladık mı yine?" diye sordu Baran. "Bırak o telefonu da gel hadi."

Baran sonrasında çektiğim fotoğraflara bakarken mutlu oluyordu fakat o fotoğrafları çektiğim sırada sürekli söyleniyordu. Zamanımızı boşa harcama, diyerek telefonu elimden aldığı ve bir kenara attığı bile oluyordu.

Telefonu çantama koyarken, "Bir sürü çekeceğim daha," dedim omuzlarımı silkerek.

"Tamam, çek bir sürü..."

Yata doğru ilerlediğim sırada, "Özel olarak kutlamayacağımı düşünmen beni çok kırdı," dedi Baran. "Seninle baş başa olacağım bir geceyi kaçırmak isteyeceğimi ne düşündürdü sana?"

"Ya Baran..." dedim ağzım kulaklarımda. Denizin ortasında bir gece geçirecektik ve içim şimdiden kıpır kıpır olmuştu. "Nereden geldi bu fikir aklına?"

"Çok da orijinal bir fikir değil aslına bakarsan," diye güldü alayla. "Zor olmadı yani."

"Anın büyüsünü bozma." Sonuçta bizim için bir ilkti ve ilkler özeldi.

"Hadi hadi..." dedi Baran. "Tut ellerimi."

Uzanıp ellerini tuttuğum an tanıdık bir sesin, "Baran!" diye seslenmesi ikimizi de durdurdu. Bakışlarımız birbirimizin yüzünde donup kaldı ve dudaklarımızdaki tebessüm soluklaştı. Ben buz kestiğimi hissettim, Baran'ın gözleriyse öfkeyle kararadı. Bakışları yüzümden ayrılıp sesin geldiği yöne kaydığında gözlerinde öfkeden bir ateş yanmaya başladı.

Yavaşça geriye dönüp baktığım sırada Baran ellerimi bıraktı ve yattan atladı.

"Sen..." dedi, uzun zamandır şahit olmadığım yakıcı öfkesiyle. "Sen hangi yüzle bizim karşımıza çıkabiliyorsun?"

Azra buradaydı, geri dönmüştü; yaşanan onca şeyin ardından karşımızdaydı.

CamScanner ile tarandı

"Sizinle son kez konuşmak istedim," dedi sakin bir ses tonuyla. "Ne söylesen, ne söyleseniz haklısınız..." Bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu fakat daha çok Baran'a bakıyordu. "Hangi yüzle karşınıza çıktığımı ben de bilmiyorum ama bu şekilde daha fazla yaşamak istemiyorum." Sözlerinin ardından gözlerini denize doğru çevirdi. Baran ona o kadar kötü bakıyordu ki karşımıza ne kadar hazırlıklı çıkmış olursa olsun afallamıştı o bakışlar karşısında.

Azra, şimdiye kadar gördüğüm en kötü haliyle duruyordu karşımızda. Aslında her zamanki gibiydi. Özenle giyinmiş, özenle toplamıştı saçlarını. Yüzünde ona yakışan bir makyaj vardı ama bakışları öyle donuk öyle mutsuzdu ki onu tanımakta zorlanmıştım. Epey kilo vermişti, fazlasıyla da yorgun görünüyordu. Ona benim de kızgın olmam gerekiyordu ama Baran'ın aksine hissettiğim duygu, öfke değildi.

Bir insana acımaktan nefret ederdim fakat onu görür görmez hissettiğim tek duygu bu olmuştu. Onun hikâyesini biliyordum, belki de sebebi buydu.

"Bizim seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok," dedi Baran sert bir sesle. Yumruklarını sıktığını fark ettiğimde iki elimle birden kolundan tuttum. Sakin olması gerekiyordu. "Hayatımda tanıdığım en iğrenç en kötü insanlardan birisin sen." Sesi nefret doluydu. "Her günüm, seni tanıdığım güne küfretmekle geçti. Ama geçti... Defolup git şimdi."

Azra tüm bunları duyacağını bildiği halde buradaydı fakat yine de gizleyemedi bu sözlerin canını yaktığını. Dudaklarını birbirine bastırıp yutkunmaya çalıştı ve tekrar kaçırdı bakışlarını.

"Baran..." dediğimde bile Baran gözlerini Azra'dan ayırmadı. "Ben ne söyleyeceğini merak ediyorum."

"Hayır Açelya," diye itiraz etti Baran. "Onunla konuşacağımız hiçbir şey yok."

CamScanner ile tarandı

"Baran lütfen..." dedim ama ondan izin istediğim falan yoktu. "Benim adıma karar verme. İstemiyorsan da bir köşede durup bekle. Ben konuşacağım."

Baran başını gökyüzüne kaldırarak öfke dolu bir soluk aldı. O sırada kolunu bırakarak Azra'ya doğru ilerledim. Aramızdaki on adımlık mesafe birkaç adıma düşecek şekilde karşısında durduğumda, "Bizi nasıl buldun?" diye sordum ilk olarak. "Burada olacağımızı nereden biliyordun?"

Azra derin bir nefes aldı önce. Ne söyleyeceğinden ziyade nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bir hali vardı. "Sabahtan beri sizin evin önünde bekliyorum," dedi çekinerek. "Evinize gelecek, o kapıyı çalacak cesareti bulamadım kendimde. Dışarı çıktığınızı gördüğümde bir cesaret taksiyle peşinizden geldim. Doğum günün olduğunu bilmiyordum, bilseydim karşınıza çıkmak için böyle bir günü seçmezdim. Ama yarın sabah ilk uçakla New York'a dönüyorum, bugün gelmekten başka seçeneğim yoktu."

Baran'ın ayak sesini duydum. Yanıma geldiğinde, "Ne söyleyeceksen söyle ve bir an önce git," dedi donuk bir sesle.

Azra'nın bakışları bir kez daha korkuyla uzandı Baran'a.

"Bana ne söylersen söyle, sonuna kadar haklısın ama lütfen önce bir dinle," dedi yalvaran bir sesle. "İnan bana, onun geçmişte başka biri olduğunu bilmiyordum." Vedran'dan bahsetmesi tüylerimi diken diken etse de yüzümdeki ifadesizliği korudum. "Bu kadar kötü biri olduğunu bilseydim eğer onun sonunu getirmek uğruna bildiklerimi paylaşmaz mıydım? Bilmiyordum, kahretsin ki bilmiyordum," dedi. Doğru söylediğini ispatlamak ister gibi bir hali vardı. "Beni her zaman tehdit etti, annemi de beni de öldüreceğini söylerdi. Dediklerini yapmaktan başka bir çarem yoktu çünkü anneme bir şey yapacak diye ödüm kopuyordu. Daha önce birçok kez şahit oldum; onun ne kadar korkunç biri olduğunu, neler yapabileceğini en iyi ben biliyorum."

Kısa bir an duraksadı ve gözlerimin içine baktı. Vedran'ın ne kadar korkunç biri olduğunu benim de bildiğimin farkındaydı.

CamScanner ile tarandı

"Evet, sırf o istedi diye Amerika'ya yerleştim, seninle tanıştım, sana yalanlar söyledim ama tüm bunları yaparken hissettiklerim konusunda dürüsttüm," dedi Azra. "İnkâr edemem Baran, beni sevmeni çok istedim... Bunu dile getirmeye bile hakkım olmadığının farkındayım ama gerçek bu."

Baran hiçbir şey söylemediğinde, "Bitti mi?" diye sordum.

Evet tehdit edilmişti, her şeyi mecbur olduğunu bildiğinden yapmıştı fakat bu, onun özünde de kötü olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Karşıma geçip bana yalan söylerken çektiğim acıdan nasıl zevk aldığını görmüştüm. Bana besleme, dediğinde bunun bana ne kadar kötü hissettirdiğini bile bile acımla alay ettiğine şahit olmuştum. Şimdi geçmiş karşımıza, mecbur kaldığını söylüyordu ve yetmezmiş gibi Baran'a karşı duyduğu hislerden bahsediyordu.

Azra'ya üzülmek, ona acımak istemiyordum.

"Çok anlamsız ve saçma olacak, biliyorum ama ikinizden de özür diliyorum," dedi Azra. Bakışları gözlerimdeydi. "Seninle son karşılaşmamız tesadüf değildi Açelya. Karşına geçip Baran'la ve ölmüş babanla ilgili konuşup seni mahvettim, senden bunun için de özür diliyorum ama mecburdum. Seninle, sizinle ne alıp veremediği vardı, hiçbir zaman anlayamadım. Sen kaybolduğunda Vedran'ın seni kaçırmış olabileceği aklıma geldi fakat bu kadar ileri gitmez, gidemez diye düşündüm. Zaten korkuyordum, olmayan bir şeyi ortaya atıp kendimi tehlikeye atmak istemedim. Ama keşke atsaydım... Her şey için çok üzgünüm."

"Anladım," dedim sadece. Bunları konuşmanın bir anlamı yoktu artık.

"Anlamsız ve saçma özrünü dilediysen git artık," dedi Baran. Azra'nın söylediği hiçbir sözün onda bir karşılığı yoktu.

Güçlükle gülümseyerek, "Ve size teşekkür etmek istiyorum," dedi Azra boğuk bir sesle. "Sayenizde o adamdan kurtuldum. Artık tehditlerine boyun eğeceğim kimse yok hayatımda."

CamScanner ile tarandı

"Ne güzel..." dedim yalandan bir tebessüm ederken. "En azından bizim sana iyiliğimiz dokunmuş."

Azra dolan gözlerini tutamadı daha fazla. Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını silerken, "Bu kadardı," dedi içini çekerek. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı yanımızdan. Daha önce bakışlarında saf kötülüğü gördüğünüz birinin bir zaman sonra gözyaşlarını görmek hiçbir şey hissettirmiyordu. Ama yine de üzgündüm onun adına, belki de onu bu kadar kötü olmaya zorlayan, Vedran olmuştu... Çocukluğu onunla geçmişti, *bir şeytanla.* Kimbilir neler yaşamıştı da bu hale gelmişti... Her insan kötü doğmazdı bu hayata.

"Azra!" diye seslendim arkasından.

Azra durdu, dönüp merakla yüzüme baktı.

"Umarım sen de bir gün mutlu olursun," dedim. İçimden gelmişti bu sözler.

Her şeyi bekliyordu ama böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Hiddetli bir ağlamanın eşiğindeydi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve tekrar arkasını dönerek neredeyse koşar adım uzaklaşmaya başladı yanımızdan. Gururlu bir kızdı aslında, ağladığını görmemizi istememişti.

"Az önce, bir kez daha, senin kadar iyi bir kalbe sahip olmadığımı fark ettim," dedi Baran, Azra'nın arkasından bakarken. Bakışlarımız aynı anda birbirine döndüğünde, "Umarım günün birinde mutlu olsa bile bize ne yaşattığını unutmaz," dedi. "Her zaman kalır aklının bir köşesinde."

Herhangi bir yorum yapmadım. El ele, sessizce yata doğru ilerlediğimiz sırada ikimizde de az önceki mutluluktan eser kalmamıştı. Yine de o yata bindik ve denize açıldık. Birbirimize bir söz vermiştik, dışarıda olup biten hiçbir şeyin bize dokunmasına izin vermeyecektik.

Yüzümü denizden esen rüzgâra doğru dönmüştüm, Baran arkamdaydı ve beni kollarının arasına hapsetmişti. Rüzgâr ne kadar

CamScanner ile tarandı

sert eserse essin, onun sayesinde üşüdüğümü hissetmiyordum. Elleri karnımda, çenesi sol omzumdaydı. Birlikte denizi, yatın hızıyla oluşan dalgaları, Boğaz Köprüsü'nün ışıltısını izliyorduk.

"İyi ki doğdun, iyi ki benim kalbim oldun," diye fısıldadı Baran kulağıma.

"İyi ki..." Gülümsüyordum. "Seni sevmek için doğmuşum."

Baran dudaklarını boynuma bastırdı ve tenime içimi kıpır kıpır edecek bir öpücük bıraktı. "Seni çok..." dedi dudakları boynumdayken. "Çok seviyorum Açelya."

"Ben de seni çok..." dedim, dönüp ona bakmaya çalıştığım sırada. "Çok seviyorum."

Baran kollarını gevşettiğinde yüzümü ona döndüm ve kollarımı bedenine sararak sıkıca sarıldım ona. Başım göğsüne yaslanırken gözlerim kapandı usulca. Uzun bir süre boyunca öyle kaldık. Sonra rüzgâr daha sert esmeye başladı ve içeri geçmek zorunda kaldık. Koltuğa geçip oturduğum sırada, "Ne düşünüyorsun öyle?" diye sordum. Baran yatla açıldığımızdan beri düşünceliydi ve muhtemelen Azra'ydı sebebi.

"Öfkeliyim," dedi yanıma otururken. Başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı.

"Azra yüzünden mi?" diye sorduğumda, "Hayır," dedi sessizce. "İnsanları tanımayı beceremediğim için kendime."

"Geride kaldı Baran," dedim ona sokulurken. Zaman zaman hâlâ kendini suçluyordu. "Bu konuda konuşmamız bile gereksiz artık. Ben Azra'yı tamamen unutmak, bütünüyle silmek istiyorum aklımızdan."

Baran kolunu kaldırarak beni kendine yasladı ve parmaklarını üşümüş kollarımda gezdirerek tenimi sıvazladı. "Gecemizi bozmasına izin vermeyelim."

"Vermeyelim," dediğim sırada Baran bana bir kutu uzattı. Başta bir yüzük kutusu olduğunu ve evlenme teklifi aldığımı sanıp ufak çaplı bir kriz geçirdim ama değildi. Yüzük kutuları böyle olmazdı ve bu şekilde, dan diye de verilmezdi.

CamScanner ile tarandı

Başımı göğsünden kaldırmadan, "Bu ne?" diye sordum ve kutuyu çekip aldım parmaklarının arasından. Kare, siyah bir kutuydu.

"Doğum günü hediyen Sevgili Avukat Hanım," dedi Baran. Son günlerde bana sürekli böyle hitap ediyordu ve açıkçası çok hoşuma gidiyordu. Ayrıca, hediyemin yatla açılmak olduğunu sanıyordum, gerçekten sürpriz olmuştu.

"Bu kez gerçekten meraklandım," dedim kutunun kapağını kaldırıp içinde ne olduğuna bakarken. Kutunun içinde dümdüz bir anahtar gördüğümde kaşlarım çatıldı ve, "Anlamadım," dedim kısık bir sesle. Başımı göğsünden kaldırıp Baran'ın yüzüne baktığımda gülümsüyordu. "Neyin anahtarı bu?"

"Avukat Açelya Sezginer Demirdağlı'nın ofisinin anahtarı," dedi Baran.

"Benim için ofis mi tuttun?" diye sordum inanamayarak.

Baran bana doğru eğildi ve yüzüme düşen bir tutam saçı geriye doğru itti. "Hem de öyle güzel bir yerde ki..."

"Nerede?" diye sordum heyecanla. "Hangi semtte?"

"O da yarının sürprizi olsun," dediğinde, "Çok kötüsün..." dedim. "Ayrıca ben daha Demirdağlı olmadım."

"Olursun yakında." Baran bana biraz daha yaklaştığında aklım dağıldı. Gözlerimin içine böyle derin baktığı zamanlarda nutkum tutuluyordu, ne diyeceğimi unutuyordum, yine öyle oldu. Ona aslında savcı olmak istediğimi söyleyecektim ama artık söyleyemezdim, çünkü sürprizinin bir anlamı kalmazdı. Belki bir süre avukatlıkla uğraşabilirdim, bu konuyu daha sonra düşünecektim. Ofisin nerede olduğunu da soramadım, *olursun yakında,* demekle neyi kastettiğinin de üstünde duramadım. O bana bu kadar yakın olduğumda düşünme yetim kayboluyordu. Düşünmedim ben de. Kendimi anın büyüsüne bıraktım.

Kollarımı omuzlarına atarak arkasında birleştirdim ve, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. "Sayende en güzel doğum günümü yaşıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Her sene daha da güzeli olacak."

"Fazla iddialısın."

"Sözkonusu sen olduğunda yapabileceklerimin bir sınırı yok," dedi Baran. Ve bu sözlerin hemen ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni ne kadar öperse öpsün, her seferinde hazırlıksız yakalanıyordum bende yarattığı bu karşı konulmaz duyguya. Her defasında aynı tatlı sızı geziniyordu karnımda, yakıcı bir sıvı dolaşıyordu damarlarımda ve kalbim, özgür bir at gibi koşuyordu dörtnala.

Ona daha fazla sokulduğumda, birbirimize daha da karıştığımızda ve ellerim saçlarının arasına daldığında sadece kalbimin değil, bedenimin de ona ihtiyaç duyduğunu hissediyordum ve her seferinde durmak, bir öncekinden daha zor oluyordu.

Nefes nefese geri çekildiğimde saçlarım yüzüme düştü. Baran bir kez daha elini uzattı, yüzüme düşen saçı kavradı ve yavaşça geriye itti. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları tenimde gezindi ve nefesi, sus çizgimi talan etti. Parmaklarının ucuyla kavradığı çenemi hafifçe yukarı kaldırdı sonra. Gözlerine bakmamı sağladı ve, "Sözkonusu sen olduğunda..." dedi fısıltıyla. "Durmak çok zor. Tüm ezberleri bozmak tüm sınırları yakıp yıkmak için varsın."

"Durma o zaman," dedim. Sözkonusu o olduğunda kendime söz geçirmem mümkün değildi. Parmaklarımı sakallarının üstünde gezdirirken, "Sözkonusu sen olduğunda benim bir sınırım yok çünkü," dedim cesurca.

"Merak etme, durmayacağım zaten," dedi. Dudakları yeniden dudaklarımla buluştu ama bu kez oldukça şeffaf bir dokunuş oldu. "Ama önce seni, beyazlar içinde görmem gerek."

Uçağımız, öğleden sonra iki buçuktaydı fakat ben sabahın on çeyreğinde çoktan hazır olmuştum.

CamScanner ile tarandı

Bavulumu hazırlama işini dün gece bitirmiştim; kahvaltıdan sonra duşa girmiş, üzerime salaş bir yaz elbisesi giymiş ve saçlarımın yarısını toplayıp tokayla tutturmuştum.

Aynanın karşısında çektiğim fotoğrafı üçümüzün olduğu gruba attıktan sonra yüzümün solgun durduğunu fark ederek tekrar makyaj masamın başına geçtim. Sadece güneş kremi sürmüş, makyaj yapmamıştım ama biraz allığa biraz da dudaklarımı parlatmaya ihtiyacım vardı. Hazır elim değmişken biraz da rimel sürüp malzemeleri çekmeceye attım ve gruptan gelen yanıtlara baktım.

Sahra da çoktan hazır olduğunu yazıp kendi fotoğrafını atmıştı. Saat birde havaalanında olmak için sözleşmiştik. On ikide evden çıkacaktım, daha iki saat vardı ve zaman geçmek bilmiyordu.

Odamdan çıkıp merdivenleri hızlıca indim ve verandada oturan annemin yanına doğru ilerledim.

Günlerden pazartesiydi, babam yarım saat önce şirkete geçmişti, Mehmet de onunla beraber çıkmıştı ve giderken sırf beni gıcık etmek için saçlarımı birbirine katıp karıştırmıştı. Neyse ki duşa gireceğim için çok sinirlenmemiştim. Eğer saçlarımı duştan sonra bozsaydı evin içinde tepinirdim ve o da bir köşeye çekilip kıs kıs gülerdi. Ona istediğini vermemiştim.

Evde sadece annem, Baran ve ben vardık. Baran hâlâ odasındaydı, en son duşa gireceğini söylemişti. Beni havaalanına o bırakacak sonrasında işe gidecekti. Şirketi günden güne büyüyordu ve babam artık gocunmadan onunla gurur duyduğunu yüzüne söylüyordu. Aralarındaki o görünmez duvarlar da günden güne yıkılıyordu. Eskisi gibi değillerdi, babam birçok konuda anlayışlı bir adama dönüşüvermişti. Baran ise her konuda babasını suçlayan o adam olmayı bırakmıştı.

Salon kapısından çıkıp annemin yanına ilerlediğimde, "Açelya..." dedi annem, telefonundan bir şeye bakıyordu. "Sence burası nasıl?" diye sordu ekranını bana çevirerek.

CamScanner ile tarandı

"Bakayım..." Yanına oturdum ve ekrandaki fotoğrafları sırasıyla kaydırdım. "Güzel görünüyor ama geçen baktığın yer daha iyiydi sanki..."

"Öyle mi dersin?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

"Bence öyle," dedim. "Baran'a da bir soralım geldiğinde."

Annem babamla kendine sürpriz bir tatil hazırlamak istiyordu, evliliklerinin yirmi dokuzuncu yıldönümü yaklaşıyordu ama nereye gideceklerine henüz karar verememişti. Bizim seçtiğimiz yerleri de beğenmiyordu, bir süredir gündemimiz bu konuydu.

"Ne soruyormuşsunuz bana?"

Baran salon kapısından dışarı başını uzattığında, "Şu tatil mevzusu," dedim. "Annem bir yer daha bulmuş da..."

"Beğenmediniz galiba?"

Baran kapının önünden ayrılarak yanımıza geldiğinde onu içimde bitmek bilmeyen bir hayranlıkla izledim. Yanıma oturmadan önce gülümsemesiyle ısıttı içimi. Sonrasında yanağımdan bir makas aldı ve annem görmeden parmaklarını dudaklarına bastırdı.

"Bakayım bulduğun yere," dediğinde annem telefonunu Baran'a uzattı. Baran fotoğrafları kaydırarak annemin bulduğu yere baktı ama benimle aynı fikirdeydi. "Önceki yer daha güzeldi sanki..."

Annem, "Sözleşmiş gibisiniz," diye kızdı yalandan. "Aman neyse, bakarım ben sonra..."

"Karavana ne dersiniz?" diye sordu Baran, anneme bakarak. "Şimdilerde sizin gibi çiftlerin çoğu karavan tatili yapıyor."

"Bilmem ki..." Annem sol elini yumruk yapıp çenesinin altına bastırdı. "Aslında babanız sever bu fikri, o hep günün birinde arabayla yola çıkıp şehir şehir gezmenin hayalini kuruyordu."

"Tamam, harika işte!" dedim ellerimi çırparak.

"Bunun için karavan mı satın alacağız?" diye sordu annem.

"Benim bir arkadaşım bu işle ilgileniyor," dedi Baran. Güzel bir karavan kiralarız, bu deneyimi severseniz de satın alırız, neden olmasın ki?"

CamScanner ile tarandı

Fikir annemin de aklına yatmış olacak ki heyecanla gülümsedi. "Bir bakalım şu karavanlara..."

"Bizzat gider bakarız," dedi Baran. "Hatta istersen Açelya'yı bıraktıktan sonra gelip seni alayım."

"Sen bir Açelya'yı bırak, uçağı sağ salim insin bakarız sonra," dedi annem, bakışlarını üzerime çevirerek. "Bavulunu son kez kontrol ettin değil mi? Bir şey unutmadın..."

"Unutsa ne olacak anne," diyerek güldü Baran. "Uzaya gitmiyor kızın, merak etme."

"Olsun, sonuçta ilk defa tek başına uzak bir yere gidiyor."

"Uzak değil anne," dedim. "Ayrıca Irmak'la Sahra'yı unuttun herhalde..."

"Olsun." Annem omuz silkti. "Sonuçta ülke dışı..."

"Ben onu daha nerelere götüreceğim bir bilsen..." dedi Baran, aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama beni heyecanlandırmayı başarmıştı.

"Hele bir evlenin de siz önce..." dedi annem imayla. "Sonrasında isterseniz uzaya bile gidersiniz. Bu gidişle Mehmet sizden önce evlenecek."

Konu durmadan evliliğe gelir olmuştu son günlerde, annem bu konuda babam kadar baskıcı değildi, kararın her zaman bize ait olduğunu savunuyordu ama dile getirmekten de geri durmuyordu.

"Mehmet'ten hiç ummazdım ama öyle olacak gibi görünüyor," dedim. O sırada Baran'ın telefonu çaldı ve ayağa kalktı. Sanki bunu fırsat bilmiş ve kaçmıştı.

"Neyse ki Eda çok güzel çok hanımefendi bir kız," dedi annem, bu konuda içi rahattı. "Mehmet'in ailemize uymayan bir kıza âşık olmasından o kadar korkmuştum ki..."

Kimse, ikinci bir Azra vakasını kaldıramazdı.

"Sayemde oldu," dedim böbürlenerek. "İlişkilerinin mimarı benim."

Annem uzanıp omzuma vurdu gülerek. "Hay sen çok yaşa..."

CamScanner ile tarandı

Baran tekrar yanımıza geldiğinde, "Babam çalışma odasında bir proje dosyası unutmuş," dedi hızlıca. "Çok önemliymiş ve acilen lazımmış. Ben onu götürüp geri geleceğim."

"Ben de seninle geleyim," diyerek ayağa kalktım. "Biraz babamın yanında oyalanır, oradan havaalanına geçeriz. Eve dönme boşuna."

"İyi düşündün," dedi Baran. Eve girip yukarı çıktım, odama girdim ve çantamın içini son kez kontrol ettim. Pasaportum, biletim ve cüzdanım yerindeydi. Baran bavulumu aşağı indirip arabaya götürürken annemle vedalaştım. Sonrasında Mine ablaya da sarıldım ve evden ayrıldım. Annem arkamızdan el sallarken bahçe kapısından çıktık ve yola koyulduk.

Gruba girip kızlara erken çıktığımı, muhtemelen planladığımız saatten daha erken havaalanında olacağımı yazdım.

Çok heyecanlıydım, içim içime sığmıyordu.

Arzen Mimarlık'a ulaştığımızda saat on bir olmak üzereydi. Babamın on bir buçukta önemli bir toplantısı vardı, öncesinde istediği proje dosyasını ona teslim ettiğimiz için keyfi yerine geldi. Bize birer çay söyledi, henüz vaktimiz olduğu için oturduk ve çaylarımızı içerken sohbet ettik.

"Her şeyi aldın yanına değil mi?" diye sordu babam.

"Aldım, merak etme," dedim. "Yüz kere de kontrol ettim hatta."

"Boşnak böreği, Boşnak mantısı falan da yersin sen şimdi," dediğinde, "Getirebilirsem mutlaka size de getireceğim," dedim gülerek.

"Sen kendin dön gel, o bize yeter," dedi babam çayından bir yudum alırken. "Ama Boşnak mantısı da getirsen fena olmaz tabii."

Biraz daha oturduk, çaylarımızı bitirdik ve kalkmadan önce lavaboya uğrayacağımı söyleyerek ofisten çıktım. Zaten babam da toplantıya girecekti birazdan. Lavaboda işimi halledip çıktığımda koridora adım atar atmaz Yağız'la burun buruna geldim. Neredeyse çarpışacaktık, bunu fark ettiğimde istemsizce geri çekildim ve Yağız da refleksle beni tutmaya çalıştı.

CamScanner ile tarandı

"Sorun yok," dedim toparlanırken. "Görmedim seni, kusura bakma."

"Asıl sen kusura bakma, ben görmedim seni," dedi Yağız. Telefonuna bakıyordu, görmemesi normaldi. Telefonunu hızlıca cebine atarken, "Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu.

En son mezuniyet törenimizden bir gün önce görmüştüm Yağız'ı. Babalarımız iş ortağıydı, bu da bizi ister istemez sıkça bir araya getiriyordu ve konuşmamız kaçınılmaz oluyordu.

"İyiyim," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Sen nasılsın?"

"Gördüğün üzere..." Başıyla toplantı odasını işaret etti. "İş güç peşinde koşturuyorum her zamanki gibi."

Yağız da uzun bir üniversite macerasının ardından nihayet mezun olmuştu. Artık bir mimardı. Sevmese de istemese de bu mesleği sürdüreceğini kabullenmiş görünüyordu. Bunun ona nasıl hissettirdiğini soramadım. Eskisi gibi değildik, olamazdık da... Konuşmalarımız hep ayaküstüydü ve böyle olması ikimiz için de daha iyiydi. Baran, beni Yağız'la görmeye bile tahammül edemezken daha fazlası olamazdı zaten. Ona hak vermiyor da değildim, Baran da geçmişte bir şeyler yaşadığı biriyle görüşse ben de buna tahammül edemezdim fakat Yağız'ı arkadaş olarak hep sevmiştim. Keşke her zaman o sınırda kalabilseydik...

"Kolay gelsin o zaman," dediğim sırada babamın odasının kapısı açıldı ve Baran, babamla beraber çıktı. Beni Yağız'la yan yana gördüğü an, her zamanki gibi yüzü asıldı ve kaşları çatıldı.

"Ben kaçayım," dedi Yağız, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Seninki beni parçalayacakmış gibi bakıyor yine." Gülümseyerek yanımdan uzaklaştığında Baran bana doğru yürümeye başladı. Yağız toplantı odasına girene kadar da ona ters ters baktı. Sonra yanımdan geçerken, "Ben dışarıdayım," dedi ve çıkışa doğru ilerledi.

CamScanner ile tarandı

Toplantı odasına girmeden önce yanıma gelen babamla da vedalaştım ve Baran'ın ardından çıktım. Baran kapının önündeydi ve suratı beş karıştı. Bu meseleyi daha önce de konuşmuştuk, Yağız'ı hayatımızdan tamamen çıkarmamızın mümkün olmayacağını biliyorduk. Babalarımız yüzünden sıklıkla bir araya geliyorduk ve gelmeye de devam edecektik. Ama Baran için bu durum, her seferinde sorun oluyordu.

"Gidelim mi?" diye sorduğumda, "Arabaya geç," dedi Baran.

Akıllanmıştım artık, eğer o bir tartışma başlatmazsa ben de susuyor ve ağzımı açıp tek kelime etmiyordum. Aksi halde her seferinde ben haksız çıkıyordum.

Arabaya geçip oturdum, hava öyle sıcaktı ki içerisi yarım saat içinde sıcacık olmuştu. Baran'ı beklemeden klimayı çalıştırdım ve emniyet kemerimi taktım. Baran, sigarasını çöp kutusunda söndürdükten sonra güneş gözlüğünü taktı. Bunu güneşten korunmak için mi yapmıştı yoksa kızgın bakışlarını benden saklamak için mi anlayamadım fakat huzursuz olmuştum. Aramıza bir kızgınlık, bir soğukluk girdiğinde bunu hemen düzeltmek istiyordum.

Baran kapıyı açıp arabaya bindiği sırada kızlarla grubumuza sesli bir mesaj atıp havaalanına gitmek üzere olduğumuzu haber verdim. Irmak mesajımı anında gördü ve bir fotoğrafla yanıt verdi. Babası arabanın bagajına bavulunu yerleştiriyordu. O da çıkmak üzereydi. Sahra ise taksiden bir fotoğraf attı. Hepimizden önce orada olacaktı.

Yola çıktığımızda ikimiz de sessizdik. Normal bir zamanda olsa bu konuyu açmazdım fakat bir saat sonra birbirimizden ayrılacaktık, tam beş gün boyunca da görüşemeyecektik.

Kendimi tutamayıp, "Neyin var Baran?" diye sordum.

"Bir şeyim yok," dedi ama sesi soğuktu. Yolun ilerisinde bir U dönüşü vardı, Baran sinyalini verip sol şeride geçerken onu izledim.

"Gerçekten giderayak bu yüzden kavga mı edeceksin benimle?" diye sordum. İnanamamıştım. "Küs mü ayrılacağız?"

CamScanner ile tarandı

"Kavga etmemek için susuyorum ya işte," dediğinde hayretle baktım yüzüne.

"Bu konu hakkında defalarca konuştuk," dedim. *Ve defalarca kez tartıştık.*

"Evet konuştuk." Baran hızlıca başını salladı aşağı yukarı. "Ama ben birbirinize gülümsemenizi istemiyorum, bu ana şahit olmak istemiyorum. Daha kaç kez söyleyeceğim Açelya?"

"Ben ona gülümsemedim," dedim. Böyle zamanlarda adını bile anmıyordum Yağız'ın. Baran'ın ipe sapa gelmez bir kıskançlığı vardı çünkü. Onunla baş edemiyordum.

"O sana gülümsedi ama..." Baran gözlüğünü çıkarıp neredeyse fırlattı vitesin önüne doğru. "Bir şeyler söyledi gözümün içine baka baka, ne söyledi?"

"Önemli bir şey değildi," dedim.

"Ne söyledi?" diye üsteledi Baran.

"Ben kaçayım yoksa seninki beni parçalayacak, dedi."

Baran öfkeyle güldü. "Bunu bildiği için damarıma basıyor işte, bile bile gülümsüyor sana..."

"Bu konuyu gereksiz büyüttüğünün farkında mısın?" diye yükseldim.

"Hayır," diye itiraz etti Baran. Direksiyonu parçalayacakmış gibi sıkıyordu. "Anlamıyorsun... Hâlâ gözü var sende."

"Hayır Baran, öyle bir şey yok," dedim kızgınca. Bugüne kadar bunu söylemeyi hiç düşünmemiştim ama eğer bu tartışmalar son bulacaksa bilmesi daha iyi olurdu. "Aylar önce Yağız bize gelmişti, sen evde değildin ve ben sana bundan hiç bahsetmedim." Baran bana öyle bir baktı ki sanki ona, *Yağız benimle evlenmek istediğini söyledi ama ben reddettim*, demişim gibi hissettim. "Oturduk, konuştuk... Annem de vardı hatta. Yağız bana o gün ne söyledi biliyor musun? Beni en çok, senin hak ettiğini..."

Oysa Yağız, daha önce bunun tam aksini söylemişti, hem de defalarca...

CamScanner ile tarandı

"Ben yokken ne hale geldiğini herkes gibi o da görmüş. Sen hiç dönmeseydin Baran da hayata dönmeyecekti, dedi. Seni gerçekten çok sevmiş, ben bu kadarını yapamazdım, dedi. Aramızda olup biten her şeyi unutacağını ve mutlu olmamı yürekten istediğini de söyledi," dedim tek nefeste. "O yüzden, lütfen artık bu konuda daha fazla tartışmayalım."

Baran sessiz kaldı, bir süre hiçbir şey söylemedi. Kırmızı ışıkta durduğumuz anda ise uzanıp elimi tuttu. "Söz veremem," dedi yavaşça. "Sözkonusu sensen ve sana dokunan beğeni dolu bakışlarsa; ben çok kıskanç bir adam oluyorum çünkü."

Dönüp ona baktığımda elimi kaldırdı ve bileğimin iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen benim gözbebeğimsin Açelya."

Sözleriyle ruhumu okşuyordu, farkındaydı ama ben çabuk pes etmek istemiyordum.

"Bana bu yüzden öyle kötü kötü bakma," diye uyardım onu. "Kabahatimin olmadığı konularda benimle tartışma."

"Ne yapayım peki?" diye sordu elimi bırakmadan. "Seninle kavga etmek bile güzel..." Kırmızı ışığın hâlâ yanıyor olmasını fırsat bilerek bana uzandı ve bu kez de saçlarımdan öptü. "Kalbini kırdıysam özür dilerim ama elimde değildi."

"Kalbim kırılmadı," dedim. "Ama küs ayrılsaydık çok kırılacaktı."

Oysa buna izin vermeyeceğini biliyordum.

"Öyle bir şey mümkün mü sence?" diye sordu Baran. "Ölmüş olmam lazım bunun için."

"Böyle şeyler söylemeyecektik hani?" Biz bu konuda yeterince hassasken mecazen de olsa ölümden bahsetmemeliydi.

"Tamam, tekrar özür dilerim sevgilim," dedi Baran. "Unutalım hadi, keyfinin kaçmasını istemem."

Keyfim kaçmamıştı ama havaalanına geldiğimizde içimi bir burukluk kapladı. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar ayrı düşecektik birbirimizden, beş gün sonra döneceğimi bilsem de

CamScanner ile tarandı

bu kısa süreli ayrılık içimi acıttı. Sahra çoktan varmıştı, içeride beni bekliyordu. Irmak da varmak üzereydi ve uçağımızın kalkmasına iki saatten fazla zaman vardı. Pasaport kontrolünde bazen çok sıra olabiliyordu, bu yüzden acele etmemiz gerekiyordu ama birden gidesim kaçmıştı. Keşke oraya Baran'la gitmiş olsaydım diye düşünmeden edemedim, aslında hayalim onunla gitmekti ama bu sürpriz tatil kızların fikri olduğu için iş işten geçmişti.

İçeri girip ilk kontrol noktasından geçtikten sonra Sahra'yla buluşup Irmak'ı beklemeye başladık. Baran hâlâ yanımdaydı, ben pasaport kontrolünden geçene kadar da gitmeyecekti. Bir süre sonra Irmak da geldi ve ilk önce bavullarımızı teslim ettik sonrasında onlar pasaport kontrol sırasına girdi ve ben Baran'la yalnız kaldım.

"Bu bizim ilk ayrılığımız değil ama aynı zamanda ilk ayrılığımız," dedim buruk bir tebessüm ederek.

"Hangi manada ilk ayrılığımız?" diye sordu Baran. Kalabalıklara aldırmadan bana sarıldı, ellerini belime yerleştirdi ve alnını alnıma yasladı.

"Sevgili olduktan sonraki ilk ayrılığımız," dediğimde gülümsedi ama normal bir gülümseme değildi. Altında bir anlam yatıyordu. Dudakları kıvrılmıştı.

"Neden böyle gülümsedin?" diye sordum.

"Sen hep benim sevgilimdin," diye itiraf etti. "O yüzden bu bizim ilk ayrılığımız değil..."

Boğazımda bir düğüm oluştuğunu hissettim gözlerinin içine bakarken. Gözleri güzeldi, gördüğüm en güzel kahverengiydi; ta çocukken ruhumu ele geçirmişti.

"Ben senden daha önce çok ayrı kaldım Açelya..." dedi sessizce. "O yüzden bu beş güne bile tahammülüm yok aslında... Çabuk dön gel, olur mu?"

"Göz açıp kapayıncaya kadar geçecek ve dönüp sana yine burada sarılacağım," dedim söz verir gibi.

CamScanner ile tarandı

"Söz mü?"

"Söz."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Irmak beni arayıp sıranın yaklaştığını söylemese birbirimizden ayrılacağımız yoktu. Son kez, sıkıca sarıldım Baran'a. Ellerimiz güçlükle birbirinden koptu ve zar zor ilerledim pasaport sırasına doğru. Gözden kaybolacağım ana dek dönüp ona baktım, o da bana baktı.

Ben giderken hâlâ arkamdan bakıyordu.

Sadece beş günlüğüne geldiğimiz tatil için yaklaşık yirmi kilogram bavul hazırlamıştık üçümüz de. Irmak, Sahra'yla benim bavulumu gördüğünde, "Hadi benim kıyafetlerim fazlasıyla yer kaplıyor da size ne demeli? Minicik şeyler giyiyorsunuz," demişti şaşkınlıkla. Haklı olabilirdi ama bu bizim ilk yurtdışı tatilimizdi. Heyecandan abiye koymuş bile olabilirdim bavula. Sahra, bavuluna nevresim takımı koyduğunu söylediğinde başta inanmamıştık ama gerçekti.

Havaalanından çıktığımızda bir taksiye binerek Saraybosna'nın merkezindeki otelimize gelmiştik. Otel, İnat Evi'nin yakınındaydı ve o evin ilginç bir hikâyesi olduğundan epey meşhurdu. Günümüzde müze olarak sergileniyordu ve aynı zamanda da geleneksel Boşnak yemeklerinin yapıldığı bir restorandı. Otel odasından balkona çıktığımızda Latin Köprüsü de görünüyordu. Birinci Ferdinand o köprüde bir Boşnak Sırp tarafından suikasta uğramıştı ve bu olay, Birinci Dünya Savaşı'nın başlamasına yol açmıştı.

Saraybosna'nın tuhaf bir atmosferi vardı. Sanki tüm şehir hüzün kokuyordu ve sürekli bir matem havası esiyordu. Bu hisse annemden ve yaşadıklarımızdan ötürü kapıldığımı düşünmüştüm fakat Irmak ve Sahra da aynı şeyi söylediğinde emin olmuştum. Bu şehir hâlâ savaşın yasını tutuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Çok tuhaf hissediyorum," demiştim akşamüzeri hazırlanıp dışarı çıktığımızda. "Hem çok yabancı hem de çok tanıdık hissettirdi burası bana. Sanki ömrümün hatırlamadığım bir kısmı burada geçmiş gibi..."

Oysa daha doğru düzgün hiçbir yeri gezmemiştik bile.

"Kan çekiyor derler ya hani..." demişti Sahra. "Seni de toprak çekiyor işte. Sonuçta yarı Boşnak'sın sen de."

Öyleydim sahiden de. Buradaki kültüre ait olmasam da bir yanım bu topraklara aitti. Ezanlar kısık sesle okunuyor, çan sesleri ise rahatlıkla duyuluyordu. Burada yaşayan Müslümanların azınlıkta olduğunu biliyordum.

Başçarşı'ya gitmeden önce İnat Evi'ni gezmiş, sonrasında meşhur Boşnak yemeklerinden sipariş etmiştik. Karışık dolma, *polenta* ve *klepe* adı verilen Boşnak mantısından yemiştik. Sonrasında Başçarşı'yı gezmiştik. Doğu ve Batı kültürünü ayıran bir çizgi vardı çarşının ortasında. Doğu kültürü hâlâ Osmanlı'nın izlerini taşıyordu, Batı tarafındaki yapılar ise diğer taraftan tamamen ayrılıyordu.

"Senin neden bu kadar güzel olduğunu şimdi anlıyorum... Bunlar nasıl genler böyle?" demişti Sahra. Sokakta gördüğümüz tüm kadınlar uzun boylu ve güzeldi, erkekler de upuzun boyları ve sarışın olmalarıyla dikkat çekiyordu.

İlk gün yol yorgunu olduğumuz için fazla gezemeyip otele döndük. Ertesi gün ise Saraybosna'da gezmediğimiz sokak, girmediğimiz dükkân kalmadı. Camileri ve kiliseleri gezdik, Latin Köprüsü'nün karşısındaki müzeyi gördük, acıktığımızda Başçarşı'da yemek yedik ve Hiç Sönmeyen Ateş Anıtı'nın fotoğrafını çektik. Savaşta ölenlerin anısı için yakılan o ateş sahiden de hiç sönmüyor, gece gündüz yanıyordu. Annem tüm ailesini o savaşta kaybetmişti, kaçıp kendini kurtaran bir akrabam var mıydı bilmiyordum ya da hâlâ burada olup annemi ve ailesini tanıyan birileri... Bazen yolda gördüğüm insanları durdurup sormak

CamScanner ile tarandı

istiyordum ama saçma olacağını bildiğim için kendimi tutuyordum. Savaşın üstünden yıllar geçmişti ve geride kalanların izleri silinmişti. İkinci günün sonunda da yorgun bir şekilde otele dönüp direkt uyumuştuk.

Bugün Mostar'a gidecektik, yol üç saatten fazla süreceği için kendi kullanacağımız arabayla gitmenin daha iyi olacağını düşünüp araba kiraladık. Aramızdaki en iyi şoför Irmak olduğu için direksiyona o geçti. Ben yol boyunca haritadan rotamızı takip ettim, Sahra ise dinlediğimiz şarkılara arka koltukta sesi kısılana kadar eşlik etti.

Mostar'a varana kadar gözümüzün gördüğü tüm yollar yemyeşildi ve yol boyunca akan masmavi sular bizi kendine hayran bırakmıştı. Mostar'a vardığımızda açlıktan ölmek üzere olduğumuz için ilk olarak karnımızı doyurduk. Mostar çok güzel ve şirin bir şehirdi. Meşhur Mostar Köprüsü'nün etrafı restoranlarla, hediyelik eşya satan dükkânlarla, tatlı ve dondurmacılarla doluydu. Yemeğin ardından manzaraya karşı Türk kahvesi içip dondurma da yedik.

"Burada günbatımını izleyelim, öyle döneriz," dedi Irmak. Köprünün üzerindeydik ve hayranlıkla etrafı izliyorduk.

"Buranın bu kadar güzel olacağını bilseydik bir gece de burada kalırdık," dedi Sahra. "Keşke bavullarımızı da alsaydık ya..."

"Kalabiliriz aslında," dedim. Mostar'ı çok sevmiştim. "Boş bir otel bulursak neden kalmayalım ki? Bir market bulup diş fırçası, gecelik falan da alırız."

"İyi fikir aslında," diye onayladı Irmak beni. "Yarın sabah manzaraya karşı güzel bir kahvaltı da yaparız hem..."

Köprü adım atmakta zorlanacağımız kadar kalabalıktı, bu yüzden daha fazla duramadık orada. Aşağı inip manzarayı güzel gören bir noktaya oturduk, çoğu insan bizim gibi yere oturmuştu. Sanırım onlar da güneşin batacağı anı bekliyordu.

Hemen yanımda oturan Irmak'a omuz vurarak, "Tolga'yla konuştun mu bugün?" diye sordum. Doğum günümden sonra

CamScanner ile tarandı

görüşmeye başlamışlardı; o akşam, masadaki o tartışma ikisi için de bir milattı. Irmak, henüz adı konmuş bir ilişki yaşamadıklarını söyleyip dursa da onu iyi tanıyordum. Tolga'yı seviyordu. Aksi olsa girmezdi böyle bir yola. Yüzünde güller açar olmuştu o günden sonra. Mezuniyet balosuna Tolga'yla birlikte katılmıştı, öyle güzel bir çift olmuşlardı ki herkes dönüp onlara bakmıştı.

"Konuştuk bu sabah," dedi engelleyemediği bir tebessümle. "Döndüğümde beraber piknik yapacağız."

"Bizsiz mi?" diye sordu Sahra şakayla.

"Yani bilmem..." dedi Irmak. Aşk insanı aptallaştırıyor, dedikleri böyle bir şey olsa gerekti. Normalde Sahra'nın ona takıldığını hemen anlardı. "Gelmek istiyorsanız gelin tabii."

"Ne işim var be sizinle?" diyerek göz devirdi Sahra. "Aşk dolu bakışlarınızı mı izleyeceğim birbirinize, bana ne..."

"Aa deli mi ne?" dedi Irmak şaşkınca. "Hem bizsiz mi diyor hem de..."

"Takılıyorum ben sana." Sözlerinin ardından şişirdiği sakızı patlattı. "Ama sen iyice aşk böceği olduğundan anlayamıyorsun." Elini alnına vurdu. "Allah'ım ben grubun sona kalıp dona kalanı olacak insan mıydım ya... Neden sapım hâlâ, neden? Bari bana en yakışıklısından bir Boşnak koca ver, elim boş dönmeyeyim..."

"Zurna dürüm sipariş ediyor sanki," dedi Irmak, Sahra'nın kafasına vururken. "Hayırlısını iste Allah'tan."

"Bana ne?" Sahra omuzlarını silkti. "Yakışıklı istiyorum ben, yakışıklı!"

Onların bu haline gülmeden edemedim. Bir süre daha havadan sudan sohbet ettik. Sonrasında konu hayallerimize geldi ve herkes, gerçekleştirmek istediği bir hayalini söyledi. Irmak alanında ün yapmış bir avukat olmak istediğini söylemişti, bense savcı olmak istediğimi... Sahra ise yine şaşırtmadı bizi. Yakışıklı bir sevgili istiyordu. *Uzun boylu ve sarışın olanından...* Buraya geldiğimizden beri erkekler konusundaki zevkleri epey değişmişti.

CamScanner ile tarandı

Güneş batmaya başladığında üçümüz de sessizdik, ufukta kaybolan güneşi izliyorduk. Tüm odağım ufuk çizgisindeydi fakat etrafımızda yükselmeye başlayan hayret dolu sesler bir süre sonra dikkatimi dağıttı.

"Adama baksana, resmen atlayacak," dediğini duydum birinin. Burada oldukça fazla Türk turist vardı.

Gözlerim istemsizce köprüye çevrildi. Köprüyle Neretva Nehri'nin arasındaki mesafe nereden baksan otuz metreydi. Biri oradan gelişigüzel atlarsa ölebilirdi. Kimin bu kadar deli olabileceğini düşündüğüm sırada orada dikilen adamı gördüm ve yüreğim ağzıma geldi. Oturduğum yerden hızla ve telaşla doğruldum. Köprünün tepesinde duran ve her an aşağı atlayacakmış gibi duran adam, Baran'a benziyordu. Hızlı adımlarla köprüye daha yakın bir noktaya ilerlediğim sırada insanlara çarptım ama gözüm köprüdeki adamdan ayrılmıyordu. Yaklaştıkça ve gözlerim daha iyi görmeye başladıkça yavaşladım, elimi korkuyla atan kalbime yasladım ve, "Hayır..." diye fısıldadım.

Baran'a benzemiyordu.

Baran'ın ta kendisiydi.

Bana doğru kaldırdığı elinin ardından kollarını iki yana açtı ve herkesin gözü önünde kendini aşağı bıraktı.

Avazım çıktığı kadar bağırmak, yapma, demek istedim ama artık çok geçti. Hissettiğim korku beni öyle bir hale getirmişti ki hiçbir şey yapamadım, olduğum yerden bile kıpırdayamadım. Elim kalbimde, hayatımın bitişini izliyormuşum gibi izledim suya düşüp gözden kaybolduğu anı.

Öyle büyük bir şaşkınlık içindeydim ki yanıma gelen Irmak ve Sahra'nın söylediklerini duymadım, duyamadım.

Bir süre sonra Baran nehrin içinden başını çıkardığında haykırırcasına nefes aldım. Kafasını hızlıca salladı sudan arınmak ister gibi... Ve ben o an kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Bunu neden yaptığını anlamıştım ama onu orada, köprünün üstünde gördüğüm an aklım beni terk etmişti.

CamScanner ile tarandı

İyi bir yüzücü olduğunu bildiğim halde kaybetme korkum beni ele geçirmişti.

Baran yüzerek bulunduğum kıyıya doğru yaklaşırken her ağızdan bir ses çıkıyordu.

Burada yıllardır sürdürülen bir gelenek vardı. Bir Boşnak erkeği, Boşnak kızıyla evlenmek istediği zaman sevgisini ispatlaması gerekirdi ve bunun için Mostar Köprüsü'nden Neretva Nehri'ne bırakırdı kendini...

Ben yarı Boşnak olduğum için mi Baran böyle bir yol izlemişti bilmiyordum ama beni bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı.

Suyun seviyesi azalınca Baran yüzmeyi bıraktı ve ayağa kalktı. Baştan aşağı sırılsıklam olduğu için üzerindeki beyaz keten gömlek vücuduna tamamen yapışmıştı ve dağılan yakası yüzünden neredeyse çıplaktı. Ellerini saçlarından geçirerek yüzüne düşen saçlarını geriye doğru attı ve ben ağlamaya devam ederken o gülümseyerek bana yaklaştı. Korkudan aklımı aldığı yetmiyormuş gibi bu haliyle de kalbimi yerinden söküp çıkardı.

Daha fazla duramadım, onun bana gelmesini bekleyemedim ve ona doğru ilerledim. Ayaklarımın suya batmasını umursamadım bile, karşı karşıya geldiğimizde, "Sen delirmişsin!" diye bağırdım göğsüne vurarak. "Neden böyle şeyler yapıyorsun Baran? Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Buraya ne zaman gelmişti, Irmak ve Sahra'nın bundan haberi var mıydı bilmiyordum, bilmek de istemiyordum çünkü kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"Bir Boşnak kızıyla evlenmek hiç kolay değilmiş," dedi Baran. Gülümsüyordu. Islak ellerine aldırmadan yüzümü avuçlarının arasına aldı ve delicesine akan gözyaşlarımı silmeye çalıştı. "Ağla ama mutluluktan..." dedi gözlerimin içine bakarak. "Sana söylemiştim, sensiz geçireceğim tek bir güne bile tahammülüm yok, demiştim. Sen nereye gidersen git..."

"Orada olacağım demiştin," diyerek tamamladım sözünü.

"Şimdi söyle bana," dedi karşımda birden dizlerinin üzerine

CamScanner ile tarandı

çöktüğünde. "Evlenecek misin benimle?"

İnsanlardan aynı anda yükselen alkış ve ıslık seslerine rağmen koca evrende bir tek biz varmışız gibi hissettim. *Bana bunu hissettirdi.*

"Bunu yapmamış olsaydın da evlenecektim," dedim, kalbim hâlâ korkuyla çarpıyordu. "Dümdüz sormuş olsan da evlenecektim... Ya sana bir şey olsaydı?"

"Olmadı ama... Bak, sapasağlam karşındayım çünkü öyle olacağına inandım." Elimi tuttu Baran. Sonrasında kırmızı bir kutudan, hoş bir yüzük çıkardı. Ben ise hâlâ ağlıyordum ve sebebi aşktı. Yüzüğü parmağıma geçirirken, "Sana inandım, bize inandım ve yemin ederim ki..." dedi gözlerimin içine baka baka. *"Aşktan başka bir şeye inanmadım."*

CamScanner ile tarandı

SON...

Vedalar kimi zaman acıtır kimi zamansa buruk bir gülümseme bırakır.

Umarım bu hikâye, buruk bir gülümseme bırakmıştır yüzünde.

Hikâyemize şahit olduğun için teşekkürler...

Başka bir romanın satırlarında, yeniden görüşmek dileğiyle.

CamScanner ile tarandı

SÜMEYYE KOÇ

1995 yılında Ankara'da doğan yazar, Sakarya Üniversitesi'nde lisans eğitimini tamamladı. İlk romanı *Hercai*'nin ardından, *Serzeniş*, *Hükümran ve Emanet Aşk* serisi ile yazarlık kariyerine devam etmektedir.

/sumeyyelkoc

/sumeyyelkoc

indigo yayın

CamScanner ile tarandı

Aynı ev, aynı aile, birbiri için çarpan iki ayrı kalp.

Baran'ın yıllar sonra eve dönmesinin ardından, aklıyla kalbi arasında savaşta kalan Açelya, aynı evin içinde uzak durmaya çalıştığı Baran'ın günden güne sınırlarını ihlal etmesiyle sarsılır. Baktığı, gördüğü her yerde Baran vardır artık... Ondan kaçabilmek de saklanabilmek de imkânsızdır.

Baran'ın ondan ne istediğini biliyordur fakat yaşananlar yüzünden ona hem kırgın hem de kızgındır. Yine de hislerine söz geçirmesi kolay olmayacaktır zira Açelya'yı geri kazanabilmek için her yolu deneyen Baran pes etmemekte kararlıdır.

Tüm bunlar olurken, kapkara bir kışın ve zorlu bir sınavın onları beklediğini fark edemezler...

Geçmişte yaşananlar gün yüzüne çıktığında akıllar karışacak, kalpteki sevginin yerini şüphe alacak ve Demirdağlı ailesindeki herkes kendini bir çıkmazın içinde bulacaktır.

Açelya yoktu.
Öyleyse Baran da yoktu.
Onunla beraber ben de kaybolmuştum.
Sayamadığım kadar çok gün ve gece
devrilmişti yokluğunun üstüne.
O gittikten sonra çok yağmur yağmıştı yeryüzüne,
hiçbirinin içimdeki yangını söndürmeye
gücünün yetmeyeceği yağmurlar...
Koca bir nehre dönüşseler ve
içine düşüp boğulsam bile.

ISBN: 978-625-6772-86-1
www.indigokitap.com
9 786256 772861
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

CamScanner ile tarandı